ஓம்

ஓம் மகாகணபதயேநம:

ஸ்ரீ வீரசேகரமென்னும்

ஞானவாசிஷ்ட வசனம்.

இது

ஞானவாசிட்ட மூலவியாக்கியானங்களை யனுசரித்து

ஸ்ரீ வீர சுப்பய்யஞான தேசிகேந்திர சுவாமிகளால்

மொழிபெயர்த்தருளப்பெற்றது.

இஃது

ஷ. சுவாமிகளாலே

சென்னை சூளை,

ஸ்ரீ "பாரதி" அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1929.

விலை அணா 8.] [*Copy Right Registered.*

ஓம் மகாகணபதயே நமः

ஸ்ரீ விரசேசகரம்

என்னும்

ஞானவாசிட்ட வசனம்.

மங்களம்.

திங்களணி வேணியனூர் உமையோடுந் தினைத்தாடித்
திருந்து வேதம்,
பொங்குலகும் போற்றிசெய நாற்றிசையும் புகழ்பெருகப்
பொலித்த சீமான்,
மங்களமெய் மூர்த்தியாய் வணங்கினர்க்கு மாறினையும்
மணமே செய்யும்,
எங்கள்குரு வீரேசன் இணையடியை மனமொழியில்
இணைத்து வாழ்வாம்.

சத்தியஞான அனந்த அத்விதிய பரமாத்மாவாகிய பகவான் நாராயணர் கற்பாதியின்கண்ணே தமப்பிரதானமாகிய சேஷித்திரங்களையும் சிற்பிரதானமாகிய ஜீவர்களையும் பாவனஞான கருமாநுசாரமாகச் சிருஷ்டித்தார்; "தமப்பிரதானமாம் சேஷித்திரங்கட்குஞ் சிற்பிரதானமாஞ் சீவர்கடமக்குஞ், பரம் காரணமாம் பான்மையைப்பற்றும், பாவனஞான கருமங்களினால்" என ஸ்ரீமதாசிரியரும் கூறியுள்ளார்.

2 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

தம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளின்சொர்க்கமோக்ஷப் பொருட்டு உபாயமாகக் கொள்ளதக்கனவாயிருக்கும் கருமஞானவழிவ வேதார்த்தத்தை மரீசியாதிகட்கும் சனகாதிகட்கும் உபதேசித்தனர்; அவர்களானே யுபதேசிக்கப்பட்டுப் பிராணிகளானே யநுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த அந்த வேதார்த்தமானது இராவணாதி துஷ்டர்களானே யநுஷ்டிக்கப்படாதவாறு இடையூறு செய்யப்பட்டதை யுத்தேசித்து அதை இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்னு மிச்சையினாலே மாயையைத் தன்வயப்படுத்திய சத்திய சங்கற்பமுடைய பகவான் சங்கற்பத்தினாலே இனிது சம்பாதித்துக்கொண்ட அறியாமையுடையவராகிக் கௌசல்யதசரத குமாரராயவதரித்தார். அவதரித்துப் பின் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானது சீடன்போனடித்து நானாவிதமான கதைமாலைகணிறைந்த அவரது சம்வாதத்தால் ஞானமிருதரசத்தையும் வெளிப்படுத்தினர், கருமத்தையும் பிரவிருத்திப்பித்தார் அரக்கர் குலத்தை நாசஞ்செய்யும் வாயிலாக அவ்விராண்டையுமே காப்பாற்றியருளினர். ஆண்டுப் பிரஹ்மத்திற்கே பிரஹ்மவித்யாதிகாரித்தன்மையை அறிவித்தற்பொருட்டு ஸ்ரீ ராமர் சீடனைதாம், "இவையெலா மெழுந்திங் கிலங்குதன் முன்னர், நவையறு பிரமமேநண்ணும் நன்கது, உவமறு தன்னையே யுணர்ந்தது யானப், பவமறு பிரமமே படிவமா யுள்ளேன்" "ஆகலினது வெலாமாயது கண்டாய்" என மறைபுமறைகின்றது. "சர்வதுவைதாகார அஞ்ஞானபரிணமங்களில் தன்னுடைய ஆபாசம் அந்தப் பலகத்தில் இனிதாலூடமாகச் சாக்ஷித்வ ஈசுரத்வ காரணத்வ அந்தர்யாமித்வரூபத் தன்மையை யாத்மா அடைகின்றது. அதுவும் உலகதிருந்தபோதிலும் உண்மையாயினும் அதனோடு சம்பந்தப்படாதாம் அசங்காகமவிரோதம் வருதலின், ஆகலின் ஈசுரத்வாதி கற்பிதம்" என வார்த்திகத்துளதாம். அவ்வசிஷ்டராம சம்

வாதத்தைச் திவ்யஞான சம்பத்தைபுடைய ஸ்ரீவான்மீக பகவான் மூப்பத்தீராயிரம் சுலோக வடிவமாக இயறறினர். வைராக்கிய முமுக்ஷீ விவகார ஜகதுற்பத்தி ஸ்திதி உபசாந்தி நிர்வாணப் பிரதிபாதக அறுபிரகாணப் போலீக ளோடு கூடியதும், அநேக ஆக்கியான வரதாரகங்களோடுற் றதும், விவேக வைராக்கிய உபாதி விஞ்ஞாதி இரத்தி னங்கட்கிடமும், ஆகிய அவ்விவ் வாசிஷ்ட சமுத்திரத்தை மந்தமதிகள் கடக்க முடியாதவாறு கண்டு பரமகாருணிக ராய கான்மீரபண்டித ரென்னும் ஸ்ரீ அபிநந்தாசாரியர் ஆரு யிரம் சுலோகங்களை யதினின்றும் தொகுத்தனர், அவற் றையே வீரை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் முனிவர் கீர்வாணவலியிலா துகிளர் தமிழ் மாக்கண்மேலுள்ள காருண்யச்சிறப்பால்செந் தமிழ்க்கவிதையிற் செய்து வைத்தனர், அவ்விவ் வரியஞான வாசிஷ்டத்தை விரித்து மந்தமதியினர்க் கெளிது புலப்படு மாறு ஸ்ரீ வீரஞானேசதேசிகன்றந்த மதியளவு ஸ்ரீ வீர சேகர மெனப் பெயர்தந்தே யுபகாரப் பொருட்டு வியாக் கியானிப்பேன்.

விநாயகர் வணக்கம்.

பெண்மை பாதியன் பெற்ற களிற்றினை
யண்மை தூர மறவகத் தன்னுவாம்
திண்மை ஞானச் சிறப்புயர் வாசிட்ட
முண்மை யாக வொருங்குரை செய்யவே.

(ப - ள்) திண்மை = ஐயந்திரிபுஇலாமல் அப்பிரதிபந்தக மாய்ப் பிரதியகூஷமாக வுண்டாகும், ஞானம் = சாகூஷாதகார அனுபவத்தையும் அதன் அந்தரங்க பகிரங்க சாதனங்களை யும் கூறுவதில், சிறப்பு = மற்றைய எல்லா அத்தியான்மிக சாஸ்திரங்களினும் விசேடமாக இருத்தலின், உயர் = சர்வ

4 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

வேதாந்த மூர்த்தன்யமாய் மேம்பட்டிருக்கும், வாசிட்டம்= ஸ்ரீ வசிஷ்ட ஸ்ரீ இராகவர் சம்வாதரூபமாகிய இஞ்ஞான வாசிட்ட நூலை, உண்மையாக=எவ்வாறு கீர்வாண பாஷையில் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் அருளியிருக்கின்றாரோ அவ்வாறே அருத்தமுங் கருத்தும் மாறுமலும் வேதாந்த சம்பிரதாய விரோத மில்லாமலும், ஒருங்கு=கான்மீர பண்டிதர் சங்கிரகித்து ஆறுயிரங் கிரந்தங்களாயும், உரைசெய்ய= செந்தமிழ்ச் செய்புளால் இனிமையாகப் பாடும்பொருட்டும், இடையூறின்றி யினிது முடியும் பொருட்டும் பெண்மைபாதியன் = பராசக்தியைப் பாதி பாகத்திற் கொண்ட பெருமானுகிய பரமசிவன், பெற்ற=தவம் புரிந்து உலகமுய்ய உதவிய, (இருவரும் தவம் புரிந்தே பரமான்மாவைப் புத்திராகப் பெற்ற புராணவசன மனுசரித்துத் தான் பெண்மையாதியன் என்றதாம்) களிற்றினை=தாம் எப்போதும் விசுவரூபமென்று எல்லாரும் உணர்ந்துய்யக் கொண்ட சகலாகிருதியையுடைய, கயமுக அசுரனல் வந்த இடர்தீர்ந்து சுரகராதிபுலகு சுகிப்பக்கொண்ட திருமேனியையுடைய பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திராதி சர்வதிருசியமும் தோற்றறுகும் ஓடுங்குதற்கும் வாயிலாக இலங்கும் கஜமுகப் பெருந்தகையை, அண்மை தூரமற=தற்பதபோராஷ்ய துவம் பத அபோராஷ்யமதாய்ச சர்வகதமாயிருத்தலின் சமீபதூரமிலாது தன் வடிவமாகவே பஞ்சகோச பிரபஞ்ச கற்பனைகள் கடந்து, அகத்து=சுத்த சத்துவ அந்தக்கரணத்தில், உன்னுவாம்=அகண்டாகார விருத்தியால் பலவியாத்தியிலாமல் விருத்திவ்யாத்தியாற் சந்ததம் சிந்திப்பாம் ; என்பதாம்.

உ

ஓம் மகாகணபதயே நம:

நூல்.

வைராக்கியப் பிரகரணம்.

இனித தொடங்க இச்சித்தகிரந்தம் இடையூறிலாது முடிபெய்துவான், பாரம்பரியமாய்ப் படித்துணருவாஞகவும் இஷ்டதேவதையை நமஸ்கரிப்பதாய மங்களாசரணத்தை நேரேகூறிப் பொருளால் நூலால் நுவலப்பட்ட பொருளை ஸ்ரீ பகவா ஞசிரியர் காண்பிக்கின்றூர் :—பொன், அல்லது, இனித் தொடங்க அவாவிய பெரியநூல் இடையூறில்லாமல் இனிது முடியவும், எங்கு மினிதுலாவவும வேண்டி " மங்களத்தை முதலிலும் இடையிலும் ஈற்றிலும் உடையசாஸ்திரங்கள் வீரபுருடர்களை யுடையனவாகியும் ஆயுளோடு கூடியவர்களை யுடையனவாகியும் விளங்கும்" என மகாபாஷியத்திற் கூறியதும், சுருதியிற் செய்யற்பாலதென வுணர்த்தப்பட்டதும், யாவற்றையும் விளக்கும் அறிவுரசம் வாய்ந்த சர்வபிரத்தியக்கபின்ன பரப்பிரஹ்ம நமஸ்கார இலக்கணம் வாய்ந்ததும் ஆகிய மங்களத்தைச் செய்துகொண்டு பொருளானே சாஸ்திரத்தினது விஷயப் பிரயோஜனங்களைக் காண்பிக்கின்றூர் :—பொன்.

பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத்
தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது
மன்னுசிற் சோதியே வடிவ மியாவுமாய்த்
துன்னுவ தப்பொருள் தொழுதிறைஞ் சுவாம்.

(பதவுரை.) பொன்னுலகத்தினில்=சுவர்க்கலோகத்திலும், புவியில்=பூலோகத்திலும், அந்தரத்து=பூ சொர்க்கமத்திய அந்தரிக்ஷ லோகத்திலும், என்னுடைய=எனது, உட்புறத்து=உள்ளிலும் வெளியிலும், மன்னு=விபுவாயுறையும், சிற்சோதியே=(எந்த) ஞானவடிவமாகிய ஆன்மா,

6 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

இலங்குகின்றது = விளங்காநிற்குமோ, வடிவம் யாவுமாய்த் துன்னுவது = சர்வான்மகமாகச் செறிகின்றதோ, அப்பொருள் = அவ்வான்மாவை, தொழுதிறைஞ்சுவாம் = மீண்டும் மீண்டும் வணங்குவோம். (எ - று.)

விசேஷ உரை.

(ஸ்ரீ-வீ-ம்) எது என்பது பிரசித்தப்பொருளை யியம் புதலான் ஆன்மாப் பிரசிதகமாக விருத்தலின் ஆன்மா விசேடியபமாகச் சம்பந்திக்கும், என வுணர்த்தற்பொருட்டு எந்த ஞானசொரூபமெனப்பட்டது ; எவ்வான்மா எனக்குணர்த்தியவா றிலங்குகின்றதோ அதன்பொருட்டு நமஸ்காரமா மென வுணர்க. அதன்வடிவமறிவிப்பான் அறைந்ததாம் சிற் சோதியென்பது. சிற்சோதி = யாவையுமிலக்கும்அறிவுவடிவ மாம். தேகபரிச்சேதம் இன்றென் றுணர்த்தியது மன்னு மென்றது, சகலதேச வியாபியாமென்க. வியாபகத்தைச் சாதிக்கின்றது பொன்னுலகத்தினிற் புவியிலந்தரத்து என் பது. தொகுத்து வகுத்துச்சொல்லிய பொருள் கேட்போர் மதியில் எளிதாக ஏறுமென வெண்ணி விஸ்தாரமாகப் பிரதி பாதித்த பொருளைச் சுருக்கிக் காட்டுகின்றது உட்புறத்தென் றது. அல்லது லோகத்திரயத்திலும் உள்ளிலும்வெளியிலும் யாதிலங்குகின்றதோ அதன்பொருட்டு நமஸ்காரம் ; "உள் ளும் புறம்பும் அவை யாவற்றையும் வியாபித்து நாராயணர் விளங்குவர்" என சுருதியுமறைகின்றது, "பூதங்களினுள்ளி லும் புறம்பிலும் அசரத்திலும் சரத்திலுமே பரமனுளன்" எனமிருதியுமறைகின்றது. இத்தகைய ஆன்ம சொரூபத்தில் ஞானிகளி னனுபவமே பிரமாணமாமென ஸ்ரீ வான்மீகிபக வான்குறிப்பிக்கின்றார் எனக்கிலங்குகின்றதென்பதாக ; அற் றேல் ஆன்மாவிற்கயலாய்ப் பொருள்களிருத்தலின் பொருள் களினுலே பரிச்சேதம் வருமேமெனின், வாராதாம், வடிவமி

யாவுமாய்த் துன்னுவதாதலின், கற்பிதமாய சர்வதுவைதப் பிரபஞ்சததிற்கும் வெள்ளிக்கிப்பியேபோல வடிவமாக எந்தப் பரமாத்மா விருக்கின்றதோ அதன் பொருட்டு நமஸ்காரம், வஸ்து பரிச்சேத நிராகரணஞ் செய்தமாத் திரையானே ஆன்மாவிற்குக் காலபரிச்சேதமும் நிராகரிக்கப் பட்டதேயாமென வுணரற்பாற்றும்; காலத்திற்கு முண்மை யாகத் தன்னிடத்திற் கற்பிதமாந் தன்மையுண்மையின் ஆன்மா இருப்பு விளக்கங்கொடுத்தலின் ஆன்மாவை யது பரிச்சேதப்படுதத முடியாதாம். அல்லது, விளங்காநின்ற லிங்கசரீரத்திலும் பூமிகாரிய தூலசரீரத்திலும் அவ்யா கிருத ஆகாச காரிய காரண சரீரத்திலும் அவற்றின் சாக்ஷி வடிவமாக யாது ஒளிர்கின்றதோ அதற்கு நமஸ்காரம்; பிற முன்போலவேயாம். "ஆன்னியனிவனே யன்னியன் யானே என்னத் தேவதை யெவனுபாசிப்பனே, அன்னவன் சிறிது மறிந்திலனந்தோ, இன்னவன் றெய்வப் பசுவென வியம்ப லாம்" என்னும் சுருதியினானே ஆன்மாவிற் கயலாகத் தேவதையைக் காணில் நிந்தை காணப்படுதலினாலும் "ஆன்மாவே தேவதை யனைவர்க்கடமக்கும்" என்னும் மனு மிருதியினாலும், ஆன்மாவையே யிஷ்ட தேவதையாக நமஸ்கரித்தன ரென வறியலாம். அல்லது, பரமான்மா விசேடியமாகச் சம்பந்திக்கின்றதாம், எப்பரமாத்மா வென்ப தாக; அதற்கு ஈசுரத்தன்மையானே பிரசித்தமுண்மையின் அதற்கு ஜீவர்களிடத்தினின்றும் வேற்றுமை நீக்கப்படுகின் றதுவடிவமியாவுமா யென்பதால், சர்வஜீவர்களின் பரமார்த்த சொரூபமாயிருக்கப்பட்டதன்பொருட்டுநமஸ்காரம், மற்றவை சமானமாம். அல்லது பூமியாகாசமென ஆதியந்தங்களைக் கவர்தலான் மத்தியிலிருக்கும் முப்பூதமும் சந்தம்சநியாயங் கொண்டு கவர்ந்ததேயாம், காரணபூதக்கவர்ச்சியானே காரி யமுமாம், ஆகவே பொருளிதுவாம் :—ஆகாசாதிரூப பூத

8 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

பௌதிகங்களிலும், கேஷித்திரஞ்ஞ வடிவமாக வுள்ளிலும் சம்சாரத்தின் வெளியிலும், தனது மகிமையிலும் யாது விளங்குமோ அதற்கு நமஸ்காரம். "இதனது பாதமொன்றே இகபரவுலகங்கள், பதமது மூன்றேழுநற்பர வறிவழுதுந்தான்" எனச்சுருதியு முளதாம். ஆக விங்ஙனம் மூவித பரிச்சேத ரகிதமாய்த்தித்திய அத்விதீயபரிபூர்ணமாய் சிதான்மகமாயிருக்கும் வஸ்துவே சாஸ்திரங்களாற பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாம் எனக காண்பிக்கப்பட்டதென் றுணர்க. மற்றும், சுவர்க்கத்தில், பூவுலகில், அந்தரிக்ஷ லோகத்தில் அக்நியுருத்தில், அதியாத்மத்தில், அதிதைவத்தில், எவ்விடமானவாவர் நாமுவடிவ மாக எனதறியாமையால் எனக்கிலங்குகின்றீரோ, உண்மையாயோ இலங்கும் வடிவதாய் நிர்விகார சின்மாத்ர இயறகை யதாய எல்லாவற்றின் வடிவாய அதன்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, பிருதிவி பூர்வரூபம் தூறக்கம் உத்தரரூபம் என்னுஞ் சுருதியிற்போல, ஈண்டும் பொன்னுலகத்தில்= பிரஹ்மாண்டத்தினது மேற்கபாலமாகிய சுவர்ணமய வத்துவில், புவியில்=கீழ்க்கபாலமாகிய வெள்ளிமய வத்துவில், அகாசத்து = அவ்விரண்டன் சந்தியாகிய சூக்ஷம ஆகாசத்தில், பிரஹ்மாண்டத்தின் வெளியிலும் உள்ளிலும் பாதார விசேடமாக = சூரியசந்திர அக்கினி வாக்கு முதலியவற்றிலும் அதிசயமாக, சுவப்பிரகாச அபரிச்சின்ன இயற்கையானே யாதிலங்காநிற்குமோ! அஃதெங்ஙனமெனின், "இவ்விலங்கா நின்ற ஆன்மாவானது சூரியாதிகளையும் விளக்குவதும் அவற்றின் வடிவமும் ஆகுமாதலின், எதனற் சூரியன்றபிக்கின்றானே தேபுவொளிர்கின்றதோ, ஆன்மாவே யிதனது ஜோதியாம, ஜோதிகளுக்குமது ஜோதியாகும்" என்பதாதி சுருதிமிருதிகளானே யெனவுணர்க. எல்லா வஸ்துக்களினது பாரமார்த்திக சொரூபபூதத்தின் பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, பொன்னுலகத்தினில்=இலக்குவிக்கும் ஏகரசம்வாய்ந்த

பூமானந்த வடிவ துரியவடிவமத்தில், இரண்டவஸ்தைகளி னுற்பத்தி பூமியில், அவ்வியாகிருத ஆகாசத்தில், வெளிப் பிரஞ்ஞைப் போக்கியமாகிய ஜாகரத்தில், உட்பிரஞ்ஞைப் போக்கியமாகிய சொப்பனத்தில், அவற்றின் சந்திகளாகிய மரண மூர்ச்சை முதலிய அவத்தைகளிலும் யாது நானுவித மாக இலங்குகின்றதோ, தூலசூக்கும காரண அபிமானியாக வும், அவறறின் போக்தாவாகவும், அவற்றின் சாக்ஷியாகவும், நிஷ்பிரபஞ்ச பூரணனாத சின்மாத்ர இயற்கையதாகவும், விளங்குகின்றதோ என்பதாம். ஆயினென், நான்கு இரசமே யின்றுவெனக கடாவிக் கூறுகின்றார்:—இலங்கும் வடிவது அறிவு மாத்திர இயற்கையது. திருகியமானது திருக்கு மாத்திர வடிவமாய்த் திருக்கினும் வேறுக இராமையின் அவித்தையோடு கூடியதும் அவித்தை யற்றதும் ஆகிய எல்லா வடிவத்தின்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, பொன் னுலகத்தினில் = சர்வஞ்ஞதன்மை முதலியவற்றின் சம் பத்துண்மையின் இலங்காநின்ற காரணவுபாதியின் கண்ணை, புவியில் = கருமபீஜமுண்டாகும் பூமியாகிய காரிய வுபாதி யின் கண்ணை, அந்தரத்து = எங்குமிலங்காநின்ற சொரூப மிகப்பிரகாசத்தில், ஜீவன் முக்தி தசையில், வெளியில் = நிரு பாதி சொரூபதத்தில், உள்ளில் = காரியகாரண வுபாதியுள் ளடங்கிய மாயாந்தக்கரணவிருத்தி பேதங்களிலும், எவ் விளங்கு மியற்கையுடையது விளங்குமோ சருவ உபாதிசார மாய அவ்வான்மாவின் பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, விளக்கும் வடிவதேஜசில், பிருதிவியில், விண்ணில், உள் ளடங்கிய நீர் காற்றுகளில், பகிர்ப்பூதமாகிய அவ்வியாகிரு தத்தில், நிருபாதிகத்தன்மையானே சப்தாதிகட்குத் தகுதி யல்லாத பாரமார்த்திக வடிவத்திலும் யாது தொடர்ந்து நின்று சன்மாத்திர வியல்பதா யிலங்குமோ அதுவே இலங் கும்பிரத்தியக்கான்மாவாம். அச்சர்வவடிவமாகியபூர்ணனந்த

10 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

சொரூப என்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, தேவலோகத்தில் வெளியே தடஸ்தமாகப் பூஜ்யதேவதா ஈசுராதிவடிவமாக, புஷியில் உள்ளே, உடம்பிலிருப்பதாய்ப் பூஜகவடிவமாக, ஆகாயத்தில்=இரண்டனிடையில் கிரியாபலசாதனாதி வடிவமாக, என்னுடைய வடிவம், விளங்காத காலத்தில் பரிச்சேதமாகி வேறுக விளங்கினும் யாது இப்போது தத்துவதிருஷ்டியுதயத்தானே வெளிப்படையாய் விளங்கும் வடிவதாய, மூவிதபரிச்சேத சூனியவிடு, வெளிப்படையாய் விளங்கும். அத்தகைய பூர்ணனந்த வடிவின்பொருட்டு நமஸ்காரம். அல்லது, மேல் கீழ் இடையில் கிழக்கு முதலிய திசைகளில், உடம்பினுள் பூர்வோத்திர காலங்களில் எவ்விலங்குமான்மாவாகிய சிதேகரசமானது தத்துவ வித்தாகிய எனக்கு விளங்குமோ, "ஆன்மாவே கீழும் ஆன்மாவே மேலும்" என்பதாதி சுருதியினனே யென்க; ஆன்மாவே இவ்வி யாவுமென்னும் சர்வ பிரபஞ்சபாததத்தால் எஞ்சி நிற்பதாய பரமான்மாவின்பொருட்டு நமஸ்காரம். இவ்வாறு வேறுபொருள்களும் மதிவைபவப்படி ஊகித்துக்கொள்க. ஈண்டுப் பொருளால் அவ்வகையாய அறியப்படாத பிரஹ்மமே சாஸ்திரத்தின் விடயமாம். ஞானத்தால் அவ்வடிவமாய் நிலைபெறுதல் பரம நிர்வாண ரூபமாகிய பிரயோஜனமாம் எனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. மேலும் மேலும் இதுவே வெளிப்படையாய்க் காட்டப்படும்.

நூற் பெருமை.

திகழுஞான் முகன்முதற் றேவர் மூவருஞ்
சகலவே தங்களுஞ் சாத்தி ரங்களும்
புகலுஞா னத்திறற் புராண மானது
நிகரில்வா சிட்டமா நிபுண ஞான நூல்.

(ப - ரை.) திகழுநான்முகன் = ஸ்ரீ வசிஷ்டர் மரீசியாதி சகல முனிவர்கட்கும் ஞானசிரியராய் விளங்கும் நான்கு. வேதங்களையும் நான்குமுகத்தா லருள்புரியும் பிரஹ்மா, முதல் = முதலிய, தேவர் மூவரும் = பிரஹ்மா, அருச்சுனற்கும் பிரஹ்மாதிகட்கும் அருளும் மகாவிஷ்ணு, சனகாதிகட்கும் பிருங்கி ரிபு முதலியவர்க்கும் அம்பிகை நந்தி முதலியவர்க்குந் திருவருள்புரிந்த மாகாதேவர், என்னும் முத்தேவரும் அருளிய கீதாத்திரயங்களும், சகல வேதங்களும் = கருமம் பக்தி ஞானமென்னுங் காண்டத்திரய வடிவமாய் அநேக மாயிரம் சாகைகள் நிறைந்து விரிந்த தருமத்தையும் பிரஹ்மத்தையும் பிரதிபாதிக்கும் அபௌருஷேயப் பரமப்பிரமாண வாக்கியங்களின் வடிவமான சுருதிகளனைத்தும், சாத்திரங்களும் = அவ்வேதங்களையே யாதாரமாகக்கொண்டு மகரிஷிகளாலே செய்யப்பட்ட அநேகம் ஸ்மிருதி யிதிகாச அத்தியாத்ம சாஸ்திரங்களும், புகலு ஞானத்திறல் = பிரதிபாதிக்கப்பட்ட விஸ்தாரஞான ஞானசாதனங்களால், நிகரில் வாசிட்டமாநிபுண ஞானநூல் = தன்னிடத்திலேயே சகல கிரந்தங்களின் அருத்தங்களு மிருத்தலின் உவமையற்றுப் பிரஹ்மபுத்திர வாக்கியாமிருதமாய்ச் சகலமாண்பானும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மிகவுமாழ்ந்து கம்பீரமாய் மகத்தான தீரபுத்திகட்கே சாத்தியமாய் விளங்கும் இந்த ஞானவாசிட்டனன்னூலானது, புராணமானது = பூரிக்கப்பெற்றுப் பொலிகின்றது.

தலைமைநான் முகன்மனத் தாமரைக் கினன்
சிலையில்ரா கவன்றிருச் செவிக்குத் தெள்ளமு
துலவில்வான் மீகிவாக் குதித்த தத்துவ
நிலைமைவா சிட்டமா நிபுண ஞானநூல்.

(ப - ரை.) தலைமை = பிரஹ்மாண்டம் அவாது நகர் விளைப்பயனுதலின் இதன்கண்ணியாவருக்குமே பிரதானமா

யிலங்கும், நான்முகன்=நாற்றிசையினும் படைக்கச் சதுவ தனங்களையுடைத்தாய் பிரஹ்மாவினது, மனத்தாமரைக்கு= திருவுள்ளமாகிய தாமரைமலருக்கு, இனன்=அலரிபோன்ற தாம், மனத் தாமரையை மலர்த்தமைந்தன் மதலைமொழி மான்புடைத்தேயாம், சிலையில்=வில்வித்தைதக்கில்லமாயிருப் பவரும், சிரவணிகருங் காலத்தில் ஆத்தாதி பணிவிடைகளை மேற்கொண்டொழுகலின் சிலையில்லாதவரும், சிலையாகிய ஆக லினையைத் தமது திருவடிப்பரிசத்தான் மீண்டும் கௌதமர் இல்லத்திற்குத் தருமபத்தினியாக்கியவரும், அவர் வைராக் கியப் பிரகரணத்திற்கூறிய சில ஐயங்கள் உண்மையிலில்லாத வாயிருந்தும் இருப்பதுபோ னடித்தவரும், ஜட இயற்கை யின்றிச்சந்ததம் சேதன இயற்கையையேபுடையவரும், சீதா பிராட்டியை யுத்தேதசித்துக் கோதண்டச் சிலையைச் சிதைத் தவரும், ஸ்ரீ வசிஷ்ட உபதேசானந்தரம் சிலைபோல நிருவி கற்பசமாதியையடைந்து காஷ்டலோஷ்டம்போ லாலைவரும், அசங்கமா பலமா யிருக்குந் தம்மிடத்தி லுண்மையில் பாதொரு ஆரோபமுமில்லாதவரும், மேலும் அநந்தவிதமான கல்யாண குணங்க ணிறைந்தவரும், ஆகிய இராகவன்=ஸ்ரீ காமதேனுவின் கன்றுகிய நந்தினியின் நிருவருளால் வந்து மகாதீரவீரரை யிந்திரனையும் வெற்றிகொண்டு குருதக்ஷிணை கொடுக்கும் நிமித்தம் யாகானந்தரம் அடைந்த குமரனை யுத் தேசித்துக் குபேரன்பேரில் படையேவிய இரகுவினது உத்தமோத்தம குலத்தவதரித்த ஸ்ரீ இராமச் சந்திரது, திருச்செவிக்கு=இலக்குமி தேவியின் அமிருத மொழிகளை யெப்போதுங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் அழகிய சுரோத்தி ரங்கட்கு, தெள்ளமுது=பாற்கடலினுதிதமாய அமுதமும் கற்பாந்தபரியந்தமே வாழ்க்கை நல்குமாதலின் அதனினும் மிகத்தெளிவுற்ற இது அழியாத பரமபதத்தையே காதலா மலகம்போலத் தருதலின் பரமாமிருதமானதாம், உலகில்

வான்மீகி = முன்னேனைகாலம் ராமஜபத்தாற் றவம்புரிந்து கெடாதவித்தையையும் பிரஹ்மவித்தையையு மடைந்திருந்து திருமேனி புற்றுன் மூடப்பட்டு புற்றினுள்ளேயே ஸ்ரீ ராம சரிதங்கூறிய ஆதிகவியாகிய மகாமுனிவரர்தம், வாக்குதித்த தத்துவம் = திருவாக்கியமிருதமாய் வெளிப்பட்டு அநேக தத்துவங்களையும் சாகித்ய நவரசங்களையும் பொழியும் பெருமை வாய்ந்ததாம், இத்தகைய விசேடங்கள் வாய்ந்தது யாது கொலாமாலோவெனின் ? நிலைமை = சொரூபத்தின் யதாஸ்திதியையும் சாதகமாகிய சர்வஞான நிஷ்டைகளையும் நித்திய மோக்ஷத்தையும் அனுக்கிரகம் புரிவதில், மா = மாக்ஷிமைதங்கிய, வாசிட்ட நிபுண ஞானநூல் = ஸ்ரீ வாசிட்ட ராமசம்வாதமாகி அதிவித்தகன கம்பீரமான இந்த ஞான சாஸ்திரமேயாம். (எ - று.)

பெரிய வரறிவுறு பெருமை சான்றது
விரிவுறு சிறியவர் மேவொ ணாதது
வரிசையி லுயர்ந்தது வசிஷ்ட சங்கிதை
யரியமெய்ஞ் ஞானநூ லரனத்தின் மிக்கதே.

(ப - ரை.) பெரியவரறிவுறு = சாதனங்கள் நான்கும் நிறைந்து சுசுநுஷை சிரவணாதி தொடங்கி யெப்போதும் ஆநந்தாவிருத்தியிலும் சித்தவிசிராந்தியிலும் விருப்பமிருந்து பரதிபராகிச செயற்கரியசெய்யும் மகான்கள்மாத்திரம், அறிவுறுத்த ஆசிரியர் அரிதிலெளிதிலறிந்து கொள்ளும்படியான, பெருமைசான்றது = அத்தகைய மேன்மையைத்தான் பிரதி பாதிக்கும் சூக்குமப்பொருளால் உடையதும்; விரிவுறு = விடயங்களிலிருந்திரியங்களை இக்கடப்படி போகுமாறு செலுத திப்பின் மனசு மொத்துண்டலியும், சிறியவர் = அற்பமதியும் அநப முபல்வய அனாதியமும் நமபிக்கை யின்மையும் தேகான்மமதியும் பிரபஞ்சசத்தியபுத்தியும் உடைததாகி

14 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

மோசஞ் ஆவலின்றிய அற்பர்கள், மேலவாணைதது = சிறிதுங் கிட்டிக் கரத்திலுந்தீண்ட அருகமல்லாததும் ; வரிசையி லுயர்ந்தது = ஞானப்பொருள்களையும் கதைகளும் கதைகளும் உபாக்கியானத்துள் ளுபாக்கியானங்களையும் திருஷ்டாந் தங்களையும் லகங்களையும ஆரோப அபவாதக்கிரமங்களையும் ஜகன்மித்தியாத்துவத்தையும் பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தா லெய்துங் பரமானந்தத்தையும் சமாதிகளையும் போகங்களை யும் பிறவற்றையும் அடுக்காக அடுகாக அறைவதும், எல்லா ஞான நூல்களிலும் பரமப்பிரமாணமா யெடுத்துக்காட்டாய் நின்று மிகவும் பூசிக்கத்தக்கதும் ; ஆகிய, வசிட்ட சங் கிதை = ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானது இனிமையைத் தருமிதோப தேசம், அரியமெய்ஞ்ஞான நூல் = அதிதுர்லபமாகி யாச்சரி யம்போற் கண்டுங் கேட்டும் பேசியு மனுபவித்தும் வரும் மெய்யான சிதானந்த பூரணத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதா நத சாஸ்திரங்கள், அனைத்தின்மிக்கதே = யாவற்றுள்ளும் சர்வார்த்த போதகமாதலின் மிகவும் உயர்ந்ததே. (எ - று.)

தெருளுறு மகக்கிதஞ் செய்யு மன்பிலை
லருமைவா சிட்டநூற் கன்னை யொப்பளோ
வரியதாய் பிறவியை யுள்ள தாக்குவள்
பெருமைவா சிட்டமிப் பிறப்பை மாற்றுமே.

(ப - ரை.) தெருளுறுமகக்கு = ஞானத்தையடைய வேண்டுமென்று மிகவும் முயல்வையுடைய முமுக்ஷுக்கட்கு, இதஞ்செய்யு மன்பிலல் = பக்குவநோக்கி யவரவர்க்குத் தக்க படி இதோபதேசம் செய்யாநின்ற கருணையைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், அருமை = சொல்லாலும் பொருளாலும் மிகவும் அருமை வாய்ந்த, வாசிட்டநூற்கு = ஸ்ரீ வசிட்ட கீதமாய் மனக்கோட்டம்மாற்றும் இச்சாத்திரத்திற்கு, அன்னையொப் பளோ = பெற்று வளர்த்திடும் பெருங்கருணைத் தாயுதானும்

சமமாவளோ, ஆகாள்; என்னை, உரியதாய்=சரீரத்தைப் போற்றற்குத் தக்கதாய், பிறவியை யுள்ளதாக்குவள்=ஜனன மரண சமுசாரத்தை மேலும் மேலும் மனவிமக்களாதி வாசனையை யுண்டுபண்ணி விருத்தியே யடையுமாறு செய்து வைப்பள், பெருமைவாசிட்டம்=திருசிய தோடத்தையகற் றிச்சனனமரண சமுசாரமகற்றுவதில் மிகுவலியுடையதாய் பெருமை வாய்ந்த ஆசிரியர் வசிட்டரதுபதேசம், பிறப்பை மாற்றுமே = ஜனித்தற்குமூலமாய வாசனைக்கிருப்பிடமான அவித்தையையே யில்லாமற் செய்யும்; செய்யவே அன்னை யுவமை யாகாளாம். (எ - று.)

அவையடக்கம்.

எண்ணுறு பெருங்குணத் திராமன் றன்மய
நண்ணுற வசிட்டனே நவின்ற ஞானநூல்
பண்ணுறு தமிழிறற் பாடுகேன் சுதை
மண்ணுறு கலத்தினும் வைக்கு மேழையேன்.

(ப - ரை.) எண்ணுறு=அநந்த நல்ல கல்யாணகுணங்க ளும் தம்மிடத்து முந்தி வரவுத்தேசித்துப் பரஸ்பரம்பொரு மையுற்று நின்றனவெனவெண்ணத் தக்கனவான, பெருங் குணத்து=அரும்பெரும் பொறுமையாதி யளவின் மகத் தான குணங்கட்காஸ்பதமாக விலங்கிய, இராமன்=சந்ததம் சொரூபத்தின்கண்ணே யியல்பாகவே இரமித்துத் தம்மை யடைந்தவரையும் சொரூபாநந்தத்தில் இரமிக்கச் செய்பவரா யிருந்தபோதினும் அதிகாரி போனடித்த ஸ்ரீ இரகுகுலதில கன், தன்மயம் நண்ணுற=இயல்பாகவே சித்தித்திருக்குந் தன்னுடைய சைதன்ய இயல்பை ஞாபகஞ் செய்துகொண்டு அதன்கண்ணே சதாசுகிக்க, வசிட்டனே=சூரியகுல குருவா

16 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

யும் திரிகாலஞ்ஞராயும் சர்வசாஸ்திர சுதந்திராராயும் எழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ பிரஹ்மாவின் மானசீய புத்திரரே நோகத் தமது வாக்கியாமிருதத்தால், நவின்றஞான நூல்= ஸ்ரீ இராமசந்திரரை முன்னிலைப்படுத்தி அனேதகாய அதி காரிகட்கும் அமலஞானமுண்டாகப் பொழிந்தருளிய அரிய பெரிய இந்த ஞானசாஸ்திரத்தை, சுதை=க்ஷீராப்தியாற் கடைந்தெடுத்த தேவாமிருதத்தை, மண்ணுலகத்திலும்= மண்ணுலாய சாமானிய பாத்திரத்திலும், வைக்கும்=வைக் கும்படியானஉயர்வுதாழ்வின்பகுப்பிலாத,எழையேன்=அற்ப அறிவினனாகிய யான், பெரிய மகரிஷியின் றிருவாக்கியாமிரு தத்தை, பண்ணுறு தமிழ்நற் பாடுகேன்=அநேகவித சந் தங்களோடுகூடிய செந்தமிழ்ப் பாஷையில், என் புன்கவியாற் கொள்வ தவடிறமையன்றே யென்ற அருமைத் தந்தை வச னம்போல என் அற்பசெய்புளாகிய மட்கலத்தில் வைக்கின் றேன் குணமே கொள்க. (எ - று.)

அதிகாரியை யறிவித்தல்.

நூலின்முதலில் கேட்பவனுக்குப் பிரயிருத்தியுண்டாகு மாறு செய்விக்க விடயத்தைக் காண்பித்து அதிகாரியைத் தரிசிப்பித்துக்கொண்டு பிரயோஜன சம்பந்தங்களைக் குறிப் பிக்கின்றார்:—பந்த. மற்றும், இனியிந்நூலின்கண்ணே அதி காரியாவன், அறியாரை? அறிவுடையவரை? ஆதியனல்லன், அவனுக்குத் தேகாதிகளிடத்தில் ஆன்மமதிதிடமாக விருத் தலினாலும், ஆசையதிகரித் திருத்தலினாலும், மூமுக்ஷுத் தன்மை யில்லாமையின்; விடயங்களிடத்திற்றோட தரிசனத் தாலும், ஜனனமரணாதி துக்க தரிசனத்தாலும் அவனுக்கே வைராக்கிய உதய இச்சையால், மூமுக்ஷுத்தன்மையுண்டாகி

அதிகாரமாமென்னற்க ; இராகமுடையவர்கள் மிகவும் விட யங்களை இரக்ஷிப்பதாகக் காணப்படுதலின் விடயங்களிருக் கும்போதே அவற்றிலுள்ள தோடத்தை நீக்கு முபாயத்தை முயல்வதுடன் நல்லநல்ல விடயங்களையும் தேடுதலின் இக லோக சம்பந்தி பரலோக சம்பந்தியுபாய இச்சையோடு முயலுதலின் என்க. அறிஞனுமாகான், அவனுக்குக் கிருத கிருத்தியத்தன்மை புண்மையினனே கிரந்தத்தாற் சாதிக் கப்பட்ட பிரயோஜன ஆசையின்மையினனே கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி கூடாமையின் என வினவி விசிஷ்ட அதிகாரி யைக் காண்பிக்கின்றார் :—பந்த.

பந்தமுற் றனன்பர பதத்தைச் சேர்கவென்
றந்தநிச் சயமுளா னறிவிலா னலான்
சிந்தனைத் துயர்கெடச சித்தைச் சேர்ந்துளா
னிந்தநூற் குரியவ னென்று கொள்கவே.

(ப - ரை.) பந்த முற்றனன் (நான்) = நான் பந்தத்தை யடைந்திருக்கின்றேன், பரபதத்தை = மேலாகிய மோக்ஷ பதத்தை, சேர்கவென்று = இனி யடையவேண்டு மென்று, அந்த = அம் மகிமைவாய்ந்த, நிசசயமுளான் = நிச்சயத்தை நன்றுகவுடைய முமுக்ஷுவே, இந்த நூற்கு = இந்த ஞான சாஸ்திரத்திற்கு, உரியவன் = பொருந்திய அதிகாரியாவன், என்றுகொள்க = முத்திவாஞ்சை புண்டா யிருத்தலின் இந திரியங்கள் விடயங்களி னின்றும் அவசியம் உபாதி யடைந் திருக்கும் இருக்கவே இக பரபோக வைராக்கிய மின்றியமை யாது எய்தியிருக்கலாம், ஆகவே நித்தியமின்னது அநித் தியமின்னது என்னும் பகுப்பும் ஒருதலையாக வுண்டாகி யுளதாமென்க, எனவே நான்கு சாதனமுடையவனே இந் நூற் கதிகாரியானன் என்று மனதிற் கவர்ந்து கொள்க. அறிவிலான் = அஞ்ஞான மிகுந்தவனும், அலான் = அதிகாரி

யலன், சிந்தனைத் துயர்கெட=சங்கற்பதுக்க நீங்க, சித்தைச் சேர்ந்துளான் = சைதன்யான்மகமான தன்னை யுணர்ந்த ஞானியும், அலான்=அதிகாரியலன், என்று கொள்க=என் றுணர்தற்பாற்று. (எ - று.)

(ஸ்ரீ - வீ.) பத்தன்யான் விடுபடவேண்டும் என எவ னுக்கு நிச்சயமதியுளதோ அவனிந்த நூலில் நாற்கேட்கு மதிகாரமுடையவ னென வறிக. அவனுக்குக் கேட்குத லாதியின் சாதகமாக ஆரம்ப விவேகம் வேண்டுமெனக் காட்டுகின்றார் :—அறிவிலானலன் என, சித்தைச் சேர்ந துளான் = அதனை யுணர்ந்தவன் எனப் பொருள்படும் தத்ஞன் என்பது மூலபதமாம், அலன்=நோ, ஒருங்குகூடி நோதத்ஞன் எனவாம், ஆகவே, அது என்பது பிரஹ்ம மெனப்படும், ஓம் தத்சத்தென்னும் நிர்த்தேசம் பிரஹ்மத் தை மூவிதமாய்க் கூறியது என்னு மிருதியினால் ; அதனை யுணர்ந்தவன் தத்ஞன் பிரஹ்மவித்தாவன், நோதத்ஞன் என்பதில் ந-உத-ஞ என்றேனும் பதப்பிரிவு செய்யலாம், உம்மைப் பொருளில் உத, வரும், வரவே ஞோபிந=அறிஞ னும் அலன், பிரஹ்மத்தைப் பெரிதறிந்தவனும், பெரிதறியா தவனும், கேள்வியாதியில் முயலுதல் கூடாமையின் சிறிது விவேகியே யதிகாரியாவன். பரபதத்தைச் சேர்க வென் பதனால் பந்தநீக்கம் இந்நூலின் கேள்வியாலுறும் பயனு மெனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. அறிவிலான் அலன் என்ப தாதியாலும் சாஸ்திர பிரஹ்மங்கட்குப் பிரதிபாத்திய பிரதிபாதகபாவ வடிவ சம்பந்த முளதாமென அறிவித்தது மாகும். மற்றும், அத்தியந்தம் அஞ்ஞனும், அறிஞனும், இந்நூலின்கண்ணே அதிகாரிகளல்லர் ; மற்றோ, யான் பத் தன்=இச்சம்சாரத்தில் அநாதிகாலந் தொடங்கிச் சிறையிற் கட்டுண்டு கிடப்பவனைப் போலப் பரிச்சேத பரவச ஜந்ம ஜரா மரணாதி துக்க மனுபவித்துக்கொண்டு சோகிக்கின்

றேன். முற்றிலுரு சோகத்தைக் கடக்கவேண்டு மாலுலோ ஆன்மலுானமே உபாயமாம். “ஆன்மவித்தானவன் சோகத் தைக் கடக்கின்றான்” என்னுஞ் சுருதியினென்க. அவ் வான்ம ஞானத்தானே யான் முக்தனுவேன் என்னும் முதிர்ச்சியாய அறியும் வேட்கையோடு கூறிய நிச்சயமானது எவனுக்குளதோ அவன் விஷய உபாய முதலியவற்றினே குருவைச் சரணுகதியாக அடைவன் இந்நூற் கதிகாரியுமா வன் சாஸ்திர சிரவணுதி பலத்தைச் சேவிப்பவனுவ னென் பதாம்; எனவே அளவிறந்த புண்ணியங்களானே இராகாதி தோடங்களற்றவனும் விவேக உதயத்தானே அறியும் வேட் கையனும் ஆகிய அந்நனுக்கே அதிகாரம் என்பது கருத் தாம். அற்றேல் இராகாதி தோடமற்றவன் மூவருணத்தி னுயின் சந்யாசவாயிலாக வேதாந்த சிரவணத்தின்கண்ணே யதிகாரியாவன்; முற்காண்ட அடுத்த அனுஷ்டானத்திற்கு மனத்தூய்மை வாயிலாகப் பிற்காண்ட அதிகாரத்தை யடை விக்குந்தன்மை “அவ்விதமான வேதவசனத்தானே” என்ப தாதி சுருதியினுனே துணியப்பட்டிருத்தலின் மூவருணத் தினனல்லாதவனுக் கீண்டதிகார மில்லையாம்; “அம்மகத் தாயதை வேதமுணராதவன் மனனியான்” என அதிகார நிடேதங் காணப்படுதலின்; ஆகையால் அதிகாரி சுலபனல்ல னெனின்? அற்றன்றும், ஸ்மார்த்த கருமம்போற் கூடலின் மூவர்ணமுடையவனுக்கு மூன்றக்கினியிற் சாதிக்கத்தக்க கருமத்தின்கண் ணதிகார மிருந்தபோதிலும் அக்கினியா தானஞ் செய்யாதவனுகிய சாதாரணன் ஸ்மார்த்தகருமாதிகா ரத்தை யடைவதேபோலும்; சிரௌத நூனுதிகாரி யிருந்த போதிலும் அசந்யாசியாகிய முமுக்ஷு சாதாரணன் இந் நூலின்கண் ணதிகாரியாவன்; அஞ்ஞான மிருக்கும் வரை யாம். இந்நூற்கும் மிருதியைப்போலும் வேதவியாக்கியா னத்தன்மை புண்மையின், அங்ஙனமே கூறவும்பட்டுளது:—

20 ஸ்ரீ வாசேகாம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

வேதம் விளம்பாநின்ற பாபுருடன் தசரதர் மதலையாயுண் டாம் போழ்து வேதமும், ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானுடைய வாக்கினின்றும் சாக்ஷாத் ராமாயண வடிவமாகியது. ஆண் டுப் பூர்வகாண்டத்திற்கு, ஸ்ரீ இராமசரிதகதை முன்னிலை யாக வியாக்கியானமாகிய ஆறுகாண்ட பூர்வ ராமாயணம் சமானமாம் உத்தர காண்டத்திற்கு இவ் வைராக்கியாதி யாறு பிரகாணமும சமானமாம் சில ஸ்மார்த்த கருமங்களில் ஸ்திரீசூத்திரப் பொதுவாக அதிகார முண்டாவதே போல இதனது சிரவணதநிலும் புராணம்போலுமாம். " மறை யவனை முதன்மையாககொண்டு நான்கு வருணங்களையும் கேட்பிக்க " "சூத்திரரும் மகத்துவத்தையடைகுக" என்ப தாதி வசன லிங்கங்களாலும். " அப்பெரும்பொருளை வேத முணராதவன் மனனியான் ; அவ்வுபநிடப் பிரதிபாத்திய புருடனை வினவுகின்றேன் " என்பதாதி வசனமோ அவேத வித்திற்குச் சிலெளத ஞான அநதி காரபரமாமென்பர் சிலர்; அபரோக்ஷஞான முடிவுபேரிலதாம் பரமென்பர் மற்றையர் ; வேதவாயிலாந்தன்மைத் துதிபரமாமென்பர் சிலர். எல்லா வாற்றானுமே மற்றையருக்கும் புராண சமபந்த சாதாரண மாகிய ஞானத்தின்கண்ணே அதிகாரமுளதேயாம் " எல்லா வருண ஆசிரமங்களானுமே அவ்வான்மா அறியத்தக்க தாம் " என்பதாதி வசனங்களானு மறிக. ஆண்டுச் சிலெளத ஞானத்தில் பூர்வகாண்டத்திற் கூறிய தருமானுஷ்டான ஜன்னியமனத்தூய்மையைப்போல, ஈண்டும், பூர்வ இராமா யணத்திற் காட்டப்பட்ட தத்தம் வருணாசிரமத்திற்குத் தகுதியாய நிஷ்காம தருமானுஷ்டான ஜன்னிய மனத் தூய்மை அறியும் வேட்கையை புண்டாக்கும் வாயிலாகக் காணமெனப் பூர்வோத்தர இராமாயணங்கட்கு வேறு வேறுவுடைமைச் சம்பந்தத்தைக் காண்பிதுக்கொண்டு சர் வாகர்த்த நிவிருத்திவடிவ வேறு பிரயோஜனத்தைக்கூறுகின்

ரூர் :—தருமதத்துவஞான அனுஷ்டானங்களாகிய, ஞானதி காரங்களை யடைவிக்கும் ஈசுர ஆராதனைகளில் கதையே யுபாயம் இந்நூலின்கண்ணே அந்தப் பூர்வ இராமாயணக் கிரந்தம் கதையுபாயமாம். அநேக காண்டங்களோடு கூடிய அவற்றை ஆதியில் விசாரித்து அதனதனுஷ்டானத்தி லதி காரத்தை யடைந்து எவ்வதிகாரியானவன் இவ்வியம்பும் ஆறுபிரகாணரூப மோக்ஷோபாயங்களை ஆராய்கின்றனனே, பிரஞ்ஞையால் காம கருமவாசனை அஞ்ஞான பீஜங்களை யெரித்த அவன், மறுபடியும் ஜன்மாதி துக்கத்தை யடைவ தில்லை முக்தனே யாகின்றான்.

ஸ்ரீ பரத்துவாசர் விஞ்தல்.

இங்ஙனம் பொன்னுலகத்தினில் என்பதனால் மங்களா சரணத்தையும் விடயசூசனத்தையும் விதித்து, பந்தமுற்றன னென்பதனானே அதிகாரியையும் பிரயோஜனத்தையும் சம்ப ந்தத்தை யுணர்த்திச் சாஸ்திரத்தைத் தொடங்குபவராகி இதற்கு முதலில் சம்வாத கதைரூபத்தன்மையை விளக்குவி க்கும் பொருட்டுக் குருசீடமுறையைத் துதிக்கின்றார்:—மற் றும் 56000ங் கிரந்தவடிவ இராமாயணத்தில் அநாதிகாலந் தொடங்கிப் பயின்ற இராகாதி தோஷத்தைக் கெடுக்கு மாற் றலுடைமையின் மகாபலம் பொருந்திய இராமகதை வடிவ மாகிய 24000ங் கிரந்த வடிவ 6 காண்டங்களை முதலில் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவானியற்றி வணக்கமுடையவனும் மதிமானும் திருவருள்பெற விரும்பியவனும் சீடனும் ஆகிய பரத்வாஜர் பொருட்டுக் கடலானது யாசகனுக்கு இரத்தினத்தைக் கொ டுத்ததேபோலக் கொடுத்தார் ஒருகாலத்தில் அறிவின் மி குந்த பரத்வாஜர் மேருகிரியின்பாலுள்ள ஒரு ஆரணியத் தின் கண்ணே வீற்றருளியிருந்த ஸ்ரீ பிரஹ்மாவின் சந்நி தியிற் கிட்டித்தபோது சந்தோஷத்தை யடைந்த வுலகபிதாம

காகிய பிரஹ்மதேவர் வரமுன்னிலையால் உலகைக் காக்குஞ் சாதனமாகிய மோகஷசாஸ்திரத்தைச் செய்விக்கவேண்டு மென்னும் பெருங் கருத்துடையராகி அந்த பரத்வாஜரை நோக்கி ஹே! குழந்தாய்! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளென, பரத்வாஜர் ஹேபகவன்! பூதபவ்ய சுரே! பூர்வ இராமாயண அர்த்தானுஷ்டான ஜன்னிய சித்த நற்றாய்மையை யடைந்த இப்போது எதனை யிம்முமுக்ஷுக்கள் சமுசார துக்கத்தினின்றும் விடுபடுவார்களோ அதைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுவீராக என்னும்வரத்தைத்தான் தேவரீரை வேண்டிக்கொள்ள அடியேனுக்கு இச்சை யிருக்கின்ற தென்றனர், இதைக் கேட்ட பிரஹ்மதேவர் நீ வினவிய இப் பொருளில் உனதாசிரியராகிய வான்மீகரையே மிகமுயல் வுடன் விரைவில் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுவாயாக வென வருள்புரிய அவரது ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு வந்து தமதாசிரியரைச் சரணகதியடைதல் சாற்றப்பெறுகின்றது.

பிரஹ்மானந்தத்தை யினிதுபருகும் பொருட்டு ஏகாந் தத்திருந்த சமதரிசன சீலரான ஸ்ரீ வான்மீகி யாசிரியரைப் பரத்வாஜராகிய சீடர் நமஸ்காரஞ்செய்து விநயத்துடன் அடங்கிய குரலால் வினவினர். ஸ்ரீ இராமர் ஜீவன்முக்த பதத்தையடைந்து எங்ஙனம் சமுசாரசங்கடத்தில் விவகரித் துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இப்பொருளையே பரத்து வாஜர் வினவினர் என்று எங்ஙனம் அறிய முடியும் எனின், கேட்டி! பெரிய வாசிட்டத்தில் எங்ஙனம் சம்சார சங்கடத் தில் ஸ்ரீ இராகவர் விவகரித்தனர் என முன் விளைச் செய்து அதன் அடுத்தபின்னரே ஸ்ரீ இராமர் முதலியோர் ஜீவன் முததராய் விவகரித்ததுபோலவே நீயும் விவகரிப்பாயாக எனத் தங்களாற் கூறப்பட்டதே அந்த ஜீவன் முக்தஸ்தி தியடைவினுபாயத்தில் ஸ்ரீ இராமருக்குக் கிடைத்த முறை தெரிந்தால் யாவுமதைப் பின்பற்றலாம், அன்றியும்,

ஸ்ரீ இராகவனை வருணிப்பதற்காக முன்னிலையாய் முக்கிய மாக்கி ஜீவன்முக்தஸ்திதியை முறையாக வே ஹ பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த பெரியவரே! கூறுவீராக, அதைக் கேட்டுப் பின் அடியேன் நித்தியம் சுகியாயுலவுவேன், ஸ்ரீ இராகவருக்கு முறையாக ஜீவன் முகதாவஸ்தையைக் கற்பித்து அடியே னுக்கு முதவினின்றும் மொழிவீராக, அம்முறையானே யான் நித்தியம் சுகியாய் வாழ்வேன்; என வினவி யிருத் தலிணனும், ஜீவன் முக்தபதத்தை யடைந்து மகா மனத்தை யுடைய ஸ்ரீ இராகவர் எவ்வாறு விவகரித்தாரோ அவ் வாற்றை யாம் கூறக்கேட்பாயாக என விடை தொடங்கலா னும், மேலும் இச்சமுசார சங்கடத்தில் ஸ்ரீ இராமரும் மகாமனத்தையுடைய பரதரும் சத்ருக்நரும் இலக்குமண ரும் புகழ்பெற்ற சீதையம்மனும் ஸ்ரீ இராமரைப் பின் றொடர்ந்திருந்த மந்திரி மைந்தர்களாகிய மகா மதிமான் களரும் தசரதரும் அவர் பரிவாரமும் எங்ஙனம் விவகரித்துக் கொண்டிருந்தனர் அஞ்ஞானிகளாய் மற்றையரைப்போற் சோகித்துக்கொண்டார? அல்லது ஜீவன் முக்தரைப்போ லவா? என்பதை யருளவேண்டும், அவர்கள் துக்கமடையா மற் சுகிகளாயிருந்த விதத்தை அடியேனுக்கு என்மதியிற் படும்படி வெளிப்படையா யருள் செய்யின் அவ்வாறே அடியேனும் தங்களுபதேச சிரவணத்தானே கிருத்தியத் தன்மையை யடைந்த திருக்கூட்டங்களுடனே சுகியாயுல விக்திரிவேன் என ஸ்ரீ இராமபரதாதி விடய விளவின் பின் னர் மந்திரிமைந்தர் நிர்துக்கித்தன்மை வடிவ ஜீவன்முக்தி யடைவுவகையை விளுதலிணனும் அறியப்பெறுகின்றதாம், பெறவே இப்பொருளே பரத்வாஜரால் கேட்கப்பட்டது.

இவ்வாறு மிகவும் பணிவுடன் வினவிய விக்யா விஷய சம்பன்ன பரத்வாஜரை யாசீர்வதித்துக் கிருபாதிருஷ்டி யுடன் ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் கூறுகின்றார்:

24 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

நின்னுலியாது வினவப்பட்டதோ அது சாதுவாம். சிர வணத்தின் பொருட்டு நீ யோக்கியனுக விருக்கின்று யாக லின் உன்பொருட்டுக் கூறுகின்றேன். சிரவணிக்கும் ஸ்ரீ இராகவ ஜீவன்முக்திலாப வுபாயத்தாற் சம்மோகமென்னும் அஞ்ஞானமலத்தை முற்றிலுமே நீ தூரஞ்செய்யலாம் இனி மேல் வராமலே யத்தியந்தங் கெடுக்கலாம், அல்லது சம் மோக மலமாம் ஹேயத்தகைமையால் அதனுனே அதைத் தூரத்திலெறிதலுசிதமாம். அன்றியும், குழந்தையாகியஹே பாத்வாசனே ! கேட்பாயாக ! நீ கேட்டபடி கூறுகின்றேன், அதைச் சிரவணித்த மாத்திரையானே ஆன்ம தத்துவத்தை யறியாத மலமானது அத்தியந்த தூரத்தில் ஓடுமாறு செய் துவிடலாம், யாவற்றினும் பொய்யென்னும் புந்தியானே பற்றின்றிச் சென்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீ இராமபிரான் சுகியாயிருந்து விவகரித்ததுபோலவே, பிராஞ்ஞரகிய நீயும் விவகரிப்பாயாக. அபரிச்சின்ன வஸ்து மனதிற் புகுத லானே பெருமனத்தை புடையவராகிய இலக்குமணர், பரதர், சத்ருக்னர் கௌசலை சுமித்திரை கைகசரதர் அவர்தம் பரிவாரம் இராமசகாயர்களாகிய கிருதாஸ்திரன், அவிரோதனென்போர் யாவரும் எதன்பின்னறியவேண்டிய தயலொன் றெஞ்சாதோ அத்தகைய முடிவான மெய்ஞ்ஞா னத்தை யடைந்தனர். ஸ்ரீ வசிஷ்டரும் வாமதேவரும் மந் திரிமா ரெண்மரும் அயலாரும் அவ்வாறே யடைந்தனர். திருஷ்டிஜயந்தன் பாசன் உண்மைபுரைக்கும்விஜயன் விபீஷ ணன் சுஷேணன் அனுமான் சுக்கிரீபனுடையமந்திரியாகிய இந்திராஜித்து என்பரே எட்டு மந்திரிமாரென எண்ணப்படு வர். இவர் யாவரும் உள்ளேசாந்தராகி இராகமற்ற மனத் தராய் வெளியிற் பிராரப்தப்படி கிடைத்த வற்றின் கண் மகிழ்வுடையராய், மகான் மாக்களாய்ச் சீவன் முக்தர்களாய் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் ஹோம முதலிய சிரௌதகருமங்களை

யும், தான முதலிய ஸ்மார்த்த கருமங்களையும் கொள்ளல் தள்ளன் முதலிய அவ்வக்காலத்திற்குத்தக்க இலௌகிக கல் விவகாரங்களையும், நிஜதலையும் மேற்கூறிய இரண்டன் ஆலோசனையையும், செய்ததேபோலச் செய்துகொண்டு நீ வாழ்வையாயின் மைந்த ! இச்சங்கடத்தினின்றும் முக் தனே ஆவாய் ; கரையற்ற குடும்பக்கடலில் விழுந்தவன் இவ்வுயர்வாகிய ஊகத்தை யடைவனையின் மிகுந்த சத்துவ குணமுடையவனாய், சோகத்தையு மடையான், தன்னியத் தையுமடையான் யாதொரு விதமான தாபமுமில்லாதவனாகி நித்திய திருப்தனாய் நிலைப்பன்.

சமுசார சங்கடத்தில் ஸ்ரீ இராகவர் எங்ஙனம் விவகரித்தனர் என்னும் விஷயிற்கு, ஜீவன் முக்தபதத்தை யடைந்த இராகவர் மகாமனத்தராய் எங்ஙன் விவகரித் தனரோ என்பதாதியாக விடையளித்து ஆதியில்கூறப்படும் ஜீவன்முக்தி சாதனபூத ஆத்ம அபரோகஷ ஞானத்திஷபா யம், சித்தமானது சின்மாத்திரமாகச சேடித்து நிற்கும் வடிவத்தியானமும் அதன் முதிர்ச்சியாற் கையுறும் அசம் பிரஜ்ஞாத சமாதியும் ஆமென்பது பிரசித்தமாம். ஸ்ரீ இராகவ விருத்தாந்தத்தைக் கூறும் வாய்லாக விஸ்தாரமா யினி யடிக்கடி பிரதிபாதிச்சுப்படியாக விழைந்துள்ள சோபாயத்தை யுணர்வின் சௌகரியப் பொருட்டுச சுருக்கிக் கூறுகின்றார்:—அல்லது ஜீவன்முக்த பதத்தையடைந்த ஸ்ரீ இராமர் என்பதாதியால் விஷவிஷுதாதரதத்தைக் கூறி ஆதி யில் முக்தியையும் அதனுபாயவடிவ சாஸ்திரார்த்தத்தையும் மதியிலெளிதாக ஏறும்பொருட்டுச் சுருக்கிக் கூறுகின்றார் : ஆகாயத்தின் சியாமளத்தகைமைபோல ஜகத் சம்பந்தியாய மோகத்தை மறப்பதே மேன்மையான பேருபாயமென வெண்ணுகின்றேன் என்பது வருந் சம்பந்தமாம்,

26 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் இலக்கணம் சொரூபம் சாதனம் பலம் என்பவற்றுனே ஜீவன் முக்தியினிலைமையை விரிவாகக்கூற இச்சித்தவராய் முதலில் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுச் சுருக்கி முத்தியிலக்கண சொரூபங்களைக் காண்பிக்கின்றார்.

கற்பிதமாகிய திருசியம் அதிஷ்டானமான காண்போனுக் கயலாகவில்லை யாகமாதிகளா லுண்டாக்கப்பட்ட போதத்தால், சங்கற்ப வடிவமாய மனமென்னும் அந்தக் காணத்தினின்றும் திருசியநீக்கம் உண்டாகுமானுல் மோசுஷ சுகமான துண்டாகி விளங்கிநிற்கும். அதுவிடய சுகம் போலச் சாதிசமயமன்று. திருசியமித்தியாத்வ நிச்சயந் திடமானவழி அவ்வாதனை நீங்கிப் போதலின் ஆண்டு இராகம் அனுதயமாதலின் அதனினின்றும் திரும்பிய சித்தம் பிரஹ்மானந்தத்தை யறிந்தனுபவிக்கும்; அதனுலே தடையாவுமுடைந்து அவிருந் அபரோசுஷ ஞானத்தால் மோசுஷமான துண்டாமென்பது கருத்தாம். அன்றியும், ஆகாயத்தில் நீலம்போல முற்றினும் அசம்பவமாயதும், கற்பனையாணடாகியதும் ஆகிய உலக சம்பந்தியத்தியாச வடிவ இம்மயலை, இதன் மூலமாகிய அவித்தை வாசனை யழிவானே மீண்டு மென்னுமை புண்டாகுமாறு மறுத்தலே யானற்றினும் மேலாகிய முக்தியிலக்கணமும் சொரூபமுமாம், எனப் பிரமாண அனுபவங்களானே துணிந்திருக்கின்றோம்; பரோசுஷ ஞானிகட்கும் துயிலிலும் நிருவிகற்ப சமாதியிலும் திருசியத்தின் மறப்பிருந்தபோதிலும் அது மீட்டு மென்னுமில்லாமை யாகாதாம். அல்லது மீண்டும் நினைத்தல் எம்மனத்தால் அது மீட்டு மென்னுமாம், அது எதன்கண்ணின்றே அது மீட்டு மென்னுமில்லாமையாம். மறப்பு என்பது நினைப்பின்மையாம், துவைதத தோற்றமாத்திரமுமில்லா திருத்தலென்பதாம். அல்லது மறந்திருத்தலே

போல மறந்திருத்தலாம், அனுபவிப்பவன்பால் மறந்தவிடய மிருந்தபோதினும் தோற்றுததேபோலச் சைதன்யத்தின் கண்ணே திருசியமிருந்தபோதினும் தோற்றுதிருக்கும். ஆயினன் பரமார்த்த சத்தியமாகிய திருசியத்திற்கே சாங்கியர்கொண்ட முக்தியைப்போலத் தோற்றுமை மாத்திரமாயிருத்தலா முக்தி யெனின்? அல்லவாம், அத்தியஸ்தமாகிய அது தோற்றுமைபே முக்தியாமென்க. சமஸ்காரத்தா லஃதுண்டாகாமையின் யாங்ஙனம் அதற்கு மயலாந்தன்மையெனின்? பூர்வ பூர்வ ஜகத்து விவகாரத்தாலுண்டாய சமஸ்காரத்தால் நிலைபெறல் கூடுமென்றுணர்க. அற்றேலாயின், தோடத்தாலுண்டாகாமையாலும், அதிஷ்டானமின்மையாலும் மயற்றன்மை கூடாதெனின், ஆகாயத்தில் வர்ணம்போலுண்டாய தென்க. தூர ஆராய்ச்சியின்மைத் தோடத்தானே ஆகாசவர்ண மயலுண்டாவதேபோல் அவித்தைத் தோடத்தாற் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யவிதனை மயற் கூடுமென்றுணர்க. எனவே முற்றிலுத் திருசியதனை மாற்றுவதாம் மொழிந்த இவ்விலக்கணம், அதனைத்தறிப்பிக்கப் பட்ட சின்மாத்திர நிலைபேறு சொரூபமாம். அவை தமது லூதியினனே துணியப் பெற்றனவெனக் காண்பிகபப்பட்டன, அவ்வாரூயின் நம்மனோரால் அவையே னனுபவிக்கப் படவில்லை யெனின்? திருசியத்தினது அத்தியந்தாபாவபோதமாகிய பாதமில்லாமல், கூறிய இலக்கணமும் சொரூபமும் எப்போதும் எங்கும் அனுபவிக்க முடியாவாம். ஆயின், திருசியபாதமானது எவ்வேதுவிலாமென் ரூசங்கைவரின், சர்வ ஜகத்திற்கும் அதிஷ்டான பிரத்தியக்கபின்ன ஆன்ம தத்துவ சாகூத்காரதனே அஃதாம், என்பதனினை அச் சாகூத்காரத்தைத் தேடவேண்டும்; உபாயத்தாலதைச் சாதிக்கவேண்டுமென்பதாம். ஆயினதற்கென்ன வுபாயமெனின், அது இச்சாஸ்திரத்தை யுணரின் அவசியம் சம்பவிக்

கும் அதன் பொருட்டே இஃதுண்டாயதாம் தத்துவத்துணி புண்டாகும்வரை சாஸ்திரத்தைச் சிரவணஞ் செய்குவாயா யின் தத்துவத்தையடைவாய் வேறுவிதமாய் முடியாதாம். உலகமயலாகிய இதுகாணப்பட்டபோதிலும், இந்நூலிற் காண்பித்தபடியாராய்தலினனே யாதொருதுயரமுமில்லாமல் ஆகாயத்தில் வருணத்தைப்போலும் இல்லவே யில்லையென அனுபவிக்கலாம். அனுபவிக்கலாமென்றால் அனுபவம் ஆன்ம சைதன்யமேயா? அல்லது அயலா? அயலென்பது கூடாது, ஏனெனின், அறிவிற்கு வேறுபது ஜடமாய் விடயமாதலின் அனுபவமென்பதுபொருந்தாதாம். ஆன்மாவேயெனின், அது முன்னமே யிருக்கின்றதாதலின் சாஸ்திரத்தாலாகவேண்டிய தென்னுளது? எனின், உண்மைதான், ஆன்மாவே யனுப வமாயினும் இது திருஷ்டியத்தோடு கூடியிருத்தலின் அவ்வனு பவமாகாதாம்; மற்றும், விருத்திரூபமாகிய ஆன்ம தத்துவ சாக்ஷாத்கார போதத்தானே அவித்தையினழிவால் அதனு ளுண்டாய திருஷ்டிநீக்கமானது, திருஷ்டம் மூக்காலத்தி லுமில்லையென்பதாக மனத்திற்குக் கிடைப்பின் நித்தியசித்த ஆன்ம வடிவமாக இருப்பினும் மேலாகிய மோக்ஷானந்தமா னது தத்துவஞானததாலுண்டாயதேபோல ஆகின்றதாமெ னக் கேவலம் அதன்வாயிலாகச் சொலுப பூதமாயினும் அனுபவம் சாஸ்திரபலமாம்.

வித்தையின்வலுவினாலே சித்தத்திற்கு விடயத்தினின் றுந் திரும்புதலைச் சம்பாதியாதவர்கள்பாற் றோடங்கூறு கின்றார், அல்லது வேறுசாஸ்திரந்தெரிவித்த உபாயங்க ளானே முக்தியேனுண்டாகமாட்டாதெனின் கூறுகின்றார்.

கூறியமுறையே உண்முகத்தைச்சம்பாதிக்காமல் வெளி முகமாகச் சாஸ்திரங்களாகிய படுகுழிகளில் புரளுநம் காய சேஷ்டையைச் செய்து கொண்டு அக்கிருத்திரிமத்தை யறி

யாத அதாவது அப்பிரஹ்ம வித்துக்களாய பரத்வாஜாதி யுங்களைப்போன்றவர்கட்குப்பெரும் பெரும்போது சென்ற போதினும் மோக்ஷசுக முண்டாகாதாம். அல்லது, அறியாதவர்கட்கு மோக்ஷசுக முண்டாகாதாமென்க. குழியிற் புரளும் புரட்சியானது, சேறுபூசிய காத்திரபங்காதியாலுளவாம் துக்கத்தின் பொருட்டே யாதல்போல, வெளிமுகர் தங்கள் நூலின் கேள்வி துயரப்பொருட்டேயா மல்லாமல் இன்பப்பொருட் டிறையுமாகாதாம் என்பதபிப்பிராயம். அன்றியும், கூறியவுபாயத்தைக் கவராவிடின் பிறப்பில்லாத அநாதியஞ்ஞானத்தை யுடையவரும், வெவ்வேறு வகையாய அநான்ம சாஸ்திரக்குழிகளிற் புரளுபவரும், இச்சையையுடைய குருடுகள் விழுவதற்கேதுவாதலின் குழியெனப்படும் அவ்வச் சாஸ்திரமுணர்த்திய உபாயங்களானே இகபரலோக விடயவிருப்பத்தானே முயல்பவரும், அதனானே, அதனை யனுபவிக்கும்பொருட்டு, மீண்டு மீண்டு இச்சம்சாரத்தில் பிறப்பெடுப்பவரும் ஆகிய கீழ்மக்கட்கு அளவில்லாத பிரஹ்ம கற்பங்களானும், இளைப்பாறுஞ் சுகமானதுண்டாகாதாம். அநாதியஞ்ஞானமானது ஞானத்தினும் வேறுகிய ஆயிரஞ் சாதனத்தானும் நீங்க மாட்டா தென்பது கருத்தாம்.

போதத்தாற் றிருசியநீக்கம் திருசியவாசனை நீக்கவாயிலாகவே யாமாகலின் வாசனைத்தியாகம் திருசியநீக்கமுதலிய வற்றின் வாயிலாக மோக்ஷத்திற்கு உத்தம உபயோகமாக இருத்தலின் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதாம் எனக் கூறுகின்றார். அற்றேல், உபாசனைமுதலிய வேறு உபாயங்களானே சாதிக்கப்படுவனவாகிய சாலோக்கிய முதலிய அன்னிய மோக்ஷங்களும் பிரசித்தங்களாம் அவற்றுலவர்கட்கு எங்ஙனம் ஆனந்த முண்டாகாமற்போகும் எனின் கூறுகின்றார்.

வாசனைத்தியாகத்திற்கு எங்ஙனம் மோக்ஷத்தன்மை யாதல் கூடுமெனவாசங்கித்து உபசாரத்தாலாமெனக்கருதி விடையளிக்கின்றார். வாசனைத்தியாகமே நிர்மலவைபாபமாம் மோக்ஷத்திற்கென்பது பொருள். பிறப்பிற்குவிரையாய வாசனைகளின் சேடமின்றிய யாதொரு பரித்தியாகமுளதோ; அதாவது, மூலத்தைக்கெடுத்தலானே முற்றிலுங் கெடுத்தல் யாதோ அது முக்கியமோக்ஷமாம்; மோக்ஷசப்தத்திலிருக்கும் முச என்னும் பகுதிக்குப் பந்த நீக்கத்தில் இடுகுறித்தன்மை புண்மையின் வாசனைகளை முக்கிய பந்தமாதலின், சாலோக்கியாதிகளில் அவ்வாசனை நீக்கமில்லாமையின், மோக்ஷசப்தங் கௌணமாம்; அந்த முக்கியமே அவித்தை முதலிய மலம்நீங்கியோரா லடையப்படும், மற்றையோரான் முடியாதாம், கருமங்களாலும் உபாசனைகளாலும் சிரவணாதிகளாலும் நாடோறும் மன நற்றூய்மையே சர்வவாசனைகளும் அழியும் வரைசாதனமுறையாமெனவுணர்க. வாசனை நீங்கிய போதிலும் அதனைதுவாகிய மனமிருத்தலின் மீண்டும் வாசனை புண்டாம் உண்டாகவே பந்தமும் மாமெனின், ஆகாதாம், சீதசந்ததியானது சென்றழியவே பனிக்கணம் பட்டழிவதேபோல, வாசனையானது கழிந்தொழியவே வாசனையின் கூட்டமே மனமாதலின் விரைவாகவே மனங்கெடும்; மனம் நஷ்டமாயினும், தூலதேகமே பந்தமாக நிலைபெறுமேயெனின், பெறுதாம், பூதக்கூட்டத்தாலாகிய பிராணிகளாகிய பறவைகட்குக் கூண்டுபோன்ற இத்தேகமும் வாசனையால் மெல்லியதாகி புட்பிரவேசித்த நூலிழைபோல, முத்துக்கூட்டம் நிலைப்பதேபோல நிலைக்கும்; ஆகவின் வாசனையழியவே அத்தேகமும் நீங்கிவிடும்.

வாசனைத்தியாகம் மோக்ஷோபாயம் என்னும் பொதுக்கூற்றால் எஞ்சுதலின்றி எல்லாவாதனையில் நீக்கம் எப்துறுத்துயவாதனை விடத்தக்க தன்றும் என்று காண்பிக்கும்

பொருட்டு வாசனை யிருவகையாமெனக்கூறுகின்றார், அல்லது இங்ஙனம் உபோற்காததத்தானே பரமுக்தியை வருணித்து பிரகாணத்திற் றுதிக்கப்பட்ட ஜீவன்முக்தியை விளம்பும் வேட்கையராகி அதன்பொருட்டு வாசனையின் இருவகையை வழங்குகின்றார், சுத்தம் மலினம் எனவாசனை யிருவகையாக வழங்கப்படும், மலினமானது பிறப்பிற்கேதுவாம், சுத்தமானது பிறப்பையறுப்பதாம்.

அவற்றுண் மலினவாசனையின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞான மிருந்தாலன்றே வாசனைக்கு நிபிடத்தன்மையாதல், மற்றையபோதாகாதாம், கன அகங்காரசாலினியாமிது அதாவது நிபிடமாயாதல் திடமாயாதல் அகங்காரத்தால் அழகுடைத்தாகும் என்பதாம். இனிச் சுத்தவாசனையினிலக்கணமாவது, இனிது வறுத்த விதைபோலும் மீண்டும் உண்டாக்கத்தகாததா யிருக்கும். அன்றியும், மலின வாசனையானது அஞ்ஞானத்தினன்குபெருத்த ஆகாரத்தையுடையதாம், கன அகங்கார இயற்கையதாம், மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பிலும் வித்தாம், என்பர் மூத்தோர். வாசனை விசைகள் இனிது முளைப்பதற்கு அஞ்ஞானம் நல்ல நிலமாம், அதன்கண்ணே விடயத்தைச் சந்ததம் சிந்தித்தல் வடிவப்பயிற்சியால் விருத்தி யடைந்த நல்ல கனகாரதனையுடைய வாசனை விசையாம். இராகத்துவேடாதிகளானே வளர்தலால் நெருங்கிய அகங்காரம் நீர் தெளிக்கும் நிலமுடையவனும்; அவனுலேயே அது விருத்தியடைவதாகி விரிந்து விளங்குகின்றது. சுத்த வாதனையானது மறுபிறப்பையுண்டாக்கு மங்குரத்தை விடுதது வறுத்தவிதைபோலிருப்பதாம்.

கூறிய பொருளையே விரித்து விளம்புகின்றார் அல்லது பலத்தோடுகூடி வியந்த ஜீவன்முக்தியை யாசிரயத்தோடுங் கூறுகின்றார்.

வர்த்தமான தேகஸ்திதியின்பொருட்டுத் தாங்கப்படுவ தும், எதன் நிமித்தத்திலுலே அறியவேண்டிய பிரஹ்மம் அறியப்பட்டதோ அதுவும் சுத்த வாசனையாமென்று மறிக. யாவர் தூயவாசனை யுடையவராய் அறிய வேண்டிய தமது யதார்த்த சொரூபத்தை யறிந்து மகாமேதாவிகளா யிருக் கின்றார்களோ அவர்கள் ஜன்மமேயாய அனர்த்தத்தின் பாத் திரமாக மறுபடியாகமாட்டார்கள் ; அவர்களே ஜீவன்முக்தர் களென்றும் சொல்லப்படுகின்றார்கள். சுத்த அசுத்த வாச னைகட்கு இவ்வாறு இலக்கணங்களமைந்தவழி முமுக்ஷு வால் தூயவாசனை விடத்தக்கதன்றும், மற்றை, மலினவாச னையே விடத்தக்கதாம், தூயதோ பெருமுயற்சியினுலே சம் பாதிக்கத் தக்கதாம் என்பது சமுதாயப் பொருளாம். விதை யினுள்ளே சூக்குமமாகிய அங்குரங்களிருந்தே காலஞ்சல முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தான் முளைக்கின்றன, அது போல, வாசனையின்கண்ணுள் ளடங்கிய ஜன்மபரம்பரைகளி ருந்தே காமகருமாதி நிமித்த வசத்தால் கிளம்புகின்றன. முற்றினுமில்லாததற்குச் சன்மஞ் சம்பவியாமையின் ஆண் டுத் தத்துவ ஞானத்தானே அவித்தைநிலஞ் சுடப்படுதலின் அதனுள்ளடங்கிய பிறப்பங்குரங் கெடினும் தனது பிறரது பிராரப்தத்தானே தடைப்பட்ட, வறுத்த விதைபோலும் தேகத்தைத்தாங்குவதின்மாத்திரம் பயனுடையதாயவாசனை எஞ்சும் அதுவே சுத்தமாம். ஜீவன் முக்தர்களாகிய தேகி களிடத்தில் தேகமிருக்கும்வரை மீண்டும் பிறப்பைத் தராத தாகிய சுத்த வாசனையானது, சுழன்ற சக்கரத்தில் சுழற்சி யிருப்பதேபோல விருக்கும். தேகத்தைத் தாங்குங்காரியத் தானே அவர்களிடத்தும் வாசனையினிருப்பு அனுமிக்கப்படு மென்பது கருத்தாம். மிகுதியாகச் சுத்தவாசனை யுடைய வர்களாகி மீண்டும் பிறப்பாகிய அநர்த்தத்தை யடையாதவர் களாகி யிருக்கும் அவர்களே மகாமதியுடையவர்களும்

ஜீவன் முக்தர்களுஞ் அறியவேண்டியதை யறிந்தவர்களுஞ் ஆவர்கள் எனப்படுவர்கள், படர்வகத்துவஞானத்தால் தகிக்கப் பட்ட பிறப்பின் மூலையாற்றலுடைய வாசனை மாத்திரத் தானே தரித்த சரீரத்தன்மை, ஜீவன்முக்த இலக்கணமென் பதுணர்பாம்.

இதுகாறும் இயம்பியவகையே ஜீவன் முக்திசாதன விஞ்ஞானஉபாய பூதசடாதியையும் உபாயசகித முக்தியை யும் அதனுபாய இலக்கண சாஸ்திரார்த்தத்தையும் சுருக்கமா கக் கூறி இப்போது எம்முறையானே ஜீவன்முக்தபதத்தை யடைந்து இச்சமுசார சங்கடத்தில் விவகரித்துக்கொண்டி ருந்தனர் ஸ்ரீ இராகவர் என்னும் விஸ்வாமித்திரத்தைப் பிர திஞ்ஞையாயிலாக உத்தரகிரந்த சாதர்ப்பங்கொண்டு கூறு கின்றார்:— அல்லது ஜீவன்முக்தியின் சாதன நிரூபணத்தைப் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றார்.

ஜீவன்முக்தர்களுடைய ஸ்தானத்தை அதாவது சுவா தாஜ்ய மென்னும் நிர்வாண பரமானந்தவடிவ நிரூபத்தை எம்முறையானே ஸ்ரீ இராகவரடைந்திருந்தாரோ அம்மு றையை. அத்தகைய ஜீவன் முக்திப்பதத்தை மகாமதியை புடைய ஸ்ரீ இராகவர் எச்சாதனமுறையானே சாதித்தாரோ அதனை னைக்குக்கூறுகின்றேன் கேட்குதி கேட்பின் ஜனன மரணமுதலாயிருந்த அசாத்தங்களியாவும் நீங்குவதாகிய பயன்கிடைக்கும்; மேலும், இச்சுபமாகிய ஸ்ரீ இராமர் முறை யைகூறுகின்றேன் இதனை நீ கேட்பதனானேயே எப்போ துமே யாவற்றையுமே யுணர்வாய், இதனானே, ஒன்றனுணர் வானே எல்லாவற்றி னுணர்வுமாமென்பதும் அதன்பயனு தாம்.

அற்றேல் எககாலத்தில் வெகுவித சாஸ்திரியமான வாவியபுமம், அன்றியும் அகிலமான ஆசையென்னுந் தோடத்

துக்கடிமை புகுந்தாருண்யமும், அன்றியும் சார்வபௌமசம் பத்தோடுகூடிய மகாகீர்த்தியும் வலியுமுள்ளபிதாவும், முன்னி லையி லனுதினமு மனுபவித்தற்குரிய சுகசாதன சாமக்கிரி யும் இருப்ப ஸ்ரீ இராமருக்கு வைராக்கியாதி யோக்யதை யெங்ஙனமாம், எங்ஙனந்தான் அதிகாரியாகிய அவருக்கு ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா னுபதேசங்கூடல், உபதேச மில்லாதவ ருக்குச் சீவன்முக்தியினயடைவுதான் எங்ஙனமோ தாணுதல் எனச் சங்கித்து, நிரந்தரந்தடையற வியற்றும் ஞானசாஸ் திர விசாரத்தால் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகமும், தீர்த் தாடன மூர்த்தி வழிபாடு முதலியவற்ற லுண்டாகாநின்ற அகண்ணிய புண்ணியத்தானே பரிசுத்தமான சித்தத்திற்கு விடயங்களிலுள்ள தோட தரிசனத்தால் வைராக்கியமும் ஸ்ரீ வசிஷ்டாதி மகாமுனீசுரர்கட்கு அன்புடன் செய்யும் பணிவிடையாற் சமதமாதி சம்பத்தும் முத்திவிருப்பும் என் னுந் சாதனசதுட்டய சம்பத்துள்ள அதிகாரியான ஸ்ரீ இராகவருக்கு ஆசிரியரது அனுக்கிரகத்தாலும், தமதுபோத வலியாலும் ஜீவன்முத்தி சித்திப்பதிற் றடையாதாமெனக் கருதிக் கூறுகின்றார்.

தீர்த்த புண்யாசிரமங்களின் வரிசைகளைக் காண்பான் அனுராக முண்டாயதாம். எங்கும் பயமின்றிய செந் தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீ இராமர் பாடசாலையினின்றுங் கிளம்பி வீடுவந்து சேர்ந்து நாட்களை விளையாட்டாற் கழித்து வந்தனர். பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்திற்குத் தக்க குருகுலவாசத்தினின்றும் கிளம்பி யென்றதனானே சர்வ வித்தைகளின் தானங்களையும் கவர்ந்ததன்பின்னென்னலாம். சுரமுதலியவற்றுச் சோகமின்றியவராய்ப் பிரஜைகளிருக் கும்படியாகத் தசரதர் பூமியைக் காத்துக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் ஈண்டு இராஜ்யத்தின் இனிமையானே பிரஜை கட்குச் சுரமுதலிய பீடையுமில்லையாயின் அன்னிய பீடைக

ளில்லாமலிருந்தன வென இயம்பவேண்டுவ தில்லையாம். அக்கால் ஸ்ரீ இராமருடைய மனமானது, தீர்த்தங்கள் புண்ணியாசிரமங்கள் முதலியவற்றைக் காணவேண்டுமென்னும் போவாவைப் பெரிதுமடைந்தது. அற்றேல், இவ்வதீர்யாத்ம சாஸ்திரத்தில் தீர்த்த யாத்திரையை வருணித்தற்கும், இனிக் கூறப்படும் வேட்டையை வருணித்தற்கும் யாது சம்பந்தம்? ஸ்ரீ இராம சரித்திர மாதலினனே ஈண்டு வருணிக்கப்பட்ட தென்பது கூடாது, எனெனின் ஸ்ரீ இராமது அவதாரத்தை வருணிக்க நேர்தலினனும், பூர்வ இராமாயணம் வீணுகப்போதலினனும் என வினவின்? விடை வருமாறு :—கதையி னுபாயத்தை விசாரித்து என்பதன் கண்ணே தத்தம் வருணத்திற்குத்தக்க யாகாதிகருமத்தா லுண்டாய மனத்தூய்மையானது பிரஹ்மவித்தையினதிகாரத்திலினிது பொருந்துகின்றது என இயம்பப்பட்டது; வயது வித்தை முதலியவை கிடையாமையின் யாவன் யாகாதியை அனுஷ்டிக்கச் சாமர்த்திய மில்லாதனுவனே அவனுக்குத் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றினும் யாகாதிபலமாகிய மனத்தூய்மை யதிகாரம் 'பூமிசம்பந்தமாய இந்நீர்மய யாகங்கள் தீர்த்த ரூபங்களாக உண்டாக்கப்பட்டன' என்னும் வசனத்தானே சித்தமாம் என்பதை குறிப்பிக்கும்பொருட்டுத் தீர்த்தயாத்திரையை வருணித்ததாம். இதனனே ஸ்ரீ இராமரைக் கிழவயதுடையவராக இனிது கற்பித்து ஆன்ம ஜிஞ்ஞாசையை வருணிக்கவில்லை, கூறியபொருள் குறிப்பிக்கப்படாமற்போதலின். வேட்டையைவருணிப்பதோ, கண்ட உற்சாக தரிசன அவாவும் ஆன்மஜிஞ்ஞாசைக்குத் தடையாதலின் அவ்வுற்சாகத்தை யனுபவியாமல் அவ்விச்சை யகலாவிடின் அதையனுபவிததேதனும் அந்தசாரமென்னுந் துணிபானே அவ்வாசையை யகற்றித் தடையில்லாமல் சிரவணாதிகளில் நிலைபெற்று நிற்றல்வேண்டும் என விசேடமாகத்

தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஆமென யாவுமே மண முடைத்தாம்.

ஆண்டு ஏருகால் நற்குணங்கட்கிடமாகிய ஸ்ரீ இராகவர் இவ்வாறு கூறியபொருளைச் சிந்தித்துத் தந்தையினது நக மாகிய தாதுக்கணிறைந்த நவீன சரணகமலங்களை அன்னப் பக்ஷியைப்போல அணைந்து வணங்கிக் கூறுவதாவது, ஹே தாதனே, தீர்த்தங்களையும், தேவாலயங்களையும், முனிவர் வாழும் வனங்களையும், அவரது பன்னகசாலைகளையும் காணும்பொருட்டு எனது மனம மிகவும் விரும்பியது. தாதனே யென்றது தமது பரதந்திரத்தைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டாம். தந்தையின்பால் வாழ்பவனுக்குத் தந்தை யின் சந்நிதியில் தந்தையின் ஆணைவாயிலாகவே தரும அதி காரமிருத்தலின் என்பது கருத்தாம்.

உம்மால் எந்த யாசகனுவது இப்புவனத்தில் இச்சித்த வற்றை யடைதலாற் சன்மானிக்கப்படாமற் போனனென்ப தாக இல்லையாதலின், முதலதாகிய இவ்வினது பிராார்த்தனை யைப் பலனுடையதாகச் செய்யவேண்டும், என வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட அரசரானவர் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானேடும் ஆலோசனைசெய்து முதல்முதல் வேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீ இராமனைப் போகுமாறு ஆனுனை தந்தனர். மைந்தன் பிரியும் துயரால் அங்கிகரித்திலர் என்பதாக இல்லை.

சுபவாரத்தில் சுபதிதியில் சுபநக்ஷத்திரத்தில் சுபயோ கத்தில் சுபலக்கினத்தில் ஸ்ரீ இராகவர் தம்பிமார்களோடும சுபசகுனங்களோடும் மங்கள அலங்காரத்தோடுகூடிய திரு மேனியை புடையவராகி, மறையவர்களா லாசீர்வாதம்பண் ணப்பட்ட மார்க்கமுடையவராகி ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவனுல் நோக்கிதித்நலப்பப்பட்ட சாஸ்திரமுணர்ந்த பிராஹ்மணர் களோடி கூடியவராகி மிகநேயத்தோடுகூடியமென்மைதங்கிய

இராஜபுத்திரர் சிலரோடுகூடியவராகி, தாய்மார்களால் பன் முறை தழுவித் தழுவிச் செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களோடு அலங்கரிப்பட்டவராகித் தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டு மென்னு முயற்சியுடையவராகித் தமது அரண்மனையினின் றும் வெளிப்போந்தனர். தமது கோசல மண்டலத்தினின் றும் முறையாகத் தொடங்கி ஸ்நான தான தவத்தியான வாயில்க நதிதீரங்கள், புண்ணிய வனங்கள், புண்ணிய ஆசிரமங்கள், தேவாலயங்கள், காற்று நிறைந்த பாலை வனங் கள், கிராம முடிபுகளிலிருக்கும் கடற்கரைகள், மருத்தலங் கள், மலைத்தோற்றங்கள், இந்துசம மந்தாகினி நிலோற்பல சம யமுனை முதலிய விசேட புண்ணிய நதிகள், ஸ்ரீ வாரா ணசி முதலிய விசேட புண்ணிய ஸ்தலங்கள், ஸ்ரீ விசுவேசர் முதலிய புண்ணிய மூர்த்திகள், 64 சிவாலயங்கள், 64 விஷ் ணுவாலயங்கள், நாலுவித ஆச்சரிய விசித்திர நாற்கடற் கரைகள், விந்திய மந்திர ஹிமாசலதலங்கள், இராஜ இருடி கள், பிரஹ்ம இருடிகள், தேவர்கள், பிராஹ்மணர்கள், புனித மங்கள புண்ணியாசிரமங்கள் முதலிய யாவற்றையும் மிகவும் ஆதரவோடும் இனிது நோக்கினர்.

ஆண்டாண்டு சந்தித்த அமரர், கின்னரர், மனுடர் முதலியோராலே பூஜிக்கப்பெற்றவராகி, ஜம்புத்தீவு வடிவ மாய இச்சார்வ பூமியையும் இனிது கண்ணுற்றுத் தமது அயோத்திமாநகரை ஸ்ரீ இரகுநாதனர் திசைகளில் பரம பகதாலுக்கிரக விலாசமாகச்சென்ற ஸ்ரீ பார்வதி நாயகர் தமது சிவலோகத்தை யடைந்ததுபோல அடைந்தனர். புரவாசிகளால் லாஜபுஷ்பாஞ்சலிமாரியால் நிறைக்கப்பட்டவ ராகி, ஸ்ரீமான் ஜயந்தனுகிய தேவேந்திரன் மைந்தன் னது சுவர்க்கத்தை யடைந்ததேபோலத் தமதரண்மனையை யடைந்தனர்.

40 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

யாதி சாதன சம்பத்தியை விளம்பும் வேட்கையராய்த் தொடங்குகின்றார்.

தீர்த்தயாத்திரையை முடித்துவந்து தமது வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ இராமர் தமக்குப் பதினைந்தே முக்கால் வயது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது நாடோறும் சரத்காலத்தில் நின்மலமாகிய தடமானது குறைவதேபோல இளைத்துக்கொண்டே வந்தார்; இளைத்தன் முதலியவை வைராக்கிய சிந்தாதுக்கத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. குமாரருடைய விசால நேத்திரத் தோடுகூடிய வதனமானது, பக்குவமாகி மலர்ந்த விதழோடு கூடிய வதனமானது, பக்குவமாகி மலர்ந்த விதழோடுகூடிய வண்டு மாலைகள் சூழ்ந்த வெண்டாமரையைப்போலும் வெளுப்புற்றது. விசாலநேத்திர விசிஷ்ட உவமானப் பொருட்டே வண்டின் மாலைகள் சூழ்ந்த என்றதாம், கபோலத்தைக் கரத்தாற்றாங்கிப் பத்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து சிந்தைடாவசராகி மௌனியாகிச் சேட்டையற்றிருந்தனர்.

இளைத்த யாக்கையராய் சிந்தையோடு கூடியவராய், துக்கிதராய், மிகவுந் துன்பமுறுமுளத்தராய், எவரோடும் எதனையும் இயம்பாதவராய் சித்திரத்திலெழுதிய பதுமை போலும் ஆயினர். தாதர்களான் மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டபின் அவசியம் செய்யத்தக்க நிஜசாரத்தை மிகவும் மலினமுற்ற முககமலத்தைபுடைய அவர் கஷ்டத்தோடுஞ் செய்தனர்.

குணகணங்கட்கிடமாகிய ஸ்ரீ இராகவர் துக்கத்தோடு மிளைத்து வருவதை நோக்கிப் பதினிமார்களோடும் தசரத மன்னவர் மிகவுஞ்சிந்தாவசராகி வினவுகின்றார்.

இங்ஙனம் நிஷ்காம கருமபலமாகிய வைராக்கியத்தைச் சுருக்கமாகப் பிரதிபாதித்து இதனையே பிரசன உத்திரங்

களால் விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிப்பான் விரும்பிப் பிரசனப் பிராப்தியின்பொருட்டுப் பிரசங்கத்தைக் கூறு கின்றார் :— ஹே மைந்த ! நினக்குப் பெருஞ் சிந்தையுண் டானதென்னே யென அடிக்கடி மிகவும் அன்போடு கூடிய மொழியினனே கேட்டும் அவர் யாதொன்றுஞ் சொல்லவே யில்லை ; சொல்லியும் பயனில்லையே யென்னும் நிச்சயமிருத் தலின் என்பது கருதுதாம். தந்தையின் மடிமீதிருந்த தாமரை யிதழ்போலும் நேத்திரமுடைய ஸ்ரீ இராமர் ! ஹே தந்தையே எனக்கு யாதொரு துயரமுமில்லை யெனக் கூறி மௌனமாகவே யிருந்தனர் ; வந்திருக்கப்பட்ட துயரம் அரசரால் பரிகரிக்க முடியாத தென்பது கருத்தாதலின் ட்டதையாகாதாம். மன்னவர் ஸ்ரீவசிஷ்டபகவானைப் பார்த்து இராமசுவாமி யென்றுயருற்றுளனெனக்கேட்ப, முனிநாதர் இதன்கண்ணே காரண மிருக்கின்றது நீர் துயரப்படவேண் டாம் எனச் சாமானியமாக வுரைத்தலும் விசேஷ சந்தேகத் துடன் அரசரிருந்த அவ்வேளையில், தவசிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரமகரிஷி ஆண்டெழுந்தருளினர். அம்முனி வரைத் தூரத்திலேயே கண்ட பூபாலர் வணங்கிய ஆகிருதி யுடையவராகி மவுலிமணி கழன்று பூமியை யலங்கரிக்கு மாறு நமஸ்கரித்தனர். மகாமகிமைவாய்ந்தவருட் பால சூரி யனைப்போற் பிரகாசிப்பவரும், செஞ்சுடர்ச் சடாகூடரும் தவ இலக்குமியை யுடையவரும் புருஷோத்தமரும் ஆகிய அம்முனீசுவரரும் அவனி காவலரை யாசீர்வதித்து மதுரமும் பிர உதாரவாணியால் விஸ்தாரமா யனுக்கிரகித்தனர். ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானும் ஸ்ரீ ஜகன்மித்திரமகரிஷியும் பரஸ்பரம் அநாமயமுரைத்துக்கொண்டபின் றங்கத் தங்கப்பீடந்தந்து தவ இலக்குமியா லலங்கரிக்கப்பட்ட அவரைக் கண்டஞ்சி அந்த உத்தமோத்தமமாகிய மகரிஷிக்கு மகிழ்ச்சியோடு கூடிய வதனராய் அரசர் தாமே அர்க்கியத்தை நிவேதித்

தனர் ; அதாவது, அர்க்கியத்திற்குவேண்டிய நீரைப் பிரசைக் கொண்டுவரச் செய்யின் அபராதம் வருமென நினைந்து தானே கொணர்ந்து அருகியங் கொடுத்தனர். முனிநாதரும் விதிப்படியாய கருமத்தால் அருக்கியதனைதக் கவர்ந்து வலம் வந்து போற்றும் அரசரைப் புகழ்ந்தனர். நிராசையுடையவிவர் அரசர்பால் வருவானேனினின், மாயாவீரியபலத்தால் உன்மதராகிய அரக்கர்களானே, தருமமே யவசியஞ் செய்யத்தக்க காரியமெனக்கொண்டு நடத்தும் மகாமதியையுடைய அவரது தருமயாகமானது சிதைவுற்றது அதைக் காக்கும்பொருட்டு அரசரைப் பார்க்கவேண்டு மென்னு மிச்சையான தவருக்குண்டாயதால் வருமாறு நோரிட்டதென்றுணர்க.

ஆசனத்திலெழுந்தருளிய மகாமதியையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகா முனிவருக்குப் பாத்தியம் அர்க்கியம் சந்தனம் புஷ்பம் வஸ்திரம் தக்ஷிணை பழந் தாம்பூலம் கோகசல் முதலியவற்றை அளவிறந்தனவாகச் சமர்ப்பித்து, விதிப்படி அருச்சனைபுரிந்து அம்முனிவரை நோகித் தசரதர் இருகரஞ் சிரங்குவித்து அன்போடும் புனிதமாகிய இவ்வாக்கியத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

நினையாமலிருப்பக் கிடைதத தங்களது வரவினாலும், ஒளிவாய்ந்த தரிசனத்தாலும், ஆசீர்வாதத்தாலும் வேற மகாமுனிவரே ! சதிரவனைக்கண்ட கமலாகரங்கள் போலு மானேம். தங்களுடைய அனுக்கிரகமே எங்களுக்கினிவருமபாக்கியமன்றோ ; காரணமற்றதும் உண்டாதல் வளர்தல் அயிலொன்றாய் மாறல்களற்றதும், குறைவழிகளற்றதும், ஒளபாதிக தனது அங்கிச லேசத்தானே யாவனையும் ஆனந்திக்குமாறு செய்விப்பதும் ஆகிய அந்தப் பிரசித்த பரமபுருடார்த்தசுசத்தையே தங்களுடையதரிசனத்தால்நாங்களடை

தோம். தங்களுடைய வரவுக்குரியராகிய யாங்கள் இன்று தன்னியர்களாகிய கிருதகிருத்தியருக்குள் முதன்மைத் தானதனை யடைந்தோம். மேழிச்செல்வனுக்கு மழை யிலர நாளில் மழையுற்றதும்போலும், அநதகனுக்கு அழகிய விழி கிடைத்ததேபோலும் ஆம் தங்களுடைய திவ்ய தரிசனம். அபாயவர்ச்சிதம்=நாசமின்மை.

கமலமொத்தேன், மகா புருட தரிசனத்திறம் பிரசன்ன சித்தர்க்குச் சொரூபம் பிரகாசிக்கும் அதனல் கமலங்கள்போற் பந்த நீங்கி மனம் பரிபூரணமா மென்பதாம். இவ்வாறே " கண்களுக்குக் கதிரவன் கடுப்பச் சாதுக்களும், சமசித்தர்களும், அத்தியந்தம் தத்சொரூபமாய்ப் பிரகாசிப் பவர்களும் ஆகிய மகானுபவர்களது தரிசனமட்டும் புருடர்க்குப் பந்தமுண்டாம் " என ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் கூறப் பட்டுளது. சொரூபம் பிரகாசிக்குமெனின் சொரூபசுகமுமுதிக்கலாமே யென்றல், உண்மையே இனையதோரின்ப மென்று மினைந்திலேன் ; இதன் கருத்திதுவாம் :—அநாதியுந் துல்பமும் அபாயவிவர்சிதமும் ஆகிய வித்தன்மையான ஆனந்த சுகமிப்போ தடைந்தனன் என்பதாயிற்று. அவற்றி லநாதி யென்பது முதலியவற்றுன் விடய சுகத்தினின்றும் விசேடநமிதரிவித்ததாம். சுழுத்திச சுகமு மநாதி, அதுவுஞ் சொரூபசுக மாதலின், அதனை நீக்குவதற்காகத் துல்பமென்றார் என்பார் என்று மினைந்திலேன் என்றார். இதனுற் சர்வசகத்தையும் ஆனந்தாத்மகமாக்குங் கைவல்லிய சுகம் பெற்றே னென்பதாம். இஃதன்றியுந் தன்னியனே னென் எனல், மழையிலா என்பதாக.

மேலும் மேலும் உபமானங்களை புரைத்துத் தன்னியனேனென் என முனிநாதரது வரவை யபசர் கொண்டாடுகின்றார்.

44 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

ஆகாசக மனத்தா லுண்டாய அரிய மகிழ்ச்சியைப் போலவும் இறந்தவன் மீண்டெழுந்த சந்தோடமபோலவும மனுடனுக்கு அமுதங் கிடைத்ததேபோலவும், ஹே பிரஹ்ம சொரூபமாகிய மகா முனிவரே ! தங்களுடைய வரவால் அடங்கா மகிழ்ச்சியை யடைந்தேன். பிரஹ்மலோகத்தின் வாழ்வானது யாருக்குத்தான் பிரீதியை புண்டாக்காது அதுபோலத் தங்கள் நல்வருகையென் றுண்மையாகவேகூறு கின்றனன். தேவரீருக்கு அடியேன் கொடுக்கதக்க எப்பொ ருளிலதிகப்பிரியம்! அடியேன் செய்யத்தக்க சேவை யாது ஹே பரம தரும மூர்த்தியாகிய விப்பிரசிரேஷ்டரே ! நீ நற்பாத்திரமாக அடியேனுக்குக் கிடைத்தீர் முன்னர் இராஜ இருடி சப்தத்தானே விளங்கிய ஒளிபுடையவரானீர், தவத் தாலே பிரஹ்ம இருடித் தன்மையைப் பின்னெய்தினீர் ஹே பகவன் ! அடியேனற் பூஜிக்கத்தக்கவராயுள்ளீர் ! ஆ வின் பூஜாபாத்திரமாயுள்ளீர், ஸ்ரீ கங்காஜல அபிடேகத் தாலே எனக்கெவ்வாறு பிரீதியுண்டாமோ அவ்வாறு தேவ ரீரது தரிசனத்தாலே புண்டான உட்பிரீதியானது எனது தாபங்களைப் போக்கிச் சுகத்தையே புண்டாக்கியது. ஹே பிரஹ்ம சொரூபரே ! தங்கட்கு நமஸ்காரம்.

தேவரீரது வரவு புதுமைதரா யிருத்தலின் அவசியம் தாங்கள் விரும்பியதை அடியேன் முனஞ்செய்தேயிட்டேன் என ஆசர் கூறுதல்.

இச்சை = அர்த்தமாத்திர விடயஞ்செய்யும் ஆசையாம், ஜிராகம் = ஸ்திரீ முதலிய விசேட விடயங்களின் ஆசை யாம். சிலர், கிடையாத வத்துவானது கிடைக்கவேண்டு மென்பது மாத்திரமான ஆசை இச்சையென்றும், அடைந் ததிற் பிரார்த்தனை ஜிராகமென்றும் கூறுவர். என்ன பிர யோஜனத்தை யுத்தேசித்துத் தேவரீரிங்குற்றதோ அதன்

பொருட்டு யான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அது செய்து முடிவற்றதாகவே எண்ணிக்கொள்ளலாம்; எனென்றால், எங்களாற்றுங்கள் பூசிக்கத் தகுந்தவர்களல்லவா! மயிர்சிலிர்த்துக் குலுங்கல்=மிகுந்த சந்தோஷத்தால் என்றுணர்க. இசைபயம் குரோதம் விடய நேய அதிசயத்தால் விடயாகாரமாகச் சித்தம் இரமிக்கும் இராகம் நோய் முதலியவையற்றவராக இருந்துந் தாங்கள் என்பால் வந்த இவ்வருகை மிகவும் அற்புதமாக விருக்கிறது; இச்சையாதிகள் இருப்பினன்றே பிறன்பாற் செல்லல் வேண்டும். ஹே முனிபுங்கவரே! எக்காரியத்தை யெண்ணி வந்தீரோ அது செய்யப்பட்டதாகவே எண்ணுவீராக, எப்பொருளை வேண்டி வந்தீரோ சிரகதா மென்றற் பூசிக்கப்பட்டவரா யிருத்தலின் அதை யடைந்ததாகவே எண்ணுவீராக; என ராஜசிங்கம் முழுக்கிய ஆச்சரிய அருத்தத்தோ டுற்ற அதிவிஸ்தாரமாகிய அவ்வாக்கியத்தை, மகாதேஜசையுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் கேட்டு மெய்புளகெறிந்து விளம்பலுற்றார்.

ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கிருதகிருத்தியரேயாயினும் உலகதிருஷ்டியை யனுசரித்துக் கூறுகின்றார். காரியகாரண சங்காதத்திற்கு ஞானநிஷ்டை யோக்யதையடையவே சித்தியாம், கருமத்தாற் சாக்ஷாத் முக்திலக்ஷண சித்தி சம்பவியாமையின், அத்தகைய எனது நியமத்திற்கு விக்கினஞ் செய்கின்றார்கள் அரக்கர்கள் என்பதாம் ஹே மன்னர் மன்னரே! மகா வம்சத்திற்பிறந்து குலகுருவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானது ஆணையைச் சிரமேல் வகித்துவளரும் உமக்கே தகு மிப்பூமண்டலதலத்தில், எனது மனத்திற் சொல்லவேண்டுமென் றுள்ள வாக்கியத்தின் காரிய நிண்ணயத்தை; அதாவது, அதன் சம்பந்தியாகச் செய்யத்தக்க பொருணிச்சயத்தை; நீர் முதலிற் செய்வீராக, அஃததருமமாயின் செய்யத் தகாததுதான், ஆனாலது தருமமாதலின் அதை யினிது

காக்க வேண்டும். சித்தியை யடையும் பொருட்டு யான் யாகத்தை யாரம்பித்தேன் அதற்கிடையூறு செய்யக் கோ மாகிய அரக்கர் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். யான் யாகத்தா றேவர்குழாங்களைப் போற்றும்போதெல்லாம், அம்மகத்தை யந்நிசாசரர் அழிக்கின்றனர். என்னுன் மிகவும் அனுஷ்டிக் கப்பட்ட அந்த யாகபூமியைத் தசையாலும் இரத்தத்தாலும் பேரரக்கர் கெடுக்கின்றனர். இடையூற்றின் மிகுதியாற் கெடுக்கப்பட்ட அத்தகைய அம்மகக்கூட்டத்தில் அளவிறந்த கஷ்டப்பட்டு உற்சாகமற்று அங்கிருந்திங்குவந்து சேர்ந் தேன். சாபதத்திலேயே இடையூறுகளை நீக்கிகொள்ளலா மெனிலோ, ஆண்டென்மதி கோபத்தைச்செய்ய முயற்சிக்க வில்லை, அக்கருமம் அத்தகையதாக விருக்கின்றது, அதன் கண்ணே சாபம் புகலாகாது. அம்மகாயாகத்தில் எனது யாகதீக்ஷையானது இத்தகைய கோபசாபமற்றதா யிருக்கின் றது ; அதன்கண் மகாபலத்தைத் தங்களுடைய அருளால் இடையூறில்லாமல் அடையலாமென் றெண்ணுகின்றேன்.

ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் தாமவந்த காரிய மானது இன்னதானத்தாற் கைகூடுமெனல்.

துக்கிதனுய்த் தஞ்சமென்றடைந்த என்னைக் காத்தல் உமது கடனுகும், வேண்டிக்கொண்டவர் வேண்டியது பெறு மற் போவது, மேன்மைதங்கியவரின்பால் பெருமிகழ்ச்சி யையே கொடுக்கும். ஆகலின், மதத்த வெம்புலிபோல விக்கிரமத்தையும், மகேந்திரருக்குச் சமானமாகிய வீரியத் தையு முடையவனும், அரக்கர்குல காலனும், சத்தியத்தை யும் அமோகபராக்கிரமத்தையு முடையவனும், காகபக்கத தைப்போற் சிகைமுடியனும், சூரனும், மூத்தவனும் ஆகிய உமது மைந்தனை ஸ்ரீமான் இராமச்சந்திரமூர்த்தியை எனக்குத் தரவேண்டும். காகபக்கமென்னுங் காதடிச்சிகை கூர்த்திரிய ஆசாரசித்தமாம்.

ஸ்விதனதையிற் றேர்ச்சியில்லாத டாலகனுகிய ஸ்ரீ ராம சுவாமி கரதூஷணாதி யரகனைக் கொன்று எங்ஙனந் தங்க ளுடைய யாகசித்தியைச் செய்தல் கூடுமெனின் இங்ஙன மென்கின்றார்.

தூட்படுத்துவன் = அபகாரிகளாகிய அவர்களின் றலை களைப் பொடிப்பொடியாக்குவதி லாற்றலுடையனென்க. தேவரிற் றேசுமிக்கதனலும் = தான் தானே ஸ்ரீமந் நாரா யணனானபடியால் எல்லாத் தேவதைகளினும் மிகுந்த திவ்ய தேஜசுடன் கூடி மகா வல்லவனு யிருத்தலாலும், என் பெருந் சேமந்தன்னலும் என்று பிரித்துப்பொருள் கொள் ளவே திவ்ய தேஜசால் ஆற்றலுடைமையும், இருடியாற் காக் கப்படுந தன்மையும் றூரன்படுமாலோ வெனின், படாதாம். அந்நாளவதாரத்தில் இருடியும் அஸ்திரதாரணதிகளால் அவரது திவ்யதேஜசை விளக்குதல் பொருத்தமா யிருத்த லின், என்போன்றார் சாதிக்தமான கிரியையில் திடப்பிர விருத்தி யுடையவர் ஆகார். மற்றும், என்னுற் காக்கப்பட்ட இராகவன் தன்னுடைய திவ்ய தேஜசினனே யாகத்திற்கும் உலகிற்கும் அபகாரஞ் செய்யப்பட்ட அரகுகர்களுடைய சிரச்சேதம் செய்தவன்கண்ணே வல்லமையுடையவன்; அவனுக்கு அஸ்திரவேற்றுமையானே பலவேறுவகைப்பட் டதும், எல்லையில்லாத அறிவற்ற மகிமையோடு கூடியதும் ஆகிய அஸ்திரவித்தையை யினிது கொடுத்தல் வடிவமென் மையைச் செய்வேன் அதனுல் மூன்றுலகங்களும் பூஜிக்கு மாறு ஆய்விடுவன். ஆயினுக தகதையார் மைந்தரைவிடல் எளிதல்லவே யெனின், உண்மையே, மைந்தன்மேல் வைத்த என் மைந்த னிவனென்னும் நேயத்தை மிகுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நலனன்றும். என்போலிய அறிஞர் ஐயப் பட்ட காரியத்தில் மெய்ம்முயற்சியைச் செய்யார்.

அரக்கர்களை யழிக்கமுடியு மென்று கூறினீர்களே பால கனுகிய இராகவனுக்கு இத்தகைய சாமர்த்தியம் எங்ஙனங் கூடுமெனின், கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீ இராகவனை, சங்கற்பமாத்திரையானே உலகமாங் குட்டியாவை புண்டாக்கவும் ஒழிக்கவும் வல்லமைவாய்ந்த பரமாத்மாவென்று யாங்களறிந்திருக்கின்றோம். தன்ம மூத லியவை உம்முடைய உள்ளத்திற் றள்ளத்தகாதனவாக வுள் ளனவாயின் உடக்கதிகப்பிரியனை ஜஷ்டமைமந்தனைத் தால் வேண்டும் என்பதாகத் தருமான்மாவாய் மகாதேஜசோடு கூடி விளங்கும் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனீசுரர் தருமார்த்த சகிதவாக்கியத்தை விளம்பிவிட்டுச் சும்மா யிருந்தார். செந் தாமரைக்கண்கள் வாய்ந்து மகா மகிமையோ டிலங்கும் ஸ்ரீ இராமனை ஜீவ உபாதியாற் பரிச்சின்னப்படாத பூரண வடிவ ஈசுரனென்று, யானும் மகா தேஜசையுடைய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானும் யோகசித்தியினனே எல்லா விடங்களி லிருக்கும் பொருள்களையும் அறிபுந்தன்மைவாய்ந்த மற்றைய இருடிகளு மறிவோம், அறத்தையும் மேன்மையையும் கீர்த் தியையும் காக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உமதுள்ளத் திருப்பின் அதிகப்பிரிய மைந்தனை ஸ்ரீ இராமச் சந்திரனை நன்னிச்சயத்துடன் கொடுக்கவேண்டும். எனதுயாக வைரி களாக விக்கினங்களையே செய்யும் அரக்கர்கள் ஸ்ரீ இராம னற் கொல்லப்படுபவர்களாய் நடக்கு மெனது யாகம் பத்து நாளிரவும் பகலும் செய்யத்தக்கதாம். அசக்தத்தன்மையை யங்கீகரித்துக் கூறுகின்றார். இவ்வுலகில் மகாத்மாக்கட்குக் கொடுக்கத்தகாத பொருளுமொன்றுண்டோ ! " கன்னலே கவசந்தந்தான் கவின்றசிபிசீமுகன் இன்னுயிர்அலர்க்கன் கண்ணே யீந்தனன் றதீசிதேக, வென்னென்பு தந்தான் வேண்டில் விழுமிய பெரியோர்க்காக, வென்னதான் கொடுக் கலாகா விரும்பொருளுலகிலம்மா !" என்பது ஸ்மிருதியாம்.

சிபி திதிசியலர்க்கன் முதலியோர் தமதுதேகம் விழி முதலி யவற்றையும்கொடுத்தனர் என்பதுமக்குத்தெரியாததல்லவே, இவ்விடயத்தில்அபாயம்வருமெனநினைத்தலும்கூடாது, வெற் றியும் மேன்மையுமே யுண்டாம். அற்புதம் அவ்வரக்கர்களை மடிந்தவர்களாகவே என்றவத்தால் நான் நிச்சயமா யறிகின் றேன் என் வாக்கியத்தால் நீரும் அதை நிச்சயமாக வுணரு திர். ஸ்ரீ இராகவனை யனுப்புவதில் ஸ்ரீ வசிஷ்டாதியரும் சம்மதிதருவர். காலத்திற் செய்த நன்றியே ஞாலத்திற் பல பரியந்தம் மேன்மையதாம் என்றனர்.

ஸ்ரீ இராகவனுக்குப் பருவமின்மையின் வலியின்றென் றும் யாரைவதுவந்து போர்செய்யலாமா வென வெண்ணு கின்றே னென்றும் மன்னவர் கூறுதல்.

ஊனசோடசம் = பதினாறு வருடங்களின் பூர்த்தி சோடசமாகும், அப்பதினாறுவது வருடஞ் சிறிது குறைவா யிருத்தலே ஊனமாகும் என்பதாம். அவ்வரக்கர்கள்பாற் றுஷ்டத்தன்மைக்குக் காரணம் மாம்சபக்ஷணமே யாமென் றறிக. விசுவாமித்திரர் கூறியதைக்கேட்டு அரசர்க்கரச ராகிய தசரதர் விடை யில்லாமையின் செயலற்று, முன் மொழிந்த ஸ்ரீ இராமரது தசையை எண்ணுதலால் பிர திஞ்ஞைசெய்த பொருளிற் சாமர்த்தியமின்மையினாலும், முனிவரது வசனத்தைத் தாண்ட முடியாமையாலும் தைனியத்தோடு கூடிய இவ்வசனத்தைக் கூறுகின்றார். தாமரை விழியையுடைய இவ்விராமனுக்குப் பதினைந்தே முக்கால் வயதுதானுகின்றது. போர்செய்யத் தகுதியே யில் லாதபோது அரக்கரோடு போர்செய்வானென்று நினைக்கவே முடியாது. ஆனல் கேட்டது விண்தாரை என்பீரேல் ஹே பிரபுவே! பூரணமாகிய அயெஷ்வர்யத்தினிக்குக் கருத்தா வாகிய யான் அச்சேனையோடு கூடிச்சென்று தசைதின்று

மரக்கதோடு போர்புரிவேன், அசுவஷௌஹிணியின் இலக்கணமிதுவாம் :—ஆனை 1, தேர் 1, குதிரைகள் 3, காலாட்கள் 5, இது பத்தியெனப்படும், இத்தொகை மூன்று மூன்று கொண்டன முறையே, சேனைமுகம், குல்மம், கணம், வாகினி, பிருதனை, சமூ, அனீகினீ, யெனவாம் ; 10 அனீகந் சேர்ந்து அசுவஷௌஹிணி அதாவது, ஆனைகள் 21870, தேர்கள் 21870, குதிரைகள் 65610, காலாட்கள் 109350 என்பதாம். இஃதமரசிங்கத்தானே ஸ்ரீமத் மகாபாரதாதியில் வெளிபாயிருப்பது தொகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சேவகர் சூர்வெற்றி நிறைந்தோர் மந்திரத்திளைஞர் வர், வில்விளங்குங் கைபயிலிய யாழை இவர்களைப் போர் முனையிற்காப்பேன். இவர்களோடுகூடவே சென்று சிங்கமானது மதம்பொழியும் யானைகளோடு போரிடுவதேபோல மகேந்திரனும் வலுமைவாய்ந்த போர்வீரரோடும் போரிடுவேன். பாலகனாகியஇராமனேபகையாளிகளின்பலாபலத்தை யறிந்துகொள்ளமாட்டான், நகரத்துள் அம்பு பயிலுமிடத்தில் விளையாட்டின்பொருடுக் கற்பிக்கப்பட்ட போர்க்களத்திலும் வேறுகிய போர்க்களத்தை யவன் கண்டதில்லை. மேலான சஸ்திரமாகிய விடாப்படைபோடு கூடினவனுமல்லன், போர்விடயம் முற்றுந் தெரிந்தவனுமல்லன், விடும் படைகளோடு கூடினவனுமல்லன், சூரகோடிகளிறைந்த போர்க்களத்திற் போருணர்வு மவனுக்கில்லை, போர் ஞானமுமில்லையாயின் போரின் முற்றுமுணர்ச்சி அதிதூரத்தன்றே. அன்றியும், இப்போது எனது பாக்கியக்குறைவால் பனியினாலே பதுமாகரம் போல மிகமிகவும் வெருந்திளைத்து வருகின்றன், அன்னமுண்ணவும் ஆற்றலில்லை, விட்டினுட் சஞ்சரிக்கவு முடியவில்லை, உள்ளே நிரம்பிய துயரோடுகூடிய வடிவினராகிக் கேவலம் சும்மாவே யிருக்கின்றன். அனுப் புதற்கே தகுதியற்ற அவனைப் போர்க்கனுப்புதல் எங்ஙன் ?

அதனினும் அரக்கரோடு போர்க்கென்பது அத்தியந்தம் தகுதியற்ற காரியமன்றே ! வஞ்சகமாகப் போர்செய்வதிற் சமர்த்தும், கொடிதிதாழிலும் உடைய அரக்கர்களோடு கூடிய இத்தன்மையிலிருக்கும் இராமன் போர்புரிகவெனக் கூறும் தங்கள் யுக்தியே மிகவும் சகிக்கமுடியாததாக விருக்கின்றது, என விரிவாயுணர்க.

முன்னவினததந்தால் பெரும் பெரும் ஆபத்துக்கள் வருவதுடன் தங்கட்கும் தருமம் வளர்வதற்கயலாக அதருமமே பெற்படும் என்று தசரதர் கூறுகின்றார்.

அரக்கர்போருட்டு என்னருமை முதன்மைச் சுத வனுவில்கொண்டு செல்வீராயின் உயிர் துறப்பேன். இராக வனைக் கொடுக்கமுடியா தென்பதில் வேறுநிமித்தமும் சங் கிக்கப்படின்றது. இராமனைப் பிரிந்து ஒரு முகூர்த்தமே னும் வாழ விரும்பிய யான் வாழச்சகியேன், ஆகையால் இராமனை யழைத்துச் செல்லுதல் தகுதியன்றும், இராமனை யழைத்துச செல்வீராயின் ஆக்கர் வதமோ உண்டாகப் போவதில்லை, மாறுகவோ மைந்தரோடுகூடிய வெனக்கே யும்மால் அவ்வதமேற்படும், படவே யாகதருமத்தைத் தரித்து உமக்கு மகா அதருமமன்றே ஏற்படும். ஒன்பதி னாயிர வருடங்கள் புத்திர இச்சையால் வருந்திக்கழிந்த எனக்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் சாதித்த அசுவமேத புத்திர இஷ்டியாதிகளானே இந்நான்குமைந்தர்உண்டாயினர். பூர்வ இராமாயணத்தில் "ஹே கௌசிகரே! அறுபதினாயிரம் வரு டங்கழிந்த எனக்கு"என்றது, தனக்குக்கடந்த வயதைக்காட் டலின், எண்டொன்பதினாயிரவருடம் புத்திர வாஞ்சையாற் கழிந்ததோடு விரோதியாதாம். அந்நால்வருள்ளும் கமல லோசனனாகிய இராமனே முக்கியனவான், தேகத்துட் பிரா ணனேபோலும் முக்கியமாய அவன் அதிகப் பிரீதிக்கு

விடயனுயிருக்கின்றன் ; ஆகவின் ஈண்டு அவனில்லாமல் மற்றைய மூவருமே உயிர் தரிக்கமாட்டார்கள். எவனை யழைத்துச் செல்வதால் மற்றைய மூவரும் மரணத்தை மருவாவரோ, அத்தகைய இராமனை, யமன்வடிவமாய அரக்கர் பொருட்டுத் தங்களாலழைத்துக்கொண்டு போகப்படுவனேல் நான்கு மைந்தர்களையுமிழந்ததயான் இறந்ததாகவே நீரறிந்து கொள்ளவேண்டியது. நால்வர் மரணத்தாலென நான் சொல்லவேண்டிய தென்னை, இராமன் ஒருவனை யழைத்துச் செல்லன்மாத்திரையாலும் நானிறப்பேன்; ஏனெனின், இந்நால்வருள்ளும் இவனிடத்திலேயே எனக்குப் பரமப் பிரீதியான திருக்கின்றது. ஆகையால் மூத்த தருமமயமாகிய இராமனை யழைத்துச் செல்லுதல் தங்கட்குத் தகுதியன்றும். நல்லது இராமனை யழைத்துச் செல்லாமற்போவையின் எனது காரியசித்தி எப்படியாகுமெனின், வேற மகாமுனிவரே ! நிசாசரர்களுடைய சேனையைக் கொல்லத் தங்கட்கு விருப்பமிருக்குமாயின் என்னோடுகூடச் சதுரங்க சேனையை யழைத்துச் செல்லுங்கள். பகைவர் பலமறியாமல் எதிர்க்கலாகாதன்றே, அவ்வரக்கர் எவ்வளவு வீரியமுடையவர் எவர் மைந்தர் எங்ஙனமிருக்கின்றனர் எவ்வளவு பேரிருக்கின்றனர் அவர்கள்பெயர்கள்தானென்னேனென்பதை நன்றாய்த் தாங்கள் கூறவேண்டும். அவ்வரக்கரோடு இராமனுற் போர்புரிய எங்ஙன் முடியுமா ? என்னுலேனும் எனது பாலகர்களாலேனும் பெரும்போரில் அத்துஷ்ட பாக்கியமுள்ள வஞ்சகப்போர் ;செய்யும் அவரோடு எவ்வாறு எதிர்த்து நிற்க முடியும் ? இவ்வியாவற்றையும் தாங்களே கூறவேண்டும் ; வீரிய மிகுத்து வலுத்தவரன்றே அவ்வரக்கர், நேரே குபேரனுடைய சகோதரனும், விசிரவசுவின் மைந்தனும் ஆகிய மகாவீரியத்தையுடைய இராவணனென்னும் அரக்கன் ஒருவனிருக்கின்றனென்று கேள்விப்பட்டுளேன்

தங்களுடைய யாகத்தில் அந்தத் துன்மதியானவன் ஒரு வேளை யிடர்செய்ய வருவானையின் அந்தத் துராத்மாவோடு போரினெதிர்த்து நிற்க எங்களான் முடியவே மாட்டாது.

இராவணனுக்கு இத்தகைய வீரியமெங்ஙனம் வந்தது, எங்ஙனந்தான், காகுத்தாதி வமிசத்தில் வந்தவர்களாய்ப் இராவணதிகளைப் பார்க்கினும் அதிக பலத்தோடு கூடிய தங்கட்கு வீரியக்குறைவு ஏற்பட்டது எனக் காரணத்தை விஸ்வாமித்திரர் கூறுகின்றார்.

அன்னியோன்னியம் விலக்ஷணங்களான பகுவீர்ய சௌர்ய சம்பத்துகள் அபிவியக்த அநுகூல அவ்வச்சமயத்தில் பிராணிகளிடத்தில் வெளிப்பட்டு விளங்குகின்றன; பிரளய அநுகூல காலத்திலோ யாவும் உட்பட்டு ஒய்கின்றன. எம்போலிய சற்சனர்கட்குப் பிரதிகூலமாகவுள்ள இக்காலத்தில் இராவணதிகளாகிய சத்துருக்கள் முன்னிலையில் யாகங்கள் எதிர்த்து நிற்கச் சமர்த்தராகேம், இவ்விதி காலநியமத்தில் விதிக்கப்பட்டதாம்.

இப்போழ்து முப்போழ்தைக்குறித்து அத்தியந்தம் அயலாய் விபரீதமாயிருக்கின்றது. விருத்தத்தன்மையும் சர்ச்சாத்தன்மையும் எனக்கு மேலிட்டுவிட்டது, இராகவனே ஊனசோடச வருடத்தோடுகூடினவனையினும் விருத்தஅவஸ்தையிற் போலச் சர்ச்சாமடைந்தவனு யிக்கால் தீனபாவத்தையடைந்து துக்கியாக விருக்கின்றனன். கௌசிகர்=குசிக கோத்திரத்தில் வந்தவர்.

ஒவ்வொரு பிராணிகளிடத்தில் ஒவ்வொரு காலத்தில் தனித்தனியாக மிகுந்த வீரியங்களும் விபூதிகளும் உண்டாகின்றன, ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒடுங்குகின்றன, ஆகையால் இக்காலத்தில் அதனினு மிப்போது நாங்கள் இராவணதி

54 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

சத்துருக்கள் முன்னின்று போர்புரிய ஆற்றலுடையவர்க ளல்லேம், இஃதிச் சியதியென்பது நிச்சயமாகும். ஆக லின் வேற தருமத்தை புணர்ந்த மகா முனிவரே! என் னுடைய மைந்தன்மீது திருவருள்புரியவேண்டும், யாசகரது எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்யு மாற்றலற்ற அற்ப பாக்கிய முடைய அடியேனுக்குத் தாங்களே மேலாய தெய்வமாக இருக்கின்றீர்கள்; எனிவ்வளவு அதைரியமெனின், தேவர் தானவருங்கூட இராவணனிறந்து போர்புரியச் சமர்த்தராகார் ஆயின்மனுடராகிய பாங்கள் அவன்முன் னென்செய்வோம். போரின்கண்ணே இந்திராதிகளையுப் துச்சமாக்குகின்ற னன், அத்தகைபதிறந்தி பாலகன் என்ன செய்வான். நல்ல மேலோர்களுடம் பகைற்றவர்களாக வாழும் இஃதொரு வ்ப ரிதகாலமாக இருக்கின்றது; யாரை கிழுத்தன்மையானே தளர்ந்திருக்கின்றன். இராமரை கிழுவசனப்போல எளி மையைபுந் தளர்வையு மடைந்துளான். ஆகையால் இரா மரைக் கொடுக்கமுடியாது, யான் கொடாமலிருந்துந தாங்கள் தவமகிமையாற் கொண்டி செல்வீர்களேயாயின், உங்களால் யாரை கொல்லப்பட்டவரெவரென் என்பதாக அவ்விரகுகுல திலகராகிய தசரதர் என்னும் மன்னமபிகை அரசர் மெது வாகக் கூறி மகாமுனிவருக் கிஷ்டமாகிய ஸ்ரீ இராகவரை யனுப்புதலினும் அரக்கர் வதத்தினும் செய்யத்தக்கதா? தகாததா? அனுப்பலாமா? வேண்டாமா? என்ப தாதி வடிவச் சம்சயமாகிய போலிக்கூட்டத்தில் உயர்ந் தெழாநின்ற அலைமிகுத்த கடலில் மூழ்கி மோகமுற்றவரைப் போல மூழ்கினவராகித் தன்னின்பத்தையும் நிச்சயத்தை யும் அறியாதவரானர். நேயத்தால் வியாகுலமுற்ற விழிக ளோடு கூடிய அவரது அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டுக் கோபத் தோடு கூடிய ஸ்ரீ கௌசிக மகாமுனிவர் மகீபதியை நோக்கிக் கூறுகின்றார் என்பதாம்.

இப்போது ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் வெகுண்டு கூறுதல் கூறப்படுகின்றது.

காகுத்தனைக் குறிப்பிட்டது எகிக்காண்பித்ததாம்; ஹே மன்ன! செய்கின்றேன் என அங்கீகரித்த பிரதிஞ்ஞையைக் கெடுக்க நினைத்தல் தகுங்கொல்! மகா மகிமை வாய்ந்த நீ சிங்கமாக விருந்து மான்றன்மையை மருவ வாஞ்சித்த லென்னே!! இராகவர் குலத்தி லிப்பொய்பேசும் விபரீதமானது பொருந்தாததே யன்றோ! ஒரு காலத்திலுஞ் சந்திரனிடத்தில் உஷ்ண கிரணங்க ளுண்டாகாவாம். நீர் சாமர்த்தியமுடைய ரல்லராயின் நாம் வந்தவாறே செல்கின்றோம், ஹே காகுத்த! பிரதிஞ்ஞை யற்றவனுகிப் பந்துக்களோடும் சுகமாக வாழ்ந்துகொண் டிருப்பீராக வென்றனர், தவமகாத்மிய சாலியாகிய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் இவ்வாறு கோபத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டபோது நமது பதியின் அபராதத்தாலேனும், அபராதியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் அபராதத்தினாலேனுட் என்னையே எங்குசபிக்கப்போகி றாரோ வென்னும் பயதகாரண பூமிமுழுதும் நடுநடுங்கியது. தவத்தால் வேறுகவே இராவணுதிகளைக் கொல்லு மொரு வனை யெங்கு சிருஷ்டித்து விடுகின்றாரோ, அவன் நம்மனை யையும் எங்கு தின்புறுத்தப் போகின்றானே வெனத் தேவதைகளும் நடுநடுங்கினர். இத்தகைய சக்கிரவர்த்திகளு ளதாவது முனிவர் சினத்தாற் றீங்குண்டாயின் அவனியானது காப்பற்றுத்தவிக்குமேயென இவ்வுலகிலுள்ளவர்களும், புண்ணியமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ இரகுநாயகற்கு ளதாவது தடைவரின் இராவணுதி சங்காரமிலதாகி யாம் பெருந்துயரன்றோ முன்னினும் அதிகமாக அனுபவிக்க நேரிடுமென அவ்வுலகிலுள்ளாரும் பயந்தனர் எனினும் அமையும்.

உலகிற்கு நேராகிய மகா முனிவர் கோபத்தால் வியாபிக்கப்பட்டதை யுணர்ந்து, தைரிய முடையவராதலின் ஸ்ரீ

விசுவாமித்திரரது கோபத்தை தமதுகோபத்தானே தடுக்காமல், போதிவாளியும் பரம சாந்த சொரூபரும் நல்ல விரதமும் உடையவராய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுகின்றார்:—

இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தும், சாக்ஷாத் தருமமே வேற்றுருவங்கொண்டு வந்ததேபோல இருந்தும் ஸ்ரீமான் றசரதப்பெயர் பெற்றும் மூவுலகிலுமுள்ள குணவான்களினுடைய குணங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே யலங்காரமாக அடைந்தும் தைரியமுடையவனாகி நல்ல விரதமுடையவனாகியிருந்தும் தருமத்தைக் கெடுக்க நினைப்பது தகுதியன்றும். இதுகாலம்வரை பிரதிஞ்ஞாபாலனமாகிய விரத அலங்காரம் பெற்றும் இப்போது மாறுதல் தகுதியாமோ, தருமத்தோடுங் கீர்த்தியோடுங் கூடியுள்ளது மூன்றுலகிலுமன்றோ விளங்குகின்றது உங்களுடைய குலதருமமாகிய பிரதிஞ்ஞாபாலன தருமத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். தருமத்தைக் கெடுப்பது தகுதியன்றும், மூவுலகிலும் விரும்பியதைச் சம்பாதிப்பதில் ஆற்றன்மிக்க மூவுலகேசராகிய முனிவருடைய வாக்கியப்படி செய்வதே தகுதியாம், செய்கின்றேனென அங்கிகரித்துப் பின்னதைச் செய்யாமலிருப்பது உனது இஷ்டபூர்த்தங்களாகிய யாகாதி தடாகாதி தருமத்தை யழிக்குமாதலின் இராமனை யவசியம் அனுப்பவேண்டும். எந்நெறியோடு மன்னவர்கள் வாழ்கின்றார்களோ அந்நெறியே குடிகள் என்னும் நியமமிருத்தலின், குடிகள் மரியாதையைக் காக்கும்பொருட்டேனும் பிரதிஞ்ஞாவாக்கியத்தைக் காப்பாற்றுவாயாக இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தும் சுயம் தசதிசையினும் தேரைச் செலுத்திப் போர்செய்தலினால், தசரத ஆருடமாகி மாறிமாறிப் போர்செய்தலினால், தசரதனெனப் புகழ்பெற்றும், முனிவருக் குரையைக் காப்பாற்றாமல் பொய்யாக்குவையாயின் வேறு யாவர் காப்பாற்றுவர், உன்னால் நியமித்த விவகாரப்படி நீதியாக அஞ்ஞானிகளா

கிய பிராணிகளும் மரியாதையைக் கடவாராயின் நீ கடத்தல் நீர்மை யாமோ என்பதாம்.

ஆனல் சிறு பாலகனுகிய இராமனுக் கேதாவது ஆபத்து வந்தால் யாவரே காப்பர், விஸ்வித்தையினும் இவன் பாலகனையிற்றே யெனின் கூறுகின்றூர்.

பயிற்சிசெய்து சாதிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்களோடு கூடியவனேனும், அவ்வகைகூடாதவனேனும் ஆகுக இராகவன், ஆயினும் அவனைத்துயர்ப்படுத்த அரக்கரான் முடியாதாம். இந்திரரது கிருகத்தில் வைத்திருக்கும் அமிருதமானது நாற்புறமும் வளைந்திருக்கும் அக்கினியால் பிரசித்தமாகக் காக்கப்படுவதே போலப் புருடசிங்கமாகிய இம்முனிவராலே இராமன் அஸ்திரவித்தை பயின்றவனுயினும் பயிலாதவனுயினும் அவனை அரக்கர் தீண்டவும் வல்லரல்லர். இவர் தரும விக்கிரகமாக விளங்குபவர் வீரியவான்களுக்குள் உயர்ந்தவர், இவ்வுலகில் மதியினும் உயர்ந்தவர் தவத்திற்குமேலாய இடமாகவிருப்பவர், பலவேறுவகைப்பட்ட அஸ்திரங்களையு முணர்ந்தவர் என்பது சராசரமாயுள்ள மூவுலகத்திலும் வெட்டவெளியேயாம் என்றறிதி. இத்தகைய இவ்விசுவாமித்திரமுனிவர் வீரியத்தையும் பெருந்தேஜசையும் யோகபலத்தால் உலக முழுவதையும் நேரேகாணு மாற்றலுடையவரும் ஆவர், அதனுனே இராமனது எதிர்காலவிஷயத்தையும் தெரிந்தேதவத்திருக்கின்றூராதலின் இராமனது செல்கையில் மதியைச் சன்சலப்படுத்திக்கொள்ளுதல் தகுதியல்லவாம்; என்றிவ்வாறு ஸ்ரீ வசிட்டபகவான்கூற அரசர் மிகமகிழ்வுற்றமனத்தராய் அருமை மைந்தராகிய ஸ்ரீ இராமரை இலக்குமணரோடும் அழைத்துவருமாறு சேவகரை விளித்து, பெருந் தோளையும் பராக்கிரமத்தையும் உடைய இராமனை

இலக்கு மணேறும் விரைவில் இடையூறின்றி முனிவரது யாகஞ் சித்திக்கும்பொருட்டும், உண்மை மொழியைக் காக்கும்பொருட்டும், அத்தகையமகாபுண்ணியகாரியத்தில் முன்னுண்டாய பொய்ச் சோகம்போலக் காலதாமதத் தால் வெஃறீதறலும் விக்கினமுண்டாகாம லிருத்தற் பொருட்டும், அழைத்து வருவாயாகவென்றனர். இவ்வர சரால் ஏவப்பட்ட அவன் சென்று அந்தப்புரத்திலிருக் கும் ஸ்ரீ இராமமந்திரத்தினின்றும் முகூர்த்தமாத்திரத் தில் வந்து அரசரை நோக்கி ஹே தேவரே! ஸ்ரீ இராமர் தமதுமந்திரத்தில் இரவிற்றூமரையில் வண்டிருப்பதே போலத் துக்கமனத்தரா யிருக்கின்றனர், ஒருபோது கனத்தில் வருகின்றனென்கின்றூர், ஒருபோது தியா னத்திலிருக்கின்றூர், கூறுதல் வாக்குமாத்திரத்தாலே யிருக்கின்றதேதயன்றி மனப்பூர்வகமாகவில்லை மூக்கிய மாகத் தியானமே செய்கின்றூர், (கணங்கடுகையி னறி சிலார்பாகம்) சமீபத்திலொருவருமிருக்க இச்சிக்கின்று ரில்லை மதிவடிவாயுள்ளார் என்றனன் சேவகன், என்ற போது அரசர் அச்சேவகனேநோக்கி ஸ்ரீ இராமரது சமாசாரத் தைத் தெரியப்படுத்த வந்திருக்குமே அவரது சேவகரை யதட்டிக்கேட்பின் அனைத்தையுமே சரியாய்ச் சொல்லா ரென் றெண்ணி அவர்பால் மிகப்பிரீதிகாட்டி முறையாக யாவற்றையும் கூறவேண்டுமெனக் கேட்டனர். இராமன் எவ்வாறு ஒழுகுகின்றனன். இனைத்தல் துயருறல் முதலிய வற்றின் நிலைமை யெங்ஙனிருக்கின்றது என அரசரால் கேட்கப்பட்ட ஸ்ரீ இராமரது சேவகர் அரசரை நோக்கித் துக்கிதராயிவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர். ஹே தேவரே! கங்களுடைய மைந்தராகிய ஸ்ரீ இராமர் இனைத்த யாக்கை யோடுந் துயருற்றிருத்தலைக்கண்டு மெலிந்த இந்த யாங் களுந் துக்கிதரா யித்தேகக்குச்சியைத் தாங்கிக் கொண்

டிருக்கின்றோம், காணப்பட்ட எங்கடகும இதத்தகைய தக்க இளைப்புகள் உண்டாயிருப்பின் அவருக்கிணைகளைப் பற்றி யாங்கள் கூறவுமாவேண்டும், கமலபத்திர நேத்திர முடைய ஸ்ரீ இராகவர் மறையவரோடுந் தீர்த்தயாத்திரைக் குச்சென்று வந்தநாள் முதலாக மனுஷியாகூலத்தோடு கூடியவராகவே யிருக்கின்றனர் என்பதாம். புருடசிங்க மாகிய மகரிஷியால் ஸ்ரீ இராகவர் கருடனுலமுதம் போலக் காப்பாற்றப்படுவர் என்றும் பாடமுள தெனக் காண்க.

இப்போது உலகபர் ஸ்ரீ இராகவர் அயோத்யந் தய நத்தை விளம்புகின்றார்.

பரிவிராட்டுகள் என்று சொல்லப்பட்ட சந்யாசி களின் றருமமாகிய நிரபேக்ஷ முதலியவற்றையே நமது ஸ்ரீ இராகவர் மைக்கொண்டுளார். எங்களுடைய முயற்சியி னுலும் பிரார்த்தனையினுலும் தினந்தினஞ் செய்யும் தமது போஜனாதி வியாபாரத்தை வழிய முகமுடையவராய்ச் செய்தாலுஞ் செய்வர், செய்யாமலு மிருப்பர், அதில் விருப்பமே கிடையாது, ஸ்நானம, தேவார்ச்சனை, தானம், ஆதனம், போஜனம், முதலியவற்றில் மனமேயில்லை; வேண்டுக்கொண்ட போதிலும் திருப்தியுண்டாம் வண் ணம் உல்லாவதே கிடையாது. போஜனம், சயனம், வாகனம், விலாசம், ஸ்நானம், ஆசனம், என்று மிவ்வாசற் றவைகளிலும் உன்மத்தன் விவகரிப்பதேபோல மகிழ் வதே கிடையாது; சம்பத்தாலென்ன! விபத்தாலென் ன! மனையாலென்ன! மறேரதங்களா லென்ன! யாவுமே சாரமற்றனவாம், என்பதாக வியம்பி மவுன மாகத்தனியே யிருப்பர். பரிகாசங்களில் மகிழ்வதில்லை, போகங்களில் மூழ்குவதில்லை, தொடங்கும் காரியங்களில்

60 ஸ்ரீவீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்

அவாவுமில்லை, மவுனியாகவே யிருக்கின்றார். ஏகாந்தங் களிலும், திகந்தங்களிலும், தீரங்களிலும், ஆரண்யங்களி லுமே அவர் மகிழ்கின்றனர்; உடுத்தல் குடித்தல் உண் ணல் நண்ணல்களில் வெளிப்படையாக உபேக்ஷையா யிருத்தலின் தவமுடைய எதையுமே யேலாத யதிகள் போலவே பொழுகின்றனர். ஜனசூன்யமாகிய தேயத் தில் ஒருவராகவே யிருந்துகொண்டு முக்கியமாகிய மதியி ஞான நகைத்தல் பாடுதல் அழுதல் முதலன வொன்றுமே செய்வதில்லை, மற்றோர் பதுமாதனத்திருந்து இடது கை யாற் கபோல தலந்தாங்கிக் கேவலம் பரமார்த்தப் பற்று தலானே தியானத்திலேயே யிருக்கின்றார். அபிமானத்தை யடைவதே கிடையாது, மன்னவரந்தன்மையையும் வாஞ் சிப்பதே கிடையாது. இஷ்ட அநிஷ்ட வஸ்துக்கள் கிடைக் கும்போ துண்டாடம் சுகதுக்கங்களில் மகிழ்ச்சி வாட்டங் களையுடன் அடைவதுகாணும். இவர் செல்கின்றதென்? செய்வதென்? விழைகின்றதென்? தியானிக்கின்றதென்? வருகின்றதென்? எங்ஙனமென் னனுசரிக்கின்றார் என் பதை யாங்கள் அறிய முடியவில்லை. தினந்தினம் இளைத்தே வருகின்றனர், வெளுத்தே வருகின்றனர், சரற்கால முடி-வி லுள்ள காய்ந்தருவைப் போலத் தினந்தினம் வைராக்கி யத்தையே யடைக்கின்றனர் என்பதாம்.

ஆபின் என்னதான் சொல்கின்றன், என்னதான் செய்கின்றன், அவன் கருத்துத்தானென், அவனைத் திருத தத்தான் முடியாதோவெனிற் கூறுகின்றார்.

மேலையாசகனே! ஆபத்திற்கு முக்கிய வாசஸ்தான மாக இருக்கும் தனத்தை யாதின் பொருட்டு வாஞ்சிக் கின்றாய் என் றனுசாசனஞ் செய்துகொண்டே சர்வ ஐசு வரியங்களையும் உச்சம் நீசம் நாடாமல் கெட்டவர்கட்

கெல்லாம இவ்வாபத்து நம்மைவிட்டுத் தொலைந்தாற் போதுமென்னும் மதியால் சவதே வேலையாக இருக்கின்றா ரென்பதாம். அத்தகைய சித்தமுடைய இவர்க்கு யாங் கள் என்னசெய்வ தென்பதாகத தீர்க்கமாக ஆராய்ந்தும் தெரியவில்லை. பிராகிருத விவகாரத்தின் கண்ணை இவ் விராமச சந்திரனை பிரவேசிக்குமபடி செய்ய யாவர் சமர்த் தோ, அததகைய பேராற்றல் யுடையவர் இம்மகீதலத் திற் சுற்றினும் யாவர்தாங் கிடைக்கப்போகின்றார் என்ப தாம். இந்திரியங்களா லனுபவிக்க ஆரம்பிக்கும்போது மாத்திரம் மனைரம்மியமாகிப் பின்பு விடம்போலாம் போகங்களில் மனத்தை யழுத்தாதிர்கள் எனச் சமீபத்தி லிருக்கும் இனியநேயர்களாகிய விவேகிகளை நோக்கிச் சிக்ஷிப்பர். ஆயாசமில்லாம லடையத்தக்க மோக்ஷபதத்தை யடையாமற்போம புருடரானே பாகியப் பிரவிருத்திக ளால் ஆயுள் வீணை கழிக்கப்பட்டதென்றும், அநாயாச மாக அடையத்தக்கபதத்தை யடையாமற் போயபடியான தொழில்களால் என்றல் ஆயுள்வீணை கழிக்கப்பட்ட தென்றும், மாதுரியமும வெளிப்படாததும ஆகிய வாக்கி னேயடிக்கடி பாடாநிற்பர்; ஆபத்துக்கட்கு முக்கிய வாசஸ்தானமாகிய தனத்தையா விரும்புகின்றீர்கள் எனக் கூறி எல்லாத்தனத்தையும் யாசகர் பொருட்டு வாரிவாரித் தருகின்றார். இஃதாபத் திதுசமபத்தென்னும் கற்பனைப் பெருக்கான மோகட மனத்தினின்றும் உண்டாயதென் னும் கவிகளைப் பாடுகின்றார். தங்களுக் கிட்டமானவை நழுவிவிடின், யான் வருதஞ்செய்யப் பெற்றேன், யான் நாத னற்றவனுயினேன், எனப் பெருகிய ரடைந்தபோதி னும், அதாவது உடன்பா டெதிர்மறைகளாதின இராக முதலியவை துயரமெனக் கண்டபோதிலும் இவ்வுயிர்கள் வைராக்கியர் அடைவதகையதா. அதோ! ஆச்சரியபட

எனக் கூறுகின்றார். ஸ்ரீ இராமர் நிரந்தரம் இவ்வாறிருத் தலினாலே யாங்கள் துயரத்தை யடைந்துள்ளோம். இத் தகைய மனத்தையுடைய இவருக்கு என்ன செய்வதென எங்களுக்குத் தோயவில்லை இவ்விடயத்தில் நீர்தான் எங் கட்குக் கதி மேற்கூறிய இயற்கையோடு கூடியிருக்கும் ஸ்ரீ இராமருக்குச் சம்பூர்ண ஐசுவர்யத்தோடுகூடி வஞ்சக வேடம் புனைந்த இச்சம்சார ஜாலமானது பிரதிகூலமாகிய விடம்போ லிருக்கின்றது. இத்தகைய இவரை உலகவிவ காரத்தில் ஈடுத்திவைக்கும் ஆற்றலுடைய மகாஜபாவர் இவ்வுலகில் எங்கே யிருக்கப்போகின்றார், இரார், இரார், உங்களையன்றி வேறுயாரிருக்கின்றார். உங்களைப் போன்று வது யாவரேனு மிருப்பின் இது முடியக்கூடியதேயாகும்: எங்ஙன மிருளையகற்றும் சூரியர் பூமியின் கண்ணை தனது ஒளியைப் பயனுடையதாகச் செய்கின்றனரோ, அங்ஙனம் விவேகத்தைத் தருக்கும், துயரமாகிய இருளையுண்டாக்கும் சகல மோகத்தையும் ஸ்ரீ இராமருடைய மனத்தினின்று மகற்றி இவர் விடயத்தில், தமது சாதுத்தன்மையை யுப தேசிக்கு மாற்றலைப் பயனுடைய தாக்குகின்ற மேன்மை வாய்ந்த மனத்தின ரெங்குளார்?

ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷியானவர் ஸ்ரீ இராமர்தம் வசமாம் வகையை நினைந்து மிகுந்த குதூகலத்துடன் ஸ்ரீ இராகவரைச் சபைக்கழைத்து வரும்படியாகப் பிருத்தி யருக்குக் கட்டளையிடுகின்றார்.

விளம்பியவண்ணம் துயரத்தையும் மோகத்தையும் அடைந்திருப்பின், அவ்விடயத்திற் சோதிக்கும் ஆற்ற லுடைய மோதறிவாளர்களாகிய நீங்கள் இரகுநந்தனரைத் தலைமாளைப் பின்றொடருமான்கள்போல இங்குவிரைவிற் கொண்டுவருங்கள். இம்மோக அவனுக்கு ஆசையா

லேனும் ஆபத்தாலேனும் வந்ததன்றும், விவேக வைராக்கியவானுக்குப் போதமே மகோதயமாம். ஆபத்துக்காலேனும் ஐராகங்களாலேனும், உண்டாம் ஜடத்தன்மையே மோகமாம். இதோவிவேக புதலியவை யுடையவனுக்குப் போதபல முண்மையின் போதமாகிய பெருஞ் செல்வமேயாம். இராமனிங்கு விரைவில் வருவானுயின் வந்த இந்த இடத்திலேயே யாங்கள் சிக்கிரத்தில் அவன் மோகத்தை மலையின் மருவும் மங்குலை மாருதம மாற்று தலே போல மாற்றி விடுகின்றேம். மோகமகன்றபோதி னும் அவருச்குக் கிடைபபது யாதெனின் கூறுகின்றுர்:— தளர்வுறுமென. இபமோகமானது உலகத்தா லகற்றப் படலே இரகுநந்தனன் எம்மனேரைபபோல, முன்னின்ற "அது விஷ்ணுவினது பரமமாம் பதமாம்" என்னுஞ் சுருதிப்பிரசித்த உத்தமபதமாகிய தன்னுன்மாவின்கண் இனைப்பாறுவன், அபரிச்சின்ன ஞானரூபத் தன்மையையும், ஆனந்தம் வெளிப்பட்ட போதுண்டாம் பிரஞ்ஞையையும், கெடாத வஸ்துத்தன்மையையும, பரமானந்த ரூபத்தகைமையையும், இனைப்பாறுதலையும், தாபமின்மையையும், தேகத்தின் பருமையையும, பேரழகையும், அழுதபானஞ் செய்தவன் மறையறைந்த அறப்பயனைக் கண்கூடாய்க் காண்டலின் மெய்ம்மையையும் சுவர்க்க சுகித்தகைமையையும், தெய்வஞான அடைவையும் உறுவதேபோலடைவன்.

விவகாரம் அவித்தையாலுண்டாயதினைப் பிரசித்த மாதலின் குடை நீங்கவே நிழல்நீங்கிறற்போல அதனீக்க முமாம், அதோ பிரஜைகட் கிட்டமன்று, இராஜ்ஜியத்தைத் தனக்குப் பின்னுருவதற்கு எவ்வளவோ பிரயாசப் பட்டு விருத்தாப்பியத்திற் பெற்றமைந்தன் விவகரியாமற் போவது மன்னவற்கு மிட்டமன்று எனின் கூறுகின்றுர்.

தனது வழுணைசிரமத்திற்குத தகுதியாய்த் தொடங்
கிய விவகார பரம்பரையையே யிடையீடுலாது நிறைந
மனத்தனாகி மானியபணப்ச் செய்வன். அவாவிய அனைத்
ததயு மடைந்தவனையினும் வாழுமவன் சர்வவிவகாரத்தை
யும் விடமுடியாமையின் இன்றியமையாது கொள்ளத்தக்க
தாய தொடங்கிய விவகாரத்தை விடத்து வேறொன்றைக்
கொள்ளக் காரண மின்மையினாலும், தனது நடையைக்
கண்டு நடக்கும் பிரஜைகட் கனுக்கிரகித்தற் பொருட்டும்
தனது விவகார பரம்பரையைத் தடையிலாது செய்வன்.
அவற்றைச் செய்து அவற்றிற் பற்றுறின் அதனல் முன்
போலச் சுகதுக்க தசையுடையவராகவும் ஆவரேயெனின்
மனனதியாலாகிய ஞான திடவலிமை யென்னும் மகா
சத்துவத்தை யுடையவனகியும் உலகிற் காரணதத்துவம்,
காரியதத்துவம், பிராணிகளின் பரமபுருடார்த்த ரூபம்,
சமூசாரத்துற்ற சுழல்கை வடிவமென்னும் பராவரங்களை
விவேகத்தா லுணர்ந்தவனகியும், உலகவழுவமாகிய விராட்
டையும், அவ்யாகிருதத்தையும் ஹிரண்ய கருப்பரையுட
உண்மையாகப் பிரஹ்மமே பல்லிவன அறிந்தவன்; இத
னனேபற்றறவே சுகதுக்க தசாபற்றவனகியும், ஓடி கல்
பொன்களின் சமமதியுடையவனகியும் ஆவன்; என்றிவ்
வாறு முனிநாதர் கூறவே அரசர்நிறைந்த மனத்தராகி ஸ்ரீ
ஜராமரையனைழத்துவரும் பொருட்டுத் தூதபரம்பரையை
மீண்டு மீண்டும் அனுப்பினர். தூதர் வந்ததும் ஸ்ரீ ஜராக
வர் தமதரண்மனை யுள்ளாசனத்தினின்றும் தந்தைபால்
வந்து சேவிப்பான் அசலத்தினின்றும் அருக்கன்போல
எழுந்து தேவேந்திரது சொர்க்கம் போலிருக்கும் ஸ்ரீ
வசிஷ்ட விசுவாமித்திரது திருவடி-படலாற் புண்ணிய மய
மாகிய தமது பிதாவினுடைய அக்கொலுமண்டபத்தை
நோக்கிப் பலதாசர்களும் சகோதரர்களும், சூழத்தந்தை

யின் பாதவந்தனஞ் செய்யும் பொருட்டு வந்தனர். முதலிற் றந்தையையும், பின் பூஜிக்கப் பெறுபவராலும் பூஜிக்கப் பெறும் ஸ்ரீ வசிஷ்டவிசுவாமித்திர பகரிஷிகளையும், பின் டறையவரையும், பின்பந்துக்களையும், பின் குருமார்களை யும் அழகிய இருதயத்தையுடைய ஸ்ரீ இராமர் வணங் கினர். பின்பார்வையிலும் தக்கவர்களிடத்தில் விநயத் தைக் காட்டிலும் சிறிது வணங்கிய சிரமசைத்தலிலும் வாக்கிலும் அரசக்கூட்டங்களால் செய்யப்பட்ட கமஸ் காரபரமபரையை யேற்றுக்கொண்டனர்.

மகிபதியானவர் புத்திரரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து அன்புகாட்டி மடிமீதிருத்த முயன்றும் இராமற் பூமியி லிருந்தல்.

மகிபதியானவர் மடியில் வந்திருத்தி மைந்தவெனக் கூறவும், பூமியில் வேலியாட்களால் விரிக்கப்பட்ட வத் திரத்தி லுட்கார்ந்தனர்; விவேகியாகிய நீ மங்கலங்களை யெல்லாம் மருவவேண்டியவனாக இருந்தும் அவிவேகி யைப்போலச் சிதிலமாகிய மதியினனே உயிரைத் துயரப் படித்த வேண்டாம்.

ஸ்ரீ இராகவருக்குத் தசரதமன்னர் கவலையற்றிருக் கும்படியான விவேகத்தைப் போதிக்கின்றார்.

மோகத்தை யடையாதவர்களாகிய தின்னைப் போன் றவர்கள் பிதாமுதலிய பெரியோர் மறையோர் ஆசிரியர் அருளிய நிரனைகளைக் காக்குந் தருமசாதனமாதலிற் பண்ணியமாகிய இராஜ்ஜியசுவர்க்காதி பதத்தைய டைந்து வாழுகின்றார்களல்லவா. மோகத்திற்குவிரிய விடங்கொடாதேயலாயின் ஆபத்துக்களானவை தூரத்தி லேயே மிகக் கோமளங்களாக விருக்கும், சம்பந்தியாதன வோ தூரத்திலேயே நிற்கும் தொடரா, சம்பந்தித்தன.

வோ முற்றினும் மிருதுவாகி யிருக்கும் தமது காரியத் தைக் காட்டமாட்டா. மோகம் விரியிலே மொழிந்தவை மாறுகி வந்துவிடும் என்றரசர் கூறினர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் ஸ்ரீ இராகவரது வைராக்கி யத்தை மெச்சி மோகக்கடலின் மூழ்குதல் எற்றினுக்கு யாமிருப்பவெனல்.

சங்கேபமாகப் பூர்வம் பிரதிபாதித்த வைராக்கி யத்தை விஸ்தாரமாகப் பிரதிபாதிக்கும் உத்தரகிரந்த சந் தர்ப்பம் கிளம்புவதற்கு வேறு பூதமாக ஸ்ரீ விசுவாமித்தி ரர் விளக்கலை யுதிப்பிக்கின்றார். மூஷிகங்கள் கிருகத் தைக் கிலப்படுத்துவதேபோல மனப்பீடைபிலக்கண ஆதி கள் தினது மனத்தை விசேஷமாகத் துன்புறுத்துகின்றன. அவை எவ்விடயங்களில் நிரந்தரம் நிற்கின்றன, எவ்வடிவ முடையன, எக்காரணத்தாலுண்டாயின, எவ்வளவுள்ளன என்பதாம். வினவிய விளக்கட்கு விடை யளிப்பது பிரயோஜனமற்றதாமாலோவெனக் கடாவுக் கெடுக்கின் றார். வேற அரச! எதனை யடைந்த மாத்திரையாதின காதலித்ததுகிடைத்த அதனல் எல்லா ஆதிகளுமின் னைப் பேதிக்கமாட்டாவே அத்தகையவாய அபிப்பிரேத பதார்த்தத்தைக் கூறுதி, காதலித்தவை வெகுவாயினும் அவ்வியாவுமே நீ யடைந்து கொண்டதாகவே பெண்ணா லாம். பெரும் புயங்கள் வாய்ந்த அரசகுமர! உன்னல் கெடுக்க முடியாதனவும், துக்கத்தைத் தொடங்குவன வும், ஆக இவ்விடய சத்துருக்க ளிருந்தபோதினும் வெற்றிகொள்ளப் பட்டனவாதலின் நீ சூரனே யாவாய், என்னை, பிரசித்தமாய சத்துருக்கள் கெடுக்க முடியாத வர்களே யாயினும் அவர்கள் தன்னல் துக்கத்தோ டும் சம்பாதிக்கப்பட்டவர்களல்லர் விடயப்பகைகளோ, தன்னுடனே சம்பாதிக்கப்பட்டனவைகள், வேறுதுக்க

பரம்பரையை யுண்டாக்குபவைகள், கெடுக்கமுடியாத வைகளன்றே; இங்ஙனமிருந்தும் நீ விடேகஷ்டங்க ளாகிய பேரலகணிறைந்ததும் ஆவரணத்தான் மூடப் பெற்றதும் அஞ்ஞானிகட்கு யோக்கியமும் ஆகிய அரு மோகப் பெருங்கடலில் ஆன்மாவை யறியாதவர்கள்போல என் மிக மூழ்குகின்றனை, என ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறி னர். துக்கமடைந்தகாலாக்கப்பட்ட அரையாயின்ற கருங் குவளைக் கூட்டத்தைகாடொத்த விழிகளின் சாஞ்சல் யத்தை விடுத்து எவ்வேதுவினாலே நீ மோகித்து மயங்கி யிருக்கின்றாயோ அதனைக் கூறுதி! நினக்கு மயக்கிலுக்குக் காரணமியாது, விட்டை மூவிகங்கள் குடைவதைபோல எம்மனே வியாதிகள் நின் மனத்தைத் துண்டுறுத்துகின் றனவோ அவை எதன்கண் முடிவுபெறுபவை, விரும்பிய எதனை யடைந்தாலவை திரும், எவற்றைப் பற்றியவை, எவ்வழிவழுடையன, எக்காரணத்தால் வந்தன, எத்தனை வகையின, மனேவியாதியின் காரண முதலியவை உலகிற் பிரசித்தங்களே யாமாதலின் அவற்றையென் கேட்க வேண்டும்? எனின், பிரசித்த மென்பதுண்மையாயினும் தகாதனவாகிய மனேவியாதிகட்கு நீ யுத்தமபதமாகமாட் டாய்; ஆபத்துடையவனேனுமை தரித்திரனேனு மிடமா வன், என்றெண்ணுகின்றாம், தந்தையின் மகிமையினாலே உனக்குயாதொரு ஆபத்தும் கிடையாதாதலின் நீ டகற்ற வேண்டிய ஆபத்தையில்லை. மேலும் சர்வ சௌபாக்கியமு முனக்கு நிறையக்கிடைத்திருத்தலின் சுயமாகவே ஆபத் துக்கள் நீங்கியிருக்கின்றன. மனே வியாதிகளும் நீங் கியேயுள்ளன. வேறு பாவமற்ற குழந்தாய் நீ விரும்பியது யாதோ அதனை மறையாமல் அறைவாயாக! பாவபுண் ணில்லாமையானுமே விரும்பிய யாவற்றையுமே யடைவாய்.

ஸ்ரீராகவர் முனிநாயகர் கூறியதைக் கேட்டானந்த

மூற்று அவர் ஆக்ஞையின்படியே தமது குறையைத் தெரி
விக்கத் தொடங்கல்.

இராகவர் = இரகுவம்சகேதுவாவர், தேர்க்குக் கேது
வானது அலங்காரமாக இருத்தலேபோல இரகுவம்சத்
திற்கு அலங்காரபூதமானவ ரென்க, ஸ்ரீ விசுவாமித்தி
மகரிஷி பகர்ந்திய வாக்கியமானது உசிதமான அர்த்தங்
களின் விஸ்தாரத்தைக் கர்ப்பத்தி லடைத்தாகியிருந்தது.
மயூரமானது எங்ஙனம் தான்விரும்பிய பிரயோஜனத்தை
யனுபவித்துத் துயரத்தைத் துடைக்குமோ அங்ஙனமே ஸ்ரீ
இராகவரு மென்றறிக. நீ விரும்பியவண்ண மடைந்திடின்
மீண்டுமுன்னை மறுவியாதிகள் பிளக்கமாட்டா. இரகு
வம்சகேது வாகிய ஸ்ரீ இராமர் இவ்வாறு மகாமதியை
யுடைய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறிய, தாம் விரும்பியவை
போன்ற பொருள்களின் பிரகாசத்தைத் தாற்பரியத்தில்
வைத்திருக்கும் வாக்கியத்தை இருசெவிகுளிரக்கேட்டு
விரும்பிபபொருள் கைகூடிவிட்டதாகக் கருதி மேககர்ச்சனை
யைக்கேட்ட மயூரம்போல அத்துயரத்தை யடியோடு விட்
டனர். முனிநாதரா லிவ்வாறுகூறக்கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர்
நன்கு சமாதானத்தை யடைந்து பரிபூரண அர்த்த கவுர
வத்தாலே மந்த நடையை யடைந்து அதனாலே யழகு
பெற்ற வாக்கியத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். ஹே பக
வன்! தங்களால் கேட்கப்பட்டது முழுவதையும் உள்ள
படி யிப்போது தங்களுடைய ஆணையைக் காக்கும்
பொருட்டி அனுஷ்டிப்பேன் யான் கூறுகின்றேன்; என்
ஜ்ட்டியத்தைக் காண்பிக்கும்பொருட்டல்ல. பெரியோர்
உக்கியத்தை யாவரே கடப்பர்.

மேற்கூறியவண்ணம் விநயமாகக்கூறி முனிவரை
யனுசரித்து தமது விருத்தாந்தத்தை பனுவாதனஞ் செய்

பும் வாயிலாகத் தருமாஜுஷ்டானத்தா லுண்டாப மனத் தூய்மையானே யுளதாய விவேக வைராக்கியங்களால் தமக்கு விசாரமுதித்ததைக் காட்டுகின்றார் டீ இராகவர்.

இந்நான் இந்தத்தரணியி லரண்மனையிற் பிறந்து முறையாக விருத்தியடைந்து விக்ஞதையாயபி மடைந் திருந்தேன். பின்னர், வேற முனிநாயகரே! கல்விலாழுக்க முடையவனுகி ஆர்கலியை மேகலையாயுடுத்த பூமியைத் தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டுச் சுற்றிவந்தேன். இவ் வாறிருக்குங் காலத்தில் இக்ரமுசாரவாரை அடிபோட ழிந்து னன்பனதில் இனிக்கூறும் வகையாய விசாரமுண் டாயது. விவேகம் தோற்றுயான் இன்று படபடகவே போகங்களிலிச்சையின்றிய பந்தியாலே இதனே விசாரித் தேன்:—அந்தோ! இவ்விஸ்தாரமாகிய பப்ரபஞ்சத்தில் பாது சுகமிருக்கின்றது ஒன்றையுங்காலேடே! பிராணி கள் இன்பின்மைக் கேதுவாகப் பிறக்கின்றன இறப் பதற்கு: இறப்பதுவோ பிறப்பதற்கேபாம். மரிப்பதற்கு விரையாபாம்பிறந்திடுதல், பிறந்தற்கு விரைபாபாம்மரித் திடுதல், என்னுடை வசனமுடிபு. நன்றே!

அற்றேல் அவ்வாறுகுக, ஆயினும் இடையில் வைபவ பூமிகளில் சுகமனுபவிக்கப்படுகின்றதே யெனின் கூறு கின்றார்.

பாவங்கள் என்னும் பந்திரபாரியாதி லக்ஷ்மனை பதார்த் தங்கள் கேவலம் தன் மனக்கற்பனையால் என்னிடத்தினிவன் என்மனைவியிவள் என்பதியிது, என்பதாதி வடிவமாய்ச் சம்பந்திக்கின்றன. சரீரம், இந்திரியம், பனம், புத்தி, அகங் காரம, சித்தம், அஞ்ஞானம், சித்பிரதிபிம்பம், பிம்பம், கேவலம் என்பவற்றின் பத்தியில் யான் யார்? வாரா னின்ற அபிவியக்தமாயது இவ்வுலகம்; அசத்தியமா?

அல்லது சத்தியமடா ? என்று நன்கு விசாரிக்குங்கால் இவ் வ்வுலகமானது பொய்யேயாயிருக்கின்றது. பொய்யா யிருக்கப்பட்ட இது ஒரு காலத்திலும் மெய்யாக மாட் டாது. சஞ்சுகட்குப் பிரவிருத்தி நிவிருத்தி அதினமான சாதனத்தாலே சாதிக்கப்பட்டவை யெனவும் அசரங் கட்கோ தெய்வத்தாற் கிடைத்த சாதனதினமானவை எனவுட் இருவகையன்றோ போகப்பிரவிருத்தி அவ் வுடல் சேஷ்டையோடு கூடிய வைபவ சமயத்தில் மாத்தி ரம் இருப்பனவாய மாலே சந்தன அன்னபானதி விட யங்கள் பாவுமே இன்ப மீவனவாகாவாம் ; திரமற்றவை யாகலின் : இலாபமற்ற போதும் கைவிட்டபோதும் துக் கத்தைக் கொடுப்பனவாம். நினக்கும் அனுபவிக்குங் காலத்தில் அவற்றுற் சுகந்தாலே யெனின் ராகாதி தோஷத்தைப் பயத்தலாலே பர்ம ஆபத்தை அடைவித் தலின் ஆபத்துக்குச் சுவாமிகளாகி மேன்மை மிக் கனவாம். இவைகள் சாஸ்திர நிஷித்தங்க ளல்லாத வைகள். இனி நிடேதிக்கப் படுவனவோ பாவத்தைப் பயத்தலின் பாவங்களாம், ஆகலே விடங்கலந்த அன் னம்போலாதலின் அதன் போகத்திற் சுகமிறன் என்பதாகச் சம்சாரத்திலும் சுகமின்றுடனைத் துணி வேன் அவைசுகங் கொடுபபன வல்லவாயின் சுகப் செய்விபனவாய் ஒன்றற்கென்று யாங்ஙனம் பற்றி நிற் கின்றன வெனின் எல்லாவிடயங்களும் தாம் இருப்புச் சலாகைகளாகிய ஊசிகள் முதலியவை போல ஒன்றற் கொன்று சம்பந்த மற்றனவேயாம் ஆலல் இம்முறை யாக எனக்கு போகசாதனம் இதனல் இவ்வகை இத னைச் செய்வேன் என்பதாதியாய்த் தன் மனக் கற்பனை யாலே மேவலிடக்கிரியை காரகாதித் தன்மையாலே இவை சம்பந்திக்கின்றன ; இவ்வாறே அவ்வயமும் விபதிரேக

நும் காணப்படுதலின். யான் யார்? இத்திருசியக்கூட்டத்திற்கு வடிவம்யாதாம்? யாதின்பொருட்டு வந்தது, எனச்சு இவ்விராஜ்யத்தாலென்னை, போகங்களாற்று னென்னை, அவற்றுள் யாது மித்தையோயாமோ அதுவே மித்தை யாகுக; டாறுகவாகா தொழிக.

யாவும் பொய்யேயாதலின் எப்பொருளிலும் ஆசையானது இன்றென்கின்றார்.

பொய்யாகிய அதனல் யாருக்குத்தான் என்ன தான் வந்தது. பொய்ப்பொருளானே அபகாரமாதல் உபகாரமாதல் எவருக்கும் உண்டாவதில்லை. மரீசிகையின் உதகத்தால் நமிக்குப் நஷ்ணேமனும் அநஷ்ணேமனு முண்டாவதின்றும். அதிஷ்டானபூத ஆத்மாவிற்குக் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால ஒரு சிறிதும் உண்டாவதில்லை யென்பது கருத்தாட. இவ்வண்ணம் சம்சாரத்தின் உண்மைவடிவை விசாரஞ செய்வதாற் சித்திக்க பலம யாதுகொலாமாலென வினின் கூறுகின்றார்; என்னி யென்னிப் பார்ப்பதால் இரமிக்தல் ஒய்ந்தது. இச்சம்சாரதுக்கம எவ்வுபாயத்தாலே நீங்கியொழியும் என்னுஞ சிந்தையால் தாபமுற்றுத் துக்கிதனை யிருக்கின்றேன். எக்காரணத்தால் ஆதிகள் துன்புறுத்துகின்றன என்னும் விஞவிற்கும் சம்சார சாந்தியுபாயத்தை நன்கறியாத காரணத்தாலே எனவிடை, பொருளால் ஈண்டேயியம்பப் பெற்றதென இனிதுணரற் பாற்றும். அது மித்தையாயின் யாவர்க்கு என்னவந்தது, யாதொருகோதும் வாராதாம். இவை யாவும் பொய்யா? அல்லது சிறிது மெய்புமாமோ? அவற்றினுள்ளுரும் திருஷ்டியுண்மையா? அல்லது திருசிய முண்மையா? ஹே பிரஹமகுமாரபரே! மேற்கூறிய வகையாலே ஆராயுமெனக்குரல் எல்லாவிடயங் களிலுமே

வழிப்போக்கனுக்கு நின்ற பூமியிற் பிரீதியில்லாதது போலப் பிரீதியில்லை. இவ்வாறெனக் காராய்ச்சி யுண்டாயிருந்தவிடத்தும் ஆராயுங்கால் அசாரத்தன்மையிருத்தலும் தங்களை வினவுவேன்மிடம் அங்கிசம் மிகவுமுளதென்பதாம். எவ்வேதுவிலே மோகிக்கின்றி யெனின்? பெருந்தருவானது தனது பொந்திலிருக்கும் உக்கிரமான அக்கினியிலேல் வேதலிலபோல இத்துயரடைவது எங்களம் நீங்குமென்னுஞ் சிந்தையாதின மிகின்றிறன் சரு சாரதுக்கத்தால் கற்போல இடைவெளியில்லாமல் நெருக்கிரம்பப்பெற்ற இருதயத்தை யுடையவரை பிருக்கின்றிறன்.

எவ்விதத்தாலேனும் இத்துயரை நீக்கிக்கொள்ளலாமேயெனின்? கூறுகின்றார்.

சர்வமோக்கியங்களினாடுகூடி விளங்காதின்று நீ தரித்திரனைப்போல துக்கத்தைதீப வர்ணிப்பது எவ்வாறு ஓவ்வுமெனச் சங்கிப்ப, யாவும் அனர்த்தத்தைச் செய்யும் துஷ்டங்களை, எனக்காண்பித்து ஆதிபில் அநேக அனர்த்தமேறதுவான தனத்தை நிந்திக்கின்றார்: சிந்தைகளின் சமூகங்களை சக்தரங்களென்னும் ஆபத்துவிசேடங்களாய்ச் சுழற்றுமிடமாம். தனங்களால் உண்டாக்கப் பட்டனவை களையாட சிந்தைக்கூட்டங்கள் நெருப்போல்ப புருஷனைப் பிளந்தெறியும். நன்முகவிசேஷமாய்ப் பிரசவித்திராதின்ற தாரங்கள் இல்லங்களி லிருப்ப மிகவும் விருத்தியான உக்கிர ஆபத்துக்களாற் பீடிக்கப்பட்ட குடும்பிகட்குச் சக்கரதுல்லிய சிந்தைச் சுழுதாபங்களை உண்டாக்கும் அநேகங் குழந்தைகள் சூழ்ந்த மனைவிகளும் மனைகளும் சுகத்தின் பொருட்டாகாவாம்: மற்றோர் துக்கத்தின் பொருட்டேயாம்: அதுபோலத் தனங்களும் ஆம். தன சிந்தையின் பின்னர் தனவேறதுவான ஸ்ரீயை நிந்திக்

கின்றார். இச் சம்சாரத்தின் கண்ணான அச்செல்வம் உதார மென்னும் மகத்தாபிருப்படாகாம்; எங்கும் திரமற்றதாம், அச்செல்வமும் சுகத்தைத்தர் தொடுப்படாதாகாதாம். நிச்சயமாய் மாறுதற் பரிணாமத்தின் பொருட்டு ஆம். குணமுடையவர்களிடமாயினும் அதிராயித்தின்றது; இலக்குமி எவ்விடந்தான் நியமமின்மையாயினும் அதற்கு ஆதாரத்தன்மையாயினும் துஷ்டத்தன்மையினும் நிலை பேடையாய்க்குலைதாம் நன்டத்தையுடையதாம, பெறுதற்காரியமாதாம் இவனிடத்தில் குணமிருக்கின்றது, இவனிடத்தில் தீமுணமிருக்கின்றது, என்னுடைய ஆராய்ச்சியில்லாமலே யாதொரு பாடவினால் பற்றுதற்கு மென்பது உலகவழக்கியமாம். எங்ஙனமென்னில் அரசனிற்கையைப் போலுமென்க. அரசனியற்கை மேனும் சற்றனமேறாம் பக்குத்திலிருக்கால் பகுப்பினின்றியே பற்றுதலாம. அரசரது பிராமாடம், அல்லது அரசனியற்கை ஆமாத்தியாதியரைப் பற்றுமென்க. எனது பக்குத்தருடைய என் பொருட்டாக அழுதாரில்லை யென்னும் பயத்தாலே கண்ணீர்பெருக அழுவில்லை. தாயிதாம், மகனது, சோதரர், முதலிய நெடிதாலம் ஆயிரர் ஒருபுத்தாலாற் பிரிக்கப் பட்டவர்கட்குப் பிரமனித்த அதேக பகலவியதிரர்தி கூடிய கிருகங்களிலாதலும் தனிதலைதற் சோக்கமாகவிய முணைகளால் எவ்வொவ்வாகத்தும் அதன்படியும் குவிக்குப் பொருட்டு முயல்வர் எங்குமுள்ளவாகிய தனங்கள் அடைவிய லுக்காணத்தின் பொருட்டாகவில்லை. இவ்வாறு விடயங்கள் அதாரங்களில் அதிருப்தங்களில் விடய பக்பாதனை காரணமாகிய தனமுடம் அவ்வாறுதும், இச்சாசாரத்தில் நீங்காதவளாகி மிகவிரும் சுகமோகமாகவின் பேயளாலைவில் என இவ்விலக்குமி முடர்ச்சியாக மினிதுற சுற்றிக்கட்படுகிறாள். உண்மையாயோ, அவலுறும் கொலைபாதகம் சுகமுமாக விய நிலைக்கு நிடமான வற்றுமாய கொடுத்தலாதென அதுவும்

வளவின்பமும் கொடாமையானே, பெருமோகப் பொருட்டேயாவள். பெருமோகப்பொருட் டனை.வுற்றும் அடையாமற் சென்றிடினும், இகழுந்தனத்தைக் கொடுத்து விவேகத்தைக் கொடாமையினும் நிந்தைக் கிடமே யாவள், இலக்குமி=செல்வம். அநேக மூர்க்க அரசர் தருமமுட் குணமு முடையவரோடு நேயஞ்செய்வ திலை; மற்றும், எவன்முற்பட்டானை அவனோடு நேயஞ் செய்தலேபோலத் துயருற்றுச் சம்பாதித்தபோதினும் தருமமுடையவரையணுபவிக்கின்றனென்பதாக இல்லாமல் குண அகுண ஆராய்ச்சியின்றியே முற்பட்ட எவரை யேனும் பற்றுவள்.

இலக்குமியால் தோஷங்கூறி அபிவிருத்தியின் கண் ணும் எல்லா ஆட்சிக்கும் பிரியந்தந்து சந்ததம் போக னர்த்தங்களை வந்து வெகுவித தோஷங்களோடு கூடி பிருக்கு மெனக் கூறுகின்றார்.

அவ்வச் சாதுவான கருமத்தாலேனும் அசாதுவான கருமத்தாலேனும் அபிவிருத்தியை யடையாநிற்கும், அபி விருத்தி படைத்தபோதினும் அந்தனர்த்தத்தின் பொருட் டேயாம். இலக்குமிருபக்ஷீரம் தோடங்களாந் தர்ப்பாதி விடப்பாம்புகளின் விடவேகத்தினுடைய விசர்ப்பணம் போல் ஆசிரிக்கின்றது. எங்ஙனம் பால் உரகத்தின் விட வேகத்தை வளர்ப்பதாமோ அங்ஙனம் தோஷ சர்ப்பங் களின் பிரபாவரூப விடவேகத்தை வளர்ப்பதாய இலக் குமிரூபபாஷாம்.

எக்கருமத்தின் பலம், தன இராஜ்ஜிய இலாபாதியின் உலாபத்தாலுண்டாம் இம்சை பொய்முதலிய தோஷ சர்ப்பவிஷ வேகத்தின் பொருட்டாமோ; போர், சூது, வாணிச்சியம் முதலிய அவ்வக்கருமத்தானே இவ்விலக்

குமி விஸ்தாரத்தை யடைவளையன்றி யாகதாரதியாலே டையாள்; மாரக, அவை அழிவின் காரணங்களையாம். ாயுக்கூட்டத்தாற் பனியேபோல வெதுவரை யிலக்குமி பாதின பெருங்கஷ்டப்படுத்தப் படவில்லையோ அது வரையுயிர்கள் தம்மவரிடத்தும் பிறரவரிடத்தும் தயை, தாக்ஷிண்யம், நேயம் முதலியவற்றோடு கூடியிருப்பர். மேலும் செய்ந்நன்றியறிவோர், விவேகியர், சூரர், குசலர், தனிபவர், முதலிய பாவரும், இலக்குமியினாலே, பெரும் ழுதியாற் பதிந்த அருமணிபோல மனத்தை யடைவர்.

ஸ்ரீமான்களுள்ளும் அநேகர் தருமமுடையவராயும் சித்தியுடையவராயும் காணப்படுகின்றனரின்? உரைக் கின்றார்.

நாகஞ்சூழ் குழிக்கொடியானது, சர்ப்பபந்திகள் டர ஞம் தேகத்தோடு கூடியிருப்பதேபோலச் சடர்களின் பந்தியால் காத்திரங்களிற் டரஞம்படியான தேகத்தை டையவளாவள். இலக்குமியை இகழ்ந்ததின் பின்னர் இலக்குமியின் போக நிமித்தமான ஆயுளை நிந்திக்கின்றார். இலையின் நற்றுக்கூற்றின் நுனியில் தொங்கும் உதகலே சம்போல பங்கசிலம் வாய்ந்த ஆயுளானது அசமயத்தில் சரீரத்தை விட்டோடிவிடும். இதன்கண்ணே திருஷ்டாந் தம் இயம்புகின்றார். அநன்மத்தன் உன்மத்தனை விடுதல் போலவாம், அல்லது உன்மத்தனைப்போல விருக்கும் சரீ ரத்தை யென்றேறலுங் கொள்க. உலகராலிகழப்படாத ஸ்ரீமானும் மொழிதவறுத சூரனும் சமதிருஷ்டியை புடைய பிரபுவும் ஆகிய மூவரும் கிடைக்கக் கூடாதவரே பாவர். மனதுக் கினிமையானவனும், மனைவிருத்தியைக் கவர்பவனும் அதிதாகதி மரண முதலியவற்றை புண்டாக் தங் காரியங்களானை தடத்தக்கவனும், ஒரு கணத்தி

லழிபவருரும், பாம்பின் மாலைகளை யாகத்தி லலங்காரித்துக் கொண்டிருக்கும் பாழுங்கிணற்றிலும் படுகுழியிலும் எழுந் தமலர்க்கொடி போன்றவருமாவ ளிந்தஇலக்குமிதேவி. இலக்குமியைப் போலவே ஆயுளும் சுகத்தின் பொருட் டாகாதாம், ஆயுளானது மூங்கிலில நுனிமேற் றூங்கும் பனிநீர்போலக் கணத்தில் நீங்குவதாகும். உன்மத்தனைப் போன்ற ஆயுள் உன்மத்தமாய உடலினின்றும் அக லத்தி லோடிவிடும்.

சிலபால் தீர்க்கமான ஆயுளும் காணபடுகின்றதே யெனின், உண்மைதேய, அதுவும் ஆத்மஞான உபதேயாக மற்றதா யிருப்பின் வியாதி, சோகம், ஜரை, முதலியவற் றோடுகூடி காமாதிகளாற் கலக்கமுற்று, அனர்த்தத்தின் பொருட்டேயாம் என்கின்றார்.

விடயப்பரம்பு தின்டலாதின எங்குஞ் சிதறுண்ட சித்தத்தையுடையவரும், அதிதிடமாகிய ஆன்மஞான மில்லாதவரும் ஆகியோர்க்கு ஆயுளானது ஆபாச காரண மாம். பிரமன் விதித்துக்கட்ட மிவ்வாறுனகாதெனின்? யாவர் நன்கறிய வேண்டியதை யறிந்துளாரோ, அபரிச் சின்ன வஸ்துவின் கண்ணை திரைப்பதி யுளாரோ இலாப அலாபங்களிற் சித்தசமாதான மடைந்துளாரோ அவர் தம்மாயுள் சுகத்தைக் கொடுபடதாம். நாங்கள் தேகாதி களிடத்தில் இவ்வளவுதா னன்மருபமனத்துணிந்து சம்சாரமேக மின்னற் கூட்டமாகிய ஆயுளிற் சுகிகளாகி லேம். எளிதாக ஆகாயத்தைப் பிளக்கலாம், வாயுவைக் கட்டலாம், அலைகளைக் கோர்க்கலாம், ஆனல் ஆயுளின் கண்ணை நம்பிக்கை வைக்கமுடியாதாம்.

மேலும் அற்பவாணுளின் பயனை நாடில் நிற்பது ஆபத்தே என்கிறார்.

சரற்காலத்திருக்கும் அற்பமேகம்போலவும், வைதரணீநதிக்கே போலவுங் அலையாகின்ற அலைபோலவும் சென்றதாகவே கருதவேண்டும். மூற்றிலும் ஆசை நீக்கமாகிய இளைப்பாறுதலில்லையடையாத மகாமூடன், சுகப்பொருட்டல்லாத விஸ்காரமாய ஆடுவினைத்துக்கத்தின் பொருட்டே, ஆண்குதிரைக்குமம் பெண்கழுதைக்கும் பிறந்த அசுவதரியானது தனது கருப்பம் தன் வயிற்றைறுக் கிழித்துக்கொண்டு வருவதாயிருந்தபோதினும் கருப்பந்தரிக்க இச்சிப்பதேபோல இச்சிப்பன்.

ஞானத்திற்குச் சாதகமாகாத ஆடுவினை விசேஷமாய்ச்சிந்தித்து அதற்குச் சாதகமாகும் ஆடுவினைக் கொள்ளத்தக்கதாக ஸ்துதிக்கின்றார்.

இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே வாழுமம வாழ்க்கையானது எனக்குப் பிரியமாகத் தோற்றவில்லை. அவசியம் அடையவேண்டியதாகிய பரம துருடாதத்தக்கதை அடைந்து எப்போதும் தியதாமே சிறிதும் அடையாமல் மேலினும் மேலாய ஜீவன் முத்திச் சுகத்தானத்தையுற்று வாழும் வாழ்க்கைதான் வாழ்க்கை யெனப்படும். மரங்கனுந்தான் வாழுகின்றன, பசுபறவைகளுங்கூட வாழுகின்றன; அதுபோல் மனனத்தின் மனஞ் செலுத்தாமல் வாழும் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையாமோ? மனனத்தின் பயனாகிய சுத்தாவாரனமேயனும் வாசனைகூடியமேயனும் அடையாமல் வாழும் வாழ்வு துச்சமேயன்றோ? மீண்டு மீண்டும்பிறவாத பெரியவரே புகழும் வாழ்க்கையை உலகிலடையவராவர். மற்றையர் நெடுநாள் வாழ்பவராயினும் அசுத்தமாகிய தேகாபிமானத்தை யுடைத்தாயிருத்தலின் கிழக்கழுதையொப்பச் சிலான இகழும் வாழ்க்கையுடையவரோ யாவர். அந்தமொன்றில்லா ஆநந்தம் பரமானந்தமாம்.

அஞ்ஞஜீவிதத்திற்கு விருக்ஷாதி ஜீவிதம்போலத் துர்ஜீவிதத்தன்மையைத் தரிசிப்பித்து அச்சரீராதிகட்குந் துஷ்டத்தன்மை அத்தத்தாற் றரிசிப்பிக்கப்பட்டது, அதனைத் தெளிவிக்கின்றார்.

பாரம் எங்ஙனம் தரிக்கமுடியாததாய்ச் சுவாதீனமாகாதோ அங்ஙனம் அவிவேகியாதிகட்குச் சாஸ்திராதிகள் சுவாதீனமாகாவாம் என்றுணர்க. ஈண்டு அவிவேகி என்றது விவேக சாமர்த்திய மில்லாத மந்தபுத்தியென விளம்ப விழைந்ததாம். அற்றேல் ஆத்மவித்துக்கும் தேகம் பாரமே, ஆக ஆண்டு அநாத்மவித்துக்கு உடமட சுமையென உரைத்ததென்னே யெனின்? இங்ஙனமன்றும், ஆத்மவித்துக்குச் சரீரமே இன்றுதலின் உள்ளடனினும் பிராதிபாசிகமாய அதன் கண்ணை முன்போல் அபினிவேச மின்மையின் அதன் சம்பந்தமாய் வாராதென்ற லாபதேசதங்களில் உதாசினமுண்மையின் என்க. திரசேட்டைகள் என்பதில் சேஷ்டைக்குத் திரத்தன்மை திரகாரிய விஷயத்தன்மையாலாம். திதசேஷ்டையெனினும் இதேபொருளாம். அவிவேகிகட்குச் சாஸ்திரம், பாரம்போல வினை சிரமகாரணமாம், ஆசாபுடைய வருக்கு ஞானம் பாரமாகும், சர்வ சிரமங்களோடும் நீக்குவதிற் பிரசித்தமாகிய ஞானமும் பாரமாயின் மற்றவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதெங்ஙன். சாந்தியற்றவனுக்குமனது பாரமாம்; ஆன்மாவை யறியாதவனுக்குத் தேகம் பாரமாம்; சிறந்தரூபம், வாணுள், மனது, மதி, அகங்காரம், தொழில்கள் முதலியபாவுமே கெட்டபுத்தியுடையவருக்குச் சுமைசுமப்பவர்க்குச சுமையேபோலத் துக்கப்பொருட்டேயாகும் என்பதாம்.

யௌவன அவத்தைகளின் ரூபாதிகள் சுகத்தின்

பொருட்டாமே யெனின் அகற்கஸ்திரத்தன்மை யுண்மை யின் இங்ஙனமின்ரு மென்கின்ரூர்.

புருடார்த்தத்தில் உபயோகிக்கவில்லை எனவுணர்ந்து ஆதரவு செய்யாத பவ்வனத்தால், துஷ்டனென்று தெரி யாதவரையுமே சாதுவால் துஷ்டன் ஆதரிக்கப்பட்டுத் தெரிந்தபின் கைவிடப் படுவதேபோலச் சில தினங்களி லேயே கைவிடப்படும். ஜீவன் முத்திச் சுகத்தினுடம் நிலைபேற்றினுடம எப்போதும் விடுபட்டதும் மிகவும் துச்சமாயதும் குணமற்றதும் மரணத்தைத் தேவிப் பதும் இவ்வாயுள் எவ்வாருமே அவ்வாறு இவ்வுலகில் ஒரு பொருளுங் கிடையவே கிடையாது. மேற்கூறிய வகையே எல்லா அனர்த்தங்களும் தொடங்குதற்குக் காரணமாகிய தம்பமும் மமதையாகிய கொடிக்குக் காரணமும் ஆகிய அகங்காரமும் சுகவேதுவாகாதாம்; மாருகச் சர்வ தோஷங்கட்கும் அபிமான மூலமாயிருத் தலின் அனர்த்தமே செய்கின்றது. அதன் விஸ்தார மெங்ஙன மெனின் அஞ்ஞானமாகிய ரிமித்தத்தானே வீணுகவே அகங்காரமானது எழுகின்றது, வீணுகவே காற்புரமும் வளருகின்றது, அதனுற் புருடார்த்த மின் ரும். அதனது காரணமும் மோகமேயாகும். பொய் மயமாயும் நோய்மயமாயு மிருக்கும் கெட்ட அகங்கார மாகிய சத்துருவினுலே மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்.

அகங்காரம் துர்வைரி என்பதையே சாதிக்கின்ரூர்; அல்லது அகங்கார வபத்திரலேயே கொடூபலவு பாவை யும் எய்தலின் அதன் பலத்தையே ஒருவாறு தான்பிரித்து ரூர்.

அகங்காரவபத்தானை ஆபத்தாகிய சரீரமுக்கடாம். அகங்காரவபத்தானை கொடிய மானச துக்கங்களாகும்;

அகங்காரவயத்தாலே இச்சையும் கெட்டதொழிலுமாம்; அகங்காரமே எனக்கு நோயுமாம்; மேலாயதும் நெடுநாள் வளர்ந்துமாய அவ்வகங்காரத்தைப்பற்றி அன்னை முன்னேனன் தன்னிலுமருந்தேதன் எனின் இனியதும் போகங்களைப்பற்றிப் போகிக்கும் விடயத்தில் அறையவெண்டியதென்னே! அகங்கார வயத்திலனே என்னால் யாவை பரிக்கப்பட்டனவோ, ஆகுதி செய்யப்பட்டனவோ, விவகரிக்கப் பட்டனவோ, அவை யாவுமே துச்சங்களும் அசாரங்களும் ஆகிய பொய்களேயாம்; அகங்கார மில்லாமையே மெய்யாம். நானென்னும் தோற்ற முண்டாயின் ஆபத்தில் துயரடைகின்றேன் இலதாயிலை இன்பமடைகின்றேன். ஆதலின் அகங்காரமின்றியிருத்தலே மேலானதாம்.

அகங்காரவசத்தாலென்று கூறியதையே விஸ்தரிக்கின்றார்; அல்லது அகங்காரம் தீரும்வரை எல்லாக் கிளர்ச்சிகளும் மேலும் மேலும் விளைந்துகொண்டேயிருக்கும் என்கின்றார்.

அகங்காரத்தியாகத்தால், அதன் சாக்ஷியாகச் சேடித்த அநித்தமம்சமாயிருக்குமாறு நன் குபதேசித்தருளுவதாக. ஈண்டுத்தொனித்த பொருள் கூறப்படும்:— அகங்கிருகிபதம், அகமெனச் சப்தித்தலால் அகங்கிருத்தோவாம் அதன்கண் நிகழும் பதம்; அல்லது அகம்சப்தவிஷயாகிருதிப் பிரயத்தனம் எக்தோவிற்தோ அது அகங்கிருகியாம் அதனது பதம், பாதாமம். ஆகவே சஞ்சலமாய், குக்ஷிப்பிரதேசத்திருப்பதாய், உத்தமமான ரஜ்ஜுவினால் விடுபட்டதாய், எப்புறத்தும் அடிமுதலியவற்றினை அதிசயமாய தக்கத்தைக் கொடுக்கும், தோவின்பதத்தை விவேகி பற்றுதலேபோல அவ்வகங்

காரபதத்தை யான் பற்றுதிருக்குமாறு உபதேசித்தருளு
வீராக. விவேக ஜோதிக்கூட்டத்தை மறைக்கும் அகங்
காரமாகிய மேகம் நாற்புறத்தும் சரீரங்களை விரிக்கின்று
காலம்வரையிலே ஆசை மல்லிகைப்பூங்கொத்தானது
மலர்ந்துகொண்டிருக்கும். அகங்காரமாகிய மேகம் சாந்
தமானபோது ஆசை யென்னும் நவமின்னற்கொடி
யானது அணையுந் தீபச்சிகை யொடுங்குவதேபோல மிக
விரைவில் எங்கேபோ ஒடிவிடுகின்றது. மூர்க்கத்தன்மையி
லுலே சோகத்தாற் றுக்கிக்கும் நிரகங்கார விருத்தியோடு
கூடிய எனக்கு பாதுபதேசிக்கத் தக்கதாமோ அதனை
சண்டு தேவரீர் உபதேசித்தருள வேண்டுகின்றேன். இவ்
வாறு அகங்காரத்தையும் அஃதுண்டாக்கிய அனர்த்தத்
தையும் அதைக்கெடுக்கி லுண்டாம் பயனையும் இனிது
வருணித்துத் தமக்கு அதன்றியாகத்தாலுண்டாம் சிர
வண அதிகார அடைவைக்கூறி ஸ்ரீ இராகவர் உபதேசிக்
கும் பொருட்டுப் பிரார்த்திப்பார். எல்லா ஆபத்துக்கட்
கும் இடமும், நிலையில்லாததும், உள்ளே யிருப்பதும், சாந்
தியாதி உத்தம குணங்களானே விடப்பட்டதும், நாற்புற
மும் மிகத்துயரை உண்டு செய்வதும், ஆகிய அகங்கார
வடிவ அடையாளத்தை விவேகத்திறத்தானே பற்றுமல்
ஒழித்துவிடும் வகையையும், மற்றுமின்னும் என்ன சம்
பாதிக்க வேண்டுமென்பதையும், ஆன்மதத்துவத்தையும்,
தேவரீர் உபதேசிக்க வேண்டுமென்பதாம்.

அகங்கார நிந்தைபின் பின்னர் அகங்காரத்தின்
காரியமான மனத்தை நிந்திக்கின்றார்; அல்லது அநேக
ஊகங்களாலும் திருஷ்டாந்தங்களாலும் விஸ்தாரமாக
மனத்தோடங்களைக் கூறத்தொடங்குகின்றார்.

அகங்காரத்தைப் போலச் சித்தமனங்களும் சுகமேற

துக்க ளாகாவாடம் ; மற்றே, துக்கமேறதுக்களே யாகும் ; “மகத்துக்கள் சேலவைபை முத்திக் கேதுவாய் மலர்வர்” என்னும் வாக்கியத்தாலே நல்ல முமுக்ஷுக்களால் இன் றியமையாது செய்யதக்கதாய ஆரியசேவையைவிடுத்துக் காமாதிகளாலே சிதிலத் தன்மையாகிய புருடார்த்த சாதன ஆற்றலின்மையைச் சித்த மடையும் ; வாயுப் பிர வாகத்திடையிலகப்பட்ட மயிற்றோகை நுனியின் சஞ்ச லம்போலச் சஞ்சல சுபாவமுடையதாதலிற் சலிக்கும் மன தும் பிராணவாயுவின் அதினடாய்ச் சலனமாகவேயிருக் கும். எவ்வாறெனின்? பொருத்தமா, பொருத்தமின்ற என விசாரியாமல் மிகுந்த வியாகூலத்துடனே மேலும் மேலும் வீணுகவே, எவ்விடத்தும் தனக்கு நிறையுங்காரணந் கிடையாமையின் தினமான நகர் நாயானது மிகுதூரத்தி னும் தூரமாகச் சுற்றித் திரிதல்போலச் சுற்றித்திரியும். எவ்விடத்தும் ஒரு சிறிதும் அடைவதேதில்லை. பெரு தனங்களை அடைந்தபோதிலும் மூங்கிற்பிரம்புப் பெட்டி கள் தண்ணீரால் நிறையாததேதேபோல உள்ளே நிறைவு யடைவதே கிடையாது. குரூரம் = நிஷ்டூரம்.

மேலும் அச்சித்தம்செய்படம் பேரனர்த்தத்தையே விரிவாகக் கூறுகின்றார்.

சந்ததம் உதரம் நிறையாத மனவியாகிய பெண்ணை யைப் பின்றொடரும் கோரமான நாயால் பெரும்பாரம் வாய்ந்தபிணம் தின்னப்படுவதேதேபோல ஆசையாகிய மனவியைப் பின்றொடரும் சித்தத்தால் யான் தின்னப் பட்டேன். ஆற்றங்கரைத் தருவானது, அலைமிருத்துச் சஞ்சலித்துக் கரைக்கும் நீர் வெள்ளத்தால் வீழ்க்கப் பட்டிழுக்கப்படுவதேதேபோல, அலைபோற் சலித்துக் கிடை யாத விடயத்தின் மொத்துண்டிழுலும் விருத்திகளோ

டுற்ற சடவடிவமாய சித்தத்தால் இழுக்கப்பட்டேன். சூறைக்காற்றினாலே துரும்பானது இடையில் வீழ்த்தற் பொருட்டும், சூனியத்திற் சுழற்றும் பொருட்டும் இழுக் கப் படுவதேபோல யான், தருமப் பிரவிருத்தியானே சுவர்க்கத்திற் செல்லில் அகாலத்தில் வீழ்தற் பொருட்டும், அஃதில்லையாயின் சுகலேசமுங் கிடையாத இவ்விடத்தி லேயே புழுபறவை முதலிய பிறப்புக்களானே சுழலும் பொருட்டும், மனத்தால் நெடுந்தூரம் இழுக்கப்பட்டவனி யிருக்கின்றேன். அவ்வாறே:—"இந்நெறி தன்னினே யிறங்குவர் மீண்டே" எனவும் "பின்னிவ்விரு நெறியு ளொன்றேறலும் பெற்றிலை, அன்னவினை துச்சமாம் பிரா ணியா யிநகமுறை, பின்னுமி பிறக்கும் பிறத்தியிறத்தி, யென்னு மிது மூன்றுவது தானமாம்" எனவும் சுருதி களும் புகல்கின்றனவன்றே.

துஷ்ட சித்தமானது என்னைக் கீழும்மேலுமாய்க் கிருகிருக்கின்றது என. "பிரானனற்றது, மனமற்றது, சுப்பிரம், அக்ஷரத்திலும் பரத்திலும் பரம்" என்னும் ஆத்மதத்துவப் பிரதிபாதக சுருதி இருத்தலின் உனக்குச் சித்தமே இன்று. இதாகவே எங்ஙன் அதனல் எவப் படுந் தன்மையென ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

பாலகன் தன்மேனிச்சாயை முதலியவற்றில் வேதா னத்தை ஆரோபித்து அதனற் பீடிக்கப் பெற்றவனுவன். பொய்யாகவே செறிதலும் அதன் விசாரத்தால் மாறு தலும் சித்தத்திற்கும் வேதாள சம்பந்திக்கும் சமான மாம், உருளையானது கயிற்றினுற் சுற்றப்படுவதே போலத் துஷ்டசித்தத்தாற் பாதாளத்தினின்றும் பிருதுவியிற் செல்பவனுகியும் பிருதுவியினின்றும் பாதாளத்திற் செல் பவனுகியும் சுற்றப்படுகின்றேன். பாலன் பயப்படக் கற்

பிக்கப்பட்ட வேதாளம், பாலபுத்தியினனே இருப்ப தாய்த் தோற்றி அவனுக்கே பாலியம் நீங்கினவுடனே விசாரத்தால் அசத்தாவஸ்தைபோல அஞ்ஞான மதியி னனே வெற்றிகொள்ள முடியாததாகியும், பொய்யாகவே தோற்றுவதாகியும் விசாரத்தால் விவேகமுதித்த அளவில் வடிவமே யில்லாததாகும் துஷ்டசித்தத்தானே பீடிக்கப் பட்டுளேன்.

ஹே ராகவ! நீ கூறியவாறு சித்தமானது துஷ்ட சேஷ்டையைச் செய்யும்பகுதித்தில் நிக்கிரகித்துவிடலாமே .எனின் முடியாதகாரியமா யிருக்கின்றதென்கின்றார்,

ஆகாசாதி பதார்த்தங்கட்குச் சித்தம் உபாதான காரணமாம். அங்ஙனமே சங்கேஷபசாரீரகத்தின்கண் ணும் கூறப்பட்டுளது:—"முத்தொராடமுத்தர்தின்னி னயலறி வாளர்மூடர், மத்தக மாதிமண்ணீ ருகியமகி தர னெல்லாம், அத்தம தவித்தைபெற்ற வகப்பொறி யாக்குமத்தை, மைத்தனை யறிகமாறுய் மனனுணர் வடைந்திடாதே" (இ—ள்) அற்றேல், நித்திராதி தோஷ ஜன்னியமாய சொப்பனம் அவித்தை அத்தியாசத்தானே அனைதக் காண்பவனினும் அயலாக அசத்தென்பது கூடும், அதனினே பாஞ்ஞனம் ஜாக்ரத் பிரபஞ்சத்தின் சாமிய மாதல், அதனினே வைதர்மியத்தானும் சொப்பனதி போலாகாதாம் எனச் சொப்பனவைஷம்மியம் சூத்திரக் காரர் கூறினர் எனக்கடாவ, பிரமாதா விருப்பப் பாத மாவது கொண்டும் பாதமாகாதது கொண்டும் சொப்பன ஜாக்கிரங்கட்கு வைதர்மிய மிருந்தபோதினும் அத்தியஸ் தத் தன்மையாதினை, முக்காலத்தினு மில்லாமற்போதலில் யாதொரு விசேடமுமின்று மென்னுங்கருத்தோடும் விடை யிறுத்த வுத்தேசித்துக் கூறுகின்றார்:—முத்தரென.

சுகாத் முக்தர் சைத்திராதிய முக்தர் இங்ஙனம் குரு முதலிய அறிஞர் தேவதத்தாதி அறிவிலர், மண்பிருதிவி, என்பதை யந்தமாகவுடைய விசுவமா மிதுமுழுதும் தன்னவித்தையி னுண்டாய அந்தக்கரணகத வாசனை நிமித்தத்தானே அதனது சேஷ்டை மாத்திரமேயாம்; அவித்தையின் காரிய அந்தக்கரண பரிணமமென்றேனும் அறியத்தக்கதாம், மாறுய் = சொப்பன விலக்ஷணமாகச் சத்தியமாய் நீயறியவேண்டாம், அல்லது இங்ஙனம் தள்ளத்தக்க சமுசாரப் பிரபஞ்சத்தை யவித்தையாலாயது என்பதை நிரூபித்து முன்னர் விவர்த்ததிருஷ்டியினானே எக அநேகஜீவவிடயமாக இருவகைமை யியம்பப்பட்டது, ஆண்டுச் சுகர்முக்தர், நம்மேரல்லவாம என்பதாய், வைதிக இலௌகிக விவகாரத்தை யனுசரித்து ஜீவநாநாத் தகைமையே பொருந்துமென விவித் திருஷ்டிமாத் திரம் அங்ஙனமே சொப்பனம் போலும், உண்மையாக வேனும், வியாவகாரிக மாகவேனும் ஜீவபேத மில்லையாம். அங்ஙனமன்றே:—அவித்தையின் கண்ணைபிரதி பிம்பிதமான சைதன்யமே ஜீவனும், அவித்தையும் எனி திற்கோடல் என்னும் யுக்தியா லனுக்கிரகிக்கப்பட்ட அஜை ஏகை" எனபதாதி சுருதியால், அதனனுபவத் தால், அதனது பேதத்திற் பிரமாண மின்மையினனும் ஏகமாகவே சித்தமாகின்ற படியால் ஜீவனும் ஒருவனே யாவன். அவனும், அவித்தியாகாரிய அநேக அந்தக்கரண வரைவினானே அநேகரூபப் பிரமாதா கருத்தா போக்காத் தன்மையை யடைவன், என இலௌகிக வைதிக விவகாரம் யாவுமே எவ்வாறு வேண்டப்படுமோ அவ்வாறு ஒரு ஜீவனை யுடன்படினும் ஒத்தே யிருக்கின்றதாம், ஆகவே அநந்த ஜீவகற்பனைசெய்தல் அடாதாம்; வேறே

நாற்றற் பெறப்படாத அளவை யின்மையினுலு i, அரீ திற்கோடலானுட் என்க. அந்தக்கரண நானுத்தன்மையும் ஏகஜீவவாதத்திலும் பிரசித்தமாய் விவஸ்தையோடுகூடி விளங்கும் விவகாரத்தை யனுசரித்துக் கற்பிக்கப் பெற்ற தாய் லோகசந்தித் தன்மையையும் கவர்வதின்றுமென் னுங் கருத்துடன் கூறுகின்றுர். முத்தரோ டமுத்தரென என்பதாம். அக் காரணசித்தமூலதாயவழி அதன் காரிய மாகிய மூப்புவனம் நிகழாநிற்கும், அக்காரணம் நஷ்ட மாகியவழியோ அதன்காரிய பூதஜகத்தும் க்ஷீணமேயாய் விடும். ஆகலின்: அச்சித்தமே புருடார்த்த மடைவான் பிர யத்தனத்தாற் கூறப்போதலின் சிகிச்சை செய்து வயப் படுத்தற்குரியதா மென்றுணர்க. துயரமடைந்தும் கவரத் தகாத மனமாகிய பேயானது எப்போதுந் தகித்தற்கேது வாதலின் தீபினுமிக்க வெப்பமுடையதாம்; மலகனைத் தாண்டுவதினும் இதனை வயப்படுத்தல் மிகவுங் கஷ்ட மாம்: இதுவயிரத்தினும் வலியதாகும், இடியினுங் கொடூ முடையதாம். பெருங்கடலைக் குடிப்பதினும் மேருகிரி யைப் பெயர்த்தெடுப்பதினும் அக்கினியை விழுங்கு வதினும் சித்தத்தையடக்கல் மிகவும் கஷ்டமாம். பொருள் கட்கெல்லாம் சித்தமே காரணமாம். அஃதிருந்தால் மூன் றுலகும்முளது, அஃதடங்கின் அகிலமுமடங்கும், எம் முயல்வானும் அது நோய்போல அவசியம் அகற்றத்தக்க தாம்.

கூறியதையே திருஷ்டாந்த முகத்தால் நன்குகூறு கின்றுர்,

சித்தமானது மெலியமெலியச் சுகதுக்காதிகளும் அத்தியந்தம் தோற்றுமல் நசித்துவிடும் என்றெண்ணு கின்றேன். மனத்திற்குத் திருஷ்டிணவாயிலாக அநர்த்த

ஹேதுத்தன்மை யுண்மையின் மனநிந்தையின பின்னர் நீக்கும் பொருட்டுத் திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார். மோக விருள் = ஹார்தாந்தகாரம், இருதயத்திருக்கும் அந்த காரத்தோடு கூடிய சந்திரிகையில்லாத இரவு திருஷ்ணை யாகிய ஆசையாம். ஆசையாலே தொழில்கள் அதிக மாகத் துயரமாய் முடியும். அறிவேயாய ஆகாயத்தில் குரோதிகளேயாய கௌசிகங்களின் பந்திகள் உலவும், பிரசித்த அந்தகார இரவு பிரசித்த ஆகாச உலக பந்தி கட்குப் புரணவேது வென்பது பிரசித்தமேயாம். பெரும் பர்வதங்களினின்றும் பெருங்காடுகள் உண்டாவதே போலச் சித்தத்தினின்றும் நூற்றுக்கணக்கான இச்சுக துக்கங்களியாவும் திரமாயுண்டாகின்றன ; விவேகமிகுதியி னேன அம்மனம் இலயமடையுமாயின் அவைகள் அடி யோடுந் தொலைந்து விடுமென எண்ணுகின்றேன். எல் லாப் பாவங்களேயும் உண்டாக்குவதும், தீனலோப மர ணங்களே யீவதும் உலகமுழுவதும் உலாவுவதும் ஆகிய ஆசையைப்பிகழ்தல் செய்கின்றார். பரமப்பிரீதிக் கிடமான ஆன்மதத்துவத்தையும், இருதயத்திலுதித்த விவேகாதி களேயும், மறைக்கும் கெடுக்க முடியாத இருளினலே, இச் சேதனகாசமாகிய ஜீவன்பால், இராகாதிதோடக் கூகை களின் கூட்டம் குலாவித்திரியும்.

திருஷ்ணையானது கேவலம் தோஷத்தையே யுண் டாக்குகின்றது என்பதாகமாத்திர மின்றும், மற்றே, குணங்களேயும் நாசஞ்செய்கின்ற தென்கின்றார்.

சுதைகளானும் தாகஉபசமனம் ஆகாதென் றெண் ணும்வண்ணம் தகிக்கப்பட்டேன். விவேக வைராக்கி யாதி குணாங்களுக்குள் எவ்வெதன்பால் யான் அதிக ஆவற்படுகின்றேனே அவ்வதை யெனதாசை, வீணையின்

நரம்பைத் தஷ்ட எலி கடிப்பதேபோலக் கெடுக்கின்றது. சுழலென்ற பிரவாகத்திற்பட்ட இலேபோலவும், சண்ட மாருதத்தின்கண்ணேபட்ட தும்பேபோலவும், ஆகாயத்தின்கண்ணே சரற்கால வெண்மேகம்போலவும், சிந்தையாகிய சக்கரத்திற் சுழலுகின்றேன் யான். எங்களுடைய பாரமார்த்திக வடிவத்தை யடையமுடியாத மதியையுடைய யாங்கள் வலிபிற் பறவைகள்போலச் சிந்தையாகிய வலியிலகப்பட்டுக்கொண்டு பெருமயக்கத்தை யடைகின்றோம். ஆசையெனப் பெயரிய அழனே யழற்றப்பட்டயான், அழுதத்தாலுந் தாகசாந்தியை யடையமாட்டேனென வெண்ணுகின்றேன்.

அற்றேல் தீரனுய் விசாரவானுய் திருஷ்ணைக் கலுகூல வியாபார ரகிதனுயிருக்கும் தின்னை யெங்ஙனம் திருஷ்ணை தாகப்படுத்துவதாகும் எனக் கூறுகின்றார்.

ஆசையானது, அறிவுமிருந்து தைரியத்தோடு கூடியிருக்கு மென்னையும் பயமுறுத்துகின்றது, விவேக நேத்திரங்களோடும் வெளி விழிகளோடுங் கூடியிருந்தபோதிலும் குருடாக்குகின்றது, அபரபக்ஷத்திலேபோல ஆனந்தத்தோடுகூட யிருந்தபோதிலும் பெருந்துயரப்படுத்துகின்றது. ஒருவனது மனத்தையும் வயப்படுத்த முடியாமலிருந்தபோதிலும் யாவர் பின்னும் தொடர்ந்து யாதொரு போகலாபப் பயனையும் சிறிதும் அடையாமல் விருத்த விலமாதைப்போன்ற விருப்பம் துயரையே யடையும். விரிந்தபுவன நடனசாலையின்கண்ணே சோகமோக கருணை நகைப்பு முதலிய பலவித ரசங்களோடு கூடிய சமூசாரப் பெருங்கூட்டத்தில் ஆசையாகிய கிழத்தாசி யாடுவள்.

வேறு வகையானே திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார்.

ஆசையோ சுகமொன்று மின்றிய கஷ்டத்துடன் சேட்டிக்கும். அசாத்திய விடயத்திலும் உன்டாந்தன்மை, துன்புற்றும் நிறைவின்மை, திரமின்மை வடிவ வேறு தோடங்க ளிருக்கின்றன வென்பார், எதிர்கிடைத்தற் கென்றூர். நடக்கவுஞ் சாதிக்கவும் முடியாதவளா யிருந் தாலும், நடனகதியை முயல்பவளான, ஆசையாகிய கிழக் கூத்தியானவள் வலுவின்மையினேன மனமகிழ்வினாம லானந்தமின்றிக் கூத்தாடா நிற்பள். ஆசையாகிய அதி சஞ்சலவானரம் அடையத் தாண்டமுடியாததன்கண்ணும் எண்ணமாகிய பாதத்தை வைக்கின்றது ; திருப்தியடைந் திருந்தபோதிலும் இலாபமென்னுங் காய்கனியை விரும் பிக்கொண்டேயிருக்கும். ஓரிடத்தில் நீள்காலம் நிலைத் திருப்பதே கிடையாது. பிராணிகளின் கருமானு சார மாக விருக்கும் பிரஹ்மாவின் சேஷ்டையைப்போல ஆசையானது சுபமா யுசிதமானதைத் தொடங்கி அதனை முடிக்காமலே அசுபமா யனுசிதமாய்த் தொடங்கியதற்கு மாறுய எல்லாக் காரியங்களையுமே அதிவிரைவி லனு சரிக்குமாயினும் இளைப்பாறுவதே கிடையாது மற்றும், எப்போதுமே சுப அசுபப் பலப்பொருட்டு முயன்று கொண்டே யிருக்கும்.

ஓரிடத்தில் நிலையாமையையே காண்பிக்கின்றூர், எப் போதுமே சுப அசுபப்பலப்பொருட்டு முயன்று கொண்டே யிருக்குமென்பதை விரிக்கின்றூர்.

விரித்துக் கூறுவதாலென்ன! தொகுத்துக் கூறக் கேளுங்கள் திருஷ்ணையின் றுஷ்டத்தனத்தையெனக் கரு திக்கூருகின்றூர். சருவசமுசார தோடங்களின் மத்தியில் ஆசையொன்றே பொல்லாததாம். ஆயின் என்னதான் றிருஷ்ணையைத் தியாகிக்கு முபாயமெனின், கூறுகின்றூர்.

உலகத்துள்ள இச்சனம் பாபவடிவமா யிராநின்ற சிந்தை யைத் தியாகஞ்செய்த மாத்திரையானே அகில துக்கங் களையும் விட்டொழிக்கின்றது என்பதவிவாதமேயாம். ஆண்டிச் சிந்தையின்றியாகம் துக்ககாரணபூத திருஷ்ணை யின் றியாகசம்பாதன வாயிலாகவே அகிலதுக்கத்தின் றியாகமேவது வென்பது பொருத்த மூடைத்தாம்; ஆக வின் அறைகின்றார். விடயசிந்தையின் றியாகமே திருஷ்ணை விடிசிகையின் மந்திரமெனப் பிரசித்தமாகக் கூறப்படும். திருஷ்ணையே விடிசிகையெனப் பெயரிய ரோகவிசேஷ மாம்; அதையகற்றும் மந்திரம் திருஷ்ணை விடிசிகை மந்திர மெனப்படும். விடயங்களில் இரமணீயத்தன்மைச் சிந்தை யினாலே ஆண்டுத் திருஷ்ணையுண்டாகின்றது, ஆண்டுச் சிந்தைப் பரித்தியாகத்தால் இராகமெனு மயற்பெயர் வாய்ந்த திருஷ்ணை யுண்டாகாதாம், ஆகலின் சிந்தையின் றியாகம் திருஷ்ணை விடிசிகைமந்திரம் என்பதாகப் பொருத்தமாகவே புகலப்பெற்றதாம். இருதயதாமரையி லிருக்கும் வண்டாகிய ஆசையானது கணப்போதிற் பாதாளஞ் செல்லும், கூணத்தில் மேலுலகங்கட்குப் போம். கணத்திற்றிக்குக் குணசங்களிற் சுழலாநிற்கும். அந்தப்புரத்தி லிருப்பவனையும் அதிக சங்கடத்திற் சேரு மாறு செய்யாநின்ற ஆசையொன்றே சமுசாரத்துள்ள சர்வதுக்கங்களுக்குள்ளும் நீண்ட தூண்டிற்கயிறு கொல் பவனது அருகாமையிற் கொண்டுழுத்துக் கொல்லன் முதலியவற்றைச் செய்வதேபோலப் பெருந்துயர்களை நெடுங்காலீயும் விடவிசேடத்தா லுண்டாய விடிசிகை ரோகம்போல மரணவேறதுவாகிய ஆசையை எதுவரை யினும் அனுசரிக்கின்றார்களோ, இனிது தரிக்கின்றார் களோ, விடுகின்றார்களில்லையோ, அதுவரையும் அத்தி யாத்ம சாஸ்திரக்கதையே கேளாத பிராணிகள் வியாகூல

சித்த முடையவர்களாகி மோகிக்கின்றார்கள். ஆயினதன் றியாகத்தில் யாதுதானுபாய மெனின், விடயத்தைச் சிந்தித்தலி விடுதலானே உலகர் எல்லாத்துயரங்களையும் விடுப்பர். காதலாகிய விடுசிகைக்கு மகாமந்திரம், சிந்தை செப்தலே விடுதலே யாமென்பர். "விடயந் தனைமனினைக் கின்றவன் விரகொன்று வனவையில்" எனக்கீதையுமருள் கின்றது.

சர்வதோஷங்களின் மத்தியில் திருஷ்ணை தீர்க்கதுக் கத்தைத் தருவதென் றியம்பப்பட்டது திரப்பெறும் பொருட்டு மீண்டும் திருஷ்ணையை நிந்திக்கின்றார்.

ரோகபீடையும், மோக மங்கையும், சோக ஆசையும், கம்பீரதீரவீரரையும், சூரியகிரணங்கள் தாமரையை மலர்த்துவதேபோல விரைவில் அதீரத்தன்மை மேன் மலர்ச்சி யடையுமாறு செய்யும். கெடுக்கவே முடியாத தான இவ்வாசையையும் மகாமதிமான்கள் விவேகமாகிய ஒளிபொருந்திய வாளினாலே கெடுத்துவிடுகிறார்களே! அற்புதம் அற்புதம் இஃதொரு பெரிய சித்திரமாயன்றே இருக்கின்றது. கூர்மையாய வாளின் முனையும், வச்சிர வொளியும், வெந்த இருப்புப் பொறியினொளியும், இருதயத்தின்கண்ணே யிராநின்ற இவ்வாசையைப்போலக் கூர்மையுடைய தல்ல; ஏனெனின், வாளின்முன முதலியவை வெளியிலிருத்தலினாலே ஒவ்வொருகாலே யுதர்த்தத்தைச் செய்யும்; ஆசையோ, இருதயத்தின்கண்ணேயிருத்தலின் எப்போதுமே துயர்தரும்; ஆகையால் அவற்றினின்றும் ஆசையை யதிகமென்றே சொல்லவேண்டும். கவுரவத்தானே மேருகிரிக் கொப்பானவரையும், மிகுந்த அறிவுடையவரையும், சூரரையும், வேண்டாமை யென்னும் விரத்தத்தானே நிலைபெற்றவரையும், புருடோத்த

மரையும், இவ்வொரே யாசையானது ஒரு நொடிப் போதில் தருப்புபோல உபேகூதிக்கத்தக்கவராகவும், சந் சலமுடையவராகவும் யாசகனதனிய அடைவினனே இருக்குமாறு செய்துவிடும். "தருப்பினுந் தூல மெனி தினு மெலிதாம், விருப்புறு மிரப்போ னதனினு மெலி யோன், தரம்பெறு வாயுத் தானடித்திலியென், இரும் பெரு மெனாபு மிரப்பானெனவே" என்றுமன்றே கூறு கின்றார்.

இவ்வண்ணம் வாளாவந்தெங்கும் என்பதாதிபாப் மேருவொத்தோர் சுந்தர ஞானியர் என்பதந்தமாய்க் கொண்டு தருமத்தோடுகூடிய லிங்கசரீரத்தை விசேடமாத நிந்தித்துத் தூலசரீரத்தை நிந்திக்கின்றார், அல்லது உள் நோய் வெளிநோய்களாகிய, அநேகவிதக் கிலேசங்கட் கிடமாகியும், ஜரைமரணாதியானே யழிவுறுவதாயும், அபி மானம் ஆசைமுதலியவற்றிற்குக் காரணமாகியும், இரா நின்ற தேகத்தை நிந்திக்கின்றார்; நல்லது ஆசை துக்க மேறதுவாமெனில், ஆகுக, ஆயினும், "வாழ்ந்துவளனை வயங்கவே காணும்" என்னும் நியாயத்தால் ஆகந்திற்கே சுகபோகங்களை யனுபவித்தற் கிடனாகி யிருக்குந்தன்மை வெளிப்படையாதலினாலும், யாவருக்குமே தேகத்தி லதி கப்பிரீதி காணப்படுதலினாலும், சுகவேது வாகலாமே யெனின், அதுவுந்துக்கவேதுவே யாகுமென்கின்றார்.

ரமடைய மலமூத்திராதிகள் நிறைந்த குடல்களோடு கூடியதும், நரம்பினல் நிறைவுற்றதும், அநேக விகார மூற்றதும், எங்கும் விழுதல் கழிதல் அழிதல் முதலியவற் றோடு கூடியதும், ஆகிய தேக மிச்சம்சாரத்தி லிலங்கு கின்றது. அதுவும் கேவலந் துக்கத்தின் பொருட்டே யாம். அற்ப அன்னபாணதிகளானும் சீத உஷ்ணாதிக

ளானும், ஆனந்தத்தை யடைகின்றது, துயரத்தையு மடை கின்றது தேகத்திற்குச் சமானமாகச் சோகிக்கத்தக் கதும், அசுசியானதும், குணமில்லாததும் உலகிற் கிடை யவே கிடையாது.

அகங்காரமாகிய இல்வாழ்வானுக்கு இல்லமாக நிக ழும் இக்காயத்தாலென்னே யெனல்.

அசங்கனுகி யிருக்குமெனக்கு இக்களேவரத்தா லாவ தென்னே, யாதொன்றுமேயாவது கிடையாதாம். அக் கிருகத்தில் இருவகையிந்திரிய பஞ்சகங்களும் வரிசை வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் பசுக்களாம். அக்கிரு கத்தில் வேலைமிகுதியா லிங்குமங்கும் திரிபவளாவள் திருஷ்ணேயேயாய இல்லறக்கிழத்தி. சித்தமேயாய சேவ கன் வேண்டிய காரியங்களைச் சாதித்துச் சுகத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பதற் கிடமாயதா மக்கிருகம். உல கத்தில் அடங்காத அநேகபசுக்களை நிரைநிரையாய்க் கட் டப்பட்டு இடத்தை யடைத்துக்கொண்டிருப்பதும், மற் றையகிருகங்களிற் சென்று சுற்றுவதே வேலையாகவுடைய மனவிபோடு கூடியதும், வேலைக்காரனுக்கே சுகித்தற்கி டமாயிருப்பதும் ஆகியகிருகமானது விவேகிகட் கிட்டமாக மாட்டாது, அவ்வாறே யெனக்கும் தேக மிட்டமாகமாட் டாது. நாவேயாய பெண் தேகத்தியாடிக் கொண்டிருக் கும் வக்கிரவாயில் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக விருக் கும். காணப்பெற்ற பல்லெலும்புத் துண்டங்களே கோர்த் துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் மாலையே தோரணமாம். அகங் காரமாகிய இல்வாழ்வோனுக் கித்தேகம் பெரியவீடாம், இதுபூமியில் விழுந்துருண்டபோதினும், நிலைத்தபோதி னும் இதனல் மேலுனிவரே! அடியேனுக் காகவேண்டிய தென்னே! வரிசை வரிசையாகக் கட்டியிராநின்ற இந்திரி

யங்களாகிய பசுக்களையுடையதும், மீண்டு மீண்டுவர
தின்ற ஆசையாகிய இல்வாழ்க்கைத் துணைவியையுட
யதும், அதனினே காமமாங் காவிக்கன் முதலியவற்றினே
அலங்கரிக்கப்பட்ட முழுமேனியையுடையதும் ஆகிய இத்
தேகவீடானது எனக்கிஷ்டமாகத் தோற்றவில்லை. சித்த
மாகிய வேலைக்காரனுற் செய்யப்பட்ட அருந்தஞ் சேஷ்டை
யினலே விழாமற்றடுக்கு முயற்சியுண்டாக இருப்பையுட
யதும், பொய்யும் அஞ்ஞானமுமாகிய இருபெருமாதரா
தூண்கள் தாங்கியதுமாகிய இத்தேக வீட்டை யான்விரும்
பேன். நாவாகிய குரங்கைக் கட்டிவைத்திருக்கும் கபா
டத்தையுடைய காட்டம்போட்ட பயங்கரமாகிய தலை
யிலையுடையதும், பிரத்தியக்ஷப் பல்லென்புத் தூண்
களின் மேலணைவுகளையுடையதுமாய, ஆகய இத்தேகத்தை
யான்விரும்பேன்.

அநித்தியமாய் அசத்தியமந்தம் அசுத்தமாய் அறிவற்
தாய் அற்பமாயிருக்கும் ஆகத்தில் அபிமானமுடைவது
யாங்ஙனமென்கின்றீர்.

தனத்தாற்றினன்? இராச்சியத்தாற்றினன்?
தேகத்தாற்றினன்? சேஷ்டைகள் மனோரதங்களாற்று
னன்? சிலதினங்களிலேயே காலன் யாவற்றையுமே
யழிப்பன். அழிவையே யியற்கையான தருமமாகவுடைத்
தாகிய உதிர மாமிசமயமான இத்தேகத்தை யுள்ளும்
புறம்பும், ஆராய்ந்து நோக்கின் என்ன இரம்மியமிருக்
கின்றது கூறுங்கள். மரண சமயத்தில் எக்காயங்கள்
ஜீவனை யனுசரிக்கவில்லையோ, காத்துக் கொழுக்கவைத்த
உபகாரத்திற்கு மறுஉபகாரன் செய்யாமையாயின் செய்
ந்நன்றி கொன்றனவாய அவைகளிடத்தில் மதிமான்கட்கு
எவ்வாறுபற்றுகலுண்டாகும். ஜாலவருஞ் சோழ்நிஸ்

ஜரையேவரும், மரணகாலத்தில் மரணமேவரும் ஆதலின் போகிதரித்திரர்களின் விசேடத்தை யறியாததாய்ச் சம மாகவே இக்காயமிருக்கும் என்பதாம்.

அத்தியந்தம் அநித்தியமாய பொருள்களில் நித்திய புத்தியைச் செய்யும் அறியாதவனே இக்காயத்தை நிலை யென மருள்வனென்கிறார்:—

பொய்யாயிரா நின்ற அஞ்ஞானத்தின் விகாரமாயும், கனவிற்காணும் நகர்க்கொப்பாயும், "தன்றேகத்தி லிஷ் டப்படி யுலவுகின்றனன்" என்னும் மறைப்படி கனமயல் கட்காதாரமாயும் வெட்ட வெளியா யழிவை யடைவ தாயும் இருத்தலின் இக்காயம் அத்தியந்தம் அசத்திய மாம், இத்தகையதி லிச்சையுற லெங்ஙனமேயும். மின் னலின் கண்ணும், சரற்கால மேகத்தினிடத்திலும், கந் தர்வ நகரத்தின் கண்ணும், நன்னிலைமையை நாடுபவ னெவனே அவனே இக்காயத்தின் கண்ணும் நம்பிக்கை வைக்குக. விரைவிற் கெடுவதிற் றன்றிறமையைக் காண் பிக்கும் பொருட்டு வலுவின்முயன்ற பதார்த்தங்களுக் குள் எப்போது மழியுங்காரியக் கூட்டத்தை வெற்றி கொள்வதாய எவ்வெம்மின்னல் சரற்காலமேகம் முதலி யனவுளவோ அவற்றினும் வெற்றிபெற்று மேன்மையை யடைந்ததும், நாச வேதுவாய தோஷசாமக்கிரி மிகுத் திருத்தலின் பிரபலதோஷத்தோடு கூடியதும் ஆகிய இக் களேபரத்தைத் துரும்பிற் கொப்பாகத் துச்சபுத்தியி னினை நீக்கி யான் சுகமாக விருக்கின்றேன் என்பதாம். அறியாமை பசிதாகம் நோய் சுசியிலாமை சஞ்சலம் என் பவற்றோடு கூடித் தூடிக்கப்படுவதும், விலங்கு பறவை கட்கு ஓப்பாயிருப்பதும் ஆகியபாலியம் நிந்திக்கத்தக் கதாம். அற்றேல், தேகத்திற்குண்டாம் பாலிய அவஸ்தை

யானது யாவராலும் விரும்பும்படியான மிக இரமணியமா யிருத்தலின் உடம்பின் எல்லா அவத்தைகளுமே துக்க ரூபங்களெனக் கூறுதல் முடியாது ; மேலும் “ பேரிறைய வனும் பெருமறையவனும், சீரிளங்குமரனும் சிறந்தபே ரின்பையுற், ரூர்தரவுறங்க லெவ்வாரூமோ ” என்னுஞ் சுருதியினாலும் பாலியமானது மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு கூடியதெனப் பிரதிபாதிக்கப்பட் டிருத்தலினாலே மிகத் துக்கமெனல் எங்ஙனங் கூடுமெனின் ? விஸ்தாரமா யது செய்யும் அனர்த்தமிகுதியைக் கூறுகின்ரூர், பலவிதமாய்ச் செய்யவேண்டு மென்னும் அபிமானத்தால் ஆலந்து கொண்டிருப்பதும், நான்குவித சரீரங்களோடு கூடித் திர மற்ற ஆகாரத்துடன் சஞ்சல இயற்கையுடையதும், ஆகிய சமூசாரசாகரத்தில் மனுடஜன்மங் கிடைத்தபோதினும் “ அரியமானுடம் பெறலரிதரி தரிதே ” எனமறை கூற லின் மனுடப்பிறவி கிடைப்பதற் கருமையினும் அரு மையா யிருந்தபோதினும் பாலியம் கேவலந் துக்கத்தின் பொருட்டேயாகும். மாலைப்போது வானின்மேகம் பல திறப்பட்டுப் பொலிதலும், மரணகாலத்தில் நகரம்பொலி தலும் கந்தர்வநகரமா மென்பர்.

பதிஞ்ஞை செய்ததையே விரித்துப் பகர்கின்ரூர்.

சக்தியில்லாமை, ஆபத்து, பசுஷ்ணுதி விடயங்களில் விருப்பு, பேசமுடியாமை, மூடமதியுடைமை, வீண யாடல் குதூகுலமாய்த் திரித்லாதியிலாசை, கிடையா வஸ்துற் றினத்தன்மை, அதிசஞ்சல மூடைமை, என்னு மிவையாவும் பாலியத்தில் நிகழ்கின்றன, கோபம் அழுகை, கொடூரம், தைனியம், இளைப்புமுதலிய தசை களையும் வேறு அநந்த துர்த்தசைகளையும், பாலியமானது யானைகட்குக் கட்டுந் தம்பமிருப்பது போலக் கட்டுமிட

டாயிருக்கும். மனதின் சஞ்சல மிகுதியானே தூக்கம் மிகுத்துவருதல் வெட்டவெளியேயாம், மனமியல்பாகவே சஞ்சலமானதாம், பாலியமோ அதிசஞ்சலமுடையதாகும், ஆகவே யவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்ததனாலுண்டாம், அனர்த்தத்தில் தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொள்பவன் யாவன்றானிருக்கின்றான். சைசவத்தேதாடுகூடிய சித்தத்தினின்றும் சஞ்சலத்தை மங்கையர் கண்களும், மின்னற் கூட்டங்களும், சுவாலைபடலைகளும, அலைகளும், கற்றுக்கொளளுகின்றன. சைசவமும் மனதும் எப்போதும் சஞ்சலசுபாவங்களுடையனவாய்ச் சகல விபாபாரங்களிலுமே சகோதரர்கள் போலவே குறிப்பிக்கப் படுகின்றன. அற்பத்திலுமேயே பாலகன் வயடாகி விடுகின்றான், அற்பத்திலேயே விகாரத்தை அடைகின்றான், மலத்திலேயே இரமிக்கின்றானதின் இப்பாலன் நாய்போலவன்றோ திரிகின்றான்.

மேலும் பாலியத்தினது சாபல்யத்தையே விரித்துக் கூறுகின்றார்.

ஆகாயத்தினின்றும், உப்பு, பச்சைமிளகாய், பச்சைக் கொத்துமல்லி, இஞ்சி, பெருங்காயம், பிஞ்சுமாங்காய், கட்டித்தயிர் கலந்து கடுகுமுதலியவற்றால் தாளிக்கப் பெற்று மணம்வீசும் தத்தியோதன கவளமென்னும் எண்ணத்தால் இந்துவை வரவழைக்க முயலும்படியான வாஞ்சையானது எம்மூர்க்கத்தன்மையா லுண்டாகின்றதோ அம்மூர்க்கத்தன்மை வாய்ந்த மௌட்டியாதி அபரபரியாய பால்யம் சுகத்தின் பொருட்டு எங்ஙனமாம்? ஒருபோது மாகாதென்பதாம.

சகலதோஷதசைகளால் உபத்திரவம் பண்ணப்பட்ட அந்தக்கரணம் அப்பாலியத்திலிருக்கும் அவிவேக விலாசிக்கு சுகமாகவாழும் மனமேயாயினும் பாலியம் இச்சம்

சாரத்தில் எப்புருடனுக்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியின் பொருட்டு ஆகாதாம். மாமுக அத்தியந்தம் துககத்தின் பொருட்டே ஆம். ஒருகால் போஜன இச்சையானே அழும் பாலகனைநோக்கிப் புவனத்தை யுனக்குப் போஜன மாகத் தருகின்றேன் என்னும் வஞ்சகவாக்கியத்தாற் சந் துஷ்டனகிப் பின்னைதையே புசிக்க ஆசைப்பட்டழுவதும், மூர்க்கத்தன்மையினுலே ஆகாயத்திலிருந்தும் நிலவைப் பிடித்துவர விழைவதும், ஆகியபாலியமானது இன்பப் பொருட் டெங்ஙனமாகும். மனத்திற் குளிர் வெப்ப மூதலியவற்றை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்னு மென்ன மிருந்தும் முடியாமையின் இபபாலனுக்கும் மரத்திற்கும் பாதுபேதமிருக்கின்றது. பறைவைக்குஞ்சேபோலப் பால கன் இறகுகளாகிய புயங்களால் எழும்புவதற் கிச்சிக்கின்ற னன், பசியோடு கூடியவனுயுளன் நித்தியம் பயாகார பர னகியேயிருக்கின்றன். தந்தை தாய் ஆசிரியர் மூதலோர் மற்றைபர் மூதலியோரால் சைசவத்திற் பயப் இருந்து கொண்டே யிருக்குமாதலிற் சைசவம் பயத்திற்காலய டம். சகல தோஷதசைகளானை தூஷிக்கபபட்ட மன தையுடையதும், அவிவேகவடிவ தடையிலாமற் சஞ்சரிக குஞ சீவனுக்குவ்டும், ஆகிய பாலியமானது ஈண்டு எவர்க் குமே இன்பத்தைத் தரத் தகுதியுடையதாகாதாம்.

அதேகதோஷ ஆஸ்பதமான பால்யம் துககத்தின் பொருட்டாம் என்றுலாகுக. யவ்வனமோ ஆற்ற இடைமை படுவாக்குப்பான்மை, மூதலிய குணங்களால லங்கரிக்கப்பட்டிருத்தலின் சுகத்தின் பொருட்டாம் எனச சங்கிப்ப அதனை நிராகரிக்கின்றுர் : உலோபம், துவேடம, டதமை, அசூயை, அபிமானம், மாச்சரியம் மூதலிய வற் றுமின னீடிக்கப்பெற்றதும் காமம்மூதலிய அனர்த்தங் களின் இல்லமும் ஆகிய யவ்வனத்தை நிந்திக்கின்றுர்

பாலியமானது மிகமூர்க்கத்தன்மையோடும் ஆசையோடும் பரதந்திரத்தோடுங் கூடினமையின் மிகுதியாருக் கேது வென்பதாக, ஆனபோதிலும் யவ்வனமானது அவ்வாறு காமையிணையும் பலவிதமாய்ப்போகரசாநுசிதத்தன்மையி ணையும் சுகமேவதுவேயாகலாமென இச்சிக்கத்தக்கதே யாகுமெனின் யவ்வனம்போல வனர்த்தத்தைக் கொடுப பது யாதுளதா மென்கின்றார்.

பாலிய அனர்த்தத்தை விடுத்துப்போக உற்சாக மயக்கத்தாலும மேற்கூறப்படும் காமப்பேய் முதலியவற் றாலும் கெடுக்கப்பட்ட மனதையுடையவனைய புருடன் இடர்ப்படும் பொருட்டு யவ்வனத்தி லேறுகின்றான். பதி னன்குவருடமென மாண்டவ்யமகரிஷியால் பால்யம் எல்லையிடபபட் டிருத்தலின் அத்தகையபாலியம் இடர்ப் பொருட்டாகாதாம். யவ்வனமோ இடர்ப்பொருட்டே பாம் யவ்வனத்தில் மூர்க்கனைவன் அனந்த விலாசத தோடு (சேட்டையோடு) கூடிச சஞ்சலமாயிராநின்ற தனது மனதின் இராகத்துவேஷாதி பரிணமங்களை யறிப விந்து ஒரு தாயினின்றும் மற்றொருதாயரை யடைந்து கொண்டே பிருக்கின்றான். தனது மனதாகிய தோளிபுட் புகுந்து நாணவித சம்பிரமங்களைச் செப்துகொண்டிருக கும் காமப்பேயினாலே பலாத்காரமாய்த் தன்வயமற்றவ னாகி விவேகத்தைவிட்டு அதன் வயப்படுகின்றான். இத னாலே சுதந்தரமின்றிய மனமானது தருணிகளை ப போலுஞ் சஞ்சல வியற்கைவாய்ந்த சிந்தைகட்கு திதிமுத லியவற்றைக் காணும்பொருட்டுக் குழந்தைகளின் கையிற் கொடுத்த சித்தாஞ்சன மானது சஞ்சல வியற்கைவாய்ந்த அவர்கள் விழியொளிகட்குத கடையிடாமல் பூமிசில முதலிய மறைபடையகற்றி இவ்விடப்படி திதியைக்காணும படி ஆற்றலைச செய்விபபதே போலத் தடையிலாம லிட்

டப்படி சுழலவழிதரும். யவ்வனத்தில் உள்ளமானது தேடடத்ததைத் தெடுத்தலானே நிர்மலமா யிருந்தபோதி னுட உதாரத்தன்மையானே விஸ்திரணமா யிருந்தபோதி னுட குணத்ததைத் தருதலானே புனிதமா யிருநதபோதி னும் இன்னும் தண்மை இனிமை முதலியவற்றோடு கூடி யிருந்தபோதினும் மார்காலத்தில் தெளிந்த நதியானது கலக்கத்தை யடைவதேபோலக் கலக்கத்தையடையும்.

யவ்வனத்தி னுண்டாம் அனர்த்தங்களையே வருணிக் கின்றார்.

பவ்வனமானது எவ்வளவுகாலம் எத்துணை உயர்ந்து விரிந்து பெரிதாகுமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு மேன் மேலாகக் காமஜன்னிய ஜ்வரமும், காமங்களுமு, காமி களும், அபிவிருத்தி யடைந்து கொண்டே போவார்கள். காயமாகிய மருபூமியில் காமவெயிலா னுண்டாகித் தோற்றுகின்ற யவ்வனமாகிய கடிய கானனீரைக் கண் டோடி மனமாகிய மானது விஷயப் படுகுழியில் வீழும்; எக்காலக்கால் யவ்வனமானது உயர்ந்த நிலையை அடை கின்றதோ அக்காலக்கால் சந்தாபத்தோடுகூடிய காமங் கள் சேவலம் நாசப்பொருட்டே விருததியடைகின்றன.

இவ்வண்ணம் யவ்வன தோஷங்களைச் செவ்வை யாய்ப் பகர்ந்து அதனுனுண்டாய காமாதியால் இகபரங் களில் துக்கபீஜம் சம்பாதித்து அதனினின்றும் கடந்து சென்றோரை, அதனைக்கடப்பதில் பெருமுயற்சி செய்ய வேண்டும் முமுக்ஷுவால் என்று காண்பிக்கும் பொருட் டுதோத்தரிக்கின்றார்.

யாவர் கொல்லாமை, மெய்ம்மை, கள்ளாமை, பிறர் மனை நயவாமை முதலியவற்றை விடாமற் சுகமாக பவ்வன சங்கடத்தினின்றும் ஏறவல்லரோ இவ்வுலகில் அவரே

தொழற்குரியோர்; அவரே புருடர் அவரே சான்றோ ரவார். பெரும் பெரும் முதலீகட்கு வாசஸ்தானமாம பெருங்கடல் தாண்டுதற்கெளியதாகும். ஆனல் இராக முதலிய அலைகளின் வலுவான உல்லாசத்தோ டிற்றதும் இகழத்தக்கதும், தோடத்தோடு கூடியதும் ஆகிய யவ் வனக் கடலைத் தாண்டல் அரிதினும் அரிதாம். இவ்வா ரு பின் பாலியமும் விருத்தாவஸ்தையும் ஊர்க்கத் தனத்தி னலும் முடியாமையாலும் புருடார்த்த சாதன மாகாமை பின் யவ்வனமும் அதிகத்தோடத்தோடு கூடியிருத்தலின் ஒருகாலத்திலும புருடலுக்குச சாதன அடைவினலே புரு டார்த்தத்தின் பொருட் டாசைசெய்யமுடியலே மாட்டா தன்ரே வென்றுசங்கிப்பின் எல்லாயவ்வனத்தையும யானி கழவில்லை, பற்றே, கெட்டயவ்வனத்தையே யாகும், நல்ல யவ்வனமோ புருடார்தலதையே கொடுக்கும், விசுயத திலலங்காரிக்கப்பட்டதும், புகழத்தக்க முனிவர்பா லிருப்பதும், சாதுக்களின் வாசஸ்தானம்போல இனிய பாறுதலைத் தருவதும், கருணையாலே கவின்வாய்ந திலங்குதும், சாந்தி காந்தியாதி குணங்களாலே பிர காசிப்பதும் ஆகிய நல்லயவ்வனம் இவ்விலக்கணத்துடன் இவ்வுலகிற் கிடைப்பது அரிதன்ரே; எனினின், பறவை களாற் சூழப்பெற்ற கற்பகதருக்கள் நிறைந்தலங்காரிக்கப பட்டதும் தேவதைகட் கிடமாயும் அதனலே தனபிறை பிரகாசிப்பதும், பலம், புஷ்பம், ஐசுவர்யம், முதலியவற் றலும், கற்பகக்கொடி முதலிய குணங்களாலும் சூழப பெற்றதும் ஆகிய ஆகாய நந்தவனமானது இவ்வுலகின் கண்ணே மிகவுந் துர்லபமன்ரே? இந்நந்தன வனத்தைப போல இம்மனுடஜன்மத்திலும் கூறிய யவ்வனங் கிடைப்ப தரிதாயின் பிறவிடத்தி லின்றெனக் கூறவும் வேண்டுமோ.

யவ்வனனுக்கு ஸ்திரீவாயிலாகப் பெரும்பான்மையும்

அனர்த்தம் வந்து சேர்தலின் அதனை நிந்தித்தபின்னர் அதன் அனர்த்த காரணத்துவாரமாய ஸ்திரீயை நிந்திக்கின்றார்: பிரத்தியக்ஷ நரகக்கூட்டங்களா லுண்டாக்கப் பட்ட சர்வ அங்கங்களை யுடையவர்களும் புருடர்கட்கு நரகத்தையும் ஜன்மத்தையும் எப்போதும் கொடுத்துக் கொண்டே யிருப்பவர்களும் ஆகிய மங்கையர்கள் நிந்திக்கத் தக்கவர்களே யாவர்கள் என்கின்றார். எந்தஸ்திரீ பிண்டத்தில் காளையர்களுக்கு ரமணீயத்தன்மை புத்தி யுண்டாகின்றதோ அதன் சொரூபத்தைப் பிரித்துத் தெரிவிக்கின்றார்.

வஸ்திராதி நிர்மித பதுமைபோலும், மாமிசாதி நிர்மித இப்பதுமை நரம்புகளாற் கட்டப்பட்டு நடிக்கும். நரம்புகளாலும் என்புகளாலும் மாமிசக் கிரந்திகளாலும் சோபிக்கும், தோகையின் ஜல எந்திராதிபோலச் சஞ்சலமான அங்கநீடத்தில் அழகென்கொ லென்பதாம். அற்பேறல் மங்கையர்தம் விழிகள் சஞ்சலத்துடன் கருங்குவளைபோத்து அதிரமணீயங்களாகி யிருக்கின்றன, அதன்னியங்களோ புரளாநின்ற வெள்ளிய முத்துவரரங்களோடு கூடிக் கனகசலசங்கள்போலத் திரண்டு விளங்கி டனத்தைதபிழுக்கின்றன, இவ்வாறிருக்க அம்மங்கையர்தம அங்கபஞ்சரத்தில் இனிமை யென்னை யென எங்ஙனமாதேக்ஷபித்தல் கூடுமெனச் சங்கிப்பப் பரிகரிக்கின்றார்:—கந்த மென்னென. சுகந்தம் ஆங்காங்கு அவயவங்களிற் சேர்க்கப் பெறுதலிறலே இயல்பா யங்கு முழுவதுமே துர்க்கந்தமயமா மென்பது விளங்கும். பாஷ்பம = விழியிலெழுகும் சலநீராம். தோன்மாங்கிசாதி சமூகவடிவமேயன்றே லோசனம், அது உணர்வினி திருஷ்டியால் இரம்மியமாகுமாயின், தோன்முதலிய வற்றைத் தனித்துப் பிரித்து அவ்வறிவான் நன்காலோசனை செய்து

பார்க்கட்டும் அப்போது லோசனம் சோபனமாகின்றதா பார்ப்போம் வளர மோகிக்கின்றனன். நரம்பு எலும்பு பருத்த முடிச்சுகளோடு விளங்கும் மாம்சமயப் பாலை போன்ற மங்கையரின் யந்திரங்களாகிய சக்கிரமுதலிய வற்றைப்போலச் சந்ததஞ்சுழலும் சரீரக்கூண்டில், இரமணீயபதிதனைச் செய்கின்றனரே இஃதென்னை, யாதொன்றையுங் காணேமே. இதன் விஸ்தாரத்தைப் பின் பாபபோபம; முதலில் காலைகட்கு எதன்கண்ணே நேத்திரமயக்கமாமோ அதை யாராயின் அமங்கலமாகத் தானன்றோ வளர்ந்து; தோல் மாம்சம் புண்ணீர் கண்ணீர் என்பவற்றைப் பிரிதது நோக்கின், நோக்கமானது இனிதாகத் தோற்றம பகூத்தில் மோகிப்பாம, அல்லாக்கால் ஏன் விஷப் மோகிக்கவேண்டும். இதுமயிர் இது இரக்தம என்னும் இவைதாமே பிரியகாதலியின் நாரச்சரீரம்; இகழத்தக்க இதனனே விவேக விஸ்தீர்ணமதியுடைய வர்க்காகவேண்டுவதென்ன.

அழுக்கடை கஸ்தூரி புனுகு சவ்வாது சந்தனம் முதலியவற்றைப் பூசி வாசனைகளாலே மினுமினுக்கும் குயக்குன்றங்களைக் கழுகு குள்ளநரி முதலியவை கொத்தியிழுத்துப் புரட்டுகின்றன வென்கின்றார்.

எத்தனத்தின்கண் முத்துமாலையின் உல்லாசசாலித்தன்மையானது, மேருசிருங்க தடவுல்லாசி ஸ்ரீ கங்கையின் பிரவாகம்போன்றதாகக் கண்டதாமோ அந்தலலனையின்றனமே திக்கந்தங்களிலும் ஸ்மசானங்களிலும் அன்னத்தில் லகுபிண்டம் போலக் காலத்தில் ஞாலிகளாலே தின்னப்படும். மேருகிரி முடியிடத்தில் மினிர்கின்ற தன்மைபற்றி மேருசிருங்க தடவுல்லாசி யென்றதாம். அல்லது மேருகிரியினது சிருங்கத்திடத்தில் குதித்துக்கொண்

தவிர்த்து விளையாடிக் கொண்டுவரும் ஸ்ரீகங்கையினது தீர்த்தத்தின் வேகத்தோடுவமையுற்ற உல்லாசமாய் ழுலை மேற் குதித்துருண்டு சோபிக்கும் பான்மையெனினுமை யமையும். பொன்மலையின் கொடுமுடியினின்றுமை பெருகி யுல்லாசமாய் வரும் விரிதிரைக் கங்கைப் பிரவாகம்போல ழுத்துமாலையானது கிடந்து புரளு முல்லாசத்தோடுகூடப டங்கையரின் மலைமுலைகள் யாவை காணப்பட்டனவோ அவையே மயானங்களோறும் திசைதிசைனில அதிவிரை வில் நாய்களாதனே சோற்றுச் சிறுபிண்டம்போல மிகவு முருகியாகப் பட்சிக்கப்படும்.

நாரியர்கள் மகத்தான பாபரூபங்களென்கின்றார்.

இந்தனமானது உலகத்தில் ரசமுற்றதாகவேனும் ரசமற்றதாகவேனும் உண்டாம். உபயவடிவமாப் உண்டாவதின்றும். ஸ்திரீகளோ சரசராயினும் நீரசராயிருத்தலின் சாரு இந்தனமாவர். தூரத்திலிருந்தபோதினும் நகலசுகுணை அக்கினியை மிகச் சொலிக்கச் செய்தலாலும் சாருவிந்தனமும் தாருணவிந்தனமுமாவர்கள். கூந்தலாகிய மையைத்தரித்தவரும் தீண்டத்தகாதவரும், கண்ணிற்குமாத்திரம் அழகாயிருப்பவரும் ஆகிய தீவினைச் சுடர் சுவாலையா மங்கையர் மனுடனைக்காய்ந்த துரும்பிற் கொப்பாகக் கொளுத்துகின்றனர். அதிதூரத்திலிருக்கும் நமனூர்புரியிற் கொடூரமாயெரியும் நரகாக்கினிக்கும் மங்கையரிங்குள்ளவராயினும் காய்ந்த கட்டையா யிருக்கின்றனென்னும் காரியகாரணத்தால் இரசத்தோடு கூடியவராயினும் இரசமற்றவரே யாவர்; துஷ்டவாசனைபோடு கூடியிருத்தலின் பார்வைக்கு ரசத்தோடு கூடியவராயினும் உண்மையில் இரசமற்றவரேயாவர், பார்வைக்கழகா யிருப்பாராயினும், பயங்காற் பாவமயமேயாவர்.

மாதர் வலைக்கும் தூண்டிலிரைக்கு மொப்பா ரென் கின்றார்:—

மூடமனத்தையுடைய நரர்களாகிய பறவைகளி னங் கத்தைக் கட்டக் காமவேடனற் பரப்பப்பட்ட பெருவலைக் கொப்பாவர் இக்கருங்கண் மடந்தையர். குமரிப் பெண் ணாகிய பெரியகட்டுத்தறியில் இரதியென்னுங் கொடிய சங்கிலியால மனமென்னும் உன்மத்த மதயானையானது கட்டுப்பட்டு ஒன்றுந் தோன்றுமல் ஏமாந்து நிற்கின்றது. சித்தமாகிய சேறுநிறைந்த சென்மமென்னுஞ் சிறு குழி யில் மீன்களைப்போன்றுழலுமம மூர்க்கர்கட்குத் தூர்வா சனையே தூண்டிற்கயிறும், பெண்களே தூண்டின் முள்ளில் வைத்தமாவு மாவரென்பதாம்.

இங்ஙனம் பெண்டோடங்களைக் காட்டி அவற்றை யறிந்துகொள்வதால் வரும்பயனை யறிவிக்கின்றார்:

எல்லாத்தோட ரத்தினங்கட்கும் சிமிழாயும், எப் போதுந் துயரைத்தரும் பெருஞ்சங்கிலியாயும், இராவின்ற மங்கையராற் பெற்றபயன் போதும், எனக்குப்போதும், மாம்சமாத்திர முக்கியசாரமாய்ப்ப பொய்யாயிருக்குந் தனங்களாலும், கண்களாலும் அல்குலாலும் புருவங்க ளாலும் எனக்காக வேண்டுவதென்னே! எனக்காகவேண் டுவ தென்னே!! இதுமாமிசம், இது இரத்தம், இவை யெலுமபுகள் என ஆராயிற் சில தினங்களிலேயே பெண் களினுடைய இருந்த இடந் தெரியாமல் மறைந்துபோம்.

அற்றேல், போகேச்சையான திருப்பனைக்குப பெண் வேட்கை யலவெனக் கூறியது எங்ஙனங் கூடுமெனிற் கூறுகின்றார்.

எவனுக்குப் பெண்பேய் பிடித்ததோ அவனுக்கே போக இச்சையாம், பெண்ணாற்றவனுக்குப் போகமெவ்வா

ஆண்டாம்; பெண்ணுசையை விட்டொழித்தாற் பெரிதான வுலகம்போகும்: பெரிதான வுலகம் போனற் பேரின்பந் தானே யுண்டாம்.

பிரகரணப் பொருளை யுபசங்கரிக்கின்றூர்.

கிடைத்தபோது மாத்திரம் இரமணீயமாயிருப்பதும், வண்டின் சிறகுபோல மிகச சஞ்சலமுற்றதும், விழுந்து விட்டாற் முன்டமுடியாததும், ஆகிய பொய்ப்போகங் களில் பிறப்பிறப்புச் சரைமுதலிய பீதியினுல் யான் இரமிக்கவே மாட்டேன்; தங்கள் ஆசீர்வாதத்தாற் பெரு முயற்சி செய்து வேற மகா முனிவரே! சாந்தியையடை வேன், பரமபதத்தையு மடைவேன்.

பவ்வனத்திற் பெரும்பான்மையும அநர்த்தகாரணத் துவாடமாகிய ஸ்திரீயை நிந்தித்து, பாலியாதிகட்குப் பாத் திபபாதக பாவந் தரிசிபபித்துக்கொண்டு, யவ்வனத்தின் பின் வரத்தக்க ஜரையை உத்தரகிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் நிந்திகுப்போநட்டு நன்கு துதிக்கின்றூர்:—சோகம், மோகம், பிரிவு, பீடை, வாட்டம், நோய் முதலியவற்றேடு கூடியதுட, பெருஞ்சிந்தைக்கும் அவமானத்திற்கும், இருபபிடமும், ஆகிய வயோதிகத்தன்மையான து நிநதிக் கத்தக்கதே பாமென்கின்றூர்: மேற்கூறிய வாறேலாயின், காமாதிதோஷப் பிரபலத்தன்மையினுனே யவ்வனத்திற் சுகமில்லாதிருக்குக, வயோதிகப்பருவத்திலோ காமாதி கள் குறைந்தபோனதாலும் அடக்கமுதலிய சற்குணசம் பன்ன புத்திர பௌத்திராதிகளால் வீட்டிற் 'ககப பட்ட வயோதிகனுக்கு அதிக சுகமானது உண்டாகக் கூடுமல்லவாவினின்? அந்த அவஸ்தையானது அநேக துக்கங்கட்கு இடமா யிருந்தபோதினும் அவ்வியாவற்றை யும் பின்னுசாப்வாம், முன்னர், "தன்னினந்தின்னும் பாம்

பினங்கட்கு, இன்னினமயலிற் றுயை யெங்ஙனமாம்'' என்
றுமே தியாயத்தாற் பெருங் கொடூரமுடைய தென்பதைக்
கூறுவாமென்கின்றார்.

ஜரையாலது அநாயாசமாகவே கிலேசந்தருவதாம்.
ஸ்ரீஸாபாடல் பகிழ்ந்து திரிதல் முதலியவற்றிலாசை நிறை
வடைதற்கு முன்னரே, பலாத்காரமாய்ப் பாலியத்தை
பவ்வனமானது விழுங்குகின்றது; பின்பு பெண்முதலிய
போகஆசை நிறைவுறுதற்கு முன்பே பலாத்காரமாய்த்
தாருண்யத்தை ஜரை விழுங்குகின்றது தாங்களே பாருங்
கள், பரஸ்பரம பெருங் கொடூரத்தன்மையை. ஆயாச
மில்லாமலே தினத்தன்மையைத் தரும் ஜரையாற் கவரப்
பெற்றவரானபோது சக்களத்தியால் மூத்தவள் தள்ளப்
பட்டதே போலப பேரறிவானது அவரைவிட்டோடியே
விடும். பானஞ்செய்தல் என்றது உட்கொள்ளும் வேகம்
பற்றியாம்.

அச்சயாரயில் வரும் நாணவிதமான துயரையே விரித்
துரைக்கின்றார்.

அநேக குற்றங்களுடன், பெருஞ்சோகமும் தளர்ச்சி
யும் தைன்யமும்; கண்டவற்றிலெல்லாம் ஆசையும் லோப
மும், அநேகவிதமான துயரங்களும், இயல்பாகவே
மாசோடுகூடிய ஒருசிறு தொழிற் செய்வதன் கண்ணும்,
சாமர்த்தியமில்லாமையுட, மறைந்திருந்த கொடியகுண்ம
க்ஷயாதி வியாதிகள் ஆக்கமுற்றழுதலும், நாடிய பொரு
ளைச் செய்ய முடியாமையும், விரும்பிய பொருளை யுண்ண
முடியாமையுட, அளவிட்ட திரவியத்தைக்கூடச சம்
பாதிக்கமுடியாமையும், புத்திரன் முதலியவருங்கூடச்
செய்ந்நன்றி மறந்து நிந்தை செய்தலும், ஆகிய அநேக
வகையான துக்கங்களை, தோற்சுருங்கி வெண்மயிர் வெய்ந்

தவயோதிகம், தான் வரும்போது கொடாதிற்கும்.
ஆசை = விசேட விடயங்களிலிச்சை.

வயோதிகப்பவருத்தால் நடுங்காநின்ற கிழவனைப் பைத்தியகாரனைப்போலப பார்த்துத் தாசர்கள் மைந்தர்கள் பெண்கள் பந்துக்கள், நேயர்கள், முதலியோர்கள் நகைக்கின்றார்கள். பார்க்கச் சகிக்கக்கூடாதவனாய், இருக்குங் கிழவனைப் போராசையானது, மிகநீண்டதும் பலத்தோடுகூடிய சாகை தூர் முதலியவை நிறைந்து விரிந்ததும் வேறு பக்ஷிகள் வந்து வசியாததுமாகிய மிகநீண்ட விருக்ஷத்திற் கழுகு வந்தடைவதே போல வந்தடையும்.

போராசை வளர்தலும் பெறமுடியாமையும் சிறிதுமில்லாமற் சிறுமையே யுறுதலும் பாரலௌகிகமே பற்றிற் பயமிகவுறுதலும் ஆமென்கின்றார்.

தினத்தன்மையாகியதோஷமிருந்ததும், இருதயத்தின் கண் னைப்போதுந் தாபத்தைதக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருப்பதும், மிகவும் நீண்டதுமை, சர்வ ஆபத்துக்கட்குமுமுக்கியமாகிய தோழியும், ஆகிய ஆசையானது, வயோதிகத்தில் வந்து வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கும், பரலோகத்திற்காக என்னுல் என்னசெய்யத் தக்கது, ஆ! கஷ்டம், எனமிகக் கொடூரமா யெவ்விதத்திலும் நீக்கமுடியாத பெரும்பயத்தின் விருத்தியானது வயோதிகத்தில் மிகவுமுண்டாகின்றது. வயோதிகத்தில் வரும் தினத்தன்மையானது யாதேனு மிகமுடியாதவன் என்னதான் எவ்வாறுதான் செய்வேன், மௌனமாகவே யிருக்கின்றேன், என இவ்வாறு பலவகையாம்.

அவ்வயோதிகத்தில் அருந்தலாதி யாசை யதிகரிக்க வனுபவிக்க முடியாமையும், முடிவின் மடிதலும், துயரத்தையே தருமென்கின்றார்;—

கூரையே வெண்ணைரப் பயலெடும்விரவிப் பஸ்மத் தால் அற்பவெண்மையை யடைவிக்கும், கூஷ்மாண்ட பல டானது மேற்பாகத்தில் விபூதிக்கொப்பான வர்ணத்தால் அற்பபாண்டுரத்தை யடைந்திருப்பது வெளியேயாம். எவ்வாறு எக்காலெனக்கு என்ன போஜனம் உருசியா யிருக்கும என்பதாக ஜரையானது பிராணிகளைப்பற்றி வியோதிகத்தில் நிரந்தரம் சித்தத்தைத் தகிக்கின்றது; எவ்வாறெனின், போகங்களை யனுபவித்தற்காக உல காசத்தோடும் பேராசையானது கிளம்புகின்றது, ஆனை லனுபவிக்க முடியவில்லை, போகிக்கச் சமர்த்திருந்தால் ஜீரணமாவதில்லை. ஜீரணிக்கும் ஆற்றலிருபபினை போகிக்க முடியவிலலை யெனச் சக்தியின் கெட்ட நிலைமையான துண்டாம, அதனற் கிழ அவஸ்தையில் அததியந்தம் இரு தபமானது வெந்து புழுங்கும் ஜரையாகிய லவணமுதலிய வற்றினே யுபகரிக்கப்பெற்ற, புருடர்களுடைய சிரமாகிய வெண் பரங்கிக்காயை நன்றுகப் பக்குவமாயிருப்பது நோக்கிக் காலசுவாமியாரானவர் தாமே யதனையுண்டாக்கி வளர்த்தவராதலின் இனிது புசிப்பர்.

மரணமன்னவன் விஜயமாகைக்கு ஜரையே முன் ஜாக்கிரதைப்படுத்து மென்கின்றார்.

மரணமாகிய மன்னவர் வருவதற்கு முன்னர் ஜரை யாகிய வெண்சாமரையை வீசிக்கொண்டு உள்நோய் வெளி நோய்களாகிய தமது சேனைகள் வெளியே செல்லாதிற் தும, ஜரையாகிய சண்ணுமடுப் பொடியாற் பூசப்பெற்று வெளுத்த சரீர அந்தப்புரத்தினுள்ளே முடியாமை பீடை ஆபத்து என்னும் ராணிமார்கள் சுகமாக வாழ்வர்.

அதிகமாகக் கூறுவதானபயனென்னை, ஜரையோடு கூடியவன் அரோக துயரங்கட்கிடமா யிருந்து வாழ்

வதைப பார்க்கினும் வீழ்தலே நலமாம் அரைபவமானப் படுத்த மரணமெதிர்பார்க்க வாழ்தலி லென்னபயனு மந்தமதியையுடைய தத்துவமறியாதவெனக் கென்கின் றூர்.

அஞ்ஞானத்திலுலே மூடர் மயலுலடையவராகி, இஃ தென்னுடைய போக்கியம், யானிதன் போக்தா, இவை யதன் சாதனங்கள், இதனுலிதைச் சம்பாதித்து நெடு காலைக்கனுபவிப்பேன், இஃதின் றென்னுலெய்தலாயது, "இஃதினி யென்னுமாறெய்துவனினிதே" என்பன முத லிய அளவில்லாத மனேவிகற்ப கற்பனைகளானே மிகமிக வும் விவகாரவசனங்களை வசனிப்பவரும், அற்பதேகத்தி லான்ம மதியைச் செய்பவரும் அற்ப சுகலேசங்களிற் பரமபுருடார்த்த மதியைச் செய்பவரும் ஆவர். ஆகிய மூர்க்கமூடர்களால் சத்துருமித்துரு உதாசினர் முதலிய பேதங்களானும, தள்ளத்தக்கது கொள்ளத்தக்கது உபே க்ஷிக்கத்தக்கது என்பது முதலிய பேதத்தானும், அவற்று ளுண்டாகிய இராகத் துவேடாதி பேதத்தானும், சம சாரத்தைப் பெருக்கும் பிரமாண்டப் பொந்தில் ஒன்றை மற்றென்றுகக் கவரும் பெருமயக்கமானது ஒருவரானுங் கெடுக்கமுடியாத விதமாக அடைவிக்கப்பட்டுளதாம். இத்தகைய அஞ்ஞானமயமாகத் தோற்றும் அவஸ்து வான சமுசாரத்தில், குழந்தைகள் கண்ணுடுக்கனிபை யுண்ணைக் கருதுவதேபோல மூடரே இராபிப்பரன்றி விவே கியர் இரமியார், இத்தகைய மித்தியா சமுசாரத்தின் கண் ணும் எம்முடற்கட்குத் துச்சமாகிய சுகவாசனையும் ஆசையுமுண்டாகின்றதோ அம்முடற்களும் எலியானது கெல்லும் வலைக்கருகிருக்கும் அறுகம்புன்னுனியை மாத் திரம்பற்றி வாழவேண்டி மென்றெண்ணி நால்நூற்று அ நால் நனியிற்றிரங்கும் நாற்புழுவினது நூல்ல அடியோ

டும் அறுப்பதேபோலக் காலன் அடியோடு கெடுத்துவிடுவன். நூல் ஆகுபெயராற் பட்டாடையைத் தொட்டுநின்றது.

சுகஜனக விடயசமூதாயத்திற்கு நித்தியத்தன்மையிருக்குமாயின் சுகத்திற்கும் பிரவாகரூபத்தால் நித்தியத்தன்மை சம்பவிக்கும் எனக்கடாவ விடைதருகின்றார.

பூரண நிலவெழுந்தவுடனே பொங்கிப்பெருகும் பெருங்கடலை வடவாமுகவனற் குடிப்பதேபோலச் சகலமும் விழுங்குங்காலன் விவகாரபூமியானஜகத்திடை விழுங்காததுமுளதோ! இல்லவேயில்லை உண்டாயபாவற்றையுமே விழுங்கிவிடுவன். இச்சருவதிருசியசத்தைதகர்ப்பையும் ஒரேகவளமாய் விழுங்கமுயன்றகாலனை, சர்வபதார்த்தசாதாரணமாக அதிபயங்கர சங்கார உருத்திரனுவன், வல்லைமை பேரறிவுமகிமைமுதலியவற்றானே மிகப்பெரியோராயிருப்பினும் ஒரு கணபொழுதாயினும் தாழ்ந்தான், உடனே கொண்டுபோய்விடுவன். அந்த விசுவத்தையும் தானே கவளீகரித்து விசுவவடிவமாய்க்காலனை விழுங்காதிற்பன்.

இரமணீயத்தன்மை, சற்கருமத்தன்மை, குணகரத்தன்மை முதலியவையுமே கால நிவாரகங்களாயாவதில்லையென்கின்றார்.

மிக அழகாயிருப்பவர்களும், நல்லெழுக்கத்தவர்களும், மேருகிரிக்குச் சமானமாய் வல்லமைபுள்ளவர்களும், சர்ப்பங்கள் கருடனால் விழுங்கப்படுவதேபோலக் காலனால் விழுங்கப்படுவார்கள். கயையேபிறியவனும், கற்போலக் கடினமானவனும், புலி முதலியவற்றைபோலக் குரூரமானவனும், இரமபாதிபோலக் கூர்மையானவனும் உலோபியும் அதமனும், கன்மநிற்ணயதிரப்பாவதிலேயே கருத்தைதபுடையவனும், ஆகிடாரலன் புழுதி,

இரவி, தருப்பு, பொன்மலை, மகேந்திரம், ஆலகடல், மூதலியபாவற்றையும் தன் வயமாக்கி விழுங்கும் பொருட்டு முயலுகின்றனன். இவன் இதுவரை விழுங் காதவஸ்துவே கிடையாதென்பதாம்.

பாவற்றையும் தன்மயமாக்க முயல்கின்றனன் என் பதனாலே காலன் சர்வ சங்கார கர்த்தாவெனக் கூறப்பட் டது. அதனையே விரிக்கின்றார். பெருங்கற்பந்தனில் விளங்கா நிற்கும் என்பதந்தமாய கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால், ஆண்டுப் பிரதமம் பிராகிருதப பிரளயத்தில் பிரஹ் மாவின் சங்காரத் தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

பிராணிகளாகிய கொதுகுகள் குடகுட என இரை டும் பிரஹ்மாண்டங்களாகிய அத்திக்கனிகிறைந்த பெரிய மரமாயிக்காலனிருப்பன். தினமாகிய இலைதிறந்த தலாதின சூரியனாகிய கண்ணற் பழுத்ததைப் பார்த்து ஜகதாகிய பழைய வனத்திலிக்காலனவன் பக்குவமா யிருக்குட் லோகபாலர்களாகிய பழங்களைப் புசித்துக் கொண்டே யிருப்பன் இது பாலக சங்காரத் தன்மையாம்.

விந்ததவிரய முதலிய நூற்களானே கோக்கப்பட்ட சற் புருடாகளாகிய இரத்தினமாலையை நிரந்தரம் அலங்காரப் பொருட்டுத் தனதவயவங்களாகிய கிருத திரேதாபுக முத லியவற்றில் அணிந்தணிந்தடிக்கடி அறுத்தெறிவன், யாவ ரையுமே யறுத்தெறிவதாயினும் குணவான்களுடைய விநாசமே லோகப்பிரசித்த மாகுமன்றே! = இது பாலிய சங்காரத் தன்மையாம்.

பாலக சங்காரத் தன்மையைப் பகர்ந்து பா சக்கவற்றின் சங்காரத் தன்மையையே இன்னும் பகர் கின்றார்.

ஜகத்தாகிய பழையகுடிசையிற் சிதறுண்டிருக்கும்

குணத்தோடு கூடிய உலகமணிகளையுக்கிரமாகிய பொற் றினைபுடைய யமனுகியசிமிளில் முறையாக அடைத்துக் கொண்டே யிருப்பன் சண்டிகாதேவி யென்னும் பிராண நாயகியோடும் கூடிய அக்காலனே வேட்டைக்குதூகலத் தோடு விளங்கும் அரசகுமாரனுக வருணிக்கப படுகின் றர். அக்காலனே வேட்டைமகிழ்வால விளையாடும் மகா மன்னவன் மைந்தனுக விளங்குவன்; இச்சம்சாரத்தில் அடங்கா மேன்மையான லீலையை யுடையவனும், சர்வ ஆபத்துக்களுடை, மிகுதூரத்திலேயே நீங்கப பெற்றவனும் எண்ணவொண்ணுத பராக்கிரமத்தை யுடையவனும, பிர சித்தமாகிய சூரிய சந்திரர்களையும் பிரகாசிபபித் தொளி ருஞ் அரசுகிய பரபபிரஹமத்தினுடைய அநாதிமாயை யென்னும் பட்டமகிஷியின் சம்பந்தத்தாற் கிடைதத வடி வத்தானும யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகம் பெற்றுச் சம்பத் துக்க ளியாவற்றையுப் அனுபவித்தலினுனும மைந்தனு மாகிய காலனுடைய சரித்திரமானது வருணிக்கத்தக்கதே தாம் மிகவும பழமையாயிராநின்ற ஜகத்தாகிய பெருங் காட்டுச் கூட்டத்தில, தீனர்களுமை அறிவில்லார்களுஞ் ஆகிய பிராணிகளென்னு மிருகக் கூட்டங்களோடு வேட்டை விநோதகதைதச் செய்யும, இவனுக்கே அக்காட் டன் ஏகதேசத்தில் விரிந்து விளங்கும் அழகிய வடவா முகாக்கினியாகிய தாமரையா லலங்காரிக்கப் பெற்ற கற்பா காலப் பெருங்கடலானது மதிரம்மியமான விளையாடுங் கடாகமாகச செய்யப்பட்டுளது.

வேட்டையாடியதா லுண்டாய சிரம அபநோதப் பொருட்டுப் புஷ்கரணியைபக் காண்பித்துக் காலராஜகுமார னுக்கு வேட்டை நிர்க்கமனத்தின்முன் போஜனங் காண் பிக்கின்றர.

கைப்பாகவும், காரமாகவும், புளிப்பாகவும, இர

நின்ற அப் பூதங்களோடுமை, தயிர்பான் முதலிய கடல்க ளோடும் தனித்தனி ஏகவடிவமாகி நெடுநாளா யிராநின்ற இந்த ஜகத்தானது அவனுக்குக் காலைப்போஜனமாய, கைப்புக் கார்ப்புத் தயிர் முதலியவற்றோடு பழைய அன் னத்தைக் காலையிலுண்ணல் திராவிடர்பாற் பிரசித்தமே யாம்.

வேட்டம் ஆட்டமாகவுற்ற காலனுக்குச் சுனியின் ஞானத்துற்ற பெண்புலியைக் காட்டுகின்றார்: சுனி = பெண் ணைய். அவனுக்கு அனுரூபமான பிரியையைக் கூறு கின்றார்.

பிராசீனமான உலகத்தில், பிரதிதியாகப்பட்ட, ஸ்தா வரஜங்கம ரூபமான சகலவஸ்துக்களையும், சங்கரித்து வேறுபடுத்தி, யாவராலும் ஜயஞ்செய்தற்கு முடியாத, சண்டிகா தேவியானவள், ஆதிகோர பயங்கரமான, சதுர சஞ்சார முடையவளாகி, சர்வமாத்ரு கணங்களும் பின் ரொடரப் பெற்றவளாய், பற்றுதற்கரிய துயர்மய வுலக மயல், இந்திரியங்கள் உலாவித்திரியும் மாவனத்தில், பெண் புலியைப்போல வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

சர்வதாய்க் கூட்டங்களோடு கூடியவளும, புலியைப போலப் பிராணிக் கூட்டங்களைக் கொல்பவளும், சமூசார வனத்தில் வினையாடும்பொருட்டு ஏவப்பட்டவளும், மகா சாமர்த்தியத்தோடு சஞ்சரிப்பவளும், ஆகிய சண்டியென் னும் மகாகாளராத்திரியம்மையே யவனுக்கு படனவியாம்.

மத்தியபானப் பொருட்டு அக்காலனது கரதலத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பான பாத்திரத்தைக் சான் பிக்கின்றார்.

இரசத்தோடு கூடியதும, மதுவானது சுகந்தமாயும் அழகாயு மிருக்கும் பொருட்டுலகவழக்கப்போ லலங்கரிக்

கப்பட்ட செந்தாமரை கருங்குவளை செங்குவளைகளோடும் கூட்டமா மாலைக ணிறைந்ததும், ஆகிய பூமியென்னும் பெரிய அகன்ற மதுக்குடத்தைக் கரதலத்தில் வைத்திருப் பன். மகாகர்ச்சனத்தோடு கூடியதும், சகிக்கமுடியாத தோள்தட்டு மோசையை யுடையதும் கேசரங்களாலே பார்க்கமுடியாதபடி நிறைந்து, பெருத்த கழுத்தோடு கூடி யதும் ஆகிய நரசிங்கத்தைத் தோளிற் றொங்கவிட் டிருக்குங் கூண்டில் அசுரரைக் கொல்லும் பொருட்டு வினை யாட்டுப் பறவையாக வைத்திருப்பன்.

நரசிங்கம்போல உருத்திர அனுசரபூத மகாகால னெனப் பெயரியதேவனும் காலனுக்குக் கிரீடோப கரண மாமென்கின்றார்.

சிலேக்கலைதயில் மேற் கூறப்படும் சங்கார பயிரவ னென்னும் மகாகாலனை விளையாட்டின் பொருட்டுக் குயிற் குஞ்சாகக் கொண்டிருப்பன், அக்குஞ்சானது பிரஹ் மாண்டங்களையே மாலைகளாகத் தரித்துக்கொண் டிருந் தலின் அநேகஞ் சுரைக்குடுக்கைக ளடங்கிய வீணையைப் போல வடிவத்தாலும் ஓசையாலும இனிமையா யிருக் கும், அதன் தொருபழுந் தொனியும் பிறருக்குப் பயத்தை யுண்டுசெய்வதேயாயினும் அதனினும் உக்கிரமிருந்தவ ரது திருஷ்டியில் அநுமதரமாகவேதா னிருக்கும, சரற் காலத்திருக்கும் ஆகாயமபோல நிர்மல நீலமேனி யுடை யதுமாம். எப்போதும் டங்காரத்தொனி தொனித்துக் கொண்டே யிருப்பதும், தாபரந்தரம் அண்டபமாலைகளை யள விலலாமற் கக்குவதும், ஆகிய சங்காரமென்னும் கோதண் டமானது எப்புறத்தும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கும. சர்வ சங்கார சாமர்த்தியபூர்ண தமப்பிரதான சக்திகாளராத் திரி யெனப்படும்.

கிரிபை அதன்பல வடிவனும் கரையற்ற மற்றவனும், நியதியின் மனைவனுமை ஆகிய காலனுடைய சிதைதகடனங் காண்டித்து, அவனுடைய சந்திதியில் நித்திய காமினியாய நியதியென்னு மப்பெயரானவள் இடைவிடாமல் முயல்பவ ளாய்ச் சர்வப் பிராணிகட்கும் போக அனுகூலகாரியந் தொடங்குபவளாய் மிகமிகவுங்கூத்தாடுவள்; தடையற்ற கிரியாசக்தி வடிவ அவ்வம்மைக்கு நிருத்திய வுபகரணங் களைக் காண்பிக்கின்றன.

தேவசகித சர்வபுவனமாலைகளும் அங்கங்களிலணி யும் பூஷணங்களாம், பாதாள பரியந்தமிருக்கும் ஆகாச மானது நீண்டு கறுத்துப் பெருத்த குழன் மண்டல மாகும், அழகைக் கோலாகலத்தால் ஓங்கி யெரியாநின்ற நரக அக்கினியாதினை யொளிராநின்ற நரகமாலையானவை அவவமையின் பாதாளமாகிய சரணத்திலிருக்கும் பாவ நூலாற் கோர்க்கப்பட்ட பாதகிங்கிணிமாலைகளாம், இங் ஙனம் நியதியம்மைக்குச் சாமக்கிரியோடுமை நடனமாயின், அவருடைய பர்த்தாவிற்கும் அதுவும் பூஷணங்களும் வேண்டியதெனின்? முற்கூறிய நாடகசாலையினுள்ளே, கூறபடிட முண்டல வடிவமாய சந்திரமண்டலத்தாலே அழகு பொருந்தியவனும், நக்ஷத்திரங்களானும் சந்திரிகை யானுடை தாரகைசந்திரப பிரதிபிம்பங்களானும் மதிகர மாய வின்னேனைய மயிற்றோகையால் அலங்கரிக்கப் பட்ட கேசத்தையுடையவனும், நடனஞ் செய்பவனும், ஆகிய கிருதாந்தனுடைய இடது செவியில் என்பு மய மான மூத்திரை வடிவக்குணடலம் கபாலிகரைப் போல லங்கரிக்கப்பட்டினது, வலதுசெவியில் மகாபேரு வாகிய காந்தியையுடையை கஞ்சன கர்ணபூஷணமணியப்பட்டு னது; இவ்விருசெவிகளினின்றும் கன்னத்தலத்தில் சூரிய சந்திரர் குண்டலங்களா யமைந்துகொண்டிருக்கின்றனர்,

உலோகாலோக பர்வத வரிசைகள் எப்புறத்தும் கடி மேகலாபரணமாய்க் கவின் செய்யும்; வரிசைகள் என் றது, அநேகஞ் சிகரங்கள் கூடிய தன்மையாலேனும், கற் பப் பிரஹமாண்ட பேதத்தாலேனுமென் றுணர்க.

காலனைகிய பதியினுடைய முகவிலாசங் கடைக்கண் பார்வை முதலியவற்று னுணர்த்தபபட்ட திருக்கருத்தை யினிதுணர்ந்து அத்தேவியானவள் கற்பாந்தங்களில், மிக ஆகுலத்தோடு கூடியவளாய் மீணடுமபர்வதங்களெல்லாம் உரத்த சபதத்தோடு வெடிக்கும படியாகப் பெருங்கூத் தாடுமவள், அத்தகைய அவளுடைய ரூபமலோகத்தைப் பயப்படுத்துவது என்பதன் கண்ணே யியம்பவேண்டுவ தென்னுளது கூத்துத்தான் எத்தகைய தென்பது எனக் கருதிக் கூறுகின்றார்.

பின்பக்கத்திற் பொருந்திக் தாழ்ந்து அகலந்து கொண்டு விளங்காதின்ற சுபபிரமண்யருடைய வாகன மாகிய மயில்களின் இறகுகளை யணிந்தும், மறன் று விழிக ளாகிய பெருந்துளை களினின் றுண்டாகும் பெருத்த பயங் கரமான உரத்த தொனியோடும், நீண்டலையும் மதிசடை கள் விரிந்த அரன் சிரங்களை யலங்காரித்தும, மேற்கிளம் பும் அழகொழுகும், மந்தாரமலர் திறுந்த கொளரியின் கேசசாமரைகள் கொண்டும், பெருங்காண்டவம் புரியும் பைரவருடைய மலைபோன்ற வயிறுகிய சுரைக்குடுக்கை களைத் தாங்கியும், (சுரைக்குடுக்கையாற் காபாலிகரதுவிவ காரம் பிரசித்தமாம்) சப்தித்துக்கொண்டு ஆயிரத்தேழு துளைகளோடு கூடியிலங்கும் இந்திரர் தேகங்களாகிய பிகூஷா கபாலமேந்தியும், கூத்தாடுவள்.

மேலும் அவ்வம்மையின் அலங்காரத்தையே வருணித்து அவள் நடனத்துடன் விளங்கலை முடிக்கின்றார்.

மிகவங்காப்த சரீரசம்பந்தமாய கட்வாங்கமென்னும் மூதுமென்டுப பாரங்களாலே விண்ணிறைத்தும், பிறரஞ்சும்பொருட்டுத் தன்னுனே தன்னைப் பயப்படுத்திக்கொண்டிட் சர்வத்தையுஞ் சங்காரஞ் செய்துகொண்டிம் பலவகை ரூபங்களாலே கூடிய சிரக்கூட்டங்களாகிய அழகிய தாடனைடாலையால் அலங்காரிக்கப்பெற்று நானவகையாப்ச் சுழன்றுகொண்டும் மகாகற்பங்களிலுண்டாம் சாண்டவங்களில் அவ்வம்மை விளங்காநிற்பள்.

இங்ஙனம் இடமபிய காலாதிகளின் விருத்தாந்தத்தையறிவதித்துக்கொண்டு அத்தோடத்தை நன்குணர்ந்தபயனைத் தெளிவிக்கின்றார்: காலாதிகளின் பரதந்திரமாயிருத்தலினுனே தோடங்களை மிகமிகவும் நிறைந்த இச்சம்சார துர்த்தசையையே வைராக்கியம் உண்டாம் பொருட்டு வருணிக்கத்தொடங்கிக் காலனிவ்வாறு செய்த்லினுனே காலாதி சர்வவஸ்துக்களிடத்திலும் எனக்கு வின்தாடமாய்த் தோட தோற்றலின் அதன்பயனாகிய வைராக்கியரூபப் டற்றின்மையி னடைவுண்டாகின்றதாதலின் இச்சம்சாரமெனப்பெயரிய இக்கால முதலியவற்றின் சரிதத்தில் எப்போலியர்க் கெவ்வாறு பற்றுண்டாதல் கூடும் என்கின்றார்.

இந்திரியங்களை பகைவர்களாக இருக்கின்றார்கள், பரமார்த்தமாக ஆன்மாவெனத் தேகாதிகள் கவரப் பட்டிருந்தன. விவேகிக்குங்கால் அபரமார்த்த ஆன்மத்தன்மையை யடைந்து விட்டன; சத்தியஞானதி யிலக்கணம் வாய்ந்த வஸ்துவே அசத்தியத்தை யடைகின்றது. பந்தமேஹாது வாதலினுனே மனத்தையே பகையாகக் கொண்ட ஆன்மாமனோபிமானத்தால் மனோபூதமாந் தன்னை மனோரூபமானதன்னிலதுக்கப்படுத்துகின்றது. விடயங்களோ விரும்பத் தகாதனவா யிருக்கின்றன, அலௌகிக வஸ்து

வானது காரியகாரண சங்காதத்தவடிவதாகவே காணப் படுகின்றது, சித்தமோ அகங்காரத்திற்குத் தத்தஞ் செய் யப்பட்டு அபிநிவேசத்தை யடைந்துள்ளது. பொருள் களோ அழிவை யலங்கரித்துக்கொண் டிருக்கின்றன, எல்லாப் பொருள்களின் முடிவிற்கிடமாய ஆன்மாவோ அறியப பெறவில்லை. மதியானதுள்ளே யாகுலபட்டுக் கேவலம் தபித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது, இராக ரோகமானது எப்போதும் விலாசத்தை யடைந் தகொண்டே யிருக்கின்றது உலகில் வைராக்கியத்தை யடை பவரைக் காணும் மிகவும் துர்லபமாய் விட்டது, பர மார்த்த திருஷ்டியானது இரஜோகுணத்திலே யதஞ் செய்யப்பட்டது, தமசோ மேலும் மேலும் விருத்தியாகிக் கொண்டே வருகின்றது சதத்துவகுணமடைவதே கிடை யாது, கெட்ட முயற்சியிலனே யவ்வனங் கழிகின்றது. உபலக்ஷணமாக:—அகங்காரமானது அபிமானித்துக் களங்கமுண்டாக்கிச சொரூபதூஷணஞ் செய்கின்றது, நிச் சயகாரணமான டுத்திவிருத்திகள் வெளிமுகமாகவே திரி தலின் மிகவும மிருதுவாகிச் சொரூபத்தின்கண்ணை நிலைக் குந திடத்தன்மை யற்றனவா யிருக்கின்றன. தேகமோ கெடுதலைச் செய்கின்றது, மானசவிலாசங்களோ மங்கை யர் மயலிலமருவா நின்றன, மெய்ப்பொருளை யுணர்தலோ மிகுதூரமாய்விட்டது, வாழ்வோ மாயமாகின்றது, மர ணமோ எதிர்பார்க்கின்றது.

ஆயின் இப்போதே தத்துவவித்துக்களைச் சேவிக்க லாமே சாதுசங்கமே சகலசன்மார்க்க வேதுவாதலின், பெனின் கூறுகின்றார்.

சாதுக்கள் சங்கமோ அதிதூரத்திலிருக்கின்றது, கதியோயோதான்றறு மெங்கும்காணும், நல்லது தாற்

மிகுயிருக்கப்பட்ட உனக்குக்கதி யெங்ஙனமில்லாமற் போமே எனின், எங்கும் எப்பொருளும சத்தியமாகக் காணப்படாவெயில்லை சுவர்க்க முதலிய கதிகளும் அந்தியங்களாகலின் கலுவின்பம்போற் கழிவனவா யிருக்கின்றன. உள்ளெயுளளடானது அதிமோகத்தை யடைந்துள்ளது, பிறன்பத்தைதக்கண்டு மகிழ்தலாகிய முதிதையிட்டாமற் ஸாதத்தீதகிவிட்டது, கருணையான துதித்தானவித கிடையாது, அதிக தாரத்தினின்றும் நீசத்தன்மையின் காரணங்களாய அசூயை முதலியவைகள் வந்தடைகின்றன, தீரத்தன்மையானது அதீரத்தன்மையை யடைகின்றது, பிராணிகளோ பிறப்பிறப்புகளிலும் கீழ்மேற் செல்வதிலும் தற்பரராகத்திரிகின்றார்கள். துஷ்டசங்கமோ சுலபமாய் மனிந்துகிடக்கின்றது, சற்சனசங்கமோ துர்லபமாய்விட்டது.

சமூசாரம் யாவுமே துர்த்தசையை யடைந்து மடியுமென்கின்றார்.

பொருள்களெல்லாம் போக்கு வரவுடையனவாயிருக்கின்றன சென்றழிந்த போதிலும் அவற்றின் வாசனை அகல்வதே யில்லை மேலும் பந்தகாரணமாகவே வளர்கின்றது, பிராணிகளின் கூட்டங்களானவை கேவலம் எப்பொழுதும் காலனால் எங்கோ கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. காலனற் பயமற்றவையாய் திசைகளுங் காணவே காணும், சத்விவகார உபதேசமும் வேறாய அபதேசமாய் முடிகின்றது, பிராணிகட் கவகாசங் கொடுக்கும் தேசமும அதற்கு மாறாயதைத் தனக்கே யிடங்கிடையாமையிற் செய்யத் தொடங்குகின்றது. மலைகளும் பொடிகளாகின்றன; ஆயின் எம்போலியர்பா லென்ன விசுவாசம். சன்மாத்திர இயற்கைவாய்ந்த ஈசுரரானே ஆகாயமும் புவனங்

கதும் விழுங்கப் பெறுகின்றன, தரையும் தூளாகுமாயின் எமபோலியா பாலென்னே விசுவாசம்.

இத்துணை மாத்திரமல்ல மகாமகத்துக்களுடம் இலயத்தை யடைந்து விடுவர் என்கின்றார்.

ஞானமின்றி யோகமந்திராசனதிகளானே சித்தியுற்ற சித்தருஞ் சிதைவர், நக்ஷத்திரங்களும் நாசமாகும், அலை கடலும் வறண்டுபோகுமாயின் எமபோலியர்பா லென்னே விசுவாசம். தானவருமே தத்தளித்தொழிவர், துருவனும் நிலையற்றவாழ்க்கையை யடைவன், அமரருஞ் அழிந்து போவராயின் எம்போலியர்பா லென்ன் விசுவாசம். இந்திரனும் இனிதுட்கொள்ளப்படுகின்றனன், இயமனுமியமமா யுபரதியுறுவன், வாயுவுமோயுமாயின் எமபோலியர்பா லாஸ்தையென்னே. சோமனுங் குனிய டெய்துவன், சூரியனும் காரியமாகான், அக்கினியும் மக்கினத்தை யடையுமாயின் எம்போலியர்பாற் பற்றுதலென்னே. பரமேஷ்டியும் முடிபாய பரதிஷ்டையை யடைவர், கரியாதது அரியும் கரியிலிரிவர், பவனுமறிவில் அபாவத்தை யடைவராயின் எம்போலியர்மாட் டென்னே நமபுதல். முன் மொழிந்த மூவகைக்காலமுங் கோலமின்றியதாம், நியதியும் வயதாய் முடியுமு, அந்தமற்ற வெளியாவரண ஆகாயமு மொளியுமாயின் எம்போலியர் மாட்டென்னே விசுவாசம. செவிக்குமம் வாக்கிற்குமம் செவ்விய விழிக்குமெட்டாத தத்துவமாகிய எவனேனுவொரு மயக்கத்தைத்தருமம் அறியப்படாத மூர்த்தியாந் தூலவடிவனுற் றன்பாலே மாயையினுற் றத்துவ மறைக்கப்பட்டுக் கற்பிதங்களே காண்பிக்கப் பெறுகின்றன. அபிமான அங்கிசத்தை யடைவுற்றுலவும் பிராணிகளுக்குட் சர்வாந்தரியாமியா பெங்குமிருக்கும் பொருளாற் பாதிக்கப்படாததான்று இம்மூ

வுலகத்திலும் கிடையவேகிடையாதாம், அதற்குச் சர்வத்தையும பாதிக்குந் தன்மையுண்டு, அதற்கேதுவாய தடையில்லாச் சுதந்திரமுளதாம்.

அதிஷ்டானபூத பரமாத்மாவினுலே கொடுக்கப்பட்ட மயக்கத்தையே பற்றிச் சுழற்றிவைக்கும் அவனேயறியாது உலகமானது நசிக்கின்றது என வருத்தப்படுகின்றார்: ஆகாயத்தில் மரமிருக்குமாயின் அதிலிருக்கும் கொடியாற் கழுத்திற் சுற்றப்பெற்றுத் தொங்கிக்கொண்டு இருப்பதற் கொப்பாகச சாரமற்றதும், பற்றுக்கோடின்றிய துக்கமும் வீழ்ச்சி முடிவிநிலையை யுடையதும் ஆகிய சுவர்க்க நரகாதிகளைப்பயனுகவுடைய, முற்கூரிய தோடங்கணிறைந்த கெட்டகாமிய நிஷித்த ஒழுக்கங்களானே இவ்வுலகின் கண்ணிண ஜன்மபரம்பரைகளில் இவ்வுயிர்களின் ஆயுளானவை மிகவும் கழிகின்றன; அத னிவிருத்தி யுபாயமோ அதிதூரத்தி னிற்கின்றது அச்சிந்தையு முதிப்பதே கிடையாது விசாரவான்களாகிய யாங்களும் அறியவில்லை யென்கின்ரூர.

இன்று மகோற்சவம், இது நல்ல இருது, இது இனியயாத்திரை, இவர்களுறவினர, இஃதின்பம், சிறப்பாயபோகமிது, என்பதாக வ்ணுகவே மடமையினுலே அநேகங்கோடி விகற்பங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு மகாசஞ்சலத்தையும் அதிமிருதுவையும் அடைந்த மூடரும் அவர்மதியும் இவ்வுலகிற் கெடுமாதலினுலே கெடும் சாமக்கிரிமாத்திரம் கணங்தோறும் அதிசுலபமாம். இயம்பியும் இயம்பாமலும் இராநின்ற மோகூஷவிரோதியாய பொருள்களில் மீண்டும் வைராக்கியப் பொருட்டு விஸ்தாரமாகத் தோடங்களை மேலுங் கூறத்தொடங்குபவரா யாதியில் சர்வதோஷ நிவர்தகரான பெரியாரைப் பேணுவிடற் கண்

கண்ட சுகமே காணுதென்கின்றார். இங்குமங்குமாக அதி தூரம் சுற்றித்திரிந்து பொழுது போம்போது வீட்டிற் புகுந்து பகலில் விவேகிகளினது அனுசரணத்தால் நல்ல கரும ஒழுக்கமே யில்லாமலொழியின் மூடனைத்தவிர இரவில் யாவன் நித்திரைசெய்வன்.

சர்வஜனங்களும் புத்திரதாராதிகளை அமிருத சமானமாக நினைந்து அவர்கட்காகவேண்டி யதன்கண்ணே முயலுகின்றனரேயன்றிச் சிரவணதியின் கண்ணே முயலுவதில்லை, அதுபோலவே நினது பிரவிருத்தியும் என் ஆகக் கூடாதெனின்? அதற்குக் கூறுகிறார்: தராசையிலேலெடுக்கப்பட்ட சித்தவிருத்தியை யுடையவுலகர் எக்கருமத்தைபபற்றி இளைப்பாறுதலை யடைவரோ அத்தகைய தெக்கருமமும் எங்கும் எக்காலத்தும் கிலேசமும் நாசமும் அற்றதாய்ச் சமூசாரமுடிவு வடிவான மோக்ஷ பதத்தை யுடைத்தானமையான அழகியதாய்க் காணப்படுவதேயில்லை, "எவ்வாறிங்கே யெழிற்றொழிலானே, செவ்வாருக்கிய பயன்றின்றுதீரும், அவ்வாறங்கே யறத்தாற்றரித்த, செவ்வாருய பயனயின்றேறும்" என்பதாதி சுருதியை யநுசரித்துத் செயற்கையாலுண்டான பயனமாமென்பது நியமமாம் இட்டங்கெட் டொழியினே துக்கமே முடிவிலுண்டாகின்ற தென்பதும் வெட்ட வெளியாம் என்கின்றார்.

புத்திரர்களும், மனைவியரும், தனங்களும் மயலிலேலே அமிர்தத்திற்குச் சமானமாகக் கற்பிக்கப் படுகின்றனர், மரணகாலத்திலோ அவர்யாவரும் உதவுவதேயில்லை, அப்போது போகவிடயங்கள் மிக மனோரம்மியமானவை யெனினும் விஷமூர்ச்சையைப் போற் துக்கப்பொருட்டேயாகின்றன.

சிலபாதிலா துக்கத்தோடு கூடியதாயினும் அவ்விடய சுகம அனுபவியாமலும், அதனைச் சம்பாதிக்கும் பிரயாசமாத்திரத்தை யனுபவித்தும் இருக்கும்போதே விடயபரன் மிருத்தியுவினிடத்திலகப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றான், என்கின்றார்.

சாதாரண சங்கேதத்தாற் கட்டுபபட்ட கருத்துடைய போகாதி விடயங்கள் விவகார மாயையில் ஆம, பொருளிதுவாம:—பங்குனிமாதத்தில் கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் ஸ்ரீவிசுவேச யாத்திரை செய்யத் தக்கது என்னுஞ சங்கேதத்தாற் சர்வசாதாரணமாகவே நரர்கள் கட்டிற்ற கருத்துடையராய் கூறிணிகயாதிரைச் சமாசங்கழுறுவர்; அவ்வாறே விவாகாதி காலசம்பந்தமுற்ற சாதாரண சங்கேதத்தாற் கட்டிற்ற கருத்துடையராய் களத்திராதி விவகாரமயல்கள் கணிகங்களாக வுண்டாம். எல்லாப்பகைவரையுமினிது வெற்றிகொண்டு அஷ்டலக்ஷ்மிகளும் நாற்புறமும சூழ்ந்து வருமாறு சுகங்களைப் புருடனுபவிக்குமபோது எவ்விடத்திலிருந்தோ மிருத்தியுவானது வந்தழித்து விடுகின்றது. எவ்விதத்திலும் இன்னதென நிண்ணயிக்கமுடியாத காரணத்திலேனே விருத்தியாகாதின்றதுச்சவடிவமுடையனவும, கண்டகணத்திலழிந்து போவனவுமட, ஆகிய இவ்விடயங்களாலேனே மயங்கித்திரிபவராகியமனங்கள் இவ்வுலகின்கண்ணே எங்கிருந்துதா னுற்பத்தியாகின்றார்களோ, எங்குபோய்த்தான் மடிகின்றார்களோ அறியமுடியவில்லை யென்பதாம். இம்மனுட வுலகத்தினின்றும், சுவர்க்க நரகாதிகளினின்றும் வந்து வீணைகவிங்கு நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து நெடுநாள் வாழ்வோம் எனப்பரஸ்பரம் அபிப்பிராயங்கொண்டு சங்கேதஞ்செய்து அதற்குத்தக்க வடிவோடுகூடி மித்திர களத்திர விவகாரரூப மாயையானது தேவோற்சவ முதலிய

பாத்திரைகளில் நரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து சுழல்வதேபோற் சுழலுகின்றது.

நம்மேலாதி போக்தாக்கட்குப் போக்தவ்ய போக அவசரத்திற்ருனே மிருத்யு சம்பவிக்கும், சமபவித்த போதிலும் அநேக ஆயிரயுக ஜீவித பிரஹ்மாதிகட்கு அங் ஙனஞ சம்பவியாதேயெனின், கூறுகின்ருர்: பரீ இரகுநந் தனா பம்சார திருஷ்டிகளுக்குள் தோஷமில்லாத திருஷ்டி களிலை, தூக்கதாகமில்லாத திசைகள் தாமிலை, கணத் தில் நாசத்தையடையாத பிரணஜகள் தாமியாவர், வளுசினை யில்லாத இலைகிகக் கிரியைதாமிலை, ஒளஷதமில்லவே தில்லையென்று சொல்ல, அன்னியர்களுடைய பிரணஜகட்கு அழிவிருப்பினும பிரஹ்மாவிலுகத்தையடைந்த பிரணஜ கட்குக் கற்பகால மிருக்குந்தன்மை யுண்மையின் கணத் தில் அழிதலெவ்வாறு பொருந்துமெனின்? கூறுகின்ருர்

சென்றனவும வருவனவும் ஆகிய அநந்தகற்பங்களின் எண்ணிக்கையை யறியாகுபோது அநந்தமென்பது சமமா நந்தளவில் கற்பங்களும விஷ்ணுருத்திராதி திருஷ்டி யாலை கணங்களே யாடினவாதலின் பிரஹ்மாக்களும் கற்பமென்றுங கணவாழ்க்கையை யுற்றவர்களே யாவர் கள், ஆகவே அவயைத்தோடுகூடிய காலசமுதாயத்தில் நூறுகல் நீட்சிமதிகளும், அற்ப ஆதிகவாழ்க்கை மதிகளும், காண்போன் கற்பனையி னளவினமாயிருத்தலின் அசத்தியங் களேயாகுமம; இதே நியாயத்தால் பிரஹ்மாண்டங்களும் அநந்தங்கேடி பிரஹ்மாண்டங் கண்டவர்களின் றிருட்டி யால் அணுக்களேயாமென அணுமசத்தென்னும் மதிக ளும் அசத்தியங்களேயாம. இவ்வாறே பிரகிருதி திருஷ்டி தில் விகாரங்களியாவுமே அசத்தியங்களே யாமெனத் தோற்றும்; சொதழல்கொண்ட சிவப்புவர்ணம், அந்த

நற்றேஜஸி லண்மியதாகும், தந்திடும் வெண்மையோ தண்ணீரதாகும், மந்தமாங்கருப்போ மண்ணினதாகும், இந்தவாறனற்கண் ணெரியாந்தகைமை, வந்தவாறந்தே வழிகொண்டேகும், தொந்தவாக்காற் றொடங்கிய விகாரம் மந்திர காமமடத்திரமாகும், முந்திய மூன்றுமொழி தருபமே, அந்தமற்றுண்மையா யமர்ந்திடுமன்றே' என்னும் மறையும் இதனையே யறைகின்றது. கூறிய பொருளையே யனுவதித்து முடிப்பார் அதனிமித்தமாகத் தமது கிளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றார், காமப்பற்றுடையவர்களோ பல வகையான குடிலத்தன்மைச் சாதூரியங்களானே விவகரிப்பதிற் றற்பரர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்பதாம்.

இப்போது விவேகிகள் துர்லபமென்றும் ஒரு செயலுஞ் செய்யமுடியவில்லை யென்றும் யாவுமனித்திய மென்றுங் கூறுகின்றார்.

இவ்வுலகின்கண்ணே கனவிலும் விவேகிகளிப்போது எளிதாகக்கிடைப்பது அரிதாக இருக்கின்றது, தொழில்கள் யாவையுமே அத்யந்தந் துக்கரகித சாதனங்களோடும் பலன்களோடும், சேராதனவா யவசியம் துக்கத்தையே கொடுப்பன.வாகவே யிருக்கின்றன, ஆகலின் இவ்வாழ்க்கை மயமாயிருக்கும் தசையை யெங்ஙனந்தான் கழிப்பதோ தெரியவில்லை. சர்வபோக்கிய வஸ்துக்களிலும் வைராக்கியமுண்டாகும் பொருட்டு எலலாப்பொருள்கட்கும் மாறுபாடான இயற்கை யியம்புவார், நல்ல உற்சவ வைபவத்தோடு கூடிய அத்தினங்களும் அப்பெரியோர்களும், அச்சம்பத்துக்களும், அத்தொழில்களும், பிறயாவும், நினைவுமாத்திர நெறியை மருவினின்றன, இனியாரும் சணத்தி லந்தவழியேதான் செல்லப்போகின்றோம். தினந்தினம் அழிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது,

தினம் தினம் மீண்டு முண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கின் றது. கெட்டுப்போன இந்த வெந்த சம்சாரத்திற் கின்றவ ரும் அந்தத்தையே காணும். புருடர்கள் மிருகங்களா கின்றார்கள் மிருகங்கள புருடர்களாகின்றன, தேவதைக ளும் அதேவகைதகளா கின்றார்கள் ஆகலின் ஈண்டெதைத் தான் நிலையெனக் கூறமுடியும்.

வடவாமுக அக்கினியினை நீரானது வற்றுவதே போலப் பிரஹ்மா விஷ்ணு ருத்திரன் பிறபிராணிகள் யாவும, லயத்தையே யடைகின்றனர், சுவர்க்கம் பூமிவாயு ஆகாசம் மலையாறு திசையென்னு மிவையாவுமே லயமுறு கின்றன வென்றால் எவைதாங் கணத்திற் போகாதன வில்லை யென்கின்றார்.

எதுதான் கணத்தில் நசிக்கவில்லை மற்றது எல்லாமே கணத்தில் நசிக்குமென்பதாம: வரவுமேபாக்கினையுடைத் தாகி யிருபபதும கணமிருபபையும் நாசத்தையும உறு வதும் ஆகிய இதனால் இச்சமுசாரத்தில் எத்தான்றான் அஞ்சவில்லை; கணம் ஆபத்துக்கள் வந்தடைகின்றன, கணம் சம்பத்துக்கள் வந்து சார்கின்றன, கணம் பிறப்புறுகின் றது, கணமிறபடுறுகின்றது, கணமாயிளட என்னதான் மாறுமம லிருக்கின்றது. முன்னர் வேறுகவே யிருந்த வொருவன் சிலதினங்களில் வேறுகவே யாய்விடுகின்றான் ஆகலினிவ்வுலகில் எப்போதும் ஏகரூபமாயும் நன்னிலை யுற்றதாயும் ஒரு பொருளும் இல்லவேயில்லை சூரனல்லாத வனலே சூரன் கொல்லப்படுகின்றான், ஒருவனலும் நூறு பேர் கொல்லபபடுகின்றனர். அற்ப அறிவிலர்களும் பிர புத்தன்மையை யடைந்து விடுகின்றனர் ஆகலின் எல்லா வுலகும் மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றது.

நிங்ஙனம் வெகுவிதமாகச் சம்சாரதோஷங்களை நிரூ

பித்து அதன்பயனகிய நிரதிசய வைராகியத்தைக் கூறு கின்றார்.—சர்வ பதார்த்தங்களினுந் தோடங்களைக் கண்ட மைபின் தடக்கு வைராக்கிய முண்டாகி யிருத்தலையும் தடது சித்தத்திற் றோடத்தைக் கண்டமையையும் வருணித்து, அவைசாந்தியாம் பொருட்டும் தத்துவத்தையறி டட பொருட்டின் உபதேசிப்பான் பிரார்த்திக்கத் தொடங்குகின்றார்.

கூறியவகையாகவுண்டாய தோடதிருட்டியான காட்டுத்தியாலும், என் விவேகமதியில் நிறைந்த தோடங்களாகிய காட்டுத்தியாலும ஆசை விரைகளெல்லாம் அடியோடு தகிக்கப்பட்டும், விவேக விஸ்தாரத்தோடு கூடியும் இராநின்ற என்மதியில் மலர்த் தடாகத்திற் கானனீர் தோற்றுதற்போலவ போக ஆசையானது தோற்றுவதில்லை; அவிவேக மருப்பூமியிலன்றோ போக ஆசைக்கானனீர் தோற்றும். எனக்குத்தானவனமும் ஆனந்தத்தின் பொருட்டாகவில்லை, மங்கையரும் சுகப்பொருட்டாகார், தனவடைவும் மகிழ்ச்சிசெய்யாது மனஞசாந்தியடைவதே நலமாகின்றது, சாந்தியன்றி வேறுசுகமேவதுவைக்காணும். உலகமோ அநித்தியமட ஆநந்தமல்ல, ஆசையோ தாண்டபூயாமற் பெருகுகின்றது, சித்தமோ அதிசஞ்சலத்தாற் கெடுக்கப்பட்டுளது ஆகலின் எங்ஙன் சுகமுண்டாம. இறப்பதினும் இச்சையில்லை, வாழ்வதினும் வானுசையில்லை, எவ்வாறுக்கின்றதோ அவ்வாறே தாபமற்றவனு யிருக்கின்றேன்.

விடயத்தில் வீழ்ந்து சுழலும் சித்தத்தின் சிகிச்சை விருத்த அவஸ்தைபிற் செய்வதே தகுதியாம் தாருண்யத்தின் பாதின்பொருட்டுக் கட்டப்பட்டு அதைச் செய்யவேண்டுமெனின் கூறுகின்றார்.

இந்தப் பாலியவயதில் தெளிவான மதியினனே மனதானது சிக்ஷிக்கப படாவிடின், மறுபடி சித்தத்தைத் திருத்துவதற்கு அவகாசம் எவ்வாறு கிடைக்கும், "தருத் தினைச் சிறுத்துறத்தரித்திட லெளிதே, பருத்திடின் மரத் தினைப்பறித்திடலெவரே" என்னும் நியாயமுளதாம். விடம் விடமெனக் கூறப்பட மாட்டாது, மிகக்கோணலால் விட மமே பெரியவிடமாம், விடமானது புசித்த தேகத்தை மாத்திரம் நசிப்பிக்கும், விடயமோ ஜன்மாந்தரங்களிலும் கெடுக்கும்.

ஞானவைராக்கிய ஔடதங்களால் சிகிச்சை செய்யப் பட்ட சித்தத்தால் என்னபயன் அடையப்படும், எதனல் நின்னல் சித்த சிகிச்சை செய்யப்படுகின்றதே தா வெனின், கூறுகின்றார்; தந்துவஞானிகளும் விடயங்களைப் புசிப்பவ ராய்ச சுகாதிகளை யுடையவராய்க் காணப்படுகின்றனரே அவர்களிடத்தில் யாது விசேடமெனின் கூறுகின்றார்.

சுகங்களும் துக்கங்களும் மித்திரர்களும் பந்துக்களும் வாழ்வும் சாவும் ஆன்மஞானியின் மனத்தைப் பந்தப படுத்த மாட்டாவாம். சர்வதுக்கங்களு மில்லாமல் மூலத் தோடுங் கெடுத்தலின் ஞானமுடைமையே மகாபுருடார்த் தமா மாதலின் அதன்பொருட் டுபதேசம் வேண்டிய தல சியமாக விருக்கின்றது, உபதேசங் கிடைக்கின் யான் ஞானியா யிருந்துகொண்டு சோகபய ஆயாசமுதலிய வற் றைக் கடந்து விரைவிற் சுகமடைவேன் சந்திரனிலே நீங் காத இரவிருட்டில்லாதேதேபோல, உத்தமமனத்தையுற்ற மகான்களினுடைய சங்கத்தாலும், சங்கபலமாகிய வுப தேசத்தாலும், அழியாதனவாய கெட்ட மனவியாதிகள் உலகத்திற் கிடையவே கிடையாவென, சாந்தியாதி தாட் டியமில்லாத பாலகனுகிய உனக்குபதேசித்த போதிலும்

யாங்ஙனம் பலப்படுத்துவா யெனின், சாந்தியாதி தாட்டயம் தங்கள் கிருபையால் மிகவுமுளது, அரசனைவன அதிகாரம் பார்க்கும் ஆவலுடையவர்கள் அதேகர்கள் இருந்தபோதிலும் எவர்களிடத்தில் லோபம் அச்சம் முதலிய தோடங்களால் தேசத்தில் பீடை பகைவர் படையெடுப்பு முதலியவையாமென்னுந் தோற்றமுளதேதா அவர்களை விடித்து, எவனேனுமொரு வல்லவனகிய குணவானுக்கே முக்கிய அதிகார முத்திரையைக் கொடுப்பதே போல என்னுயின்று இந்த வயதிலும், ஆயுள்போகம் யவ்வனம் முதலியவற்றின்கண்ணே, ஆசை சஞ்சலம் முதலிய தோடங்களானே சித்தத்திற்றுக்கம் நாசம்முதலிய அநர்த்தத்தை யெண்ணி அவைகளை விடுத்து எல்லாத் தோடங்களு மற்றதும், வல்லமையுற்றதும், ஆகிய சாந்தியின் பொருட்டுச் சித்தவிடயத்தில் திட அசஞ்சலமாய அதிகாரமுத்திரை கொடுக்கப்பட் டிருக்கின்றது; கூறியவற்றுள் ஆயுளோ வாயுவினு லலைக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டங் களிற்றிரங்கும் நீர்த்துளிபோற் பொன்றுவதாம், போகங்களோ மேற்கட்டினையப் போல விரிக்கப்பட்டிருக்கும் மேகங்களுக்குள் மின்னுகின்ற மின்னற் கொடிபோற் சஞ்சல மானவையாம்.

பரம சாந்தர்களாகிய தாங்கள் பேராநந்தம் பிரியாதிருப்பத் தேவரீரை யடைந்த அடியேன் பரதந்திரமாய்த் தியருறல் நீதியன்றென்கின்றூர்.

யவ்வன சம்பந்திகளாய மனோராதங்கள் நீரின் வேகம்போல மிகவேகமு மலவு முடையனவாம என இவற்றை யெல்லாம் விரைவிலெண்ணித் தான் மனத்தின் நிச்சாந்தியின் பொருட்டு உரைத்தபோல முத்திரை யான்று கொடுக்கப்பட்டுளது. தமது சித்தத்தின் கிளர்ச்சி

யையும் உத்தேசத்தையுமே அநேகம் ஹேதுக்களாலே விஸ்தாரமாகப் பிரகாசப்படுத்தி அதனிக்கப் பொருட்டும் இளைப்பாறுதற் பொருட்டும் ஹேதுவா யிரான்ற தத்துவ ஞான வுபதேசத்தையே விஸ்தாரமாய்ப பிராத்திபடார், ஜீவநாயகனை யடைந்த காந்தையான சிந்தையானவள் நாயகனது வீட்டில் அவனதீனமா யிளைப்பாறுதலே படை பாமல் வாஞ்சித்த தேயத்தையும் விடயத்தையும் அடை யாம லிருக்கின்றனள் என்பதாம்.

சிந்தை யுடையவராய் ஸ்திதி ஸ்தானத்தை அதிவாதப் பொருட்டு வினவுகின்றார்: சுயமாகவே சஞ்சலமும் நாண போகவாசனையால் விஸ்தீர்ணமும் ஆகியசித்தம் புவனத்து வெங்குந திரிதலாலே திடமாகப்பயின்ற சஞ்சலத்தோடு கூடி யிருத்தலின் பலாத்காரமாக நிறுத்தியபோதிலும் தத்துவஞானப் பற்றின்மையினலே சஞ்சலத்தை விடுவ தில்லையாகலின் விடுமாறடையும் நிலைமையாதென வினவு கின்றார்.

இது கட்டையாகள்வ ளென்னும் உண்மையின்மைப் பக்கமிரண்டாற் சலிக்கப்பட்டும் சலிக்கப்படாமலும் இருக்கின்ற சமூசயஹேதுவினலே புத்தியானது துன்புறு வதே போல இது தத்துவமா அல்லது இது அதத்துவமா என்னும் ஐயத்தாற் றுன்புறுகின்றது தோஷதர்சன ஜன் னிய வைராக்கிய திடத்தால் இராகாதிக ளெல்லாமகன் றும ஐயம் நீங்காமையின் மூலாஞ்ஞானங் கெடாமை யாலே வாசனையைக் கிளப்பும் ஹேதுவிருத்தலினலே வெட்டுப்பட்ட விருகூகம் மூலங்கொடாமையின் பிண்டி முளைக்கும் வாயிலாய்த் துன்புறுத்த வீரிவதேபோல விரிந்துகொண்டே யிருக்கின்றது; சுயமாகவே சஞ்சலமும் நாணபோக வாசனையால் விஸ்தீர்ணமும் ஆகிய சித்தம்

புவனத்து ளெங்குந்திரிதலானே திடமாகப்பயின்ற சஞ்ச லத்தோதாடு கூடியிருத்தலின் பலாத்காரமாக நிறுதிய போதினும் ததத்துவஞானப் பற்றின்மையினானே சஞ்ச லத்தை விடுவதேகிடையாது; ஆதலின் பரமார்த்த சத்தி யழும் ஜன்மமரணை ஆயாசமற்றதும், தேகாதி யுபாதி சூனியழும் மயக்கவேறது நீங்கி யிருத்தலின் மயக்கமில்லா ததும், இளைப்பாறுமிடமும், அடைந்தவர்க் கென்றுமே சோகத்தை யுண்டாக்காததும் ஆகிய அத்தகைய பதமி மியாது? சர்வகாரியங்களையும் நன்கு தொடங்கினவர் களாகி எம்மனோரைப்போலவே சர்வதிருஷ்ட அதிருஷ்ட பலங்களைத் தருமாறுமுடித்து அவற்றிற் கணுகூலமாய இலௌகிக வைதிக விவகார தற்பரர்களாயே நின்றும் நல் லோர்களாகிய ஜனகாதியர் எவ்வாறு உத்தமோத்தமத் தன்மையை யடைந்தன ரென்பதாம். மழைகாலத்தில் பெருங்காட்டில் ஜீவிப்பதற்கொப்பான துர்ஜீவன சமு சாரத்தில் எதனால் சௌக்கியத்தை யடையலாம். மூலிகை ரசத்தோதாடுகூடிய இரசமானது அக்கினியிற்றகிக்கப் படா ததேபோல அக்கினியைப்போற் றகிக்குஞ் சம்சாரத்தில் விழுந்து கிடந்தபோதினும் எந்த ஞானமுத ரசமேய்த லால் எங்ஙன்றகிக்கப்படாம லிருக்கமுடியும்?

சமுசாரத்தில் நிர்வியாபாரமாக அவஸ்தானமே தாக உபாயமென்கின்றார்: விவகாரந் துக்கமாயின் விட்டுவிட லாமே யெனின் கூறுகின்றார்.

கடலிலுண்டாகிய மீன் முதலியவற்றிற்கு நீரில்லாமல் நிலமேறில்லாததேபோல, இவ்வுலகத்தி லிருப்பவர்க்கும் விவகாரத்தொழிற் செய்யாமலிருக்க முடியாது; கெட்ட விவகாரத்திற்றானே துயரம் உண்டாகின்றது நற்றொழிற் செய்யிலே அவ்வாறில்லை யல்லவாவெனின்? தாகமற்றிருக்

தும் அக்கினிச் சுவாலையானது இல்லாததேபோல எண்டு ஹாகத்வேஷமற்றதும் சுகதுக்கநீங்கியதும் ஆகிய நற்றெ ழிற்கிடையாது. பாகியத்தில் நல்லவிவகார மிருந்தாலிருக் குக; மனதினுடைய சஞ்சலமானது மகாதுக்கமா யிருத்த வால், அதனுடைய சிகிச்சையை யருளவேண்டும் விவகா ரத்தோடு கூடியிருந்த போதினும் கூடாமலிருந்தபோதி னும் எந்தயுக்தியினல் எனக்குத்துபரம் வரமாட்டாதோ அந்த உத்தமமான யுக்தியைக்கூறியருள வேண்டும். மேன் மையும் பவித்திரமுமாய மனமானது எதனல்இளைப்பாறு தலையடையுமோ, அந்த யுக்தியால் மோகநீக்கமானது எவ் வுத்தமசித்தமுடையவனல் முன்னெவ்வகையாற் செய்யப் பட்டது அதனலெதனை யடைந்தான் இவ்வுண்மையைத் தாங்களறிந்தபிரகார முபதேசித்தருளவேண்டும்; எதனற் சாதுக்கள் துக்கமே சிறிதுமில்லாம லுலவுகின்றார்களோ அதனைத்திருவருள் செய்யவேண்டும்.

அத்தகைய யுத்தியானவை கிடையாவிடின், எனது தேகத்தியாக பரியந்தம் பிராயோபவேசனத்தையே அதா வது பிராணனீங்கும்வரை யுண்ணுமற் றர்ப்பாசனத்திற் சயனித்தலையே, செய்வேனன்றி ஜீவனவிவகாராதிகளைச் செய்யமாட்டேன் என்கின்றார்.

மேற்கூறிய யுக்தியாதொன்று மிராவிடின், அத்த கைய திருந்தபோதினும் வெளிப்படையாக எனக்குப தேசியா திருப்பின், அவ்வுத்தமோத்தமமாகிய விசிராந்தி பதத்தை யானே விசாரித்தேதனும் அடையாமற் போவே னயின், பின்யான் சருவ இச்சை களையும் அகங்காரத்தையு மொழித்து உண்ணேனன்; நீருங்குடியேன், வத்திரமுந்தரி யேன், ஸ்நானதான அசனமுதலிய எந்தத்தொழிலையுஞ் செய்யேன், எக்காரியங்களிலுமிரேன், சம்பத்து ஆபத்

துத் தனைசகளி லுமிரேன், தேகம்விடுவதை யொன்றை யன்றி யொன்றையும் வாஞ்சிக்கவே மாட்டேன். கேவலடை, யாதொரு ஆசங்கையுமற்றவனகி மமதைமற்சராதிகளற்ற வனுய்ச் சித்திடக் கிரியைகளாற் பித்தியிலர்ப்பிக்கப்பெற்ற ஓவியம்போல வாக்குமுதலிய சர்வவிவகாரங்களையும் விட்டிருப்பேன் பின்முறையே மூச்சுவிடுதல் வாங்குதல் சதாதி ஞானகளை விடுத்து, அவயவச் சோர்க்கை வடிமாயிராகின்ற இவ்வகர்த்தமாகிய தேகத்தைவிட்டொழிப்பேன், யானிதனுடையவனு மல்லேன் என்னுடையதுமிஃதல்ல, அன்னியரும் எனக்கில்லை யாதலின், தைலந்தீர்ந்த திபமேபோலச சாந்தியையடைவேன்; யாவற்றையுமே பரித்தியாகித்து இக்களேவரத்தை விட்டொழிப்பேன்.

ஸ்ரீ வான்மீகி கூறல்.

ம்ஹாபாத்வாஜ! இவ்வண்ணம் மகத்தினும் மகத்தாகிய விசாரத்தானே மலர்ந்த மனத்தை யுடையவரும் அமல சிதள அமுதகிரண மதிபோன் றழகு வாழ்ந்தவருமாகிய ஸ்ரீஇரகுநந்தனர் இயம்பிக்கேகாரவத்தைச்செய்து கொண்டிருந்த மயூரமானது மேகங்களின் முன்பாகச் சிரமவயத்தால் மவுனமடைந்திருந்ததேபோலத் தேதிகோத்தமர்களாகிய ஸ்ரீவசிஷ்டமுனிவர் முதலிய பெரியோர்கள் சந்நிதியில் மவுனமாக இருந்தனர்.

சென்ற கிரந்த சந்தர்ப்பத்தால் நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகத்தினின்றும் வைராக்கியம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது, அது வித்வத்ஜனமனேகர மென்பதும், ஆகாசவாசிகட்கும் துர்லப மென்பதும், ஸ்ரீராமரது துதியின் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது:—ஸ்ரீ இராமரது திருமொழிகளை யிருசெவி குளிரக்கேட்ட மானவர் வானவர்களுடையஅளவுகடந்த ஆச்சரியம் அறையப் பெறுகின்றது.

தமது விவேக நல்விசார மூலமா யிராநின்ற ஸ்ரீ இரா மாநுச வாக்கியா மிருதங்கள் தாமாக விசாரஞ்செய்யும் ஆற்றலில்லாத முமுக்ஷுக்கட்கு உபதேசரூபமா யிருத் தலின், ஆதர வப்யாசங்களால் உயர்வாகக் கவரத்தக்க தெனக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுப் புகழ்பவராய் அவர் மேலினுமு வாதராயண ரமைதலின், அதாவது, மனுடர் கட்குமு மேலாய தேவதைகட்கும் பிரஹ்மவித்தையின் கண்ணே அதிகார முளதென வாதராயண ஆசாரியர் அங்கிகரித்தலின், என்னும் நியாய சித்தமாய தேவதை கட்குட கூறப்படுய பிரஹ்ம வித்தை யதிகாரத்தைத் தரி சிப்பிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியை ஸ்ரீவான்மீகி பகவான் கூறத்தொடங்கல்.

தேகருகங்கள் எழுந்து நின்றதோற்றம் சிரவணிக்க வந்ததுபோ லிருந்தது. இவ்வாறு மனோமோகத்தை நீக் கத்தக்கதாய திருமொழிகளைத் தாமரையிதழ்போலும் விழிகளையுடைய இராஜகுமாரராகிய ஸ்ரீ இராமர் கூறிய போது, அச்சபையின் கண்ணிருந்த யாவரும், விஸ்மயத் தால் விரிந்த விழிகளையுடைய வராகவும், ஸ்ரீ இராமபிரா னது வாக்கியாமிருதத்தைக் கேட்கவேண்டு மென்று ஜாட்டியத்தைக் கடத்தியெழுந்து வத்திரத்தைத் துளைத்து வெளியேயெட்டிப்பார்க்கும் மயிர்க்கூச் செறிதலையுடையவ ராகலின், பீறல் ஆடையையுடையவராகவும், வைராக்கிய வாசனையிலேல சமஸ்த சமுசாரகாரணங்களாய இராகத் வேஷாதி வாசனைகளையும் நீக்கினவர்களாகவும், ஒரு முகூர்த்த பரியந்தம் அமிருதசாகர அலையால் அலைவிக்கப் பட்டவர்கள்போலவும ஆனர்கள்; சித்திரத் தமைத்த பதுமையேபோலக் கேட்குஞ் சமர்த்துடையோர், ஆனந் தத்தைக் குறிப்பிடுவதாகப் பூரித்து ஸ்ரீ இராமபத்திரு டைய திருமொழியை யினிமையாகக் கேட்டனர்.

யாவராலும் ஸ்ரீ இராமருடைய விசித்திரப் பொரு ணிறைந்த மகா உதாரமான திருவாக்கானது கேட்கப் பட்ட பின்னர். ஆகாயத்தி லிருந்து புட்பமாரியுண்டாயிற் றென்றும், ஸ்ரீ இராகவர் திருவாக்கியங்கள் புகழப் பட்டன வென்றுங் கூறுகின்றார்.

இரகுகுலமாகிய ஆகாயத்திற்குப் பூரணச்சந்திரரும், பூர்ணச்சந்திரர்போல மிகச் சுந்திரரும், தாமரையிதழ் போன்ற நேத்திரத்தை யுடையவரும் ஆகிய ஸ்ரீ இராமர் மவுனமாயிருந்தபோது, நன்றுநன்று என்னுஞ் சொல் லோடு முழுகூடாக்களாகிய சித்தாகி தேவகணங்களியாவ ரும் இறைத்த மலர்மாரியானது விண்ணினின்றும் பேற் கட்டிபோல விழுந்துகொண்டே யிருந்தது. அம்மலர்மாரி வண்டினங்கள் ரீங்காரப பாடப்பெற்றும் மாதுர்யம் மணம் அழகு முதலனவற்றாற் யாவரையும் பரவசப்படுத்தியும் நகூடித்திர கணங்க ளுதிரும் அலங்காரத்தைச் செய்து கொண்டும் மற்றும் பலவிதமாயுமிருந்தது. அக்குசம விருஷ்டி என்றுங் கண்டறியப் பெறுதாராய் யாவருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதாய் அற்புதமாக அரைநாழிகை வரை பெய்தது, அது அச்சபையையும அதன்கண்ணிருந் தவரையும் மந்தாரமலர்களால்நிறைத்துச் சாந்தியானபின் அச்சபையிலிருந்த யாவரும் இச் சித்தகணங்களின் இவ் வாக்கியங்களைக் கேட்டனர்:— சித்தசேனகளுள்ளே சுவர்க்கத்திலுடைய எல்லா இடங்களிலும் கற்பழிடியும் வரை சுற்றிக்கொண்டுதிரியும் நம்மவரால் அபூர்வமாகிய இச்செவிக்கமுதான வேதசாரம் கேட்க்கப்பட்டது. இரகு குலதிலகராகிய இந்த ஸ்ரீ இராமரால் யாதுதாரமாக வை ராக்கியத்தோடுங் கூறப்பட்டதோ அது பிருகற்பதிக்கும் விளங்காத பொருளுடையதேயாம். மதிமான்கட்கும் மகத் தாகிய மகிழ்வை மலர்விப்பதும் ஸ்ரீ இராமரது முகாம்;ஜ

த்தினின்றும் எழுந்ததும் ஆகிய இத் திருமொழியை நின்று கேட்டோம் ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! நாம் என்ன மகத்தாய புண்ணியஞ் செய்தோமோ தெரியவில்லை அந்தோ! இத்தகைய வாக்கியத்தைக் கேளாத சென்மம் என்ன சென்மம் வீணே.

வீதராகஉக்தி சாரார்த்த விடயம் சுரோதாக்களிடத்தில் உடனே பயன்படும் என்னும் அபிபபிராயத்தாலுரைக்கின்றார்.

ஸ்ரீ இராகவர் வாக்கியம், பரம புருடார்த்தத்தை படைவித்துப் பரமவுபசாந்தியமிருதத்தைப பயப்பதாம். ஞானர்த்திகளான் நன்கு நண்ணத்தக்கதும், சத்துக்களா லினிது சார்ந்து கவரத்தக்கதுமா தலாற் சர்வ அனுகூலமாயிருத்தலின் ஆண்டிருக்கத்தக்கதெனப் பிரதிபாதிக்கப பட்ட பொருளாம். ஸ்ரீ இராகவர், தேரின் கொடிபோல இரகுவம்சத்தில் அலங்காரத்தால் இரகுகேதுவெனப்படுவர். ஜாதிகுல ஆசாரகரும ஞானமுதலிய வற்றினை யடைந்திருக்கும் மிகமேன்மைக்குப் பெரும்பயனை நல்கிக் காக்குமிலக்கணம் வாய்ந்ததும, மிகயோக்கிய மானதும, உபசாந்தியமிருதம் பொழியுமழகு வாய்ந்ததும் ஆகிய ஸ்ரீ இராமர் ஆதரவோடுகூடி யுரைத்த இத்திருவாக்கால் விரை வில் யாகங்கள் சுவர்க்காதி சுகங்கள் யாவும் சாரமற்றனவென அறிந்தோம். சித்தர்களானே செய்யப்பட்ட ஸ்ரீஇராம வாக்கியாதியின் புகழையே மகிமைப் படுத்திக்கொண்டு விரைவியதற்கு நிர்ணயமாகும் உத்தரத்தைக் கேட்டும் அவாவுடையராய அவர்களது சபைப்பிரவேச முதலிய வற்றை வருணிப்பார், பெருந்தகையென்றார். இரகுவம் சத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் கேதுவாகிய ஸ்ரீ இராமரால் கூறப்பட்ட அதிபவித்திரமாகிய இவ்வாக்கின தத்தரமாக

மகரிஷிகளாற் கூறப்படும் தக்க நிர்ணயம் கேட்கத்தக்க தாதலின் நாரதர் வியாசர் புளகர் முதலிய முனிபுங்கவர் களே சர்வமகரிஷிகளே! விரைவில் விக்கினமின்றிக் கேட் பான் வாருங்கள் "சிறந்தவை தடைகள் சொறிந்தன மிகவே" என்பதால் காலதாமத மாக்காதீர்கள்; என அச் சித்தர்கள் கூறக்கேட்ட விண்ணை வாசஸ்தானமாகவுடைய அவ்விமானங்களிலிருக்கும் திவ்யமுனிக் கூட்டமியாவுமே விஸ்தீர்ணமாய் அச்சபையின்கண்ணே ஸ்ரீ இராமர் முதலி யோரிருந்த இடத்திலிறங்கினர். அச்சித்தர்சேனையானது நாரதர் வியாசர் பிருகு அங்கிரா புலஸ்தியர் சியவனர் உத்தாலகர் உசீரர் சரலோமர் முதலிய முனிநாயகர்க ளாலே யலங்கரிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தினின்றும் பூமியி லிறங்கும்போது மகாமுனிவர்கணிறைந்த தசரதருடைய பெருஞ்சபையானது எழுந்தது, விண்ணவரும் மண்ணவ ரும் கலந்தவராய்ப் பரஸ்பரம் கலந்த தேதகாந்திகளாலே பத்துத்திசையும் ஒளிர்வித்து விளங்கினர்.

விண்ணினின்றும் வந்துபுகுந்த விண்ணவர்க்கு மண் ணவ ரம்முறையில் மரியாதை செய்தனரென்னும் அவர் திகழக் கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீ வசிஷ்ட விஸ்வாமித்திர மகரிஷிகள் வந்திறங்கிய எல்லா விண்ணவர் கூட்டத்தையும் முறையே அருக்கியங் களாலும் பாத்தியங்களாலும் நன்மொழிகளாலும் பூசித் தனர்; அந்த விண்ணவர் மகாகணங்களும் ஸ்ரீவசிஷ்ட விசு வாமித்திரரை யாதரவோடும் அருக்கியங்களாலும் பாத் தியங்களாலும் இன்மொழிகளாலும் பூசித்தனர்; எல்லா ஆதரவோடுஞ் சித்தர் கூட்டங்களைப் பூபதியானவர் பூசை செய்தனர், சித்தர் கூட்டமும் பூபதியைக் குசலம்விஞவும் இன்மொழிகளாலும் அக்காலத்துக் கேற்ற கதைகளாலும் மகிழ்வித்தனர்.

வானவரும் மானவரும் பிரீதிக்குசிதமான தான மானுதி முயற்சிகளானே பரஸ்பரம் பூசித்துக்கொண்டு ஆசனங்களிலுட்கார்ந்ததன்பின்னர் நடந்ததைக் கூறுகின்றார்.

முன்பாக நமஸ்கரித்து நின்று கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ இராமபிரானை, நாற்புறங்களிலும், தக்க கதாலாபமாகிய இன்மொழிகளாலும், புட்பமாரியினாலும், புகழ்தலினாலும், அவ்யாவருமே பூசித்தனர். பின்னுஞ்ஞை பெற்று ஆண்டிருந்தருளி யிருந்த இருடிகள் மத்தியில் இராஜ்ய லெக்ஷ்மி வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ இராகவர் வீற்றிருந்தனர்; விநயத்தால் வணக்க வதனத்தோடுற்ற ஸ்ரீ இராமச்சந்திரரைப் பார்த்து ஆசிரியரிடத்தில் விதிப்படி அங்கசகித வேதாத்தியயனஞ் செய்த அந்நாரதாதி யிருடியார் இவ்வசனத்தை யியம்புவாராயினர்:—அகோ ஆச்சரியம்! இக்குமரனுல், பதினாறு கல்யாண குணங்களோடு கூடியிலங்கும், பரம உதாரமாகியழகுவாய்ந்து வைராக்கியரசத்தை வயிற்றிற்றரித்த வாக்கியமானது வழங்கப்பட்டது, விசாரித்து இவ்வாறேயென விவத்தை செய்யபபடடுக் கூறத் தக்கபொருளோடு கூடியதும, கற்பனைமாத்திரையானே விவத்தை செய்யப்பட்ட பொருளோடு கூடாமல் பதார்த்தவபோதத்தோடு கூடியதும் அதனுனே விக்வதசனைக்குத் தக்கதும் வியக்தமாய வர்ணங்களோடு கூடியதும், மென்மைதங்கிய அநேகங்கருத்துக் கடங்கியதும், இருதயத்திற் கானந்தத்தைச் செய்வதும், பூச்சியர்கட் குரித்தானதும சித்தசுஞ்சலத்தா லுண்டாய தோடமற்றதும், பொருளால் வெளியானதும், இலக்கணத்தாற் பரிசோதிக்கப்பட்ட பதங்களோடுகூடப் பிரகாசிப்பதும, இதமானதும், வர்ணலோப முதலிய குற்றங்களற்றதும், ஆசையழிதலாலுண்டாய மகிழ்ச்சியோடு கூடியதும் ஆகிய

140 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

ஸ்ரீ இராகவராற் கூறப்பட்ட இம்மொழியானது யாருக் குத்தான் விஸ்மயத்தை யுண்டாக்கமாட்டாது?

தியசமூசாரத்திற் சுகம் வருவது அதி துர்லப மாம் என்பதை ஸ்ரீ இராமரேயல்லது யாவரே யுணர்ந்தா ரெனல்.

இச் சமூசாரமானது அதி விஸ்தாரமா யோங்கிக் கெடுக்கமுடியாததாய்த் தடையாதான்று மின்றித் துர் வடிவமாய் விருத்தியாகி, தைவநிர்மாண நிர்மிதமாய் அதாவது அநிர்வாச் சியமாகி, விளங்குகின்றது இதன் கண்ணின்பம் எளிதினிற் கிடையா. யாதொரு தடையுமற் றுக் கெட்ட வடிவையுடைய தெய்வமென்னுமை முற்கரு மத்தை யனுசரித்த விதாதாவின் சிருஷ்டியா லுண்டாகிய இச்சாம்பற் சமூசாரத்திற் சாரமாகிய விவேகத்தா லுண் டாம் ஆன்மலாபமானது வேறு துவிஜேந்திரர்களே! அத்தி யாதந துர்லபமாக விருக்கின்றது. எக்காத்தி நிதிகள் எப் போதுந் தந்துவகிந்தன பரர்களாகி ஆன்மலாப ரூபமாய சாரத்தை யடைவதில் முயலுகின்றார்களோ அவர்களே தன்னியர்கள், புருடோத்தமர்கள், சாதுக்களுள் முதலில் எண்ணப் படுபவர்களாவர்கள், விவேக முடையவரும் உதாரகபீரவுடியும் மனமு முடையவரு மாகிய ஸ்ரீ இரா மருக் கொப்பாக ஒருவருமே யிவ்வுலகிற் கிடையாது; இப் போதுங் காணேம், முற்போதுங் கண்டதில்லை, பிற்போ தும் வரப்போவதே கிடையாது, என்பது எமது துணி பாம். ஸ்ரீ இராமரது மனோரத சம்பத்தியை அவசியஞ் செய்விக்க வேண்டு மென்பதை அவரைப்படிகழும் வாயி லாகவும், உத்தம அதிகார அடைவு அவர்க்குண்டாயிருப் பதை வெளிப்படுத்தும் வாயிலாகவும் கூறி அவரை யுபேக்ஷிக்கிற் றேடமா மென்பார், சாலத்தேசுறுவென.

சர்வஜனங்கட்கும அதிசய குணசில விஷயாதிகளாலும் உசிதமாக வினவத்தக்க இரகசியத்தை வெளிப்படுத்த லாலு ஆனந்ததனைதச செய்வித்த ஸ்ரீ இராகவர் மனத்தில் விரும்பிய தத்துவத்தை யறியும் வேட்கை வடிவமேலை தம், சமமேலைராகிய அறிவாளிகளின் உபதேசத்தாற் பலிக்காமற் போகுமாயின் முனிவர்களாகிய யாமே வெட்ட வெளியாய்க் கெட்டமதி யுடையவர்களாவோம், சமதறிவுண்மையுமம, பயனற்றதேயாகும; ஆதலின் அவசிய முபதேசிக்க வேண்டுமம. செல்வனுக் குணரற்பாற்றேல = ஸ்ரீ இராகவருக்கு உணரவேண்டிய பரம்பொருளை யுணர்த் தாமலு பேசுஷிபபமேயாலல்.

பெரியவாசிட்டத்தில் இனி முமுகூஷ-விவகாரப் பிரகரணம்

அஜமொடுஞ் சரையற் றநாதியா யொன்
ரு யகிலவின் பங்களுந் தமது
நிஜசுக ம்லச மெனநிகழ்ந் திதய நிகித
மா யாத்துமசார
யஜ-ர்முதல் வேத முடிபெழு மழுத
வெழிலிர சாயன வடிவாங்
கஜமுக வீர மாதவன் கமலக் கழன்மலர்
கருத்தில்வாழ்த் துதுமே.

ஸ்ரீ இராமாதிவசன வாயிலாய்ச் சாதன சம்பத் தானது வருணிக்கப் பட்டபோதிலும், முமுகூஷ-க்களால் எம்முறையால் விவகரிப்பவர்களாய்ச் சமபாதிக்கத்தக் கன, அதறல் தத்துவ விசாரந்தி இலாபந்தா னெங்ஙன முண்டாம் எனத் தனித்தனியாகப் பிரித்து அவற்றை யுப தேசிக்கும் பொருட்டு இரண்டாவது பிரகரணத்தை ஸ்ரீ வான்மீகிபகவான் ரூடங்குகின்ரூர்.

ஆண்டாதியில் மந்த வைராக்கியாதி சாதன மூடை பவர்கள், எல்லாம் வந்ததுபோலவே விரைவில் அதிகார

அடைவின் மயக்கத்தாற் கேள்வி முதலியவற்றே முயலு தல் கூடாதெனச் சுகர் கதையினை அந்தப்பரிபாக இலக்கணங்களைக் காண்பித்து, "குருவருளாலே குணமதாயறிந்த பெருமைாரு வித்தையே பெரும்பயனுடைத்தாம்" என்னுஞ் சுருதியினை குலகுருவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானை ஸ்ரீ இராமருக்குபதேசிப்பான் பூர்வவிருத்தாந்த நினைவினாலும், தத்துவவுபதேச வுபக்கிரமத்தாலும் மிகவுழற்சாகப் படுத்துபவராய்த் தமது பிரயோஜன சித்தியின் பொருட்டே சிரவணஞ்செய்யும் பொருட்டும் விரைந்து ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவரே முதலிற் கூறத் தொடங்கினரென ஸ்ரீவான்மீகி பகவான்கூறல்.

சபைக்கு விஜயஞ்செய்த முனிவர்களானே இவ்வண்ணம் உரத்த குரலோடும் வாக்கியங்கள் வழங்கபபட்ட பின்னர் முன்னரும் அதிகார எல்லையிலும் உட்கார்ந்திருக்கும், முக்கிய அதிகாரிகள் கிடைபபது அருமையாதலின் ஸ்ரீ இராமரிடத்திலும் பிரஹ்மரகசத்தை யறிந்தவர்களுக்குள் ளுத்தமரானவ ராதலின் நிகழப்போகின்ற பிரஹ்மவிசாரத்திலும், பிரீதியுடையவராய் ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீ இராமரை நோக்கிக் கூறுவதாவது:—ஹே இராகவ! ஹே ஞானவான்களுக்குள்ளே மேன்மை மிக்கோய்! அவசிய மறியத்தக்கது உனக்கு அயலொன்று மில்லை; சுயமாகவே அதிசூக்குமமான சாராசாரத்தைப் பகுக்கு மாற்றலுற்ற மதியினனே தள்ளத்தக்க கொள்ளத்தக்க இரகசிய முழுவதையும் பரமார்த்த சாரபூத அகண்ட அத்வய சின்மாத்திர ரூபமாகிய ஆன்ம தத்துவத்தையும், நீயறிந்தே யிருக்கின்றாய்; ஆயினேன் இளைப்பாறுதல் உண்டாக வில்லையெனின்? எப்போதுமியற்கையாகவே நிர்மலமாயிராகின்ற தனது மதிக்கண்ணுடியிற் கேவலம் அவநம்பிக்கையாலாய ஐய அழுக்கை யகற்றன்மாத்திரம் ஒரு

போருந்த வேண்டியதா யிருக்கின்றது, தனது மதியால் நிந்த போதிலும் பிரமாண ஆசிரியர் முதலிய சம்வாதமில் லாமல விசுவாசம் வரமாட்டாதன்றே ! "வலுவதாய்ச் சிக்ஷித்து வழங்கிய போக்கும், நலமதாயான்மனி னன் னிலையுளம்பெறு" எனவுமன்றே கூறுகின்றனர். ஸ்ரீவியா சபகவானுடைய மைந்தரெகிய சுகனுடைய மனம்போன்ற தாம் நின்வுடைய மனதும், அறியவேண்டுவது யாவற் றையும் அறிந்தபோதிலும் உள்ளே விசிராந்தி மாத்திரத் தையே யுபேக்ஷிக்கின்றது. ஈண்டு ஸ்ரீ வியாசர் சுகர் என் பவர், ஒவ்வொரு துவாபரமுடிவிலும் ஸ்ரீ வியாசாவதார பேதம பிரசித்த மாகலின் முன்னுள்ளது துவாபரமுடிவி லுண்டானவர் கவரப்படுவர்.

இங்ஙனம் கூறிய முனிநாயகரை நோக்கிச் சுகர்சரி தத்தை வினவுகின்றார்.

சர்வக்கிலேசங்களு மற்றதாய் அளவைகள் விவகரிக் கும் முன்னரே தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பரமானந்த ரூபமாய்ச் சொரூபம் அறியபபெற்ற தாகியும் மதியில் இவ்வபபாறுதல் என் உண்டாகவில்லை ? இவ்வா றெம்பக்கேட்ட ஸ்ரீ இராமர், வேதபகவன் ! ஸ்ரீ வியாசபக வான் மைந்தராகிய சுகருக்கு ஆதியில் தமது விசாரத் தானே தத்துவம் அறியக்கூடியதா யிருந்தும் எவ்வா று விசிராந்தி வரவில்லை ? பின்னர், குரு உபதேசித்த பலத் தோடுகூடிய மதியினனே எவ்வா று விசிராந்தி கிடைத் தது எனவினவினர்.

தனது மதியினனே விசாரித்தினிதுணர்ந்தும் தந்தை பாலுபதேசிக் கப்பெற்றும் நம்பிக்கை யற்றவராகி ஜனக ரது உபதேசத்தாற் சுகர் தத்துவத்தில் இவ்வப்பாறினை ரென்று கூறத்தொடங்குகின்றார்.

மேற்கூறிய பிரகாரம் ஸ்ரீராகவர் வினவியபோது ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறுகின்றார், ஹே இராமச்சந்திர! உன் னுடைய விருத்தாந்தத்திற்குச் சமமும், மோக்ஷகாரணமும் ஆகிய ஸ்ரீ வியாசமைந்தன் விருத்தாந்தங்களைக் கூறக் கேட்பாயாக, உனதுதரணைக்குச் சமீபத்தில் பிரசித்த நீலகிரிக்குச் சமானமாய்ப் பொன்னசனத்திற் சூரியனைப் போற் பிரகாசித்துக்கொண்டு இதோ உட்கார்ந்திருக்கும ஸ்ரீ வியாசபகவானுக்கு, சர்வசாஸ்திரங்களையு முணர்ந்தவனும், சந்திரவதனனும் சர்ரத்தோடு யாகம் எழுந்தருளியதிபோன்றவனும் பேரறிவாளனும் ஆகிய சுகனென்னும் ஒரு மைந்தனுண்டானன்; இந்தச்சம்சார சங்கடங்களெல்லாம் இருதயத்தின் கண்ணை நன்றாக ஆராய்ந்த அவனுக்கும், உனக்குதித்தது போலவே இத்தகைய விசாரமானது உதித்தது. அதனல் மகாமனத்தையுடைய அவன் சுயமாகவேதனது விவேகத்திலல் நெடுங்காலம்ஆராய்ந்து மிகவும் அழகாக, எப்பரமார்த்த சத்தியமாய ஆன்மதத்துவம் அத்விதீய சின்மாத்திர ரூபமாயிருக் கின்றதோ அதையறிந் தடைந்தனன். ஞானமேயன்றோ ஆன்மலாபம், தானேயடைந்த பரவஸ்துவின் கண்ணை இதுதான் வத்துவென விசுவாசம் தனக்குப் பிறவாமையானே இளைப்பாறுதலடையாத மனத்தனையிருந்தான்.

அச்சுகர்விருத் தாந்தத்தையே தொடர்ந்து கூறுகின்றார்.

பூமியின்கண் ணிருக்கும் நீரருந்துவதிற் றிரும்புவதாய பக்ஷி விசேஷமாம் சாதகம் மகிழ்ந்தபின் மழைத்தாரைகளி னின்றும் உபராமத்தை யடைதல்போலப் போகங்களினின்றும் உபராமத்தை யடைந்தான் என்பதாம். அவனுடைய சித்தமானது சஞ்சலத் தன்மைகளை

பெல்லாம் விட்டுக் கேவலம் அகால மழைத்தாரைகளி
னின்றும் சாதகப் பக்ஷியானது விலகுவதே போலப் பல
வகை விரோத துக்க ஹேதுக்களாய போகங்களினின்றும்
வைராக்கியத்தையடைந்தது; ஒருகால் நின்மலப் பிரஞ்ஞை
யையுடைய அவன் மேருவின் கண்ணே ஏகாந்தமாயிருந்த
தந்தையாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் ஸ்ரீ
வியாசமகாமுனிவரை நமஸ்கரித்துப் பக்தியோடும, ஹே
தந்தையாகிய ஆசிரியரே! பரவஞ்சனையின் பொருட்டு
வஞ்சமாக ஆட்டிவிடப்பட்ட இந்த சமூசார ஆடம்பரம்
எமுறையாக உண்டாயது? எக்காலித்து அத்தியந்தம்
எவ்வாறு அழியும்? எவ்வளவு பெரியது? எத்துணைக்கால
மிருப்பது? இது யாருடையது? தேகத்திலுடையதா? இந்
திரியத்திலுடையதா? மனத்திலுடையதா? பிராணனுடை
யதா? அங்காரத்திலுடையதா? அதனிலும அயலாய
விகாரியிலுடையதா? நிர்விகார சின்மாத்திரத்திலுடை
யதா? என விணவினான்.

இங்ஙன் வினவிய மைந்தனை விளித்துத் தந்தையரு
ளியது இம்மென்கின்றார்.

சுகப்பிரமமத்தால் விரவபபட்ட பாவ முணர்ந்த ஸ்ரீ
வியாசபகவானால் அம்மைந்தன் பொருட்டுப் புகலவேண்
டிய தனைத்தும் உள்ளபடியே தெளிவாகப் புகலப்பட்டது.
உபதேசித்த அனைத்தெவியுற்ற சுகர் அம்ம! இதை முன்
னரே யானறிந்துளேன் எனத் தனது தந்தையினது வாக்
கியத்தை அபூர்வ அர்த்தமென்றுங் காரணமெனச் சுய
புத்தியினனே பகுமானிக்க வில்லை. ஸ்ரீ வியாசபகவானும்
மைந்தனது கருத்து இத்தகையதென வுணர்ந்து அவன்
மதியையே யநுசரித்துப் புத்திரனை நோக்கி மீண்டுங்
கூறுவதாவது:—ஹேமைந்த! கூறியதினும் அயலாக உண்

மையா யொன்றையும் யான் நன்குகவுணரேன்; பூமியின் கண்ணே ஜனகனென்னும் அரசனிருக்கின்றன்; அவனுண் மையாக உணரவேண்டிய யாவற்றையுமுணர்வான் அவ னிடத்தி னின்றும் நீ யாவற்றையும் அறிவாய் : என்ப தாகத் தந்தையாற் கூறக்கேட்ட சுகர் மேருகிரியினின்றும் பூமியிற் சென்று ஜனகனுற் காப்பாற்றப் படும் விதேக தேசத்திலுள்ள மிதிலையென்னும் நகரத்தை யடைந்தனர். ஹே மன்னவர் மன்ன ! வாயிலின் கண்ணே ஸ்ரீ வியாச பகவானுடைய அருமை மைந்தராகிய சுகப்பிரஹ்ம ஹிருஷியானவர் வந்து நிற்கின்றார் என்று மகாத்மாவாகிய ஜனகரிடத்தில் துவாரபாலகர்களாற் தெரிவிக்கப பட்ட போதினும் ஜனகரும் சுகர் விருத்தாந்தம் தெரிந்தவராய் விரைவி லுபதேசிக்கின் ஸ்ரீ வியாசவசனம்போல அவ மதிப்பால் அவனுக்குக் கிருதார்த்தத் தன்மையை யுண் டாக்க மாட்டாது, அவ்வா றென்மொழியும் போகலாகா தென வெண்ணிச் சுகருடைய வைராக்கியாதி சாதனங் களின் விசுவாச திடத்தன்மைகளை அறியும்வேட்கையுற்று உபேக்ஷையாக அவர் ஆங்கே யிருக்குகவெனக் கூறி ஏழுதினம்வரை ஒன்றுங் கூறாமலிருந்து விட்டார்.

பின்னர் என்னுற்ற தென்னும் ஆகாங்ஷையுண்டா கக் கூறுகின்றார்.

ஜனகதரிசன உற்கண்டையோடு மிருந்தாரே யல்லா மல் வேறொன்றையும் எண்ணவேயில்லை. அதன்பின்பு அரண்மனை உண்முற்றத்தில் விடும்படியாகச் செய்தனர், அவ்விடத்திலும் ஏழுதினங்கள் அவ்வாறே தத்துவத்தை யுணரவேண்டுமென்னும் இச்சையின் மிகுதியிலை அநாத ரவு யாவற்றையுமறந்து இருந்தனர். பின்னர் அந்தப்புரத் தில் விடும்படியாகச் செய்தனர். எதுவரையுணவு முதலிய

வற்றேனை நீர் பூஜிக்கப் பெறவில்லேயா அதுவரை யரசர் தெரியார் என்னும் வாக்கின் வஞ்சனையாளே ஏழுதினங் கள் வரை அந்தப்புரத்திலேயே யவ்வனத்தால் மதத்துல வும் அழகிய மங்கையராற் போஜனதிகளாலும் போகக் கூட்டங்களாலும் பூர்ணசந்திரனுக்குச் சமானமான சுகரை யுபசரிக்குமாறு செய்வித்தனர்.

ஆயின் மேனடந்த மாலுவடானங்கள் மனத்தைக் கனத்த மகிழ்விற் றுயரில் ஆழ்த்தி யிருக்குமே யெனின், திருஷ்டாந்த பூர்வகமின்றென்கின்றூர.

ஜனகர்தந்த அப்போகங்களும் அத்துபரங்களும் ஸ்ரீ வியாசமைந்தராகிய அச்சுகரைத் திடமூலதேதாடு கூடிய பெருங்கிரியைத் தென்றற் காற்றனது அசைவியாததேத போல அசைக்கவில்லே கேவலமே போகங்களிலும் அநாத ரவுகளிலும் நல்ல சமமுடையவராகவும் அதனனே சுவல் தராகவும் அதற்கு மேறதுவாக வாக்கு முதலிய இந்திரியங் களே யடக்கிக்கொண்டும் சந்தோஷத்தோடு கூடிய மன த்தை யுடையவராகப் பூர்ண சந்திரன்போல அங்கேயே சுகரிருந்தார்.

இவ்வண்ணம் அரசர் பெருமான் பரீக்ஷை செய்தபின் சத்காரத்துடன் அழைத்து நமஸ்கரித்து வந்தகாரியம் வினவினரென்கின்றூர்.

இவ்வாறு பரீக்ஷித்தலினனே சுகரது தத்துவதரிசனம் வரை நிலையாயிருக்கக் கூடிய விசாரனைவராக்கியாதி பரிபாக இயற்கையை யறிந்து அச்சுகரை அவ்வரசர் வரவழைத்து மகிழ்ச்சி பொங்கி யிருக்கப்பட்ட அவரைப்பார்த்து ஆச் சரியப்பட்டு நமஸ்கரித்தனர்; எஞ்சுதலில்லாம லுலகின் கண்ணை அவசியஞ் செய்யத்தக்கனவாய பிரகித்த காரி யங்களாகிய பரமபுருடார்த்த சாதனங்கள் முழுவனை

யும் செய்து கிருதகிருதியத்தன்மையை யடைந்தவரே!
எல்லா ஆனந்த லோகங்களும் ஆன்மசுகத்திலடங்குதலின்
அதனைடைவினென எல்லாமறிந்தங்களையுமடைந்தவரே!
நீர் விரும்பியது டாதென விரைவிற் சுகமாக விருக்கின்
றாயென வினவிய அச்சுகரை நோக்கிக்கூறினர்; அரசா
கூறியதைக் கேட்ட ஸ்ரீ வியாசமைந்தர், ஹே குருவே!
இச்சம்சார ஆடம்பரமானது எவ்வாறுண்டாயது? எவ்
வாறுபசாந்திபையடையும்! என்பதையுள்ளபடி யடியே
னுக்கு விரைவிற் கூறுவீராகவென்றனர்.

ஸ்ரீ சுகர் வினவியதற்கு மன்னவர் விடை கூறுதலும்
சுகர் அங்கீகரித்தலுட் கூறப்பெருகின்றது.

மேலுரைத்த வண்ணம் வினவப்பட்ட ஜனகரால் அச்
சுகருக்கு டகான்டாவாகிய அவர் தந்தையாற் பூர்வங்
கூறப்பட்ட அதுமே கூறபபட்டது. அதைக் கேட்டசுகர்
கூறுவதாவது:—சயமாகவே என்னுல் விவேகத்தாலிது
பூவமுணரப்பெற்றது, இதனையே வினவப்பட்ட எனது
பிதாவும் எனக்கு நன்முக அநேக உதாகரண ஞகங்க
ளாலே விரித்துரைத்தார்; உபதேசிப்பவரு மெல்லாம்
மேன்மை மிக்கவரே! நங்களாலும் இதேபொருள் கூறப்
பட்டது, இதுவே சர்வ உபநிடதத்துள்ள மகாவாக்கி
யார்த்தமெனச் சாஸ்திரங்களாகிய வாக்கியார்த்த தாற்பரி
யத்தை நிர்ணயிக்குஞ் நியாயங்களைக் காட்டுவதிற் றற்பர
மாஞ் சூத்திரபாடியாதிகளிலுங் காணப்படுகின்றது.

சுகர் தாந்துணிந்து தந்தையருளிய பொருளைக்
கூர்த்துணிபு விழுதல்.

அவிநாசி கூடஸ்த நித்திய சிதாத்மாவானது சுயம்
அத்விதியமாயினும் சத்விதியமாகத் தன் சங்கற்பவயத்
தாற் பந்தமாம். அங்ஙனமே ஸ்ரீசுரேசுர ஆசிரியராலும்

அருளப்பட்டுளதாம்:—"இக்கிரியாகாரக பலான்மக ஆபாசம் அற்பமும் பரமார்த்தவத்துவைத் தீண்டமே மாட்டாதாம், அதற்கு மோக மாத்திர வுபாதானத் தன்மை யுண்மையின், நாமமில் லபிமான நயத்தினனேமு மெய்மூதனையே மாற்றுமிங்கிது, தாமமில் லருணமப் பொருடம்மினும், சோமசன்மனின் றந்தையைச் சொல்ல லாம்" (இதன் பொருள்) மூரணுறுதருமங்கள் ஆன்மா விற்சம்பவிக்குமாயின் அதற்கு அசங்கத்தன்மை வியாகாத மாம் எனக்கடாவ விடையளிக்கப்படுகின்றதும் இக்கிரியை யென மூரணுறு தருமங்கள் சுகதுக்காதியாம். அநிர்வச நீய அஞ்ஞான பரிகற்பித துவைதப்பிரபஞ்ச சம்பந்தத் தானை ஆன்மாவினது அசங்கத்தன்மை அழிக்கபபடா தாம், உண்மையாக அதனைத் தீண்டாமையின்; அவித்தை யால் பரிகற்பித நீலப்பண்பாற் ககனம கருபபாவதில்லை யாம், அதனலும் அசங்கத்தன்மையழிவு பெறுதாம் என் பதாயிற்று. நாமமில்=அசத்தியமாய துவைதப் பிரபஞ் சத்தின் கண்ணுமை பொய் யபிநிவேசத்தானை யானின்பி துன்பியெனத் தன்னைத்தானை இவ்வுலகம் வஞ்சிக்கின்ற தென்பதாம். அதன் கட்டிருட்டாந்தம் சோம என்பது. ஒரு அதிதரித்திர பேராசைப் பிச்சைக்காரப் பிரமசாரி ஒரு பஞ்சகாலத்தில் சத்துமூட்டியைக்கட்டி யநுதாபத் தோடும் ஒரு மலையிலுள்ள இலந்தைதருவின் சாயையிற் சயனித்துக்கொண்டு இவ்வண்ணம் மனோராச்சியஞ் செய் வானையினன்:—சத்து மூட்டிக் கட்டைவிட்டு அதனல் அநேக ஆக்கள் வாங்கிவளர்ப்பேன், அவையும் ஐந்தாறு வருடங்களில் அநேகங் கன்றுகளை யீனும், அதனல் பதேஷ்டமாய்ச் சேகரிப்பேன், அதனல் தனதானியாதி சகலமும் உண்டாம், அதனல் தாசிதாசாதிய கூட்டம் கிருகம் சம்பாதிப்பேன், இத்தகைய பெருஞ் சம்பத்தை

நோக்கி மிகமிகவும் யோக்கியனகிய எவனேனும் ஒரு பிரபு தனது கன்னிபை என்பொருட்டுக் கன்னிகாதானஞ் செய்துவைப்பன், பின்னர் விதிமுறையே இல்லறவாழ்க் கையை யினிதனுபவிப்பேன், அதனல் வங்கிசம் விளக்கு மிங்கித புத்திரனையின்று சோமசன்மனென நாமகரணம் புரிந்து பின்னர், குடும்ப சௌக்கிய அனுபவசமயத்தில் அழுதுகொண்டு அன்னையைப் பின்றொடரும் சோமசன் மனைத் தன்காரியபாவசத்தை யடைந்து அவனையநாதரவு செய்து செல்லும் என்பாரியைப் பார்த்துப் புத்திரனிமித் தகோபத்தால் அடிப்பேன்னனத் தன்பாரியையடித்தான், அதனற் பயிக்கபாத்திரம் கரகத்தா லிருபிளவாயது, சத் துக்கனும் வாயுவேகத்தால் அடித்துக்கொண்டு போகப் பட்டன; பின்னர் அந்தோ! வெந்துயரம் நொந்துகெட் டேன் மந்தபாக்கியன் யான் சத்துமாக்கனும் எனக்கு வாய்க்கெட்டாமற் போய்விட்டனவே யினியென்ன செய் வேன் என விழித்துக்கொண்டு தந்தை புலம்பினன்; இது தான் றிருட்டாந்தமாகக் கூறியதின் கதையென்றுணர்க.

இது தன்னிடத்திலிருக்கும் அஞ்ஞானத்தினை லுபகிதமாய தன்பால் ர்ாலுவகையைக் கற்பிக்கும் விகற்பமாகிய அநந்தகாம கருமவாசனைகளாகிய விரைகளானே விருத்தி யடைந்து பிரளயசுழுப்திகளிற் சமஷ்டி வியஷ்டி சமஸ்கார பரிசேடமாக அவ்வியாகிருதத்தில் லீனமாகியமனுதி ஜீவபாவவுபாதி வடிவமாம் அந்தக்கரணத்தினின்றும் பிரளயமுறைக்குமாறிய முறையாக முதலில் அபஞ்சிகிருத ஆகாசாதி உற்பத்திக் கிரமமாகச் சமஷ்டி ஹிரணிய கருப்ப வடிவமாகவும் அதன்பின் பஞ்சீகரண விராட்டு வடிவமாகவும், அதன் பின் அன்னதிக் கிரமமாக வியஷ்டி தூலதேக வடிவமாகவும், அதனுள்ளே தன்புறத்தும் வியஷ்டிலிங்க சரீரவடிவமாகவும் ஆவிர்ப்பவித்து மகா

அநர்த்தரூபமாக விளங்கும், அதுவும் கரும உபாசனைச் சமுச்சயமாத்திர அனுஷ்டானத்தால் அத்தியாத்மிக விபஷ்டிபாவ பரிச்சேதவாசனை மாத்திரம் ஒழியவே சமஷ்டிஹிரணியகருப்பபாவமா யெஞ்சாநிற்கும், சிரவணதி பரிபாகத்தாலுண்டாயதத்துவ சாக்ஷாத்காரத்தானே வாசனை யோடு கூடிய காரியகாரண அவித்தை நாசமாங்காலோ மூலங்கெடலால் அத்தியந்தம் அந்தக்கரணங்கெடலால் அடியோடும் கெடுகின்றது; ஆகையாலிகழத்தக்க சம்சாரம் சாரமற்றதென்பதென்றுணிபாம். சுவப்பிரகாச ஆன்மாவின் கண்ணை நிலைபடாமையினும் பொய்யானமையாலும முன்னரே தகிக்கப்பட்ட தன்மையையுடையது தான், ஆதலினனே சாரமற்றதாம், அத்தகையது மறுபடியும் சாக்ஷாத்காரப் பிரளயாக்கினி யெங்கும வியாபிக்கும்போது எவ்வாறிருக்கும்; மேலே தகிக்கப்பட்ட திருணமானது உள்ளே சாரமானது சேடித்தின் மீண்டுமீண்டும் மூளப்பதற்கு முடியும் இச்சம்சாரமோ சாரமில்லாமலே தகிக்கப் படுவதாகத்தத்துவவித்துக்களின் அனுபவ மிருத்தலின் எங்ஙனுண்டாகும் ? இதுவென்னென் முன்னரே சுயமாகவே விசாரத்தால் அறியப்பெற்றது, இதுவேயுண்மையாவென் ? ஆயினதைச் சந்தேகமில்லாம லிருகயத்தி னுறைக்குமாறு ஹே மகாபாகுவே ! எனக்குக் கூறுவீராக ; நாலுவிடயங்களை இதுவாதத்துவம் அல்லது வேறுவென அவிசுவாசத்தால் உழலாநின்ற வுளத்தால் உழலாநின்றயான் உமது வசன விசுவாசத்தினுலே ஆண்டேநிலைபெற் றினைப்பாறுவேன், எனக் கூறியதைக் கேட்ட ஜனகர் கூறுவதாவது:—ஹே மகாமுனிவரே ! நீருணர்ந்ததைப் பார்க்கினும் அதி மேன்மையானது யாதொன்றும் வேறு நிச்சயிக்கத் தக்கதாயில்லை; சுயமாகவே நீருணர்ந்தீர் குருவினுலும் மீண்டுங்கேட்டுக்

கொண்டீர் அதுவே திடமெனத் துணிவீராக. அவ்வ கடந்த அறிவுவடிவு ஒரு புருடனென பிங்குள்ளான் ; அப வொன்றுமில்லை.

மேலும் ஜனக மன்னவரே இதோபதேசமாகத் தொடர்ந்து கூறுகின்றார். தற்சங்கற்பத்தாலே தளையுறுட், சீர்ச்சங்கற்பத்தாலே நீங்கும். என்பதாம். தனது சங்கற்பத்தினாலே கட்டுறுகின்றான் விட்டானேல் சங்கற்பத்தை விடுபடுகின்றான்; அதனால் வெட்டவெளியாக உம்மால் அறியவேண்டியது அறியப்பட்டது, மகான்மாவாகிய உமக்கு முன்னர் எல்லாப் போகங்களினின்றும், இப்போது எல்லாத் திருசிடங்களினின்றும் அதிவிரக்தியான துண்டாகி யிருக்கின்றது வேறு பாலகராயினும் விடயத்தியாக சூராதலின் மகாவீரரே ! உமதுமதியானது நீண்ட ரோகங்களாகிய போகங்களினின்றும் விரக்தியையடைந்துளது, நீர்வேறென்ன கேட்கவேண்டு மென்றிச்சிக்கின்றீர் ? உமக்குப் பூர்ணத் தன்மையுண்டானதே போலச் சர்வஞானங்களின் மகாந்தியாகியும் எப்போதும் அபாரமான தவத்தையே செய்துகொண்டிருக்கும் உம்முடைய பிதாவிற்கும் பூர்ணத் தன்மையானது உண்டாகவில்லை. (இதுவும் இது போன்றனவும் சுகருக்குத் திடப்பொருட்டுக் கூறியவாம்) யான் வியாசரினும் அதிகனே யாவேன், அவருடைய சீடராயும் மைந்தராயும் இருக்கும் நீர் போகேச்சைகள் யாவற்றையும் அடியோடு விட்டிருத்தலின் என்னினும் அதிகமேயாவீர்; பூர்ண சித்தத்தை யுடைய உம்மால் அடையத்தக்க யாவுமே யடையப் பெற்றனவாம், திருசியதரிசனமே சமூசாரத்திற் றள்ளுவதாதலின், பாகிய திருசிய விடயத்தில் விழவேண்டாம், வேறுபிரமமொரு

பரே ! முக்தராய்விட்டீர், மயக்கத்தை விட்டுத் தொலைத்து விடும். "அற்பமதேதனும் வேற்றுமையாற்றிடின், அற்பனக் காலையச்சமதனடைவன்" என்னுஞ்சுருதியினுமை அறியத் தக்க தயலொன் றுளதென்னும் மயக்கத்தையும், திருசிய தரிசன மயக்கத்தையும் விட்டொழித்து விடும்.

இவ்வாறு மகாராஜாவாலுபதேசிக்கப்பட்டபின் அச்சுக முனிவர் என்ன செய்தாரென்பதை யறியும் அவாநிகழ அறைகின்றார்.

மகாராஜா வுபதேசித்தபின் ஞான அடைவினை பிரதிபிம்பமெனப்பட்ட தன்பால் அதிஷ்டானத்தன்மை யைக்கண்டு சொஸ்தமாய்ச் சுகமாயினரென்பதாம். ஜனக ராகிய மகாத்மாவால் அம் முற்கூறிய அளவுகடந்த சிதாத்ம ஏகரசநீர் என்பதாக உபதேசிக்கப்பட்ட அச்சுகர் திருசியமலினமற்ற நிரமலமான பரமவஸ்துவின் கண்ணை சும்மா விருந்தனர். சோகமபயம் ஆயாசங்கண் முழுவதுமற்றுச் சேட்டையற்றுச் சம்சயமற்றுச் சாத்விக தேவதைகள் வாசஞ்செய்தலான் விசேஷபம் யாதொன்று மின்றி யிருத்தலின் அநிந்திதமாய்ச் சமாதிக்கநுகூலமான மேருவின் சிகரத்தைநோக்கி நிருவிகற்ப சமாதியின் பொருட்டுச சென்று, ஆண்டு நிறுவிகற்பசமாதியிற் பதி னையிரவருடமிருந்து தைலந்தீர்ந்த தீபமேபோல ஆன்மா வின்கண்ணை விசேகமுத்தியையடைந்தார்.

சுகரடைந்த விசேகமுத்தியை வருணித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ இராகவரைச் சுகர்க்கொப்பாக்கி ஸ்ரீ விசுவாமித்திர மகரிஷி கூறுகின்றார்.

திருசிய வன்முகத்தன்மையும், அதற்கு மூலமாகிய அஞ்ஞானமும் அகன்றமையின் சுத்தனாகி, அதனினை சஞ்சித ஆகாமியங்கள் காணப் பெறுமையானும், புண்

னியபாவங்கள பற்றுமலும் அற்றும் போய்விட்டமையா லும் அமலான்மாவும், ப்ரார‌ப்தகருமந் தேய்ந்துவிட்ட மையின், அசுத்ததேதகாதி நீங்கிவிட்டமையின், புனிதபத மும் சுயமாகவே நிருமலமும் ஆகிய பரமான்ம வஸ்துவின் கண்ணே நீலமேக சம்பந்தம் விட்டுப்பிரிந்து கடலில் விழுந்து ஒன்றுகும் நீர்த்துளியேபோல மகாத்மாவாகிய சுகர் சர்வவாசனையும் ஒழிந்தவராகிப் பேதஞ்செய்யு முபா தியற்றமையின் உண்மையாயஅகண்டஜக்கியத்தையடைந் தனர்; பேதத்தையுண்டாக்கும் அஞ்ஞானமானது அடி யோடும் அழிந்துபோனபின்பு ஆன்மாவிற்கும் பிரஹமத் திற்குமில்லாத பேதத்தைச் செய்விப்பவன் யாவனென விஷ்ணுபுராணமுங் கூறுகின்றது. சுகர்கதையைப் பிர கிருதத்திற் பொருத்திக் கொண்டு ஸ்ரீ இராமருக்குபதேசிக் கும் பொருட்டு ஸ்ரீ வசிஷ்டரை முயல்விக்குமாறு தொடங் கிய ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் கூறுகின்றார், அந்தநெறியென. அந்த வியாசமைந்தனுக்கு மலமாத்திர நீக்கும் எவ்வளவு வகையாய யூகத்தோடு கூடிய வுபதேசம் பொருந்தியதோ அவ்வளவே யுனக்கும் வேண்டியதாக இருக்கின்றது. வேற மூனீசுரர்களே! இந்த நல்லமதிமானுகிய இராமனுக்குப் போகங்களியாவும் ரோகங்களைப்போல ருசிக்கவில்லை யாத லின் இவனுல் அறியவேண்டியது முழுவதும் அறியப பட்டதே யாய்விட்டது. போகக்கூட்டங்கள் யாவும் சுவைக்காமற் கைத்ததே அறியவேண்டியதை யெல்லா மறிந்த மனத்திற்குத் திடமான இலக்கணமாகும்.

வாசனையே பந்தகாரண மெனவும் அது தீர்தலே மோக்ஷகாரணமெனவும் அஃதின்றியவரே ஜீவன் முக்த ரெனவும் கூறுகின்றார்

போகவாசனையினுலே பொய்ப் பொருள்களாலாய பந்தம் மிகத்திட மாகின்றது; அவ்வாசனை தேயத்தேயப்

பந்தமும் உலகின்கண்ணே மிகவுந்தேய்ந்து விடுகின்றது. ஹே இரகுவீர! வாசனைக்ஷயமே மோக்ஷமென மகான்க ளாற் கூறப்படும், பதார்த்த வாசனைகளின் றிடத்தன் மையே பந்தமெனப் பகரப்படும். எத்துணை விடயவா சனையழிகின்றதோ அத்துணை விடுபடுகின்றன், எல்லாவாற் றினும் அழியிலே எல்லாவற்றினின்றும் முக்தியை யடை கின்றன். அற்பசிரவணதி யாயாசத்தினாலும் அபரோக்ஷ திருக்கு சொரூபம்திருசியவிவேகமாத்திரத்தினாலும்நன்கு பரிசயித்தல் கூடுமாதலினாலும், தனதாத்ம தத்துவத்தின் தொடக்க ஞானமுண்டாதல்கூடும், விடயவைராக்கியமோ மிகக்கிலேசமுற்றே யுண்டாகின்றது. ஆலைந்த ஞானமே போதுமே வைராக்கியத்தினால் யாதுபயனெனின்? இரா காதிகளின் றடையில்லாமல் யாவன் காண்கின்றனனே அவனே தத்துவஞான ஜன்னிய அவித்தையழிவின் பலத்தை யுடையவனுங் அறியவேண்டியதை யறிந்தவனும் பண்டிதனும் ஆவன்: தொடக்கஞானியோ மூர்க்கத்தன் மையை யகற்றுமையின் அத்தகையனாகான். அறைந்த பண்டிதனாகிய மகாத்மாவின் பொருட்டோ போகங்கள் பலாத்காரத்தானும் ருசியையுண்டாக்க முடிவனவாகா; கீர்த்தி பூஜை இலாபம் முதலிய யாதொருபல உத்தேசமு மில்லாமலே, கேவலம் யாவனுக்குப் புவியிலுள்ள போகங் களெல்லாம் அருசியாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவனே ஜீவன்முக்தனெனப்படுவன், இடாம்பீகபோகத்தியாகத் தினாலே இஷ்டசித்தி யெங்ஙனுண்டாம்? வைராக்கிய ஞானவுபரதிகள் மிக விருத்தியாயின் பரஸ்பர சகாயத் தன்மையினாலே னுண்டாம் ஞானபரிபாக அதிசயத்தாலே மூலமானது கெடுதலின் அத்தியந்த ஆசை நாச முண்டா கும். எத்துணை எத்துணை அறிவு அறியப்பட வில்லையோ அத்துணை யத்துணை ஜந்துக்கட்கு விடயங்களில் வைராக்கி

யம் மருத்தலத்திற் கொடிபோல் உண்டாவதில்லை. "இரதமு மிவற்கிங் கிறைகரு -கும்" எனக்கீதையு மிதையே கூறுகின்றது.

இந்த ரம்மியமான போகவிடயங்களியாவுமெதனால் திரகுநந்தனனை இரஞ்சிக்கச் செய்யவில்லையோ அதனாலே பாவனையறிய வேண்டியது முழுவது மறிந்தவர்களே தெரியவேண்டும் என ஸ்ரீ இராமர் தத்துவ முணர்ந்தவர் ஆயின் உபதேசிக்க முயலல் யாதுகாரணம் பற்றியோ வெனின் கூறுகின்றார்.

வேறு முனிநாயகர்களே! இராமச்சந்திரன் யாதை யுள்ளே யறிந்துள்ளாரே அதுவே வஸ்துவென்பதாகச் சத்புருடர்கள் வாயிலாய், முன்னர் விசுவாச திடமில்லா மையினலே அடையாததுபோலிருந்தது, இப்போதுகேட்டு விசுவசித்து அதன் கண்ணே சித்தவிசிர்ந்தியை யடை வன். அதன் மூலமாய் அன்னிய அதிகாரிகளுங் கேட்டுத் தத்துவத்தை யடையலாம். ஆகவே யுபதேசப் சர்வப காரமாகும். சரத்காலமாகிய இலக்ஷ்மி மேகமற்ற நிர்மல ஆகாச மாத்திரமாக எஞ்சியிருப்பதை வாஞ்சிப்பதே போல இரகுநந்தனனுடைய மதியும் துவைதமியாவற் றையும் நீக்கி அத்விதீய சின்மாத்திரமாய்ப் பரிசேடித்து நிற்றலாகிய விசிராந்தியைக் கேவலம் விசுவாசத்தால் வாஞ்சிக்கின்றது. ஈண்டு இம்மகாத்மாவாகிய இராகவ னுக்கு இவ்வுப்பாறுதலுள்ளத்தி லுண்டாவதற்காக இப் பகவனாகிய ஸ்ரீமான் வசிஷ்டரே யுக்தியை யுபதேசிக்க வேண்டும் நீரே யென் உபதேசிக்கக் கூடாதெனின்? இக்ஷ்வாகுகுல முழுவதிற்கும் எப்போதும் குலகுரு வாகவும் நியந்தாவாகவும் இருப்பவரிவரே; இந்நியந்தா வைக் கடந்தன்றே, திரிசங்கு முதலியோர் பெருந்

துயரை யடைந்தனர், சாவசாஸ்திரங்களையு மிவர் அறிந்தவர், உண்மையாகச் சர்வசாக்ஷியா யிருப்பதோடும், போகபலத்தாலும பிரிவுபிரிவாகவும் இவர் யாவற்றையும் அறிந்துகொண்டே யிருப்பவர், அதற்கேதுவாக மூன்று சாலங்களிலும் நிருமலமாகிய மோகங்கடந்த தரிசனசாதனமாய மனத்தையுடையவரு மிவரேயாவர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைநோக்கி ஸ்ரீ விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராகவர் உத்தமோத்தம அதிகாரியாக இருக்கின்றபடியிலேலே இனிதுபதேசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தல்.

ஹே வசிஷ்டபகவன்! முன்னம் நமமிருவருடைய வைராழுஞ் சாந்தியாகும் பொருட்டும் மகாமதிமான்களாகிய முனிவர்களின் சிரேயசின் பொருட்டும் நிடதமலையினுடைய சோலையடர்ந்த விசாலமான இடத்தில் பகவானுகிய ஸ்ரீ பிரஹமாவால் விரிவாகவுபதேசிக்கப்பட்ட மேன்மையாய யுக்திநிறைந்த ஞானமானது தங்களுக்கு ஞாபகத்திலிருக்கின்றதா? எந்த யுக்திப்பிரவாகம் நிறைந்த ஞானத்திலே இந்தசசம்சார சம்பந்தமாய வாசனையானது சூரியனை யிருளானது முற்றினுமொழிவதேபோல முற்றினுஞ் சாந்தமாகுமோ, அதேஞானத்தைத பரமசிடனுகிய இராமசூர்த்திக்கு விரைவில் விசிராந்தியான துண்டாதற் பொருட்டு நீருபதேசிக்கவேண்டும். இவ்வுபதேசமானது அற்பல அதிகப் பிரயாசமுடையதாகாது; ஏனெனின்; இராகவன் கல்மஷம் நீங்கினவனுக இருக்கின்றன். நிர்மலமான கண்ணாடியில் முயல்வில்லாமலே முகமானது பிரதிபிம்பிக்குமல்லவா? இவ்வுபதேசம பயனின்மையையுண்டாக்கமாட்டாது; மாறுக. உமமுடைய ஞானத்தன்மை தையமுதலியவற்றிக்குப் பயனுடைமை கிடைத்தலானே மேன்மையே யுண்டாகும், விரக்தனுகிய நல்ல

சீடனுக்கு யாதுபதேசிக்கப் படுமோ அஃதே ஞானமுஞ் சாஸ்திராத்தமும் ஆகும் அஃதே புகழத்தக்கதும் பாண் டித்தியத்தை விளக்குவது மாகும். சுபாத்திரத்தி லீடா விடின் வீணைகபதோபாதலின் இகழ்வே யன்றோவாம்.

அதிகாரிக் குபதேசித்தல் அடாத காரியமெனவும் ஸ்ரீ இராமருக் கவசியம் உபதேசிக்க வேண்டுமெனவும் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவர்கூற ஸ்ரீ நாரதாதியர் அவசியம் செய்யத்தக்க தென்கின்றார்.

சீடனும் விரக்தனும் அல்லாதவனுக்கு ஏதேனுஞ் சிறிதை யுபதேசஞ் செய்யிலே அது கருநாய்த்தோலிற் கவிழ்த்த காராம்பசுவின் பாலைப்போற் களங்கத்தையே யடையும். இராகாதிகளின் காரணம் அவித்தையாக விருத் தலின் அவ்வவித்தை நீங்கலானே இராகம் பயம் குரோ தம் முதலியவை நீங்கினவரும், அபிமான மற்றவரும், பாவமற்றவரும் அகிய உம்மைப் போன்றவர் எவர்க்குப தேசஞ் செய்கின்றாரோ அப்போதே அவ்விடத்திலேயே அபரோக்ஷ ஆன்மாவின்கண்ணே கேட்ட மதியானது இளைப்பாறுதலை யடையும். காதிமைந்தராகிய ஸ்ரீ விசுவா மித்திரரானே இவ்வாறியம் பப்பெறவே ஸ்ரீ வியாசநாரதர் முதலிய முனீசுரர்களெல்லாம் அப்பொருளையே நல்லது நல்லதெனப்புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பேசினர்கள். அதன் பின் சக்கரவர்த்தியின் சமீபத்தில் வீற்றிருப்பவரும் மகா தேஜசை யுடையவரும், பிரஹ்மாவின் மைந்தரும் பிரஹ் மாவிற்குச் சமான மானவரும், மகாமுனிவரும் ஆகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் பிரஹ்மாவின் மைந்தராய்ப் பிரஹ்மா வைப்போலவே மகாதேஜசு முதலிய குணங்களோடு கூடி விளங்குதலின் திவ்யதேஜசோடு கூடிய மகரிஷிகளினது முன்னிலையிற் பிரஹ்மாவைப் போலவே புகலத் தொடங் கினர்.

தத்துவ ஞானிகட்டு இலக்கணபூதமாய அபிமான மின்மை முதலிய நற்குணங்களைத் தமதொழுக்கத்தானே சிக்ஷிப்பித்துக் கொண்டு விநயமான மொழிகளானே ஸ்ரீ விசுவாமித்திரராற் பிரார்த்திக்கப் பட்டதைச் செய்கின் றேன் எனப் பிரதிஞ்ஞை செய்தல்

ஹே மகாமுனிவரே! நீர் ஆணையிட்டபடியேயாதொரு தடையுமில்லாமற் செய்வேன், சமர்த்தராயினும் கற் றுணர்ந்த பெரியோர் சொற்கடக்குஞ் சமர்த்தர்யாருளார்? யானிப்போதே அதிவிரைவில் அரச குமாரர்களாகிய இரா மாதிகளினது மனத்திலிருக்கப்பட்ட அஞ் ஞானத்தை ஞானத்திலுலே, தீபத்திலுலே இரவினிருளை அகற்றுவதே போல அகற்றுவிப்பேன்; அஞ்ஞானதனை நீக்குவதிலும் ஞானத்தை யாக்குவதிலும் யாதொருதடையுமே கிடை யாது. நிடத மலையின்கண்ணே சம்சாரமயக்க நீங்கும் பொருட்டு முன்னர் என்தந்தையாகிய பிர்ஹமாவினல் எந் தஞானமானது உபதேசித்தருளப்பட்டதோ அவையாவற் றையுமே சிதறுமற் கிரந்தத்தோடும் அர்த்தத்தோடும் ஸ்மரித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றேன்; அபரிச்சின்னமா தலினலே பூர்ணமாக எந்தஞானசொரூப ஆத்மதத்துவ முளதோ அதை நிரந்தரம் அனுசந்தானஞ் செய்து கொண்டே யிருக்கின்றேன். இந்த மகாத்மாவாகிய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் இந்தப்பிரகாரம் வெளிப்படையாகப் பிரதிஞ்ஞையைச்செய்து, சூரனும் நடனும் ஆயுதாதிகளைத் தரித்தல் பூடணாதிகளைப் பூணன்முதலிய சாமக்கிரிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு இனிதாகவிளங்குவதேபோலச் சீட னுக்கான்மஞான மெளரிதிலுண்டாவதற்காக வேண்டிய உபாயங்களான திருஷ்டாந்தம்கதை பிரமாணந் தருக்கம் முதலியவற்றின் அனுசந்தான உற்சாகாதிசாமக்கிரிகளைச் சேர்த்தலானே உபதேசஞ் செய்பவர்களின் மிகுந்த அழ

கைக்கொண்டு தினிதாக விளங்குபவராய்ச் சகத்திலுள்ள சர்வப்பிராணிகளின் அறியாமையினது வேரைபபிடுங்குவ தட பரமபதத்தை முக்கியமா யறிவிப்பதும் ஆகிய இந்த சாஸ்திரத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்,

ஓம்சுவஸ்தி. ஸ்ரீகணேசாயநம: பூர்வப் பிரகரணத் தானே நித்யாநித்திய வஸ்துவிவகத்தினின்றும வைராக்கி பம் சமாதியங்குரபீஜம் முமுக்ஷுபல பரியவசாயி முக்தி பத் தன்மையானே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது; இப்போது முமுக்ஷு விவகாரம், சமாதி இங்ஙன் செய்யற்பாலதா மென்பதை யிடைத்தாய், மனனநிதித்தியாசன அங்கமு டைத்தாய். சிரவணவடிவ உத்தரபபிரகரணத்தால் அறை யப்பெறுகின்றது; பிரசங்கத்தால வந்ததுஞ் சிறிதுசிறிது. ஆண்டிழுதற்கவியிறுதில தைவாதீனம் சர்வம பௌருஷம் ஸ்பர்த்தம் ஆகலின் விசாரவிஷயப் பிரயத்நபரத்தன்மை யைப் பற்றலாகாது எனப்பகர்ந்துகொண்டு திரியும படிப பாளிகளின் சங்கையாகமத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டு பரி காரிக்கின்றார் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் முன்னுற்ற யாவற்றை யும் அனுசந்தித்துப் பார்த்து விஸ்தாரமாக அவற்றை யுபதேசிக்க விரும்பிச் சற்குருவின்றியானவடிவ மங்கலத் தைச் செய்துகொண்டும், விதனதையின் சமபிரதாய சுத்தி யைக் காண்பித்துக்கொண்டும், சிடரை யொருமைப் படுத்திக்கொண்டும், முன்னர்ச சிருஷ்டியிறுதியில் என் றந்தையாகிய பிரஹமாவான பகவானல் யாவருக்கும் சர்வசம்சார துக்க உபசாந்தியின் பொருட்டு எந்த ஞான சாதனமான சாஸ்திரம் அருளப்பட்டதோ அவ்விதையே கூறுகின்றேன் கேளென்கின்றார். சமைமதமை முதலிய சாதனசம்பத்தோடுகூடிய சுகர் முதலியோருக்குச் சிர வணம் பஸிதமாம் இப்போதுள்ள மற்றையர்கட்கு யாங்ங

னம் அதுபலிக்கும், சாதனஞ் சம்பாதித்தல் முடியாத காரியமன்றேவெனின்? எனிதென்கின்றூர்.

புருடமுயற்சியாற் சாதிக்க முடியாத தொன்றில்லே யாம், இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே எப்போதும் எல்லாரா லும் விடாதனுட்டிக்கப்பட்ட புருடமுயற்சியினுல் எல்லாப் பொருள்களும் அடையப்படும். யாவராலும் எப்போழ் தும் யாவுமே அடையப்படுமேலாயின் எங்ஙனஞ் சிலவி டத்தில முயற்சி பயன்படாமற் போதல்கூடும்? விடாமு யற்சி வேண்டுமென்றுணர வேண்டும், வேண்டவே யுபே க்ஷிக்காமன் முயலிற் கூடாதகாரிய மென்னே! முயற்சியா னது ஈண்டே பலசியம முக்கியமாகிப் பலன்றரும், தெய்வ மானது முயற்சியினுமம வேறுகவோ இன்றும், இலதாகவே முயற்சிக்குவேறுகத் தெய்வத்தின் இன்மை, தெய்வத்தி னுமம முயற்சிக்கு முக்கியத்தன்மை, முயற்சியினுனே புரு ஷார்தத சித்தியுண்மை யென்னு மியாவற்றையும் உளகங்க ளானே யுணாத்துவான் முயற்சியை யிருவகைபபடுத்து வா, எவ்வாறு எவன் முயல்கின்றனனே அவ்வாறு அவன் தன்கருமத்தையே அனுபவிக்கின்றனன், தெய்வத்தாலு பய விபரீதத்தன்மை வரலாமேயெனின்? முன்னியற்றிய கருமமே பலத்தைக் கொடுக்கவந்தபோது தெய்வமெனப் படுகின்றது, அதனினும் அயலாகத் தெய்வம் காணபபட வில்லை. இன்னுந் தெளிவாகக் கூறுங்கால் சாஸ்திரதனைதக் கடந்ததும், சாஸ்திரத்தைதத் தொடாந்ததும் என முயற்சி யிருவிதமாகக் கூறப்பட்டுளது அவற்றுண் முதலது அகர்த் தத்தின் பொருட்டும், மற்றது பரமார்த்தத்தின் பொருட் டும் ஆம்; ஒருகாற் சமமும் சமமின்றியுமாம் இருக்கும் முந்தியதும் இகத்ததும் இரு கடாய்கள்போல வலுத்தது வெற்றியுறும், சாஸ்திர நியம நன்முயற்சியால் முந்தியதை மாற்றலாம். இவைப்பில்லையாயின் அந்தியத்தில் அதைச்

செய்யலாமே இப்பொழுதே யதனை லாகவேண்டிய தன்னெனின்? பாலிய முதற்கொண்டு மிகமிகவும் பயின்ற நன்னூல் நற்கூட்ட முதலிய குணங்களுடன் கூடிய புருடமுயற்சியால் அதன்பயன் இனிதாக அடையப்படும். விதிற் செய்யப்பட்ட மிருதுவான இளமுட்போன்ற வற்றுற் பயனின்றும், இவ்வண்ணம் எம்போன்ற ஜீவன் முக்தர்களானே கண்கூடாய்க் காணப்பட்டது அனுபவிக்கப் பட்டது கேட்கப்பட்டது* சாதனங்களாற் சாதிக்கப்பட்டது அதனைத் தெய்வத்தா லடைந்தோ மெனல் வீணும்.

வாசனையின் பரதந்திரவயப்பட்டதானே சுதந்திரப் பிரவிருத்தி கொண்டுதற்பயனும் பொருள் நன்கடைவான் முடியாததாக விருக்கின்றது அம்முயற்சி னினக்குச் சுபத்தைத் தருவதாக ஆகுகவென ஆயினும் முன் வாசனையின் பரவசனுகிய எனக்கு இப்போது சுதந்திரத்தன்மை சித்தியாதாம் எனல்.

ஹே பகவன்! பழையவாசனையின் கூட்டமானது என்னை யேவுகின்றபடியே யிருக்கின்றேன், தினமுகிப் பரவயனையான் என்ன செய்வேன் இப்பொழுது பலத்திற் சுதந்திரமில்லாமை யுளதாகுக, வருங்காலத்திய பலானுகூலமாய முயல்வீலோ, சுதந்திரமே யிருக்கின்றதாம்; நல்வித்தையை யடைவுற்ற பிறப்பா லனுமிக்கப்பட்ட நன்முயற்சிப் பிராரப்தபலத்தோடு கூடிய பூர்வ வாசனைக்குத் தனது விரோதியாய பலமாத்திரத்தைத் தடுக்குந் தன்மை யிருத்தலின், அவனதிகாரப் பிறப்பின் கண்ணும் அவன் பிரவிருத்தி சுதந்திர மில்லாவிடில் கருமத்தையும் பிரஹ்மவித்தையையும் போதிக்குஞ் சாஸ்திரமும் வீணியன்றேபோம், எனக்கருதிக் கூறுவார் அற்புதனே யென்றார். அதிகாரி ஜன்மஹேதுவான வாசனையி னுத

யோனே நீ சாசுவதமான மோக்ஷத்தை யடையப் போ
கின்றாய், அதுவும் உனது பெருமுயல்வினனே யுண்டாய
ஞானத்தானே யல்லாமல் வேறுவழியாக இல்லையாம்,
வாசனையின் சகாயமோ ஜன்ம விவேகசம்பத்து விசேஷ
ணத்தினாலே யனுமித்துக் கொள்ளலாமல்லவா! கூறிய
பொருளை நன்றாயுணர்ந்து கொள்வான் வாசனையின்
பிரிவை விரதல் சொற்பயில் என்பது. வாசனைக்கூட்டம்
சுபமெனவும் அசுபமெனவும் இருவகையாம்; உனக்குப்
பழைய வாசனை சுபமா? அசுபமா? சுபமும் அசுபமுமா?
உளது.

இவ்வாசனை யிருப்பின் இப்பயன் ஆமெனவும்
இவ்வாதனையை விருத்தி செய்யவேண்டு மெனவும்
கூறுகின்றார்.

புருடார்த்த ஹேதுவாய சுபவாதனையையே அனு
சரிப்பாய், கூறிய இரண்டனுள் சுத்தவாதனையின் கூட்டத்
தானே யேவப்படுவையேல் இப்போது அம்முறையாகச்
சுபத்திரனே அழியாத பதத்தை யடைவாய். மற்றதே
லோ, சுதந்திரமாக வாதனைகட்கு எழுச்சியோ கிடையா
தாம், மற்றோ வெளிப்படுத்துவதன் வாயிலாகவே யெழும்
அசாதுக்களுடைய சங்கமத்தானே தெய்வத்தால் அசுப
வாசனை யொன்றெழுந்து உன்னை மகாசங்கடத்தில் அழுத்
துமாயின், அதையும், அதற்கு விரோதியாய சாதுசங்கஞ்
சற்சாஸ்திர முதலியவற்றின் றிடசேவையானே விரோதி
வாசனையைக் கிளப்பி விரைவில் தூரத்தே தள்ளித் திரஸ்
கரிக்க வேண்டும். முயற்சியினற் கிடைத்த பலத்தால்
சுகியம் வெற்றி கொள்ளலாம். “ எவன் மனத்திருந்தும்
அம்மனத்தயலாம், எவனை மனந்தான் அறியாதாமோ,
எனமனதின் பிரேரகமாய பிரஞ்ஞாத்மா அன்னிய மென

வே கேட்கப் படுகின்றமையின் அதனதீனமாகவே மனே வாசனை யுற்பவமாங்கால் யாங்ஙனம் எனக்கு நல்லவாசனை யுண்டாக்குஞ் சுதந்திரங் கூடுமெனின் அறிவுமாத்திர இயற்கை வாய்ந்த பிராஞ்ஞனெனப் படுமதுவே நீயாவாய்; ஜடவடிவமாய சூக்குமதூல தேகங்கள் அன்னியனுய் விடுமாறு நீயாகாய் "இதனினும் வேறுய்க்காண்போனின் றும், அதுவே நீயாயமர்ந்தனை" என்பதாதி சுருதியு மிதையேயன்றே கூறுகின்றது. ஆதலின் இவ்வாறு சின்மாத்திர சொரூபமாயிருக்கு நினக்கு அன்னியமாய சேதனத்தாலறியப்படுந் தகைமை எவ்வாறு கூடும்? பிராஞ்ஞன் உன்னினும் அன்னியன் ஆவனேலாயின் சித்திற்கு மற்றொருசித்தால் ஒளிர்தல் கூடாமையின் உன்னைப்பாராமல் சர்வஞ்ஞமேயது ஆகாதாம ஆதலின், நீயேயதுவென மாற்றிக் கோடலானே ஒருமையானது சித்திக்கும். அன்னியத்தால் நீ விளக்கப்படுவையேயாயின் உனக்குச் சேதனத்தன்மை எங்கேயிருக்கும், சித்தாலொளிர்வதற்கு வந்தடையும் ஜடத்தன்மையை நீக்கலுமேலுமோ? சித்திற்கு வேறுசித்தால் விளங்குதல் கூடுமேல் அதுவும் அன்னியத்திற்கு விடயமாம், ஆகவே எல்லபில்லாதுசெல்லுந் தோடமுமாம், அன்னிய முன்னை யறியுமேயாயின் அது தனையறிவது யாதோவேறு? அவ் வறிவதையு மறிவதுயாதோ? அதற்குமயலதேல் அநவஸ் தையாகும், அதுவும் உண்மையாக மாட்டாமல் வஸ்து சித்தியைச் செய்யாதாம், ஆகவே உனக்குச் சத்வாசனை யை வெளிக்கிளப்பும் முயல்விற் சுதந்தரத்தன்மை தடை யற்றதே யாகும். புருடசுதந்தரத் தன்மையின் முக்கியத் திற்குப் பயனென்னெனின், சுப அசுபங்சுளாகிய வழி களில் பெருகிவருமவாசனாநதியை முயல்விஞலே சுபவழி யிலேயே திருப்பிவிட வேண்டும். வீரியவான்களுக்குள்

மகாவீரிய! அசுபங்களிற் றிரிந்துகொண்டிருக்கும் உனது மனதை முயற்சியின் வலியினாலே சுபங்களிலேயே புகுத்த வேண்டும், சுபங்களில் அவதாரணப் பொருட்டுத் தகுதியைக் காண்பித்துக் கொண்டு கூறியதையே நிகமனஞ் செய்யும் பொருட்டுச் சித்தமாய நதியானது புண்ணியத்தின் பொருட்டும் பாவத்தின் பொருட்டும் என இருவகையாய்ப் பிரவாக மூற்று வருகின்றது, அவற்றுள் ஒருதாரையைத் தடைப்படுத்தின் மற்றதன்கண்ணிருமடங்காகப் பெருகும் என்னும் யோகசாஸ்திரத்தின் கூற்றை யனுசரித்துக் கூறுவார் மேவிநிற்பாய் என்றார். அசுபத்தினின்றும் நீக்கியது சுபத்தைச் சென்றடையும், சுபத்தினின்றும் நீக்கியது அசுபத்தைச் சென்றடையும், ஜந்துக்களுடைய சித்தமானது சிசுக்களைப் போலாகும், ஆதலினதனை யசுபத்தினின்றுமம பலமான முயல்வான் நீக்கவேண்டும் என்பதாம். சுபவிடயம் பௌருடத்தை யபேக்ஷியாமலே சுயமாகவே அசுபத்தினின்றும் மனத்தைச் சலிப்பிக்கும் ஆகின் பௌருடம் வீண்போமோ வெனின் போகவே போகாதாமெனக் கூறியதாயிற்று.

சித்தமானது சிசுப்போல விருக்கின்றபடியினாலே அதற்குத் தக்க அடக்குமுறை காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு கூறியமுறையே சித்தபாலகனை விறைவிலே இராகாதி விஷமத்தன்மையை விடும்படி செய்வித்து இயற்கையாய சமத்தன்மையின் கண்ணே குற்றமற்றிருத்தலைச் சம்பாதித்துப் பையப்பைய ஆன்மசொரூபத்தில் நிரோதவடிவ முயல்வாற் காக்கவேண்டும். விரைவிலே அடமாக நிரோதிக்கக் கூடாது. எழுச்சியாற் சமாதானத்தையடையாது போய்விடும், அவ்வாறு கூடாது; அவ்வாறே ஸ்ரீ பகவத்வசனமும் " ஒண்டயிரியங்கவருணர்

வினற்பையப்பைபவுபரமந்தனைச்சேர்க'' இதன்கட்பிரமா
ணமாகும். உன்னுன் முன்னர்ச் சுபவாசனைக் கூட்டத்
தையேனும் அசுபவாசனைக்கூட்டத்தையேனும் முயல்வின்
பயில்வாற் பெரிதாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த போதினும்
இப்போது சுபத்தையே பெரிதாக்க வேண்டும். முதலிற்
பலமானது விரைவிற் கைகூடவேண்டியாம், இரண்டாவ
திற் பகையைத் தடுக்கும்பொருட்டுச் சுபவாசனை யவசியம்
வேண்டியதேயாம், வாசனையின் பயிற்சியானது பயனற்
றுப் போமென்பதாகச் சங்கிக்கவேண்டியதில்லை, பூர்வவா
சனைப் பயில்வுகளிற் பிரத்தியக்ஷமாகப் பயன்சித்தித் திருத்
தலின், வேறு பகைவரைவெல்வோய்! முன்முயற்சியின்
பலத்தால் உனது வாசனையானது மிகத்திடத்தை யடை
வற்றபோதே பயிற்சி பயனெடு கூடியதென்றறிந்துகொள்
ளாமல்லவா, அவ்வாறே யிப்போதுங்கூட உனது வாத
னையானது பயில்வின் வலியால் அதிதிடமாம்; ஆதலின்,
சுபப்பயிற்சியையே செய்வாயாக பழையவாசனை பருத்தி
ருந்தபோதினும் ஐயப்பாடுண்டாயிற்கேட்பாயாக, உனது
வாசனை பூர்வம்பயிற்சியில் திடத்தன்மையை யடையாதி
ருக்கும் பக்ஷத்திலிப்போதும், அது வளரமாட்டாது நீ
சுகமாகவே யிருக்கலாம்; தக்கபடி சுகமாகவே விவகரிக்க
லாம் ஆகவே தூர்வாசனை வளர்தலானே யுண்டாகும்
அநர்த்தஞ் சம்பவிக்குமெனத் துக்கிக்க வேண்டிய தினக்
கில்லை; ஆயின் சுபவாசனையை வளர்ப்பதில் என்னேயென்
ஏதுகின்றிர் எனின், ஐயத்தை யடைந்தபோதினும், அத்தி
யந்தம் சுபவாசனையையே வளர்ப்பாயாக, நல்லொழுக்கங்
களைப் பழகிவருதலால் இச்சுபவாசனையை விருத்தி செய்த
லானே யாதொருகோதும் வராதாம். “ நல்ல தீயபயன்
றனை நாடிடு, மெல்லையை யுறினுஞ் சுபமேயியல், வல்லனில்
லெனில் வந்ததுயாதுகொ, னல்லனுண்டெனி னுத்திகன்

பொன்றிலன்" என்னும் நியாயத்தையும் கண்டுகொள்க. ஆயின் எவ்வளவுகாலம் சுபவாசனையைப் பயிலவேண்டு மெனின், விற்பத்தியோடு கூடிய மனத்தனுகாமற் பரமான்ம பதத்தை யறியாதிருக்கும்வரை அதாவது தத்துவஞானம் வரும்வரை குருசாஸ்திரப் பிரமாண யுக்தி யனுபவங்களான் நிர்ணயிக்கப் பட்டதை யாசரிக்க வேண்டும்

தூயவாதனை பலப்பட்ட பின்னரிவ்வாறிருந்து சுகிப்பாயென்கின்றார்.

மனோவிசாரவிடய ஆதரமுற்ற சமரசத்தன்மையும் ஆன்மாவின் கண்ணை நிலைபேறுடைமையும் நெஞ்சிலுண்டாகு மாறுசெய்தி. ஆடையிற் சேர்ந்த அழுக்கானது வெள்ளாவி வைத்தல் சாரமண்ணிடல் முதலியவற்றுனே தீர்தல்போல இராகாதி வாசனைக் கஷாயங்களெல்லாம் நீங்கபெற்ற பின்னர் ஆன்மவஸ்துவை யறிந்தவனுகிச் சகலதுயரங்களும் நீங்கப்பெற்றுப் பூர்ணமாகவிருக்குமுன்னல் நல்வாசனைக் கூட்டமும விடத்தக்கதே யாகும். அவ்வாறே மிருதியும் " பக்குவங்கஷாயம் படவேவினைகளாற் பக்குவவுணர்வுபின் பவித்திடலாமோ" எனக் கூறுகின்றது. கூறியபொருளையே சுருக்கி யுபசங்கரித்துக்கொண்டு ஆசரிக்கத்தக்க சுபத்தை யுபதேசிப்பார்; மகாமங்களமாயும் பெரியோராற் பேணப் பெற்றதாயும் இருக்கும் சுபவாசனையை யனுசரித்து அதனை யடைவுற்ற மதியினனே எப்போதும் சோகமற்ற பரமார்த்த வஸ்துவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பாயாக: அதன் பின்னர் அச்சுபவாசனையையனுசரித்தலையும் விட்டுப் பரமானந்த மாகவே சமூசாரவாதனையை மீண்டுங் கவராதபடி உள்ளே விடுத்துயிருத்தி உதாரமான மதியினுலே சாந்திவைராக்கிய சுகத்தை நிறையக்கொண்டு கருமகாண்ட சுருதிகள், உபாசனபரசுருதிகளின் ஞான

சாதகத் தன்மையைக் காண்பிப்பதும் அவ்விடபங்களாற் கெடுக்கப் படாததும், ஆன்மாவின் கண்ணை யணுசந்தனத்தை யுடையதும் குருசாஸ்திர முபதேசித்த கிரமமாகக் கிடைத்த சுவாநுபவத்தையும் ஏகரசத்தையும் சம்பாதிப்பதும் சுகதுக்கங்களைக் கெடுபபதும் பிராரப்தத்திற்கு முக்கிய காரணமாவதும் மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய சாதனமாயதும் ஆம் இவ்வியம்பும் மகாசங்கிதையை மனவொருமையுடன் கேட்பாயாக எனத்தொடருகும். அதனைக் கேட்பதில் மந்த விரக்தனுக்கும் அதிகாரம் கிடையாதெனக் காட்டுவார்.

சர்வ விவேகிகளோடும் இம்மோக்ஷ கதையை நீ கேட்டு என்றும் அழிவேயில்லாது துயரஞ் சிறிதுமில்லாத பரமபதத்தை யடைவாயாக வென்றிவ்வாறு அங்கசகிதமாகச் சிரவணத்தைக் கூறியபின் கேட்கத்தக்க சாஸ்திராதிகள் இல்லையென்பதைக் குறித்து அஃதுண்டான பிரகாரத்தைக் கூறுகின்றார்.

கற்பத்தின் ஆதியில் பிரஹ்மாவாகிய பரமேஷ்டியால் எல்லாத்துயரங்களையு மெரிப்பதும் மதிக்குப் பரமசமாதானத்தைச் செய்விப்பதுமாகிய இஃதியம்பப்பட்டது என்று ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூற, ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தொடர்ந்து அறியும் அவாவுற்று, முன்னர்ச் சுயம்புவால் இது என்னகாரணத்தானே கூறப்பட்டது? எங்ஙனந் தங்களா லடையப்பட்டது? இதனை யடியேனுக் குரைத்தருளல் வேண்டும் என்று ஸ்ரீராகவர் பிரார்த்திப்ப ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் கூறுவதாவது:—ஆண்டாதியில் பரமேஷ்டியின் ஜன்மத்தைக்கூற அவர் மூலகாரணத்தைத் தெரிவிப்பார். அநந்தமாயிக விலாசங்களின் அதிஷ்டானபூத ஆன்மாவுளது, அது

பாவற்றினும் அயலாயுள்ளாயிருப்பது, சருவாதாரமாயது, மாயை யதன்காரிய மியாவற்றையுங் கடந்தது, பிரத்தியக்ஷ சித்திரூபமாய் நித்திய அபரோக்ஷமாகி எல்லாப் பிராணிகளினது இருதயத்தி லொளிர் விளக்காயிருப்பது, சிதம்பரமா யிருபபது அழிவிலா வடிவமுற்றதுமாம். மாயை யதன்காரியங்கள் அசையும்போதும் அசையாத போதும் ஒரே ஆசாரமா யிருப்பதும் ஒரேயியற்கையா யிருப்பதும் ஆகிய நிர்விகார, அதனினின்றும் சர்வகாரியங் களிலும் வியாபித்திராநின்ற பிரஹ்மாண்ட வடிவமாய விராட்டுனென்னுமை விஷ்ணுவானவர் சூக்குமபூதச் சிருட்டிக் கிரமமாக பெருகிவராநின்ற நீர் நிறைந்த அசைவு அசை வின்மைகளிலும் அழியாத ஒரே நீரியற்கையை யுடைத் தான கடலினின்றும் அலையுண்டானதே போல உண் டானர். நிர்விகாரத்தி னின்றும் உலக உதயம் விவர்த்த ருபம ஆகுமேயல்லாது பரிணமமாக மாட்டாதாம் மேரு கிரியைக் கர்ணிகையாகவும், திசைகளைத் தளங்களாகவும், நக்ஷத்திரங்களைக் கேசரங்களாகவும் உடைத்தாகி விளங் காநின்ற அவருடைய இருதயதாமரையி னின்றும் பர மேஷ்டியானவருண்டானர். வேதவேதார்த்தங்கள் யாவற் றையுமுணர்ந்து தேவமுனி மண்டலங்களா லலங்கரிக்கப் பட்ட அவர் எல்லாப் பிராணிக் கூட்டங்களையுங் மனது வீகற்பக் கூட்டத்தைச் சிருட்டிப்பதே போலச் சிருஷ் டித்தார்.

ஜம்புத்தீவின் ஒருகோணத்தில் பாரதவர்ஷமெனப் பெயர்பெற்ற இதன்கண் தேதகவியாதி மனுஷியாதிகளாற் கஷ்டப்படும் ஜனக்கூட்டங்களின் பரம்பரையை நோக்கி யின்னது செய்தாரெனல்.

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜனங்கள், இலாப நஷ்டங்களான் மகிழ்வு கவலையுற்ற மனத்தை யுடையவர்களாகவும், உன்

டாகி யழிந்துகொண் டிருப்பதிற் றற்பரர்களாகவும், அற்ப வாழ்க்கை யுடையவர்களாகவும், திரிந்துகொண் டிருக் கும் இப்பூதஜாதிகளின் சிருஷ்டியிற் பற்பல விதமான விஷயபோக விசனங்களா லவதிப்படும் பிராணிகளின் றுயரைப் பார்த்துச் சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டித்து எல்லாத்துயரங்களையும் நீக்கும் சமர்த்துடைய அவர் மைந்தன் றுயரைநோக்கி யிரங்கும் தந்தையைப்போலக் கருணையில் இரங்கினர். ஆசையாற் கெடுக்கப்பட்டு அற்ப ஆயுளோடு கூடியிருக்கும் இவர்களுடைய துக்கத்தின் நீக் கத்தின் உபாயம் எஃதாமெனக் கணப்போது ஒருமை யோடு கூடிய மனத்தராய்ப் பூதியின் பொருட்டுச் சிந்தித் தனர். முதற்சுத்தி சாதனமாகச் சிருட்டித்தது யாதெ னின், ஈசுரராய அவர் இவ்வாறு இனிது சிந்தித்துச் சுயம் தவத்தையும் தருமத்தையும் தானத்தையும் சத்தியத்தை யும் தீர்த்தங்களையுமே சிருஷ்டித்தனர், இவற்றைச் சிருஷ் டித்து மீண்டும் பிராணிகளைப் படைக்கும் பிரமதேவர் நம் மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புருடர்கட்குத் தவமுதலியவற் றுனே வேதோடுந் துயரமாயவில்லையெனத் தாமே சிந்திப் பாராயினர். ஜீவன் எதனுன் மீண்டுபிறப்பதும் இறப்பதும் அற்றிருப்பானே அத்தகைய பரமசுகவடிவ நிர்வாணபதம் ஞானத்தானே கிடைக்கும்; சமுசாரத்தைக் கடப்பதில் ஜந்துக்கட்கு உபாயம் ஞானமேயாம், தவந்தானந் தீர்த்த முதலியவை உபாயங்களல்லவென, "திரமா மருத்தத்தி னுன் மைந்தராலுந் தீராது கருமத்தினுலும்" "மகடுவான வங்கங்களாமிவை" புகுதிறமற்ற திறத்தனவேயாம்; என்ப தாதி சுருதிகளிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் ஆண்டு துயரைத் தொலைக்கவேண்டித் தன்னைமறந்து திரியும் பிரா ணிக்கு நவமாய்த் திடமாயிருக்கும் தாண்டு முபாயத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்தாநிற்பேன். தாமரையின்கண் வீற்

நிருக்கும் ஸ்ரீ பகவானை பிரஹ்மாவானவர் இவ்வாறு சிந்தித்து உன்னெதிரிலிருக்கு மிவ்வென்னை மனத்திறற் சங்கற்பித் துண்டாக்கினர்; அநிர்வசநீய மாயையின் வயத்திலே யுபாதியுற்பத்தியா யுண்டாய யான் விரைவில் அலையினிடத்தி னின்றும் மீண்டோரலை யுண்டாவதே போல விரைவிற் பிதாவின் சந்நிதியி லடைந்தேன் ஜப மாலையையும் கமண்டலத்தையும் கையிற்றரித்திருக்கும் நாதராகிய பிரஹ்மாவானவர் ஜபமாலையோடுங் கமண்டலத்தோடு மிருக்கப்பட்ட என்னில் வணக்கத்துடன் நமஸ்கரிக்கப்பட்டனர்.

அவ்வாறு அவதரித்த தங்கட்குற்றது யாது உபதேசித்த தெங்ஙன் எனக் கூறுகின்றார்.

வந்து நமஸ்கரித்த வென்னைப் "போமைந்த" வெனக் கூறித் தாமிருக்கும் தாமரையின் வடதளததில் வெண் மேகம், சந்திரனை விடுவதேபோலத் திருக்கரத்தால் என் னையுட்காரப்போகச் சொன்னர். மான்மரலைத் தரித்திருக் குந் தந்தையாமவர் மான்மரலை வஸ்திரமாகவுடைய என் னைப் பார்த்து நல்லன்னமானது சாரசப் பக்ஷிக்குக் கூறி யதுபோற் கூறியதாவது; மோமைந்த! நினதுமனைத ஒருமுகூர்த்தம் வரை குரங்கைப்போலச் சஞ்சல மோதுவாய அஞ்ஞான மானது சந்திரனைக் களங்க மடைவது போலடைக. இவ்வாறு தந்தையால் விரைவிற் சபிக்கப் பட்டுப் பரமேஷ்டியினுடைய சங்கற்பத்தின் பின்னர், அந்தோ ஆச்சரியம் பூர்ணநிர்மல சொரூபத்தை மறந்தனன் யான். பின் பொன்னைப் பறிகொடுத்தவன் போலத் தீனத்தன்மையை யடைந்தேன், போதமற்ற புந்தியோடு மிருந்தேன், தனமற்றவன் போலத் துக்கசோகங்களாற் றபிக்கப் பட்டவனானேன். அந்தோ கஷ்டம்! சமுசார

மென்னு மித்தோடம் இங்கெங்ஙனமப்பா வந்தது, என இவ்வாறு சும்மாவே யாதொருதொழிலையும் செய்யாம லிருந்து கொண்டுள்ளே சிந்தித்தனன்; பின்பென்பிதா எனவேநோக்கிக் குழந்தாய்! துயரமடைந்தனன் போலி ருக்கின்றபியே அஃதென்னே துயரம் நீங்குமுபாயத்தைக கேட்பாயாக! அதனைனித்தியமசுகியாகவே யாவாயெனக் கூறினர். அதன்பின் சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் பிரஹ்மாவை வணங்கிப் பொற்றுமரைத்தளத்தி லிருந்த யான் சமுசாரநோய்க்கு மருந்தை வேறாதரே! மகாதுக் கமயமாகிய சமுசாரம் எங்ஙனம் வந்தது? பிராணிகட்கிது எவ்வாறு நீங்கும்? என வினவினேன், வினவியவளவில், எதையறிந்து தந்தையினுடைய சர்வ உற்கிருஷ்ட தத்து வஞானம்போல நிர்மலபரிபூர்ண இயற்கையனு பிருந்தே னை அத்தகைய பரமபவித்திரமாகிய ஞானத்தையந்தோ ஆச்சரியம்! அதி விஸ்தாரமாக என்பொருட்டருளினர். சம்பிரதாயத்தானே கிடைத்த ஞானத்திற்கே முத்தியீயுந் தன்மையாமன்றி மற்றவற்றிற் கின்றும் என்பதைக் காட் டும் பொருட்டும் பிரஹ்மவித்துக்கு லோகானுக்கிரகம் விட்டு வேறுசெய்யற்பாலது இலதாம் என்பதை யறிவித் தற் பொருட்டும், புருடார்த்த சித்தியின் கண்ணே பாரத வருடத்திற்குப் பிறவற்றினும் சிறப்புளதாந் தன்மையைத் தெரிவித்தற் பொருட்டும், கூறினர்.

ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானைப் பார்த்துப் பிரஹ்மதேவர் செய்ய வேண்டிய பணிவிடையைக் கட்டளையிடல்.

அருளியபிறகு அறியவேண்டியதை யறிந்து உண்மை யான இயற்கை நிலையிலினைப்பாறும் என்னைநோக்கி அந்த உலககர்த்தாவாயும் ஆசிரியராயும் இருக்குந் தந்தையாகிய பிரஹ்மதேவர் சகலகாரணத்தையும் கூறியருளினர். சாபத்

தால் அஞ்ஞபதத்தையடைந்து வேறு மைந்த ! இந்த ஞானத்தினது சாரத்தை எல்லா அதிகாரிகட்கும ஞானஞ் சித்திக்கும் பொருட்டு நீ வினவுமாறு யாமேசெய்தனம்: இப்போது நீசாபந் தீர்ந்தவுனகி, கனகம நெடுங்காலம களங்கப்பற்றுற் கனகமல்லாததே போலடைந்து மீண்டும் புடம்போடலானே முதற்போதிருந்த சுத்தகனகத் தன் மையதாகவே யிருப்பதே போலப் பரமஞானத்தை யடைந்து அகண்டானந்த ஆன்மவடிவமா யெம்போல இருக்கின்றனை. இப்போது உலகத்திற் கனுக்கிரகிக்க வேண்டிய காரணம் பற்றிப் பூமியின்மீது சம்புத்தீவின்கண் னிருக்கும் பாரதவருடத்திற்கு நீசெல்வாயாக. ஆண்டு, மகாமதியையுடைய நீ முறையே செல்பவனுதலின் கரும காண்ட தற்பரர்கட்குக் கிரியா காண்ட முறையாகவே உபதேசம் புரிவாயாக, இவ்வாறே "விளைகருமந் தொடர் வெண்மை மிக்கார்த மூளமயலியற்ற லுரித்தன்றுமால்" என்னும் நியாயமுமுளதாம்; விரக்தமனத்தரும் சூக்குமப் பொருளைக்கவருஞ் சமர்த்தரும, மிக ஆராய்ச்சியோடு கூடியவரும்ஆய அதிகாரிகட்கு நீ ஆனந்தத்தைக் கொடுக் கும் ஞானத்தை யுபதேசிப்பாயாக.

கற்பபரியந்தம் கருமபூமியி லிருக்கவேண்டியதானது, குருவாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யுந் தங்கட்கு உலக அனுக்கிரகப் பொருட்டே கேவலம் ஆவதில்லை, மற்றும் செய்யவேண்டியதின் சேடமும் செய்தற்பொருட்டுமாம்.

அஞ்ஞரைப் போலத் தங்களுக்கும் காரியங்களில் பிர விருத்தி காணப்படுதலின் எங்ஙனம் தாங்கள் கிருதகிருத் தியராக முடியும் எனின் பரமசாந்தமாய் இஷ்டம் அநிஷ் டம் எப்துங்காலத்தில் மகிழ்ச்சி வாட்டமற்று எப்போ தும் துயின்ற பிரஞைஞையையுடைய விருத்தியானே நிகழ்

ந்து பரமார்த்த திருஷ்டியால் பிராதிபாசிக திருஷ்டியால் காரியதனதைச் செய்துகொண்டிருப்பேன், பிரஞ்ஞை துயிலுதலாவது, சத்திய அத்வைத விஷயத் தன்மையுடைத்தா யிருத்தலாம். இவ்விடயம் ஸ்ரீ உபதேச சகஸ்திரியிலும் ஸ்ரீ மதாசாரிய சுவாமிகளாலும் அறையப்பெற்றுளது.—துவிதத்திற்குப் பாதித்தன்மை யுண்மையின் யாவன் நனவின்கட் டுவிதத்தைக் கண்டுங் கண்டிலனேனு துயில்பவனைப்போ லொன்றுங் காணாது, அறிவாகவே காண்கின்றனனேனு அங்ஙனமாக யாவன்பயிக்காதி செய்யினும் நிஷ்கிரியனேனு அவனே ஆத்மவித்தாம் அன்னிய னன்றென நிகமாந்தங்களில் நின்மல நிச்சயமாம், மேன்மிழற்றிய ஆன்மவித்தின் சொரூபங் கூறுவார். துயில்பவனென்றார். நனவின்கண் = விசுவ அவஸ்தையின் கண், துவிதத்தை = துவைதப் பிரபஞ்சத்தை முன் வாவயத்தாற் கண்டும் = விவகரித்தும், வி(_மாகக் கண்டிலன் = விவகரித்திலன். மற்றோ, துயில்பவனைப்போல, எல்லாவுலகங்களையும் பிரத்தியக்காத்மாவில் இலயஞ் செய்து தான்மாத்திரமே யிருப்பதாகக் காண்பன். அதன்கண் ணெதுவறைகின்றார்:—துவிதத்திற்கென. அத்வயத் தன்மையினனே யென்பதாம். அங்ஙனுகவே முன்போலவே முழுக்கு சௌச பிக்ஷாடனாதி செய்தபோதினும், நிஷ்கிரியனுவன் = நிர்விகாரனுவன் அகர்த்தாத்ம சுபாவ ஆவிர்ப்பாவத்தானென்க. யாவன் இவ்விதனே அவனே ஆத்மவித்தாவன். விதேஹபதசையின் மாட்டும் சூழ்வாத ஆன்ம உண்மைத் தரிசனமுடனையான் பிரஹ்மவித்துக்களி லுத்தமன் இவனேயாவன்; அன்னியனல்லன், சாஸ்திரார்த்தங்களை யுணர்ந்தவனேனும் யாவன் விவகாரகாலத்தில் அறியப்பெற்றதாந் தன்மை செய்யப்பெற்றதாந் தன்மை முதலிய அபிமானவானுவன் அவனல்

ன், என்றிவ்வண்ணம் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் விசேட மாக நிச்சயிக்கப்பட்டுளதாம். மேலும் யானென்னும் ஆத்மபுத்தியும் எனதென்னும் ஆத்மீய புத்தியும் எவனுக் கெக்கால் பிரயோஜன மற்றனவாமோ அவனக்காலாத்ம வித்தாவன். மமதையற்றதாய் அகங்காரமற்றதாயுள்ள ஆத்மாவை யாவன் நன்குணர்வாமே அவனே தத்துவ தரிசியாவன் என முன்பருளியதை வெளிப்படை யாக்கிக் கொண்டு ஆன்மாவை யறிந்தவனுடைய இலக்கணமியம்பு வார் யானென்றூர். சாஸ்திர ஆசாரிய அனுக்கிரகம் பெற் றபதார்த்த மிரண்டன் விவேகமுடைய யாவனுக்கு யான் எனதென்பதான ஆத்ம ஆத்மீய விடய ஞானங்கள் பய னற்றனவாக எக்காலாமோ அதாவது அவற்றலுண்டாக் கப்பட்ட விவகார ஹீனலுகப் புமான் எப்போதாவனே, அப்போது அவன் ஆத்மவித்தாவன்; தேகாதிகளிலும் அவற்றின் அனுபந்தத்திலும் விவகார. காலத்திலும் முன் போல வஸ்துத்தன்மையனவாக விவகாரம் புரியாமல், அவ்விவகாரத்தும் ஆன்மா மாத்திரத்தைத் தரிசித்துக் கொண் டிருப்பவனே நல்ல ஆன்மவித்தாவன் என்பதாம். அவ்வாறே "யாதொரு பொருளை யெல்லாவுயிர்களுமென் றுங் காண்பார், காதலின் ஞானியத்தைக் கண்ணிறற் தெரியக்காணன்" என்னும் ஸ்ரீ பகவத்வசனமுமுளதாம். இவ்வண்ணம் எக்காரணத்தாற் கூறப்பெற்ற தென்பதாதி வினவிடைகளைக்கூறிப் பிரசங்கத்தால் வந்த சிலவற்றை யுங் கூறித் தேங்கமலத் தயனுரைத்த மொழிகேள் என் னும் வாக்கியத் தானே அபிமுகீபூதமான ஸ்ரீ இராமர் பொருட்டு உபாயத்தோடுகூட ஞானத்தை உபதேசிக்க வினழைந்தவராய் விசிஷ்ட வினவுவான் விளம்புவான் என் னும் நம்மிருவர் சம்வாதம் அவசியம் பலத்தின்பொருட்டே கற்பிக்கப்பெறும் எனக்காண்பித்தற் பொருட்டு வினவு

வோனையுட விளம்புவோனையும் கூறுவார், இவ்வாறு தாமரையிலுதித்த தந்தையின் ஆணையைப் பற்றியான் அதிகாரிகளின் பிரவாக மிருக்குமவரை யிருப்பவனு மிருக்கின்றேன். செய்யத்தக்க தொழிலின்பயன் எனக்கிண்டு ஒரு சிறிதுமே கிடையாது, இருக்கவேண்டியதற்காக மனமற்ற வனுகிப் புவியின் கண்ணே யிருக்கின்றேன். அதனுனே எப்போதும் உறங்குவதேபோல அபிமானமற்ற விருத்தியாற் கிடைத்து நிகழ்கின்றபடி காரியத்தைச் செய்கின்றனன், மிகச்சாந்தியோடு கூடிய விருத்தியினுனே வாழ்கின்றேன், எப்போதும் சமுசாரத்தி லுறங்கும் அஞ்ஞர்களது புத்தியினுனே காரியத்தைச் செய்விக்கின்றேனையன்றி என் மதியைக் கொடுத்து ஒருகாரியமும செய்வதேதகிடையாது. ஆசிரிய நிலக்கணமறைவார், தத்துவத்தை யுணர்ந்திருக்குந் தன்மையையும் உணராததன்மையையும் முன்னருபதேசகரிடத்தில் விவகாரக் குறியினுலே நிர்ணயித்து எந்தரன் வினவுகின்றனனே அவ்வினவுவோன் மிகவும் மதிமானுவான்.

அதிகாரியின் இலக்கணமும் வீட்டின் வாயிற்காவலையும் கூறுகின்றார்.

முன்பின் கூறியவற்றையும் கூறுதவற்றையும் பகுத்துணர்வதில் ஆற்றலுடைய மதியையுடையனுய்ப புகழத்தக்கவ் னவனுக்குப் பிரான்ஞன் வினவியதைக் கூறவேண்டும், பசுதருமத்தோடுற்ற அதருமத்தினுக் கறையொணுதாம். "இருளுமவித்தையி னிடையிற்பட்டே, மருளுந்தாமே திரர்பண்டிதர், தெருளெனவே தேரித்திரிபவர், உருளுங்கோணல் வழிபலவுலவிப், பொருளது துயரைப பொருந்துவர் புலனிலார், வெருளுங்குருடனுற் கொடுபோங் குருடர்கள், சுருளுந்துயர்பல தொடருதல்

போன்மே" என்னுஞ்சுருதியை யனுசரித்து அநாரியனைத் தியாகிக்க வேண்டும். மோக்ஷத் துவாரத்தில், சமம், விசாரம், சந்தோஷம், சாதுசங்கமம் என நான்கு துவாரபாலர்கள் கூறப்படுவர்கள். இந்நால்வரும் முயல்வினைனசெவிக்கத் தக்கவர்களாவர்கள். முடியாவிடின் மூவரைச் சேவிக்கவேண்டும், அதுவு முடியாவிடின் இருவரையேனுஞ சேவிக்க வேண்டும், சேவிக்கின் மோக்ஷராஜக் கிருகத்தில் இவர்கள் கதவுதிறந்து விடுவார்கள்.

அந்த நால்வருள் ஒருவரையேனும் பற்றவேண்டுமென்பதையும் அதற்கேதுவாம் பிரஞ்ஞையை வளர்க்கவேண்டு மென்பதையும் வற்புறுத்தல்.

எல்லா முயற்சிகளானும் பிராணனை விடுத்தேதனுமென்றது (முயற்சியி னதரவி னதிசயத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டாம்) ஒருவனேயேனும் நன்குபற்றவேண்டும், ஒருவன் வயப்பட்டானுயின், நால்வருமே வயப்பட்டவர்களாவார்கள். சமுசாரத்தை விடற்பொருட்டு முதலில் நூல் நல்லோருறவுகளின் வாயிலாகவாம் தவத்தேதாடுகூடிய சமதமங்களால் விவேகத்தைக் கவர்ந்து வைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலுடைய மதியையே நன்கு வளர்த்தல் வேண்டும், அதன் வளர்ச்சியின் கண்ணும் இந்நூற் பரிசீலனமே யுபாயமாம். சிறிது சீர்படுத்திய மதியிலனே இந்நூலை நன்காராயின் இதுவே யதிகாரியின் அஞ்ஞானத்தைப் பரமநாசஞ்செய்யும். "பேதிக்கு மிருதயப் பொருங் கிரந்திகடாம், சேதிக்கப்படுமாற் செறியைய மெல்லாம், வாதிக்குமிவனது. கருமங்கண் மாயும, ஆதிக்கரியப்பரா வரமறியினே" என்பதாக அறையும் மறையால், சகிக்க முடியாத சமுசார விஷசம்பந்தத்தாற் பிரவேசித்த விடீசிகை வியாதியானது, ஜீவப்பிரஹமைக்கிய ஞானமாகிய

கருட மந்திரத்தானே விடசோதனஞ் செய்யவே தீர்ந்துவிடும்.

மேலும் புகன்ற விடசிகையையே விரித்துரைக்கின்றார்:—கூறியவகையே இப்போது ஆன்மாவை ஆராயாத வனுக்கு நிரதிசய துக்கம் உண்டென்கின்றார்.

நரகம்போன்று மலமூத்திரங்களின் நகரம்போன்ற சரீரங்களிடத்திலும் அவற்றினுறவினர் அன்னபானாதிவர்க்கமுதலிய சமுதாயங்களிடத்திலும் ஆசைவைத்தலானே புருஷனைப் பந்தப்படுத்தும், இயற்கையனவாய விடயவடிவ விடவிசிகைகளாமிவை அந்தோ! மூடபின்றியவையாம்; இவைகளைச் சிகிச்சைசெய்து மாற்றுவிடின் நிரந்தரம் மேற்கூறப்படும் ஆயிரக்கணக்கான அவ்வந்நரக துர்த்தசைகளையே கொடுக்கும். அவைகளாவன:—கற்களைத்தின்னல் வாட்களால் வெட்டுண்டல், மலைச்சிகரங்களி னின்றுமருளல், கற்கணங்களாலடிபடல், அக்கினியாற் முகமுறல், பனியாலெப்போதும் நடுங்கிருத்தல், கோடாரி கத்திரி முதலியவற்றால் சரீரங்கள் சேதிக்கப்படல் (பிளக்கப்படல்) சிலைப்பலகைகளில் உடல்கள் சந்தனக் கட்டையைப்போற் றேய்தல், வாளிலைமரங்கணிறைந்த வனத்திடையோடல், காஷ்டத்துள் விருக்கும் புழுக்கட்கே போல அங்கமுழுதும் காஷ்டயந்திரத்தாற் றுன்புறல், பழுக்கக் காயவைத்த இரும்புமுட்சங்கிலியினாலே சுற்றுண்ணல், முட்டிடைப்பங்களால் அங்கமுழுவதும் தோலெழும்பும்படி துடைக்கப்படல்; எப்போதும் அக்கினிச் சுவாலைகளைக் கக்கும் போரிற்பொழியா நின்ற பாணங்களின் நடையிடைவிடாது தைக்கப்பிறல், நிழல் நீர் குடித்தல் கிடைக்கப்பெறுமல் உஷ்ணகாலங் கழிக்கப்பெறல்; அவ்வாறே சீதகாலத்தில் நீருள் நிறுத்தி நீரைத்

தாரையாகப் பொழியப் பெறல், வெட்ட வெட்ட உண் டாகிக் கொண்டிருக்குஞ் சிரசு மீண்டு மீண்டும வெட்டுப் படல். சுகநித்திரை விடயத்திலோ வார்த்தையு மில்லாமை முகத்தை மூடிவிடுதலான் மூச்சுவிடமுடியாமை, அங்கங்க ளெங்குங் கொப்பளம் கிளம்பி மேடும்பள்ளமுமாய் விவ கரிக்க முடியாமை, தேகம் மற்றைய ஓவ்வோ ரங்கங்களும் மலைபோல வீங்கப்பெறுதல் அல்லது கற்களைத் தின்னன் முதலிய நான்கையும் பனிதெளித்தல்போற் சகிக்கத்தக்க தாம் அங்கத்தைக் கத்தரித்தலைச் சந்தனப்பூசசே போல வும், வாளிலத்தருவனுதி மூன்றையும் தேகசமஸ்காரம் போலவுமை விசிட்ட சரதாரை வீழ்தலையோ வேனிற்காலத் தில் விளையாடு நிமித்தங் கொடிவீடு முதலியவற்றி லிருந்து ஜலதாரையைப் பொழிவித்தல் போலவும், தலைவெட்டலா லாய மரணத்தைச் சுகநித்திரைபோலவுமை, முகத்தை மூட லான் பலாத்காரமாய்ப் பேசாமையைச் செய்தலைச் சகஜ விருத்தியிலுலே வதனத்தை மூடிக்கொண்டதே போலும், உடமபெல்லாங் கொப்பளித்து மேடுமபள்ளமு மாத லையோ மகாசம்பத் துதயமானதைப் போலவும், அவ சியம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாம். துக்கஸ் தானங்கள் அளவிறந்தனவா யிருத்தலின் ஒரு திசைமாத் திரம் இவையெனக் காண்பிக்கப்பட்டன. அவற்றை றி யிண்டு காண்பித்தலானே யாதுபயனை வெனின்? கூறிய இவ்வகையான கஷ்டசேஷ்டைகள் ஆயிரங்கோடியாற் கொடிய சமூசாரத்துற்ற அழியப்பட்ட காயங்களாற் பரிச்சின்னப்பட்டுப் பரவசமா யிருப்பதில் அநாதரவாய்க் கவனியாமல் விட்டுவிடப்படாது. அவசியம் மேற்கூறும் பிரகாரம் விசாரிக்கத்தக்கது மேற்கூறும் வகையாக அறி யவும் வேண்டும்.

எதாவது சிகிக்சை விடயரோக நீக்கப்பொருட்டுச் செய்யத்தக்கதாம் என, கூறுகின்ருர்:—எவ்வாறறிய வேண்டுமென் ருசங்கை டண்டாகக் கூறுகின்ருர்.

எவ்வாறு சாஸ்திர விசாரத்தாற் றிடமாய் மேன்மை யான துண்டாமோ அவ்வாறேயாம், அவ்வாருயின் சாஸ் திர விசாரத்தான் மேன்மைபெறல் எங்ஙனங் கூடுமென்று துணியமுடியும், சாஸ்திரவிசார தற்பரர்களாகிய மாண்டவ் யாதி மகரிஷிகட்கும் ஆயிரக்கணக்கான தூர்த்தசை காணப்படுதலின் எனவினவின், வித்தைதக்குக் கண் கண்ட பலனுண்டென்க; எனவே பிராணனுள்ள வரையும் அதி காரியால் ஆன்மாவே விசாரத்தாற்சிரவணிக்கத் தக்கது, மன்னிக்கத்தக்கது, தியானிக்கத்தக்கது, அறியத்தக்கது, அன்னியமொன்றுமன்ரும. எவ்வதிகாரிக்குச் சிரவணாதி களின் பயிற்சியினுலே தன்னனுபூதியும் சாஸ்திரமும் குருமொழியும் ஒரு பொருணிச்சயத்தை யுறுகின்றனவோ அவனுலான்மா எப்போதுமே யறியப்படுவதாகும். சாஸ்திரார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதன் மிக கஷ்டமா யிருத்தலின் எங்ஙனம் மூர்க்கத் தன்மையின் நீக்கமா மெனின், சிறிது சீர்திருத்தப்பட்டுச் சிறிது விற்பத்தியுடைய மதியுடையவர்கட்கு இந்நூற்சிரவணமெ வ்வாறு மூர்க்கத்தன்மையை நீக்குமோ அவ்வாறு வேறு ஒருநூலுங் கிடையாது ; மகாவாக்கிய அர்த்தருப மாய பரமாத்மாவை யவசியம் அடையவேண்டுமென்னு மிஷ்டமுடையவனுல் தக்க திருஷ்டாந்தங்களால் அழு காயும், முரணில்லாமலும் சுகந்தருவதாயும் இருக்குமிந் நூல் யாவுமே, அவசியஞ் சிரவணஞ் செய்யத்தக்கதாம்.

மூர்க்கத்தன்மை யவசியம் தள்ளத்தக்கதாம், நீக்க முடியாதனவாய ஆபத்திக்களும், துயரைத் தருவனவாய

அதமப் பிறவிகளும் அதனல் உண்டாகின்றமையின், சர்வதுர்த்தசைகளின் காரணத்தைக் குறித்து ஒவ்வொரு துர்த்தசையும் மேலானதேயாம்.

நீசச்சேரித் தெருக்களில் ஓட்டைக் கையிற்ருங்கிப் பிசைந்துவாங்கிக் குடித்துச்சீவித்தல் மேலாகுமேயல்லாமல் மடமையோடு கூடிவாழும் கெட்டவாழ்வானது மேலாகாதாம்; விசாரப பிரவிருத்தியானது கிடைத்தபோது கெடாததும் ஐயமற்றதும் தன்வடிவமாயிருப்பதும் உபத்திரவமற்றதும் மயலற்றதும் உத்தமமும் ஆகிய கைவல்ய பதப் பிராப்தியாற் சிலேச முண்டாகாது; தனதிகளினலே கைவல்யமானது உண்டாகலாமே விசாரத்தினலே யாகவேண்டிய தென்னே யெனின்? தனதிகளேனும் மித்திரர்களேனும் பந்துக்களேனுமே உபகாரமாக மாட்டார்களென்றறிக, கரசரணதி யசைவுவடிவ காயசம்பந்தமான நமஸ்காராதியேனும், தேசங்கள் சுற்றும் யாத்திரை முதலியவையேனும் உபாசன முதலியவற்றிற் காயக்கிலேசத்தால் பலம் உற்சாகம் நித்திரை முதலியவற்றை யற்றிருத்தலேனும், புண்ணிய தீர்த்தங்சணிறைந்த சேஷத்திரவாசமேனும, உபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாவாம். ஆயின் அஃதெதனற்ருன் கிடைக்குமெனின்? சிரவண மனன நிதித்தியாசன வடிவப்புருடப் பிரயத்தனத்தினற் சாதிக்கத்தக்கதும், துவைதவாசனையின் விரோதியாய பிரஹ்மாகார நிடவாசனையின் சமவிடயத் தொழிலாஞ் சமாதியாற் சாதிக்கத்தக்கதும் ஆகிய சாக்ஷாத் காரத்தானே மேனுமாத்திரமாய துவைதத்தின் மூலத்தைக் கெடுக்கும் வெற்றி கொண்டு கைவல்யபதத்தை யடைந்து விடலாம். "அருமருந்தரிய நோய்களனைத்தையு மகற்றல் போல, வொருபரம் பொருளேயா மென்றுன்னியே யிடைவிடாமல், உரைவகை யுணர்ற்ருகின்ற வாசன யொருங்கு கூடி,

மூரணுறு மவித்தையின்ற முழுத்துயர் நீக்குமன்றே” என்றுங் கூறியுள்ளார். “கரிமுகன் றிருவருள் காட்சி பாகவே, யரனடியி னைத்துணை யணுகவில்லையே, குரு பரனெடு மறைக்சாதினூ லதுஉம், ஒருவனுடத்துணை யுறுவதில்லையால்” என்பதாற் கடவுள் கருணையும் வேண்டும். சகிக்க முடியாதனவாய துயரங்சரும், ஆசைடும் கெட்ட காமக்குரோதாதிகளும், மற்றும் பிறவும் சாந்த மான மனங்களில் சூரியர்கள்பால் இருள்போல நசிக்குட. “சத்துமல்லவாம் அசத்து மல்லவாம, ஒத்தசிவமே கேவல மாகும்” என்னுஞ் சுருதியாற் சாந்தஞ் சிவமென்றறிக.

சமத்தை யுடையவனும், எல்லாப் பிராணிகளிடத் தும் நேயமுள்ளவனு மாகிய சாதுவின்பால் பரமதத்துவ மானது அநாயாசமாய்த்தானே பிரகாசிக்கின்றதானபடி பால் சர்வானந்தமும் உண்டாம்.

குரூரமாயும் கோணலாயும் இருக்கும் உலவத்தின ரும் சாதுக்களும் ஆகிய எல்லா வுயிர்களும் ஈண்டுச் சமசாலியினிடத்தில் அன்னையிடத்திற் போலப் பரமவிசு வாசத்தை யடைகின்றன. மனமானதுள்ளே சாந்தியிலுற் சுகமடைவதே போல இந்திரபதத்தி லமிருதரசாயன பானத்தானுட, விஷ்ணுபதத்தில் இலக்குமி பாலிங்கனத் தானும் சுகமடைவதில்லை. இடாம்பிக சாத்துவிக பரீ ணைகூடியின் பொருட்டுச் சாந்தன் இலக்கணங்களியம்புவார் புலனந்தாலு மென்றூர். சுபாசுபங்களாகிய பிரியாப் பிரி யங்களைக்கேட்டுந் தீண்டியுங் கண்டும் உண்டும் முகர்ந்தும் மகிழ்ச்சி வாட்டங்களை யடையாதவனே சாந்தனெனக் கூறம்படுகின்றூன். மரணஉற்சவ யுத்தங்களின் அச்சம் ஆசை சினம் என்பவற்றூல் ஆகுலமின்றித் தபியா மன முடையவனும், அதனுனே சந்திரபிம்பம் போலக்

குளிர்ந்திருப்பவனும் எவனே, அவனே சாந்தனெனப் படுகின்றான். உலகத்திலும் எல்லாக் குணங்களினும் மேன்மையதாய்ச் சமமே யிலங்குகின்றதாம்; தபசிகள் மிகத் தெரிந்தவர்கள், மகம்புரிபவர்கள், ஆசார்கள், பலமுடையவர்கள், குணமுடையவர்கள் என்னும் யாவரினும் சமமுடையவனே யிலங்காநிற்பன்.

சமத்திற்கு மகாபலத்தைக் காண்பித்து மகானுபாவர் கவர்ந்திருக்குந் தன்மையானே அஃதவசியம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாம் பெரியோராயும், குணவான்களாயும், சமத்தோடு கூடிய மனமுடையவராயும், இருப்பவர்தஞ் சித்தத்தினின்றும், பூர்ணசந்திர னிடத்தினின்றும் ஒளி நிகழ்வதேபோலச் சுகம் நிகழ்ந்து கொண்டே யிருக்குமாதலின் அவசியம் கவரத்தக்கதாம் எனல்.

சற்குணங்களின் சமூகங்கட் கெல்லையாயும், புருடார்த்த முக்கிய பூடணமாயும், சர்வகுணங்களின் சம்பத்துக்களோடு கூடியதாயும், நிகழுஞ்சாந்தியே சங்கடங்களிலும பயஸ்தானங்களிலும் விளங்காநிற்கும் பிறராலபகரிக்க முடியாததாயும், பூசிக்கத்தக்கவரால் சாவதானமாய்க் காக்கப் பெற்றதாயும், மேலானதாயும் இருக்குஞ் சாந்தியாகிய அமிர்தமய சாதனத்தை யினிதுபற்றி மகானுபாவர்கள் எம்முறையானே பரமபதத்தை யடைந்தார்களோ அதேமுறையைப் பின்பற்றி வேறு இராகவா! நீ அடையவேண்டிய தடையும் பொருட்டுக் காப்பாயாக. சாதுசங்க சற்சாஸ்திர சித்தசுத்தி யென்பவற்றால் வளர்த்தப்பட்டு மோக்ஷவாயிற் காவலாய சமசந்தோஷங்கட் கேதுபூதமாய விசாரம் புகழப்படுகின்றது.

ஆண்டார்த்த அநர்த்தங்களைப் பின்பற்றியதாம் விசாரம், சார அசாரவிசாரம், தள்ளத்தக்க கொள்ளத்தக்க

தாம் விசாரம், பிரமாண தாற்பரியவிசாரம், பரம ஆன்ம தத்துவப் பரீக்ஷையென விசாரம் ஐந்துவிதமாம். அவற்றுள் இயற்கையாய பிரவிருத்தியும் விடயங்களும் அனர்த்தத்தைப் பின்பற்றினவாம், சாஸ்திர சம்பந்தமான பிரவிருத்தியும வைராக்கி யாதிகளும் புருடார்த்தத்தைப் பின்பற்றினவாம் என்றுடன்பா டெதிர்மறைகண் முதலியவற்றுனே பரீக்ஷிவடிவமாயது முதலதாம். மனவிமக்கள் தன்றேக முதலியவற்றுள், சுயமாகவும் காரணத்தாலும் பரிணமத்தாலும் அசுசியாய மலமூத்திராதி அமங்களத்தன்மை வாய்ந்தனவெனச் சோதிக்கும்வடிவதும், பிரஹ்மலோகம் வரையும் உள்ளனவாய சுகங்களினிடத்தில் அநித்தியத் தன்மை யச்சந் துக்கங்கலந்த தன்மை முதலியவற்றைச் சோதிக்கும் வடிவதும் ஆனதிரண்டாவதாம். இவ்விரண்டும் வைராக்கிய முமுக்ஷுத்தன்மைக் கேதுக்களாம். மோக்ஷசாதனம் வந்தபின்னரும் மோக்ஷசாதனம் கருமமா? உபாசனையேதானு? அவையுங் கலந்ததா? அல்லது ஞானத்துடன் கலந்ததா? அல்லது ஞானமேயா? என்னும் பரீக்ஷிவடிவது மூன்றுவதாம். ஞானமே சாதனமாக வாயினும் அஃதென்னே? சாங்கியவைசேடிகர் கருதத்தக்க கால கௌதமர் முதலியோர் கூறிய அவ்வச் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாக வுடையதா? அல்லது சுருதியை மாத்திரம், பிரமாணமாகவுடையதா? சுருதியையே பிரமாணமாக வுடையதாயினும், சுருதிகட்குத் துவைதத்திலா? அத்வைதத்திலா? விசேஷத்தோடு கூடியதிலா? விசேஷமற்றதிலா? ஆன்மாவிலா? அநான்மாவிலா? தாற்பரியம், எனச் சோதிக்கும் வடிவது நான்காவதாம். அதுவும் சிரவணமெனக் கூறப்படும். சுருதியாதிப் பிரமாணங்கட்கும் அத்விதியசச்சிதானந்தப் பிரஹ்மான்மாவின் கண்ணே தாற்பரியம் எனத் துணிவிருந்தபோதினும்,

தன்ஞன்மாவின்கண்ணே யுண்மையாக அவ்வாறுந்தகை மை சம்பவிக்குமா? சம்பவியாதா? என்னும் இரத்தினப் பரீக்ஷாந்யாயத்தானே அநுபவநிஷ்ட ஆசிரியர் தன் னெடு கற்றூர் மூதலியோருடன் சம்வாதத்தாலும் ஜீவேசு வர ஜகத்தத்துவ பரிசோதனையாலும் துணிவுபிறக்கும் வரைசோதிக்கும் வடிவினது ஐந்தாவதாம். அவற்றுள் முதன் மூன்றன்பலம் சாதனசதுட்டய சம்பத்தியாம்; பின்னிரண்டினுக்கோ முறையேபிரமாணப் பிரமேய அசம்பாவனைகளின் நீக்கமாம். அவற்றுண் முன்னவை மூன்றும் பாக்கியவயத்தினுலே தாமாகவும் வருதல் கூடு மாயினும், அவைகள் மாறுமற்றிடப்படும்பொருட்டு மீண் டுங் குருசாஸ்திர வாயிலாகச் செய்யத்தக்கனவேயாம். பின்னையிரண்டும் குருசாஸ்திரங்களானே வருவன வாம் எனச சர்வசாதாரணமாகச் சாஸ்திரமிருக்கும். சாஸ் திரத்தாலுணர்த்தப் பெற்று அமலமாயும் மனத்தூய்மை வந்து பரம பவித்திரமாயும், இருக்கும் மதியினலே, விட யசமுசய பூர்வபக்ஷ சித்தாந்த பிரயோஜன வேறுபாடு களை யுணர்ந்துள்ள சகபாடிகளோடேனும். பிரமாணப் பிரமேய தத்துவங்களைப் பிரதிபாதிக்கு முபாய சாமர்த் தியத்தோடுகூடிய ஆசிரியரோடேனும் எப்போதும் ஆன் மாவின் விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம். புத்தியானது விசா ரத்தாற் சூக்குமதத்துவத்தைக் கவருங் குசலத்தன்மை யையடைந்து பரமபதத்தைக் காண்கின்றது; நீண்ட சமு சார ரோகத்திற்குவிசாரமே பேரவுடதமாம்.

விசாரத்தினது சொரூபத்தைதக் காண்பித்து அதன் கண் செய்யத்தக்க தின்னதென்பதைத் தெளிவுறுத்து கின்றூர்.

ஆபத்துவருங் குடும்பாதி வியாபாரத்தும் புத்தி மானல் யானியாவன், யாவனுக் கிச்சமுசாரம் எனச் சமு

சாரத்தை யகற்றுஞ் சிரவணதி யனுஷ்டானததோடு கூட்
பவனுய்த் தானே முயல்விளற் சிந்திக்கத்தக்கதாட. விசார
மாகிய அழகிய விழியானது, சருமநேத்திரம் அந்தகாரத்
தில் நஷ்டமடைவதேபோல அந்தகாரங்களில் நஷ்டமடை
யாமலும, அதுமிகப் பிரகாசமய சூரியாதிகளில் ஒளிமழுங்
குவதேபோல் ஒளிமழுங்காமலும் அத்தடைபபட்டுத
தூரத்திலிருக்கும்பொருளைக் கிரகிக்க முடியாததே போல
வல்லாமற் கிரகிக்கக்கூடியதாயும் விளங்கும். பரமான்மா
வாயும் பிரஹ்மானந்தத்தைச் சித்திசெய்வதன்கண் முக்கி
யமாயும் பூசிக்கத்தக்கதாயும, இருக்கும ஆராய்ச்சி
யாற்றல் ஒருகணமேனுட பரித்தியாகஞ் செய்யவே
கூடாது; "அற்பமதேதனும் பேதமதாற்றும் அவன் டயந்
தன்னை யடைந்திடுவானே" என்னுஞ் சுருதியையும்; எக்க
ணமேடனு மெம்முகூர்த்தமதேதனும், முக்கணனுருவினை
முன்னிலணையின், அக்கணமானியது பெருஞ் சித்திரம்,
அக்கணிலாமையா மதுவுமூகதையுமாம்" என்னும் இலிங்க
புராணத்தையும் காண்க. விசார சொரூபந்தான் விளக்க
மாக யாதென்றல்; யான் யாவன்? தேகாதிகளேயாஞ்?
அல்லது, அதனினும் வேறுயவனு என்பது துவம்பதார்த்த
விசாரமாம், இத்தோஷரூப சம்சாரம் எவ்வேதுவினுலே
அதிஷ்டானத்தில் வந்துற்றது? என்பது தற்பதவிசாரம்.
இவ்வண்ணம் சுருதி மூனியாசார்ய சம்பிரதாய முறையிற்
காட்டியபடியாய நியாயத்தான் ஆராய்ச்சிசெய்வதே
விசாரமெனப்படும். வைராக்கியமாகிய கற்பகவிருக்ஷத்
தின் நிழலிப்போன்று சுகமாயுஞ் சீதளமாயுமிருக்கும்
மூன்றுவது துவாரபாலனுய சந்தோஷத்தை விரிப்பார்.
சந்தோஷமே பரமமோக்ஷமென்றும் சுகமென்றும் மற்
றைய இனியவையுமென்றும் கூறப்படும், இதனிலக்கணம்
இனியியம்பப்படும்; ஆயுள் நெய்யென்பதுபோலச் சாதனத்

திற்பலத்தின் அபேத ஆரோபத்தாற் புகழ்ந்ததாம் மிக வும் மேன்மையான அத்தியந்த துக்கவிமோக்ஷ நிக்கமாகிய விசிராந்தியை நன்முகச் சந்துஷ்டன் அடைவன். சந் தோஷ சொரூபத்தை யறைவார், கிடையாத இஷ்டவஸ் துவில் வாஞ்சையைவிட்டு, கிடைத்த இஷ்டவத்துவில் விகார ரகித்தன்மையை யடைதலாம். கிடைத்த இஷ்ட போகத்தில் அற்பத்தன்மை அஃதின்மைகளானே மகிழ்ச் சிவாட்டமில்லாமையாம். சந்தோஷமுடையவனைக் கூற லானே சந்தோஷ இலக்கணத்தையும் தெரிந்துகொள்ள லாம்; விஷயம் அடைவுற்றபோதிலும் பொய்யாதலின் அடையாததே போன்றமையையும், அதனடைவா லுள தாய மகிழ்ச்சிமுதலியவை யின்மையினானே முன் னவஸ்தை போன்றமையையும், அடையாததில் ஆசையற்று அடைந்ததேபோன்றமையையும், அடைந்தவஸ்ப் சுக துக்கங்களற்றவன் ஈண்டுச் சந்துஷ்ட னெனப்படுகின்றான்.

மகிழ்ச்சியின் மகிமைமலர்தல்.

சந்தோஷ அமிருத பானத்தால் சததந திருப்தி யடைந்த சாந்தர்களுக்கு ஒப்பிலாப்போக ஐசுவரியங் களும் பிரதிகூலவிடம்போ லாய்விடுகின்றன. ஆ சை தனிய முதலிய தோஷங்களை நாசஞ் செய்யும் சந் தோஷம் அதிமதுர ஆனந்தத்தைத் தருவதாப்ப அமிரு தரச அலைகள் சுகத்தைச் செய்யாவாம். ஆசையின்பரவச னகி அதனல் வியாகுலமுற்றுச் சந்தோஷ மற்றிருக்கும் மனத்தில் ஞானத்தை யுபதேசித்தபோதிலும் அழுக்கு நிறைந்த கண்ணுடியில் ஆனனம்போல வெளிப்படத் தோன்றுதாம். முன்மொழிந்த இலக்கண அனுவாத பூர் வகமாக வேறிலக்கணத்தை விளம்புகின்றார், மகிழ்குண மென கிடையாத பொருளை யவாவாமலும், முறையே

கிடைத்த சுகத்தையும் துக்கத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டும், உலகத்திற் கின்பந்தரும் நல்லொழுக்கத்தில் நடந்துகொண்டும் இருப்பவனே சந்துஷ்டனெனக் கூறப் படுவன். விடயசம் பாதனமில்லாமலே கேவலஞ் சந் தோஷ மாத்திரத்தானே எங்ஙனந் தேகவாழ்க்கை கூடு மெனின், கேட்டி! சந்தோடத்தால் நிறைந்த மனமுடை யவனே மகாசம்பத்துக்கள் யாவும் தாசர்கள்போலக் காத் துக்கொண்டிருக்கும். "ஆசைக்கடிமையே யகிலலோகத் தடிமை, ஆசையடிமையார்க் ககிலலோகமும் அடிமை" எனவுங் கூறுவர். உலகிலுள்ளோர் சந்தோஷத்தாற் சகல ரிடத்திலும் விஷமபுத்தியில்லாத சமத்தகைமையால் அழகு நிறைந்த புருடனுடைய முகத்தைத் தரிசித்து எங் ஙனமானந்த மடைகின்றனரோ அங்ஙனஞ் சர்வதன சம் பத்துக்களாலும் அடைவதில்லை. சந்தோஷமுடையவனே யாவரினும் மேன்மை யுறுவன். இவ்வுலகத்தில் குணசாலி கட் கிஷ்டமான சந்தோஷத்தாற் சகலரிடத்திலும் சம மானபுத்தி செய்வதால் இனிமையாக அலங்கரிக்கப் பட்ட வனும் மகாபரிசுத்தனு யிருக்கும் புருடராஜாவைத் தேவ தைகளும் மகாமுனிவர்களும் நமஸ்கரிக்கின்றனர். நான் காவது துவாரபாலகனுகிய சாதுசங்கத்தை வருணிப்பார், சகமென்றார். நரர்கட்குச் சமூசாரத்தைத் தாண்டுவதி லீண்டுச் சாதுக்களின் உத்தமமான சமாகமமானது சகல அவஸ்தைகளினும் விசேடமாக வுபகரிக்கின்றது.

சாது சங்கத்தைப் பலவகையானும் புகழல்.

சூனிய ஸ்தலத்தைப் பிராணிகளின் சமூதாய முடை யனவாகப் போலுஞ் செய்விப்பர். அதிசிதள பவித்திரத் தகைமையானே சமூசாரதாப நிவாரகஞ் செய்விப்பதாந் தகைமை காட்டப்பட்டது. அகங்காரத்தை ஆத்ம அநாத்

மக் கிரந்திரூபமாதலினாலும், கிரந்திபோலும் கெடுத்தற் கெளிதன்மையதானும், கிரந்தி = கட்டு என்றதாம். அறி ஞர்களாகிய சாதுசங்கங் கிடைப்பின் மைந்தராதி பந்துக் கள் தடைகள் இல்லாமல் மகாதுயரந் தருமிடமும் அவற் றால் நிறைவுறுகின்றது மரணமும் உற்சவமங்கலமாகின் றது, ஆபத்துக்களும் சமபத்துப்போல விளங்குகின்றன. ஆபத்துத் தாமரைக்குப் பனியும், மோகப்பனிக்கு மாரு தமும் ஆம் சாதுசங்கம் மோதுக்கங்களை பதிதூரத்திற் றள்ளும், எவன்தாபத்தை நீக்குவதாற் குளிர்ச்சியாயும் அழுக்கையகற்றலால் வெண்மையாயும், இருக்கும் சாது சங்கமாகிய பூரீ கங்கையின் கண்ணை மூழ்கினோ அவ னுக்குத் தானங்களாலும், தீர்த்தங்களாலும, தவங்களா லும், யாகங்களாலும்,ஆகவேண்டிய தென்னை? ஹே அன கனே! ஆசையற்றவர்களாய், ஐயமற்றவர்களாய், அந்தக் கரண அதன் றன்மங்கட்கு ஆன்மாவுடன் நிதான்மிய சம் சர்க்க அத்தியாச இலக்கணச் சிற்சடமுடிச்சு அவிழ்ந்த வரும் ஆகி விளங்கும் சாதுக்கள் கிடைத்து விடுவராயின் தவந்தீர்த்த முதலியவற்றைத் தேடுவதா லாகவேண்டிய தென்னை, பிரஹ்மத்திலீளப்பாறிய மனத்தோடு கூடித் தன்னியர்களாகிய சாதுக்களை முக்கியமுயற்சியினனே பூஜிக்கவேண்டும்; பிரஹமான்மவஸ்துவையடையவிரும்பி முயலும் அதிகாரியானவன் சாதுசங்கத்தை விடவே கூடாது. அகத்திலுள்ள சித் தசித்துப்பிராந்தி முடிச்சு களை யறுத்தவர்களாயும், பிரஹ்ம சொரூபத்தை யறிந்த வர்களாயும், பவசாகரத்தைத் தாண்டச் சகாயஞ் செய்ப வர்களாயும், யாவராலும் போற்றத் தக்கவர்களாயும், பிர சித்தர்களாயும் இருக்கும் சாதுக்கள் முமுக்ஷுக்களால் தானத்தாலும் பகுமானத்தாலும் சேவைகளாலும் மற்று முள்ள எல்லா வுபாயங்களாலும், நன்றாகச் சேவிக்கத் தக்

கவர்களாவர்கள். நரகாக்கினியை யணைக்கும் மேகம் போன்ற சாதுக்களை யநாதரவுசெய்பவர்கள் நரகாக்கினிக்குக் காய்ந்த கட்டைகளாவர்கள். தரித்திரம் மரணந்துக்கம் முதலியதோகங்கட்குச் சாதுக்களை பரம ஔடதமாவர்கள்.

சந்தோடம், சாதுசங்கம், விசாரம், சமம், என்னும் இவைகளை நரர்கட்குச் சமுசாரசாகரங் கடப்பதற்குப் பெரியவுபாயங்களாம்: சந்தோஷமானது பரமலாபத்தைத் தருவதாம், சாதுசங்கமானது பரமகதியைத் தருவதாம், விசாரமானது பரமஞானத்தைத தருவதாம், சமமோ பரமசுகத்தைத் தருவதாம், எல்லாவிடங்களிலும் பலத்தின் அபேத ஆரோபமாம் என்று கருதியிப்போது சாவ துவாரபாலரையும் ஒருமித்துத் துதிக்கவிழைந்து அனுவதிக்கின்றார்.

சமுசார துக்கத்தைத் துடைப்பதற்கு உபாயங்களான இந்நான்கு நின்மலப் பொருள்களையும் பயின்ற ஆதிகாரிகள் பேரகநீர் நிறைந்த சமுசாரசாகரத்தைக் கடந்தவர்களின பாவாகள். யாவற்றையும் அப்யசிக்க முடியாவிடினும், ஒன்றையேயனும் அபசியக்கலாம், ஒன்றைப் பயின்றபோதிலும் நான்கையும் பயின்றதாகவே முடியும். கூறிய குணசம்பத்தினக்கின்றென்று நினைக்கவேண்டாம், நீ இவ்வகண்டிதமான குணஇலக்ஷணமியோடு கூடி விளங்குகின்றனை, இனிக்கூறப்படுவதாகிய மனத்தின் மோகத்தைக் கெடுக்கும் இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்பாயாக. நித்திரையில்லாது விழித்திருப்பவனுக்கு எதிரே தீபம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பின் இச்சியாதபோதிலும் ஆலோகமானது பதார்த்த தரிசனத்தை யெப்படி நன்றாய்ச் செய்விக்கின்றதோ அப்படிச் சிரவணித்த இதனனே மோகஷ

சாதனபூதமாய ஞானம் இச்சையின்றியவனுக்குங் கிடைக்கும். இப்போது இதன் மகாபலத்தையும் குணத்தையும் காட்டுவார், சரற்காலத்தையடைவுற்ற திசாகளினின்றும் பனிகள் ஓடுவதேபோல, மதியினின்றும் உலோப மோகாதி தோடங்களெல்லாம் பையப்பையக் குறைவையடைந்துபோம். சரற்காலத்திற் பெரியதடாகம்போலமனது மிகவும் தெளிவையடையும். தினத்தன்மை தரித்திர முதலியதோடக் கூட்டங்கள் தணதி விடயங்கள் சாரமற்றனவெனத் தெரிந்த திருஷ்டியுடையவரை, இருப்புக்கவசந் தரித்தவரது மருமங்களையம்புகள் துளைக்கவல்லனவல்லனபோலக் கெடுக்க வல்லன வல்லவாம்.

மேலும் அவற்றையே புகழ்தல்.

பயவேதுக்கட்கு எதிரிலிருந்த போதிலும் இந்நூலுணர்ந்தவனது மனதை அம்புகள் மகாஜடமாகிய பெருமலையைத் துளையாததே போல, சமுசாரபயங்கள் துயர்ப்படுத்தாவாம்; கடைந்தபின் மந்திரகிரியோடு கூடாத பாற்கடல்போல ஏற்றத்தாழ்வின்றிய பரமசாந்தத்தையடையும். இந்நூலை யாராயு மகாஜனக்குப் பாற்கடல் போன்ற கம்பீர இயற்கையும் மகாமேருவைப் போன்ற தீரத்தன்மையும், பூரணச்சந்திரன் போன்ற அந்தக்கரண சீதளத்தன்மையும், அதிதிடமாக வுண்டாம். இவை சம்மந்தித்த பயன்களாம்; முக்கியமான பயனை இனிவரும்: அந்தப்புரத்திலிருக்கும் பதிவிரதைபோல அறிஞனுடைய மதியானது நன்னூல் பெரியோராசாரங்கட்கு, விரோதமில்லாத கருமங்களிலும் தாழ்க்கிடைத்த பொருள்களிலும் இரமிக்கும், ஆகையால் அவனுக்கு இஷ்டம்போற்றிரிதல் கூடாதாம்,

இனி முக்கியமான பயனைக் கூறுகின்றார்.

சர்வசங்கற்ப விகேடங்களும் சாந்தியானவனுக்குப் பையப்பையப் பூமிக்கிரமமாகப் பரிபக்குவத்தைபடைந்து வந்து வாக்கிற் கெட்டாத ஜீவன் முக்திப்பதமான துண்டாம், இந்நூலையாராயும் அதிகாரி மதியானது பரமான்மாவின் றரிசனத்தைத்தந்து சர்வவிடயங்களிலுட தாய்மையாயும் தண்மையாயும் இலங்கி சரற்கால சந்திரப்பிரகாசம் போலப் பரமப்பிரகாசத்தை யடைகின்றது. இஷ்டமில்லாதவை தன்னை வந்தடையின் துவேஷிப்பதுமில்லை, இஷ்டமுள்ளவை தன்னைவிட்டு நீங்கின் ஆசைப்படுவதுமில்லை, காரியபல முதலியவற்றின் சொரூபத்தை யறிந்திருந்தபோதினும் அதையறியாத தருப்போலவே யிருக்கின்றன்; முயல்வில்லாமற் கிடைத்ததை யனுசரிப்பவனை, இஷ்ட அனிஷ்டபலங்கள் கிடைத்தபோது பரவுவிகாரமற்றவனைய் உலவி மற்றையர்களைப் போலவே காணப்படுவன், மதியை யடக்கும் வாயிலாய் எவற்றையுமடக்கிச் சகசனத்திருந்து தானே கிடைத்தபோகக் கூட்டத்தைப் புசித்து சாஸ்திர விருத்த மார்க்கங்களிற் செல்லாம விருப்பவனுல் மோகூடமடையப்படும். இதற்கு இந்நூலே சாதகம் ஆம், இது முழுவதையும் ஆராயின் பிரஹ்மாதிகளின் வரம்போ லனுபவிக்கலாம். இந்நூலைச் சிரவணித்தும் மனனித்தாராய்ந்தும் அறிந்தவனுக்கு மோகூடம் அடைவதில் தவம், தானம், ஜெபம் முதலியவை ஒரு சிறிதும் உபயோகமாவதில்லை, அவ்வப்பயன்க ளெல்லாம், இப்பயனுள்ளடங்கிப் போவதா லென்றறிதல் வேண்டும்.

விசாரயோகியர் பெருமையும் அவிசாரப் போகியர் சிறுமையும் கூறல்,

எக்காலத்திலும் எத்தேயத்திலும் சம்பவித்த சாதுக்களோடுகூடி இச்சாஸ்திரத் தையாவது உபதிடத மோகூ

தருமாதிகளையாவது, ஒரு கணமும் விடாமல் ஆனந்தமா யாராயும் அவனைற் சமூசாரத்தைச் சாந்தப்படுத்தும் அப ரிச்சின்ன பரமான்ம அபரோக்ஷஞான மடையப்படும், யோனியந்திரத்தில் நெருக்குண்டு வரும்படியான பெருந் துயர்ப் பிறப்பை மறுபடி யவனடையவே மாட்டான். இவ்வண்ணங் குணத்தினலும் பலத்தினலும் சுலபமாயடை யத்தக்க தன்மையாலும் இச்சாஸ்திரத்தைப் புகழ்ந்து இதிற் புகாதவரை யிகழுவார். போகரசத்தில் அழுந்து பவர்களாயும், பாவிகளாயும், இச்சாஸ்திரம் படிப்பதிற் கூடப் பயமுடையவர்களாயும், ஆன்மாவைக் கொல்பவ ராதலின் கூறுவதற்குந் தகுதியற்றவர்களாயும், இருக்கும் கெடுதலைச் செய்யப் பயப்படாத அவ்வதம சிரோமணிகள் தங்கள் தாயின் வயிற்றினின்று வந்த மலக்கிருமிபோற் பிறந்தவர்களே பாவர்கள்.

எவ்வளவுகாலம் விசாரம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது, என்னுஞ் சங்கையோடு கூடினவரை உபகரணத்தோடும் அனுவதித்து நிராகரிக்கின்றார்.

மத்தியில் மத்தியில் அறம்பொருள் சம்பாதித்துக் கோடற்பாற்று மென்றறிக. முமுக்ஷுவானவன் சாஸ்திர வுபதேசம் அதனப்பியாசம் நற்குணம் நன்மதிசாஸ்திராதி களையும் ஆன்மாவையும் அறிந்தவர்கள் சங்கமென்னு மிவற்றோடு கூடிப் பூவ பூர்வ அந்தரங்க சாதனமுறை யாக அடைவுற்ற "பண்பெருங் குருபரன் பணிவிடை யோடு மன்பொடுந் தினந்தின மாட்டிடலான, முன்பரு மறையின் முடிக் கேள்வியினன், என்பது கிருச்சிரபல மெய்திடுமே" "மாதம்மாதம் மகிழ்சதவருடம தாதெவன் வேட்பன்பரி மேதத்தால், சாதெவன் சினமேசருவர் பாலி லமை, ஓதிருவரினுஞ்சினமில னுயர்ந்தோன்" என்பதாதி

மிருதிப்பிரசித்த தருமங்கள், குருபணிவிடை முதலியவற் றிற் குபயோகமான அருத்தங்கள், சாஸ்திரதாற்பரிய அதிசயந்தருமருத்தங்கள் என்பவற்றைச் சம்பாதிப்பதே தொழிலாக வுடையவனுய் விசாரிக்க வேண்டும் விவேக முடையவன் மீண்டும் பிறப்பிறப்பைக் கொடாததும், துரியபதமென்னும் பெயரையுடையதும், "இருடையில் சிவத்தை யெண்ணுவர் நான்கதாய்" என்னுஞ் சுருதியில் நான்காவது பதமெனப் பெயரிட்ட ஏழாவது பூமியிலிருப் பதா மிலக்கணம் வாய்ந்ததும், சாந்திவடிவதும் ஆகிய ஆன்மாவி லீளைப்பாறுவதா மோக்ஷமடையும் பரியந்தம் ஆன்மவிசாரஞ் செய்தல் வேண்டும்.

புஷ்பங்களிற் புணர்ந்த நூற்போலப் பிரிந்திருக்கும் விசுவனைதஜசப் பிராஞ்ஞர்களிடத்தில் தொடர்ந்து விளங் கும் நிருவிகற்ப சைதன்யத்தைத் தனிப்படுத்தித் துரியத் தன்மையினின்றும் கிளப்பிச்சர்வதுவைத ஜாலங்களும் அகன்ற அதன்கண்ணே அகம்பாவத்தோடு நிச்சலடா யிருக்கைவடிவ துரிய விசிராந்தியோடு கூடியவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது யாதேனுஞ் சேடமுண்டோ என்னுஞ் சங்கையை நீக்கி யாவனேனும் அவ்வஸ்தையை யடைந் தாற் செய்யத் தக்கனயாவும் செய்துமுடிந்ததாம் என் கின்றூர்.

துரியபத அடைவிலலடைந்த விசிராந்திச் சுகத்தை யுடையவனுய்ப், பவக்கடல் கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்ந்தவனுய, இருப்பவன் இல்லினிற்போனென்னினும், துறவைத் தொடர்ந்தோனுயினும் அவனுக்கு இகலோக அருத்த பலன்கள் பரலோக அருத்தபலன்கள் என்பன எவையுங் கருமஞ்செய்யினும் செய்யாவிடினும் புண்ணிய கருமத்தாலேனும் பாவகருமத்தாலேனும் கிடையாவாம்,

சுருதிஸ்மிருதிகளின் சிரவண மனனவடிவ மமிஞைவிருத்தி விரோதபங்களு மில்லையாம்; அவன் மந்தரபருவ தமில்லாத பாற்கடல்போல எவ்வாறிருந்தாரோ அவ்வாறே யிருக்கின்றான், இப்போதியம்பிய இது மூரண்பட்டதா யிருக்கின்றது, இல்வாழ்வோன் துறவியென அவ்வவ்வாசிரம நியததரும நிஷ்டடத்தன்மை, பாவத்தானும் புண்ணியத் தானுங் தொழில் செய்யினும் செய்யாவிடினுப் பயனிலை யென நியதமில்லாத தருமநிஷ்டடத் தன்மை, ஆண்டு மந் தரமின்றிய மாக்கடல்போலென அத்தியந்த விரோதபரிக்க பரமான திருஷ்டாந்தம் எவ்வாறு பொருந்தும் எனின், ஆன்மதத்துவ விடயத்தில் முற்கூறிய ஏகதேசமான ஒப்பு மையைக் கவரவேண்டும்; அதனற்றான் இவ்வாறு கூறிய தாகும், உபமானங்களின் ஏகதேச அங்கிசம் உபமேய சமதருமமாமென இங்குகருதியதாம், அறியத்தக்கபொ ருளை அறிவதற் கனுகூலமா யிருத்தலின் அவசியம் இவ் வாறே யறியத்தக்கதாம்.

ஹே இராகவ! மதியிலுலைவை முடிவான தூய வாமோ அவைகளுக்குள் அந்தரங்கமுதலும், விவேகமதி யிலுற் கவரத்தக்க சாரத்திலுஞ்சாரங்கட்கெல்லையா யிருப் பதும், புத்தியிலுஞ் சாரதரமாயுள்ளா யிருக்கும் பிரத்தி யக் கான்ம வடிவமும் ஆம்வத்துவை விடயஞ்செய்வதும். ஞானத்தை வித்தரித்து விளம்புவதும், இப்போதென்னுற் கூறப்படுவதும் ஆகிய இச்சாஸ்திரத்தைக் கேட்கவேண்டு மேகாக்கிரத்துடன் என்றுஞ் செய்யத்தக்கது அதன்கண் ணின்றதென்றுங் கூறுகின்றார்: சுருக்க மாகவும் விரிவாக வும் கூறப்படும் ஞானசாஸ்திர சிரவணபலத்தை முன் மொழிந்து, இனிக்கூறத் தொடங்கும் நீ சிரவணிக்கத் தக்க சாஸ்திரம் விஸ்தாரமா யிருத்தலின் ஒருமையுடன் கேட்கவேண்டும், விஸ்தீர்ணமா யிருந்தபோதிலும அசார

மாயின் அதன் கண்ணே சித்தம் ஒருமைப்படாது. ஆனு லிதுவோ அத்தகையதன்றும், மற்றே, மதியினுள்ளு ளும் ஞானசாரமா யிருப்பதாமிது, இதனையும் நீ எம்ம றைரது கௌரதையை யுத்தேசித்துக் கவரவேண்டு மென் பதாக இன்றும், மற்றே, பிரமாணங்களை யனுசரித்து ஊகத்தோடு கூடியதாக இருந்தாற் கேட்கலாம் அவ் வாறே யுளதென்கின்றார்.

ஆறுபிரகரண வடிவமா யிலங்கும் இம்மோக்ஷ வுபாய சம்மிதையைச் சிரவணித் தறிந்தமாத்திரத்திற் கெடாத சக்தியோடும் நல்லதேக்ஷத்திர நல்லகாலங்களோடும், கூடிய விரையினின்றுமை அவசியம் பலிக்குங் கெடாத பலமுண் டாவதேபோல மெய்ஞ்ஞான மினிதுண்டாம் அநேகஞ் சாகைகளின் வேறுபாட்டால் வேறுவேறுயுள்ள அநேகம் சுருதிகளிருப்ப அவைகளை விட்டுப் புருடபுத்தியிறெய் யப்பட்ட இதனையே கொள்ளவேண்டுமென ஏன் கூறுகின் றீரென்ன? கேட்டி! ஊகங்களினுலே தத்துவ நிர்ணயத் தைச் செய்விக்குமாயி னச்சாஸ்திரம், புருடபுத்தியிறெ செய்யப்பட்டதா யிருந்தபோதிலும் கொள்ளத்தக்கதே யாம், மற்றையது வேதசம்பந்தமா யிருப்பினும் தள்ளத் தக்கதேயாம். நியாயத்தை விடாததே முக்கியமென அனு சரிக்கும் புருடனை லாதரிக்கத்தக்கதாம் அர்த்தமறைகள் புக முத்தக்க மேன்மை யுடையனவே யாயினுமை, அதிரகசிய அபிப்பிராயத்தோடு கூடினவாதலின் விரைவி லனுபவிக்க முடியாதாம். ஆகவே சாதாரண அதிகாரிகளானே கொள் ளத்தக்கன வாகாவாம், அவற்றின் சாரங்களை யுணர்ந்த பெரியோர் தம்மனுபவத்தை மூலமாகவுடைய ஊகங்க ணிறைந்த இந்நூலோ வெட்டவெளியான கருத்தோடு கூடியிருத்தலின் அனுபவத்தில் ஒட்டிவருமென அவசியம் ஆதரவோடுஞ் சேவிக்கத்தக்கதாம். வேறுபொருட்கூறும்

வாயிலாக இதனையே திடஞ்செய்வார், ஊகத்தோடு கூடிய வசனத்தைதப் பாலகனிடத்தி னின்றும் கொள்ளவேண்டும் மாறுயிலை, மலரோன் மலர்ந்த போதிலும், திருணமொப்ப விடவேண்டியதேயாம். புருடமுயல்வா லுண்டு பண்ணப்பட்டதும் கொள்ளத்தக்கதாமேலாயின் எங்கள் வங்கிசத்தி லிருந்தவர்களே யெழுதிய நூல்களெவற்றையேனும் கேட்பேன், இக்காதை கேட்கத்தக்கதன்றெனின், நன்று நவின்றாய், தன் முன்னிகழும் பூநீ கங்கையைவிட்டு எனதுதந்தை தேரண்டிய கூபமிதுவென்று அக்கூப நீரை பாவனருந்துகின்றனலே ஆசைமிக்க அவனையெவரேசுஷி பார். திருஷ்டாந்தங்களில் விளம்பவிசசித்த ஒப்புமை விவேகப் பொருட்டும் தள்ளத்தக்க அங்கிசத்தைக் கூறுவார். இப்போதெவ்வத் திருஷ்டாந்தங்களால் யானுனக் குணர்த்து கின்றேனே அவையாவுங் காரணங்களை யுடையன, ஜன்னியங்கள், அதனேன பொய்யாயினவாம். அறியத்தக்கதோ பரமார்த்த சத்தியமாயும் அகாரணமாயும் நித்தியமாயு மிருக்கின்றது. பொய்யாயே யிராநின்ற மண் பொன் முதலிய உபாதான திருஷ்டாந்தங்களாற் சத்தாகிய பிரஹ்மகாரண முணர்த்தப்படும், படவே ஜன்னியத் தன்மை பொய்த்தன்மை முதலிய திருஷ்டாந்த தருமங்கள் விடத்தக்கனவாம். பரப்பிரஹ்ம திருஷ்டாந்தத்தில் மாத்திரம் இந்தியமமாம். அன்னிய திருஷ்டாந்தங்களில் லையென வுணர்க, பரப்பிரஹ்மத்தைவிட்டு மற்றைய வுபமான வுபமேயங்கள் யாவற்றிற்குமே காரியத்தன்மை காரணத்தன்மை முதலியவற்றுனே முற்கூறிய வொப்புமையுளதேயாம். ஆராய்ச்சி முதலியவற்றுனே பிம்பத்தைக் கவரும் உணர்வுண்டாகின்றதெனக் கூறப்படுமாயின் அவ்வாறே ஞானத்தாற் பிம்பமுற்பத்தியாம் எனக்கூறுதல் கூடாதாம், பிரஹ்மத்திற் குற்பத்திகூற முடியாதன்றே.

பரப்பிரஹமடத்தை விடித்து என்றதனுனே அறியவேண் டியதிதுவாம், பிரம்மோபதேசத்தில் திருஷ்டாந்த மியா துனக்கிண்டி கூறப்படுமோ, அவற்றுள் ஏகதேசதருமஞ்ச மானமா யிருப்பதுகொண்டே பிரகிருத நிண்ணயஞ் செய் யப்படும், பிரஹ்மஞ் சகத்தின் விவர்த்த அதிஷ்டான மென்பதை யுணர்த்தப் பாம்பின் விவர்த்த அதிஷ்டா னத்தை யறிவிக்கும் பழுதை த திருஷ்டாந்தத்திற்கு அதிஷ்டான விவர்த்த அங்கிச மாத்திரையானே திருஷ் டாந்தத் தன்மையாம். தாஷ்டாந்தத்திற் சம்பந்தித்த நித்தியத்தன்மை சுகித்தன்மை முதலிய எல்லா அங்கிசத் தாணு மன்றும், அத்திருஷ்டாந்தம் ஏகதேசத்திலேயே கொள்ளப்படுவ தென்னே யெனின், எல்லா அங்கிசத்தும் ஒப்புமையெங்கும் பிரசித்தமில்லை யென்றறிக. பிரஹமதத் துவத்தை யறிவிப்பதற்காக எவ்வெத்திருஷ்டாந்தம், எண் டுக் கூறப்படுமோ அவையாவுங் கனவிலுண்டானவைபோ லப்பொய்புலகிடங்கினவேயன்றி மெய்யாயினவல்லவாம, வேறொரு பரமார்த்தவஸ்து சச்சிதாநந்தமாய் வெளிப் படையில்லை யல்லவா? இருந்தாலன்றோ உவமை கொடுக் கலாம. இவ்வாறுகவே உருவமில்லாத பிரஹ்மத்திற்கு வுருவத்தோடு கூடியவை யெவ்வாறு திருஷ்டாந்தமா மென்னும் மூர்க்கர்களுடைய விகற்பத்தாலுளவாய வாக் கியங்கள் உதியாவாம, பிரஹமம் இருமையோடு கூடியதா? இருமையோடு கூடாததா? இருமையோடு கூடியதெனின் சித்தாந்தங் கெட்டுப்போம், இருமையோடு கூடாதெ னின்? குருசாஸ்திராதிகள் ஒன்றுமில்லாமையின் ஞான மூண்டாகாதாம், என்பனவாய விகற்ப வாக்கியங்களும் உதியாவாம், இதனுனே திருஷ்டாந்த உபன்யாசத்தை அனுமானப்படுத்தி யுணர்த்தும்போது திருஷ்டாந்தம் ஹேது வியாப்தி முதலியவை பொய்யா யிருத்தலின்

வியாப்பியத்தன்மை யசித்தி சொரூபசித்தி முதலிய ஏதுப் போலிகள் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான ஏதுக்களைக்கொண்டு சத்தியத் தன்மை முதலியவற்றைச் சாதிக்கும் போது விருத்தத்தன்மை முதலிய ஏதுப்போலிகள் அப்பிரயோஜக தோடங்களாக ஆதல்கூடும் என்னும் தார்க்கிகரது சங்கைக்கு மிடங்கிடையாதென நீக்கப்பட்டது, அசித்தி விருத்தமுதலிய தோஷதிருஷ்டிகளை யுடைய மற்றைய தார்க்கீகர்கள் செய்த திருஷ்டாந்தப் பெருந்தூடணங்களாற் றூஷிக்கபபட்ட ஏதுத்தன்மை முதலிய ஜகத்தானது கனுப்போல விருத்தலின் வஸ்துவின் கண்ணேயொரு சிறிதுந் தூடணங்களம்பவே மாட்டாதாம்; உணர்தல் உணர்த்துவித்தல் விவகாரமோ வியாவகாரிக சத்தியத் தன்மை மாத்திரத்தாலும் சாத்திய சித்திபரியந்தம் பொருந்தும். உலகம் கனுமுதலிய திருஷ்டாந்தங்களாற் பொய்ப்பாமபோது ஆன்மாவிற்கு ஆகாசசூரியாதி திருஷ்டாநதமும் பிரஹமத்திற்கு மண்ணிரும்பாதி திருஷ்டாந்தமும் ஏகதேச அங்கிச மாத்திரத்காற் பதார்த்த பரிசோதனத்தால் அறியத் தக்கதாகிய இலக்கியாத்தப் பொருட்டாம; அதன தூணர்வுதிக்கவே காரியசகித அவித்தை கெடுமபொருட்டு அவசியங் கொள்ளவேண்டியதாக சர்வசுருதி சாஸ்திர மகா தாற்பரிய விஷயமாயயான் பிரஹ்மமமா யிருக்கின்றேன் என்னும் மகாவாக்கியார்த்த நிச்சயம் கிரகிக்கத் தக்கதாம் யான் வெள்ளையன், தூலன் என்பதாதிப் பிரத்தியகூஷித்தாலும் ஆரோக்கிய இலாபாதிகட்காக ஔடதபானஞ் செய்ய முயற்சிக்கும் பலதரிசனக் குறியாலுங், பிறர்விவகார சமமாக வுவமிக்கப் படுதலினாலும், சுருவ விவகாரங்களையுஞ் செய்யும் மகாஜன வாக்கியங்களாலும் "மறையோன் வேட்க" என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதியினாலும் மிருதியினாலும் தரும சாஸ்திரங்களா

னும், அநேகந் தார்க்கிகரது வுகங்களாலும், தேகமெனும் அதனி னயலேனும் கருத்தாத்தன்மை போக்தாத்தன்மை முதலிய இயற்கை வாய்ந்த ஆன்மாவாகக் கவரப்பெறும். ஆகலின் எங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷாதி யநேகம பிரமாண விருத்த அருத்தம் மகாவாக்கிய மாத்திரத்தாலே, கொம் ளற்பாலது என வினவுதியேல்? கேட்டி, குதார்க்கிகரது மதத்தை யனுசரித்து அறிஞரது பிரத்தியக்ஷ அனுபவத் தைக் கெடுக்குமு முடிவானபயனை யுடையனவும், அசுத்த மாய் தேகாதி யான்மபாவ விஷயத் தன்மையினையும், பவித்திரமில்லாத நாய் பன்றி முதலியவற்றின் பிறப்பின் பலத்தையே யுடமையினையும் அசுத்தமும் ஆகிய பிரஹ மம் பிரமாணத்தோடு கூடியதா? பிரமாணத்தோடு கூடா ததா? பிரமாணத்தோடு கூடியதெனின்? அத்துவிதத்திற் கானியாம், பிரமாணத்தோடு கூடாததெனின், பிரமேய ஆனியாம் என்பனவாதி விகற்பங்களானே பரம புருடார்த் தத் தன்மையைக் கொடுப்பதாகிய ஞானயோக்கியவுனர் வுடமையைக் கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது தேகாதிகட் கான்மத்தன்மை சம்பவியாதா மென்பது மேற்கூறப்படும்.

முமுக்ஷுவிஞர் செய்யத் தக்கதாகச் சமாதியுடன் எவ்வாராய்ச்சி முன்மொழியப் பெற்றதோ அது நிதித்தி யாசனமென வேறுபெயர் வாய்ந்த ஞானப்பயிற்சியோடு கூடவே முமுக்ஷுவால் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது, வெளி முகச்சித்தத்தாற் கூடாதாம் என்னும் இம்பொருளை யுக்தி யோடும் கூறுகின்றார் ஒரேபோழ்தினில் ஒன்றினைலொன்று விருத்தியடைவதற் கொத்த திருஷ்டாந்தத்துடன் மீண்டு மதனையே கூறுகின்றார்.

சாந்தியாதி குணங்களானவை ஞானத்தால் விருத் தியை யடைகின்றன, ஞானமுஞ் சாந்தியாதி குணங்களால்

விருத்தியையடைகின்றது, இவை பரஸ்பரம் தாமரையுந் தடாகமும்போல விருத்தியடையும், நீராற்றுமரைபோலத் தாமரையாலும் தடாகம் தண்மை நன்மணம் அழகு முத லிய குணங்களானே விருத்தியடைவது வெளிப்படை யேயன்றே! இவ்வாறே ஞானமும் நல்லொழுக்கமும் பரஸ் பரம் காரணமாய் விருத்தியடைவனவேயாம், நல்லொழுக் கத்தானே ஞானம்வளரும், ஞானத்தானே நல்லொழுக் கம் வளரும், இந்தமெய்யுணர்வும் நல்லொழுக்கமும் ஒன் றற்கொன்று சாதகமாகியே வளரும்; மதிமானவன் சாந்தியினாலும் பிரஞ்ஞையினாலும், மகாபுருடத் தன்மை யினாலும் திடமுயற்சியிற்சிரவணாதி முறையாய் ஞானத் தையும் நல்லொழுக்கங்களையும் பயிலவேண்டும் இவ்வுலகத் தில் ஞானம் நல்லொழுக்கம் என்பவற்றைச் சமமாகப் பயிலாதவரை அதிகாரிக்கு அவ்விரண்டிலொன்றுகூடச் சித்திக்கமாட்டாது. சாதனகலாப வுபதேசத்தைப் பய னப்பகரும் வாயிலாய் முடிதலுக்கூறுவார், மதிமானுய முமுக்ஷுவால் கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் கொடுப்பதும், புருடார்த்த பலத்தைக் கொடுப்பதும் ஆகிய இவ்வுத்த மோத்தமமான கிரந்தத்தை ஆத்தராயும் ஆன்மஞானியா யும் இலங்கும் ஆசிரியரிடத்தில் இனிதன்போடு சிரவணஞ் செய்யவேண்டும். குருசம்பிரதாயமாய்ச் சிரவணஞ்செய் தாற்றான் பெரும்பயனைக் கொடுக்கும். கலங்கிய நீரானது தேற்றும் பொடியாற்றெளிவை யடைவதுபோல நீயுமிச் சாஸ்திரத்தைச் சிரவணித்து மதியின்தெளிவிலேசாதன மகிமையின் பலத்தால் அந்தப் பரமபதத்தை யடைவாய். கூறிவந்த சாதனசம்பத்தோடு மனனசீலனுய் வாழும் முனிவனுடைய மனது அறியத்தக்க ஆன்மசொருபத்தை யறிந்து அதன்வலுவிலேற் சுதந்திரமாய்ப் பரமபதத்தை யிச்சியாவிடினும் அடைகின்றது; கேவலஞ் சாதனமகிமை

யாலேயிவ்வாழ்கின்ற தென்பதாகவில்லை! மற்றே, அறியத் தக்க தத்துவ வியற்கையினனும் என்றறிக. ஞானதீன மாய் ஞானவடிவ அகண்டப் பிரஹமாகார விருத்தியோடு கூடிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருத்தலின் அஞ்ஞானத்தை யும் அதன் காரியங்களையும் உதறி யெறிந்துவிட்டு யாவற் றையு மறிந்துகொண்டே விழித்திருக்கும் அகண்டமாய உத்தமோத்தம பதமானது மனதை விடுவதேயில்லை, அஞ் ஞானம் அதன்காரிய முதலியவற்றோடு மனதும் பாதிக்கப் படுவதேயாகும், இதுமெய்ஞ்ஞானிசட்கனுபவமேயாகும். அவ்வாறே "உடலினை யகமென் றுணர்ந்திடு முணர்வை யொழித்திடு மெய்யுணர்வதுதா, னுடலினை யகமென்று ணர்ந்திடு முணர்வையொத் ததிதிடமதேயாகி, விடலருந் தனதுவடிவிலே யெவற்கு விளைந்திடுமன்னவன் வேண் டாம், விடறுயரெனினும் விட்டெலாத் துயரும் வீட்டினை யடைந்து வாழ்குவனே.

முமுக்ஷுப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

உற்பத்திப் பிரகரணம்.

ஞான விண்மகன் கதை.

சத்தியஞான வநந்தவொன் றஜரசாஸ்வத நித்தியவிபுவாய்ச
சுத்தவுட்பிரம ரசாயனமாகிச் சுகனப் பூரணபரமாய்
மத்தியுற்பத்தி முடிவிறற்சோதி மாயையின் விரிவினன்மீண்டும்
தொத்தியவுலகாய் மாயையும் பயபி றூயவிதாயகற்றொழுவாம்.

ஓம் சுவஸ்தி. ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ ஓம் பரமாத்மனே நமஃ இவ்வுற்பத்தி யென்னும் பிரகரணத்தில் ஒன்பது கதைகள் உள்ளனவாம்; ஆதியது ஞானவிண்மகன் கதை யாம், பின்லீலை கதையாம், முறையே கற்கடிகதை, ஐந்த

வர்கதை, வஞ்ச விந்திரன்கதை, மனத்தின்கதை, பாலன் கதை, சித்தன்கதை, ஏழுபூமிகளின் வர்ணனம், அலங்கரிக்கப்பெற்ற இலவண மன்னவன்கதை, என்பனவாம்; என்னுமிவற்றுள் பூர்வத்தாற் சுருக்கமாகப் போத்தியங் கூறப்படும். பூர்வப்பிரகரண விருத்தாந்தத்தையனுவதித்து உத்தரப்பிரகரண தாற்பரியங் கூறுகின்றார்: ஞானத்திலேயே யான்மாவிற்கு மோகூஷமல்லாமற் கருமசமாதிகளினலே யில்லையென்பதையும், ஆன்மாவானது தன்னைத்தானே யறியாமல் தன்பால் அசத்தாய திருசியவுலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்ற தென்பதையுங் கூறுகின்றார்; சாஸ்திரங்களி லுரைத்த சாதனங்களோடு கூடிய அதிகாரிக்கு 'விவேக முடையவன் மீண்டும் பிறப்பிறப்பைக் கொடாததும், துரியபதமென்னும் பெயரையுடையதும், சாந்திவடிவமும் ஆகிய ஆன்மாவி லீளைப்பாறுவதா மோகூஷமடையும பரியந்தம ஆன்மவிசாரஞ் செய்தல்வேண்டும" என்பதாகத் தத்துவ அபரோகூஞானம்வரை செய்யவேண்டிய தாய் விதிக்கப்படும் விசாரப் பிரகாரத்தை முன்னிரண்டு பிரகரணங்களில் வருணிக்கப்பட்ட எல்லாச் சாதனங்களையும உடையவரும் அதிகாரிகளுக்குட் சிரேஷ்டருமாகிய ஸ்ரீ இராகவர் பொருட்டு "இப்போது ஞானத்தின் முறைமையானது இனிதாகச் சாதன முபதேசிக்கப்பட்டது போலவே யுபதேசிக்கப்படும்" எனப் பதிஞ்ஞைவாயிலாக இனி யியமபப்படும் கிரந்தத்தால் விஸ்தாரமாக விளம்பமுயலும் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானனவர் சிருஷ்டிப் பிரகாரத்தைக் கூறும் வாயிலாகப் பிரஹ்மாத்வைதத்தை விளம்புவதற்காக முற்பட்ட உற்பத்திப் பிரகரணத்தைத் தொடங்குகின்றார்.

"ஆன்மாவையே காணல்வேண்டும்" என்பதாதி சுருதி கூறியதும், சமாதி இவ்வாறு செய்யத்தக்க தென்ப

204 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

தோடு கூடியதும், மனனதித்தியாசன அங்க முற்றதும். சிரவணவடிவ விவகாரமே முமுக்ஷுர விவகாரம் என்னப் படும். சகங்கள் = சர்வதிருசியங்களும், விண்ணினின்றும் கந்தர்வநகரம் உண்டாவதேபால், அறியாமனிருக்கப் பட்ட அதிஷ்டானப்பிரமத்தினின்றும், உண்டாகின்றன வென்று கூறப்படும் முமுக்ஷுவினுலே காணத்தகதா கப்பிரமாத்மதத்துவம் முன்னர்மொழிந்தவழி, காகூஷி முதலிய அளவைகளான் அளக்கப்பெற்ற வுலகவுண்மைச சங்கையால், அதற்கப் பரிபூர்ணத் தன்மைச் சங்கைடள தாக, அதனை யகற்றுவான், உலகத்திற்குக் காரணபரமாத் மாவை விடத் துண்மை யின்மையைப் புகலும்பொருட்டு, அதனினின்றும் சிருஷ்டியைப் பின் வருணிக்க வேண்டிய தாமெனக் கருதி ஜீவசொருபத்தில், வாதிகள் விவாதம் கண்டுறுதலின் தமதுகருத்திற் கிசைந்த ஜீவசொருபத் தைக் கூறும் வாயிலாய், அதற்குப் பிரமைக்கியத்தை யறைவார், அல்லது ஏகான்மத் தன்மையை யறியவேண்டு மென்றிச்சித்த முமுக்ஷுவிற்கு அதுவே முதலிற் கூறத் தக்கதாம், அதற்கங்கமாகச் சிருஷ்டி பின்வருணிக்கத் தக்கதாம் எனக்கருதிப் போதிக்கும் விழைவுவினைய முன் னரே அதன்சாக்ஷியதாக வொளிர்வதாய், சாக்ஷிப்பிர மாண மெனப் பிரசித்தமாயிலங்கும் அபரோக்ஷ சைதன் யவடிவ ஜீவனேடு; அதனினும் விருத்தமாய்ப் பரோக்ஷ மாயுள்ள பிரமத்திற்கு ஒருமை சம்பவியாதாம் என ஆசங்கித்து, அதற்கு அபரோக்ஷசைதன்ய ஆத்மத் தன் மையைக் காண்பித்துப் பிரத்தியக்கைக்கியம் பேசுவார், அல்லது, முமுக்ஷு அறிய இச்சித்த ஜீவபரமாத்மைக்கி யத்தைக் கூருமல் அறிபவிரும்பாத ஜகதுற்பத்தியினிது கீர்த்திக்கும் பிரதிஞ்ஞை பொருந்தாததாம் என ஆசங்கை யுண்டாக்க கூறுவார், இவ்விவகார பூமியின்கண்ணே அனு

பூதிவேதன பிரதிபத்தி சபதங்களாற் கூறப்படும் அபரோ
க்ஷசைதன்யத்திற்குக் கூறியபடியே அனுபூதிப் பிரத்திய
க்ஷம் வேதனப் பிரத்தியக்ஷம் பிரதிபத்திப் பிரத்தியக்ஷம்
என்பதாகவாம். பிரத்தியக்ஷமென்பது தனித்தனிவாதி
களிறுலே தாமங்கீகரித்த விசேஷணம் பெய்யும் வாயி
லாய்ச் செய்யப்பட்டதாம், அதுவே நமது உபநிடத வாதி
கட்கு ஜீவனுட், அங்ஙனமே "அனுபூதி வேதனப் பிரதி
பத்தி என்று கூறப்படும் அபரோக்ஷசைதன்யம் யாதோ
அது ஜீவனென்று கூறப்படும்" என்று மகத்துக்களா லியம்
பப்பட்டுளது, இதனுனே வாதிகளால் வேறுவகையாகக்
கற்பிக்கப் பட்ட ஜீவசொரூபம் நிராகரிக்கப் பட்டதாம்
பிரஹ்மபக்ஷத்திலோ இஃதிங்ஙனுரை யியமபிக் கொள்ள
வேண்டும்:—அனுபூதி சப்தத்தால் பிரஹ்மம் கூறப்படும்,
வேதன பிரதிபத்திகளால் அதுவே விசேடிக்கப்படும்,
வேதனமெனப்பிரஹ்ம அபரோக்ஷஞானம் நவிலப்படும்,
பிரதிபத்தியென லௌகிகப் பிரத்தியக்ஷம் ஆம், மகாவாக்
கியத்தா லுண்டாய அந்தக்கரண விருத்தி யாருடமாகிய
பிரஹ்மமே அபரோக்ஷ ஞானசப்தத்தா லியம்பப்படுவ
தாம்; விழிமுதலியவற்றுனே உண்டாய அந்தக்கரண விருத்
தியாருடமாய அதுவே லௌகிகப் பிரத்தியக்ஷ மெனப்
படும் வேதனப் பிரதிபத்தி வடிவமாகிய அனுபூதிப்பிரஹ்ம
மம் பிரத்தியக்ஷபரியாயத்தைத் தாண்டாமல் மோக்ஷ
சாஸ்திரத்தில் பிரதியக்ஷமெனப் பிரதிபாதிக்கப் பட்டுள
தாம, "அபரோக்ஷத்தினுல அபரோக்ஷம் சக்ஷுரேந்
திரம்" என பிரத்தியக்ஷ அர்த்தங்களின் பிரதிபாதக சுரு
திபாம். பிரத்தியக்ஷமெனப்பெயரிய அந்தப் பிரஹ்மமே
நம்முபநிடத சம்பந்திகட்கு ஜீவபத இலக்கியமாம். தனித்
தனி குறிப்பிடவேண்டிப் பால்மாறு பட்டதுணர்க. அச்
சீவனென்னும் அபரோக்ஷசைதன்யாத்மா பிரஹ்மமே

யாம். அற்றேல் மோக்ஷகாமனுக்கு அதுவே யுணர்வுரு வெனப் பிரஹ்ம ஒருமையுபதேசிக்கப்படினும் முக்தியான துண்டாக மாட்டாதாம்; பரிபூர்ணவடிவமாக நிலைபெறு தலே முக்தியாம், பிரஹ்மத்தினும் வேறுய பிரபஞ்சமா னது இருத்தலால் அஃதொவ்வாமையின் என ஆசங்கிப்ப, சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரஹ்மவிவர்த்தத் தன்மையைக் காட்டுவார் சித்தத்திருக்கும் சிற்பிரதி பிம்பவடிவ ஜீவன் புமான் எனப்படும். அகந்தையாற் புலப்படுவதனல் அகங் காரமாம். உணர்வுவடிவப் பரமாத்மாவானது, ஒடுவென் பதாற் கொள்ளப்படும் அதுவென்பதால் எண்ணப்பெறும், அச்சம்வித்துருவப் பரமாத்மா தன்னவித்தையினுனே பூர்வம்சித்த வுபாதியையுடைய புமானுகிப் பின்னர் அகந் தையுணர்வு வடிவமாம் இஃதுபலக்கணமாம், புத்திவடிவ மாய மனவடிவமாயும் ஆமெனவுங் காண்க. முழுஹ்ஷ விவகாரத்தை மொழியும் முற்பிரகரணத்தினும் வேருக இனி இவ்வுற்பத்திப் பிரகரணங் கூறப்படும் என்பதன்கண் இனியென்னும் பின்னரென்பதால் ஏதுத்தன்மைச் சம்பந் தங்காண் பிக்கப்பட்டதாம். உத்தமர்கள் சர்வப்பிரமாணங் கட்கும் இந்திரியங்கள் சாரமாவனபோலச் சர்வ இந்திரி யங்கட்கும் அபரோக்ஷஞானம் சாரமாமென்பர், அது தான் முக்கியமான பிரத்தியக்ஷம் யாது அவச்சேத பூத மாயும் ஆசிரயபூதமாயும் விடயபூதமாயும் குடத்தை யா னுணர்கின்றேன் என்னும் திரிபுடியுணர்வாற் சித்தமாமோ அதுவும் பிரத்தியக்ஷமே, திரிபுடியை யனுசரித்துப் பிர காசவடிவமா யிருப்பது அனுபூதி, அறியப்படுவதாய திரிபுடியை யுணர்வது வேதனமாம், மூன்றன் பொருட்டுப் பிரகாசவடிவமாக வியாபித்திருப்பது பிரதிபத்தியாம், அக்கரப்பொருளைத் தாண்டாமல் திரிபுடியை வியாபித்தி ருக்குஞ் சாக்ஷியாகிய சின்மாத்திரத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷ

மென விவகாரபூமியில் நாமந்தரிக்கப் பட்டது அச்சாக்ஷி யே ஜீவனுடென்று பிராணனைத் தரிக்கும் நிமித்தங் கொண்டு கூறப்படும், அச்சாக்ஷியே விருத்தியுபாதி கொண்டு ஞானமெனப்படும், அகந்தை ஞான முடையவ னைய புருடனையோ பிரமாதாவெனப்படும்.

அதுவேபாகிய பதார்த்தரூபமாகவும் விவர்த்தத்தை யடைகின்ற தென்கின்றார்.

அந்தப்பரமாத்மா, சங்கற்ப விகற்பங்கள் பிரமசமு சயங்கள் முதலியவற்றால் அபிமானதிகளால் ஆக்கப்பெற்ற நானுபூத அவஸ்தைக் கிரமங்களை யடைந்து, விளையாடும், அவ்வவஸ்தைதோறும் யிவ்வண்ணம் பவிக்கும்:—பரிபூர்ண அறிவுருவப் பரமாத்மா சிருஷ்டிகாலத்திற் பூர்வம் சாமா னியமாகத் திருசியத்தன்மை யவஸ்தையை யடையும், பின் னர்ச் சித்த அவஸ்தையையடையும், பின்னர் அகங்கார அவஸ்தையை, பின்னர்ப் புத்தியவஸ்தையை, பின்னர் மனே அவஸ்தையை, எனவடையும், இம்முறைதானே மேலும் மேலும் வெட்டவெளியாம், எவ்விடயாகாரவிருத் தியிலல் புறவிடயத்திலுள்ள ஆவரணநீங்க வெளிப்படுகின் றதோ அதுவிடயம் எனப்படும். இவ்வாறு சாக்ஷியே முறையாக மூன்று விதத்தையுமடையும், வியஷ்டியின் கண்ணே யிவ்வாறுகச் சமஷ்டியின் கண்ணும் இரணிய கருப்பரிடத்தி லிவ்வாறே காணவேண்டும் நீர் அலைமுதலிய வடிவமாக எங்ஙனம் விளங்காநிற்குமோ அங்ஙனமே நானு விதம் முறைமுறையாப் மயல்களைச் செய்விக்கும் சங்கற்ப விகற்பப் பிரதானமான அந்தக்கரணங்களினுதியாஞ் சமஷ் டிகளால் உலகவடிவமாகச் சாக்ஷியே விளங்கும்.

அற்றேல், பிரஹ்மமானது இவ்விதம் உலகமாகத் தோற்றுமாயின் உலக காரணமாகிய பிரஹ்மத்தோடு அது

னினும் விபரீதமாய ஜீவனுக்கு ஐக்கியம் பொருந்தாதாம் என ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

அச்சாக்ஷிரூபமாய பிரத்தியக்ஷமே முன்னர்ச் சிருஷ்டியினுதியிற் காரணமியாதொன்று மின்றியே யுலகனேல யால் விரைவில்தானே விளங்கி யுலகவடிவமாகி யதன் பாலே தானேகாரண வடிவமாயது. ஓரிடத்தில் உண்மை யான காரிய காரணத்தன்மை கூடாமையினுல், அசத்தா யினும் அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஜீவனுக்குச் சத்துப் போன் றுளது, அவிசாரத்தோடு கூடிய ஆன்ம சொரூபத்தையு டைய இப்பிரகிருதியின் கண் உலகரூபமும் வெளிப்படை யாய் வரும், இங்ஙன மிவ்வுலகம் ஆரோபிக்கப்படும். இதற் கபவாதமோ இங்ஙனமாம்: இவ்வண்ணம் விசாரமும் அத னல் விளக்கப்பட்ட சாக்ஷாத்காரமும் சுயமாகவேயிருந்து தன்னிடத்தி லிருந்துண்டாகி உண்மையாய்த் தன் வடிவ மாகவே யிருக்கின்ற வுலகமித்தத்தை அஞ்ஞானநீக்கத் தாலே யழித்துத் தன்வடிவமாயும், ஆவரணமற்றதாயும், மகத்தாயும், அபரிச்சின்னமாயும், பிரத்தியக்ஷமாயும் இலங்கும் பரமபுருடார்த்த ரூபமாய்ச் சீக்கிரம் செய்கின்ற தென்பது உபசாரமாத்திரமாம். மனஞ்சஞ்சலிப்பதற்கு விடயமின்றிய வேதனமேதுவாகாமையின் விடயத்தோடு கூடியதாகவே அது கூறப்படவேண்டும். வேண்டவே, ஆண்டு மனதசைவதற்கு முன்னரும் விடயஞ் சித்திக் திருப்பதாகக் கூறவேண்டும்; விடயங்கள் மனமையமென முன்ன ருரைத்திருத்தலின் அவ்வாறே விடயஞ் சித்திப்ப தற்கு முன்னரே மனத்தின் சித்தியாமெனக் கூறவேண் டும். வேண்டவே, அன்னியோன்னிய ஆசிரயமாம், எனின்? மாயையோடு கூடிய சிதாகாசத்துக்குட் சர்வமூலு சமஸ் காரரூபமாக அதிஷ்டான சத்தையைப் பற்றியிருந்தே தோற்றுகின்றது; காற்றினுள் ளசைவிருப்பதே போல

வேதனத்திற்குள்ளும், புறப்பொறிகளாற் கவரப்படுதல் மனதாற் சிந்திக்கப் படுதல் என்னும் இரண்டினுக்கும் விடயங்களாய பதார்த்தங்களால் நிறைந்து வியாகுலஞ் செய்யப்பட்ட வுலகமான துளதாம்.

பிரஹ்மமானது ஜகதுபாதான காரணமாயின் தரங்காதி வடிவத்தாற் சலம்போலும் கடம் பிரஹ்மம் படம் பிரஹ்மம் என அவ்வவ்வடிவமாகவன்றே தோற்றவேண்டும், அவ்வாறு தோற்றக் காணுமையின் உபாதானமாகாதாம், மற்றே, நிமித்தமேயாமெனக் கடாவ விடை தருகின்றார்:—ஆயின் எங்ஙனம் ஓரோரு காற்றேற்றல் அதனுற்பத்தி முதலியவற்றின் விவத்தையாதல் எனின் அறைகின்றார்''

தாய்தாயும் எல்லாவடிவமாயுமிருக்கும் சேதனம் கருமபரி பாகத்தாலாம் விவஸ்ததையாலே பிராணிகள் கருமபோகப் பொருட்டுத் தோன்றுகின்றபடியே யவ்வவ்வடிவமா யுண்டானதுபோல விரிந்த திக்கு காலவெளியுட் பதார்த்தவேட தேகங்களைத் தரித்து விளங்குகின்றது; எல்லாவடி வமான ஆன்மா மோகத்தாற் தன்னைத் தேகாதி திருசியம்போலக்கண்டு, அவையே யெனது சொரூபமெனக் கருதி ஜீவரூபமாயிருந்து விளையாடும்; இது பொருத்த முடையதேயாம். எவ்விடத்தில் எவ்வடிவமா யெவ்வாறு புலப்படுகின்றதோ அவ்விடத்தில் அவ்வடிவமா யவ்வாறே தான் தோற்றுகின்றது, வெளிப்படையாக விளம்பிலே, சர்வாத் மகமாய பொருள் எவ்விடத்தி லெவ்வாறு இனிய வுல்லாசத்தை யடைகின்றதோ, அவ்விடத்தி லவ்வாறே அவ்வடிவமுடையதுபோல அதிவிரைவில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், காணும்பொருள் எல்லாவடிவமாகவு மிருத்தலினலே, காணப்படுபவற்றின் றன்மையை யடைந்தது

போற் றோன்றுகின்றது. போலெனக் குறிப்பித்த திருஷ்டியம் பொய்யேயாமென்பதில் என்னேயம், திருஷ்டா விருந்தாற்றான் றிருஷியமிருக்கும், இல்லாவிடினிராதா மாதலினே திருஷியம் மெய்யாகாதாம், திருக்குவடிவமான திருஷ்டாதிருக்கு சொரூபத்தினின்றும் நழுவித்திருஷியத்தன்மையை யடையுமாயின், திருஷ்டா வில்லாமல் திருஷியசித்தியே யுண்டாகமாட்டாது, நழுவாமலிருக்கிலே அத் திருஷ்டாவிற்குத் திருஷியமா யிருக்குந்தன்மை, பழுதையின் இயற்கை யினின்றும் நழுவாததற்குப் பாம்புப் பான்மைபோலும் விவர்த்தமாத்திரமாய்ப் பொய்யேயாகும்; ஆகவே காரியப் பொய்ம்மையானே அதனை யபேக்ஷித்த காரணத் தன்மைக்கும் பொய்ம்மையே சித்தித்தலின் பிரஹ்மம் காரணத்தன்மை யற்றதேயெனச் சித்தித்தது.

சர்வஜகத்தும் பிரஹ்மகாரியம் எனக் காண்பிப்பவராய்க் காரணப் பிரஹ்ம வியதிரேகமாகக் காரியமாகிய ஜகத்து அசத்தேயாமென லறையப் பட்டது, விகாரமானது வாக்காற் றொடங்கப்பட்ட நாமதேய மாத்திரத்தையுடையது மண்மாத்திரம் உண்மையெனக் காரணத்தினும் அயலாய்க் காரியத்திற்கு அசத்துவத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதியினல் இப்போது பந்தம் அதன் நீக்கங்கட்குக் காரணத்தைக் காட்டும் வாயிலாக அதேபந்த காரணபூத திரிஷியஜகத் தசத்துவத்தைப் பிரதிஞ்ஞைவாயிலாக இவையாவும் பிரஹ்மமேயாம் என்பதாதி சுருதிகளை யனுசரித்து விரித்துரைக்கின்றார்! பந்தத்தை நீக்குமுபாயத்தை விரும்பிய எனக்குத் திருஷியத்தைப் பொய்யென்று சாதிப்பதுகொண்டு ஆகவேண்டிய தென்னேயெனச் சங்கிப்பத் திருஷியம் சங்கற்பமாத்திர மானபடியால் சங்கற்பநீங்கத் திருஷிய மித்தியாபந்தமும் நீங்குமென்றெண்ணிக் கூறுகின்றார்.

பிரத்தியகூஷ தத்துவத்தைபாராயின் அத்வைதமா யிருக்கும் பிரஹ்மமேமே சித்திக்கும், சித்திக்கவே இந்நிலை பெற்ற பிரத்தியகூஷமே யுண்டாக்குவதெனத் துணியப் பெறும். அனுமானுதிகளோ பிரத்தியகூஷ வாயிலாகவே யுண்டாகின்றமையினாலும், அதுவதுவாக முடிவுபேறடை தலினாலும், அத னங்கிசங்களேயாகும்; ஆகவே சர்வப்பிர மாண தத்துவம் ஆன்மாவே யென்பதாம். திருசியமிருத் தலினாலே இப்பந்தமுண்டாகி யிருக்கின்றது, திருசியமில் லாவிடிற் பந்தமுமிலதாகும், எவ்வாறித்திருசியஞ் சம்பவி யாதோ அவ்வாறு முறையாய்க் கேட்பாயாக. திருசிய மில்லாதமாத்திரையானே பந்த நீக்கமாகாதாம், உற்பத்தி விருத்திநாச சுவர்க்க நரகாதி பந்தமானது காண்போன் நருமமாகத் தோற்றலா லான்மாவிற்குள்ளடங்கி யிருத்த லின் திருசியம் நீங்கியபோதினும் அது நீங்காமையின் எனின்? உண்மையாகயாவனுலகி லுண்டாவனே அவனே விருத்திநாசசுவர்க்கநரகாதிகளையும் பந்தமோகூஷங்களையும் அநுபவிப்பன். ஆன்மா வுற்பத்தியாதி யியற்கையுடைய தன்றும். தனது சொரூபத்தை யுள்ளபடி தெரிந்துகொள் ளாமையானே அதற்குற்பத்தியாதி மயல் தோற்றுகிற்கும். எதனாற் றன்னை யறியாமையினானே பந்தமாமோ அதனால் தன்னையறியும் பொருட்டு உனக்கு அத்திருசியஞ் சம்பவி யாமையை ஆண்டுவிளம்ப விழைந்தவகையாகவே விளம்பு கின்றேன், உற்பத்தி சம்பந்தம் திருசியசமூசார கோடி யின் கண்ணே பொருந்துமாறும், ஆன்ம கோடியின் கண்ணே பொருந்தாதவாறும் கூறுவாம். ஆன்மாவோ திருசிய வுற்பத்திக்குமுன் எவ்வாறோ அவ்வாறே யுள தாம். அணுமாத்திரமும் விகாரப்படுவதே கிடையாது, அங்ஙனமே "உற்றதனிலயமில்லை யுறுவதுமில்லை கட்டை, யுற்றவனில்லைமற்றைப் பயில்பவ னுயர்வீட்டாசை, யுற்றவ

ணில்லை வீட்டை யுற்றவனில்லை யென்னும், நற்றிறமிதுவே கண்டாய் நண்ணுவ துண்மையானும்." என்னும் மறையும் அறைகின்றது.

முன்னரே யாது எவ்வாறுமோ வெனக் கூறப்பட்ட பொருளைக் கூறும்பொருட்டுப்பிரளய அவத்தையில் எஞ்சி நிற்கும் ஆன்மசொரூபத்தை யறையும் பொருட்டு முற்சி ருஷ்டிக்குக் காரணத்தில் இலயப் பிரகாரத்தைத் திருஷ் டாந்தத்தால் தெரிவிக்கக்கேட்குதி யென்கின்றார்.

கற்பனையாவு மின்றியபோது வியாபகமாயும் இரு ளொளி கடந்ததாயும், நிச்சலமாயும் அபரிச்சின்னமாயும் பெயரற்றதாயும் இந்திரியங்களுக் கெட்டாமையின்விளக்க மற்றதாயும், இன்னபடிதா னிருக்கின்றதென ஒருசிறிதும் நிரூபிக்க முடியாமையின் அகோசரமாயு மிலங்கும் சத் பிரஹமம் எஞ்சாநிற்கும். "இவையாவையுமே யெழுவதன் முன்னர், சவுமியசத்தே சாந்தமாயுளதாம்" எனமறையு மறைகின்றது. தாவரஜங்கம வடிவமாகக் காணப்பட்ட இவ்வுலக முழுவதும் கனவானது துயிலின்கட்போலக் கற்பாந்தத்தில் நன்கழிந்துபோம; சாங்கிய நையாயிகா தியர் கருதிய பிரதான பரமாணுமுதலியவை யெஞ்சா நிற்கும்வடிவப் பிரளய வேற்றுமைப் பொருட்டே கூறிய திருட்டாந்தமாகும். அதன்பின்னர், அஞ்ஞாத்தமாதலினு லே தொழிலற்றதாயும், பரிச்சின்னப் படாமையினுலே கம்பீரமாயும், உருவமற்றமையானே தேயுவல்லாததாயும், பிரகாசவடிவ மாதலினுலே இருளல்லாததாயும், தரும மற்றமையானே சாற்றவொண்ணுததாயும் அஞ்ஞானத் தான் மூடப்பட்டமையானேயும், பிரபஞ்ச சமஸ்கார ஆதாரமானமையானேயும், வெளிப்படாததாயும் இருக் கும் யாதோ ஒரு சத்வத்துவானது எஞ்சியிலங்கும்.

பெயரற்றதெனக் கூறியது பிழையாகும் பிரஹ்மாதி நாமங்களிருத்தலின் அதற்குளனச்சங்கித்துக்கூறுகின்றார். பரிபூர்ண கம்பீரப் பேரொளியேயாய அந்தப் பரமான்மா, தெளிந்தநீரில் விண்டோற்றலேபோலத் தானே யன்னியம்போல வுல்லாசித்துத்தோற்றி வருஞ்சீவாதி நாமங்களால் கிலேச களங்க முதலவற்றையுற்ற ஜீவத்தன்மையை யுற்றதே போலவாம், போலபோல வென்றதனே னே அன்னியத்தன்மை மாயையா லாயதென்பதைக் காட்டியதாம். ஈண்டிது சிருஷ்டிக் கிரமமாம்:—சிருஷ்டிக்கும் முன்னத்விதிய பரமாத்மா, சிருஷ்டி காலத்தில் பூர்வம் அநாலிங்கித விசேட திருசிய (சிறப்பின்றிய) திருசிய மாத்திர வடிவமாய் விவர்த்தமாம்; அதன்பின் சமஷ்டி சித்திரவடிவமாயும், அதன்பின் சமஷ்டி ஜீவவடிவமாயும், பின்னகங்கார வடிவமாயும், பின்புத்தி வடிவமாயும், பின் மனவடிவமாயும், பின்றன்மாத்திரை பூதபௌதிக வடிவ மாயும் விவர்த்தமாம். அவ்வாறே பெரிய வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதாம்:—

விஸ்தாரமாயும், விகாரத்தாலாக்கப்பட்ட ஏற்றத் தாழ்வற்ற மாயா சபளத்தன்மை யுண்மையாற் சமமாயும், சர்வாதிஷ்டானமாயும், உண்டாகாத ஆகாயதேயு தமாதி களின் காரணவடிவமாய சத்தையாயும், சிதாத்மாவாயும் இருக்கும் பரப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சித்திற்கு அறிபவ னந்தன்மை யிலக்கண ஜீவத்தன்மையானது விடயகரண சித்திவாயிலாகவே சித்திக்கவேண்டியிருத்தலின் அதனத் தியாசம் முதலிலேயே யமையுமாதலின் முன்னர்த் திரு சியத்தகைமைக் கற்பனையாம், அதன்கண்ணே ஏதுயாதோ வெனின், சத்வஸ்துவிற் கஃதுண்டாகாத வியற்கையே யா

குமன்மே? ஆகவே சத்திற்குச் சேத்தியாங்கிச சேதனத் தாலாம், சிதிசக்தித் தன்மைச்சேதனத்தாற் சித்தகற்பனை யுதிக்கும், யாதுயாது அத்தியசிக்கப் படுகின்றதோ அதன தன் வெளிப்பாட்டியற்கை சித்தினிடத்தின் முன்னரே சித்தித்திருத்தலின்யாண்டும்நிமித்தத்தன்மையாம். அதன் பின்னர்ச் சேத்யசையோக சேதனத்தாற் சீவத்வகற்பனை யாம், சேத்தியத்தின் ஏகபரத்தன்மை வசத்தால் அதன் பின் மாயையென்னும் அகம்பாவ கற்பனையாம், அதுவுப் ஜீவபாவத்தின் நிரூட அவஸ்தையாகும், ஏகபரத்தன்மை யும் அத்துணை மாத்திரத்தின் யானென்னும் அபிமான மாம். அதன்பின் அகந்தையின் விருத்தியிலுலே புத்தித் தன்மைக் கற்பனையாம், இதுவே மனஸ்தாதி சப்ததன் மாத்திர காதிமானும்; அதாவது இவ்வண்ணந் தருமசித் தியாகவே சப்தாதி விடயமாத்திரைகளாய் வாதனவடிவ மாகத் தன்பாலடங்கியவற்றிற்குக் கனவிற்போல மன னத்தால் அஃதடங்கு மேனரூபமிதுவேயமையும் என்ப தாம். உயர்ந்த பிரமாணமாய மறையாலறியப்படுதலின் இருதம், "எதனிலுனிறைந் தேய்ந்திடு மேற்றிடும், எதனி லல் விடயங்க ளிலங்கிடும், எதனிலு லெந்தநூன்று மிருந் திடும், அதனிலுலிதை யாத்துமாவென்பரால்" என ஸ்ரீ வியாசபகவான் விளம்பிய முறையாய் ஆன்மா சத்தியத் தன்மையின் மேன்மை யெல்லையாதலின் பரம், பெரிதாத லினுலும் உலகாகாரமாகப் பெருத்திருத்தலினுலும் பிரஹ மம், தான் முறையே அறிஞர்களானே யனுபவிக்கப் படு தலின் சத்தியம், என்பனவாதியாய நாமங்கள் அதற்கு மகான்களாகிய அறிஞர்களானே உபதேச விவகாரப்பொ ருட்டு, இடப்பட்டனவாம்: சிருஷ்டியிலுதியில் அதற்குப் பொய்யாகச் சமஷ்டி ஜீவபாவமுளதாம். அவ்வாறுய்ச் சிற்சுபாவமாகவே யிருக்கும் ஆன்மாவானது மோகத்தி

ணலே தானே அன்னியஜடமாய ஆகாசாதி முறையிலுண்டாய இலிங்க சமஷ்டிவடிவமாய் அதனுட் புகுந்தமையின் அதனபிமானம் பெற்று அதுபோலொளிர்ந்து அதனுட் கிடந்த பிராணதாரணை யுபாதியினுனே தேகமுண்டான பின்பு வரும்வாக்கு விளக்கவதீனமாக வருஞ்சீவப் பெயராலே நிந்தைக்கிடமாகச் சம்பாதித்துக்கொண்ட ஜீவத்தன்மையை மயக்ககத்திலுலே யடைந்தது போலாம், உண்மையாகவே! அவ்வாறடைவதில்லை.

இம்முறையையே முற்றினும் மொழியாத தலத்தும் காணத்தக்கதாம், திருசியத்வசித்த வாயிலாய்ச் சமஷ்டி சீவபாவத்தையடைந்த பரமாத்மாவிற்கு அகங்கார புத்தி வாயிலாய் சமஷ்டி மூலைபாவத்தைக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு ஞானசத்தி மாத்தரத்தாற் சாதிக்கப்பட்ட சிருஷ்டியானது கூறப்பட்டது, இனிக்கிரியா சக்தியின் சகாயம் பெற்ற அது சாதிப்பது கூறப்படுகின்றது. அதன்பின்னர்ச் சீவசப்தத்தின் அநித்தமான கிரியாசக்தியைப் பிரதானமாகவுற்ற பிராண தாரணையைச செய்தலாற் சஞ்சலத்தன்மையை யடைந்ததாய், பௌதிகமான லிங்கவடிவினதாய், சங்கற்பவிகற்ப மனனத்தானே ஜாட்டியத்தான் மந்தத்தை யடைந்து மனமாம். அம்மூலைபாவத்தான் மகத்தாகிய பரமான்ம பாவத்தை மறந்துமூலை தருமங்களாகிய சங்கற்பாதிகளைத் தன்னுடையனவாக வெண்ணும்; எவ்வாறெனில் சலனமின்றிய கடலினின்றும் சலனமயமாய அலைகள் எழுவன போலவா மென்றறிக. மனத்தின் இயற்கையைக் காண்பித்து அச்சமட்டி மனத்தாற் சப்தாதி பஞ்சதன்மாத்திராகாசாதி பஞ்சபூத பிரஹ்மாண்டாதி பௌதிக இலக்கண ஜகதிந்திரஜாலம் விசேஷமாகச் செய்யப்படுகின்றது. இவ்வண்ணம் சமஷ்டி மூலை பாவத்தையடைந்த ஹிரணிய கருப்ப னென்னும் பிரஹ்மம், அன்னியராலே யறிவிக்கப்

படாம லிருந்தபோதிலும் தானுகவே பூர்வவாசனை யனுசரித்து விராட்பாவத்தையும் புவனதிபாவத்தையும் அதன் கண்ணே நான்குவிதமாய பூதக்கூட்ட பாவத்தை யும் நித்தியம்தன்னிச்சைப்படியேவிரைவிற் சங்கற்பிக்கும்.

இவ்வுலக இந்திரஜாலம் தோற்றுதலும் அதற்குவமை யும் வலியுறுத்தல் உலகினுமயலாய்ப் பரமிருக்கலாம், ஆரோபிதத்திற்கு இருப்புவிளக்கப்பொருட்டு அதிஷ்டான அவாவிருத்தலின், அதிஷ்டானத்திற்கு இருப்பு விலக்கப் பொருட்டு ஆரோபித அவாவின்மையின்; பிரஹ்ம ஜகத் துக்கட்குப் பிறங்கியது விலக்ஷணமுடையதேயாம், அச் சத்திய சங்கற்பத்தினுலே இவ்வாருயவிஸ்தாரமான இந் திரஜால ஐசுவரியமான இது விஸ்தரிக்கப்படும். இவ்வண் ணம் அத்தியாரோபம் ஆயிரமாணலும் அதிஷ்டானத்தி னுடைய உண்மையாய நிலையானது பங்கப்படாதாம் என் பதுணரும் பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தங் கூறுவார், பொற் கங்கணவடிவப் பொன்னினும் கங்கணசத்தப் பொருள் தனிப்படுத்தத் தகுதியதாகாததேபோலப் பரப்பிரஹ்மத் தின் கண்ணே தோற்றுகின்ற ஜகத்சப்தார்த்தத் தன்மை யும் அதனினும் அயலாகத் தகுதியதாகாதாம். இரண்டற் குந் தனிப்பட்டிருத்தல் தகுதியாகாமையானே ஏகசத்தை யுடைமை சித்தமாம். அதுவும் என்றுமுள்ள பிரஹ்ம பாவத்தின் கண்ணே தாலுகவேயுளதாம். இடையிலுற்ற வுலகபாவத்திலோ அதன ததீனமாயுளதாம். தாணுகவே யின்றும்; இவ்வுலகமானது பரிச்சேத சுபாவத்தை விட் டொழித்ததாய்ப் பிரஹ்மசுபாவத்தின் கண்ணே யிருக் கும் உலக சத்தார்த்த பரிச்சேதமுடைய வடிவ இயற்கை யிலோ இராதாம்; கங்கணவடிவத் தகைமை பொற்சுபா வத்தி லிருக்கும் கங்கண சுபாவத்தி லிராததேபோலு மென்றறிக.

அற்றேன் மனத்திற்குச் சாயைப் பேயைப்போல இன்மை யுண்மையின் ஜகதிந்திரஜால ஜனகத்தன்மை பொருந்தாதாம் எனின்? ஆண்டுக் கூறுகின்றூர்:—இது தானுகவே யில்லாதிருக்குமாயின் எங்ஙன மிருப்பது போலப் பொலிதல் கூடுமெனின்? அறைகின்றூர்.

மருமரீசியிலேலே கற்பிக்கப்பட்ட கானனீர் நதியின் வேகப் பிரவாக தரங்கங்களேபோல வுலகசம்பந்த இந்திர ஜால ஐசுவரியமானது இல்லாதிருந்த போதினும் இருப் பதேபோல் ஈண்டு மனதிலேலே விஸ்தரிக்கப் படுகின்றது. அதற்கு அசத்துத்தன்மையானதும் அவித்தையி லுண்டா வதாகி அவித்தை வடிவமுடைமையின் எனக்கருதி அதை யனுசரித்த நாமங்களானே அவித்தையைக் காட்டுவாம்; வித்தையானீக்க யோக்கியமாதலின் அவித்தையாம்; மேல் கீழ் குறுக்குகளிற் சுழற்றுவிக்கு மேதுவாதலின் சமுசார மாம், சுதந்திர மில்லாதிருத்தலேச் செய்வித்தலின் பந்த மாம். பொய்யா யிருத்தலின் மாயையாம், மயக்க வேது வாதலின் மோகமாம், தாண்டமுடியாமையின்மகத்தாம், தற்சொரூபத்தை மறைத்தலின் தமமாம், என்பனவாதி யாய நாமங்கள் யாவற்றையு முணர்ந்த பெரியோர்களால் அவித்தைக்கிடப் பட்டனவாம்.

இதனே லியம்பப்பட்டதையே விரித்தல்

"அற்பமும் பேதமே யாற்றிடப்படினும் அளவிலா வச்சமவனுக்காமே" என்னுஞ் சுருதியிலேலே துவைதி கட்கு முக்தி ஆமைப்பாலல்லவோ. எத்துணைத் திருசி யஞ் சம்பவிக்கும் அத்துணைமோகூடம் காணப்பெறு தென வாயின் துயிற்பிரளயங்களிற் சுருவதிருசியம் அசம்பவமாய வழி மோகூடமேனுகாது, துயின்முதலியவற்றே சுருதியாற் சுருவதிருசிய அபாவப் பிரதிபாதனத்தான், ஆண்டஞ்

ஞான சற்பாவத்தாலெனின்? அன்றும், அது உகிருதிர்த்த வுரகமொப்ப வொன்றுஞ் செய்யாதாதலின் அங்கீகரிக்கப் படமாட்டாதாம் ஆண்டு மோகூஷமெனச் சங்கிப்பக் கூறு வார் பதுமினியின் பீஜபூதமான அதிவிஸ்தார நில்லாதை வடிவம் பதுமமணியின் உள்ளவகாசத்திற் சமஸ்காரருப மாக எங்ஙனமிருக்கின்றதோ அங்ஙனம் திருஷ்டாவின் பாற் றிருசியதி யிருக்கும், பிராதிபாசிகத் தன்மையானே திருசியஞானமெனப் பட்டதாமென்க முதலில் பந்தத்தின் உருவத்தைப்பற்றிப் பகருமிதனைக் கேட்குதி பின்மோ கூஷத்தின் சொரூபத்தை யறிந்துகொள்வாய், ஞானத்தி லுடைவதற்கும் அடைவதற்கும் தகுதியாய பந்த மோகூஷங்களின் சொரூப மியாதென்னின் அறைவார் இந் தவென்றூர் காண்போனுக்குக் காண்பொருளின் மெய் யாய விருப்பே பந்தமெனப் பகரப்படும், காண்போன் காண்பொருளின் வலுவால் கட்டுற்றவனுவன். காண் பொருளிலதாங்கால் விடுபடுவன்; உலகம் நீயான் என்பன வாதியாய இப்பொய்வடிவமே காண்பொருள் எனப்படும், எதுகாறும் இதுதோற்றிக் கொண்டிருக்குமோ அதுகா றும் மோகூஷமான துண்டாக மாட்டாது, அற்றேல் திரு சியரு தோற்றுமையே மோகூஷமாயின் அவ்வப்போ தெதிர் வரும் திருசியங்களை இஃதில்லை இஃதில்லையெனு நீக்குவத னனே ரோகநீக்கத்தானே ஆரோக்கிய முண்டாவதே போல மோகூஷமான துண்டாம்போது தத்துவஞான ஆயாசத்தா லாகவேண்டுவ தென்னை யெனின்? இத்திரு சிய ரோகமானது இஃதில்லை இஃதில்லை யென்னும் சங்கற் பத்தையாக்கும் வீணை புலப்பத்தால் நன்கு சாந்தியை யடையமாட்டாது, மாறுக விருத்தியையே யடையும் இஃதில்லை யென்னும் புலப்பமானது திருசியமான திருக் குமாயின் பாதிதப்பொருட்டன்மை யுறுதலின் அதன்

விரோதியாய வேறு திருசியத்தை யுண்டாக்குஞ் சங்கற் பத்தால் அதனை யுண்டாக்கலான் முற்றிருசியத்தை நீக்கு வதாக மொழியலாம், ஆகவே ஒருதிருசிய நீக்கப்பொ ருட்டு இருதிருசிய மெழுப்பலின் விருத்தியேயன்றுவாம், அவித்தையோடு கூடியிருக்கும் காண்போனிடத்தில் காண் பொருளிருக்கும் வகையை யுவமித்துரைப்பார்வித்தென் றூர். கமலவிரையி னிடையில் இனிவருந் தாமரைக் கொ டிக்கேதுவாய சூக்குமமான பதுமக்கொடி வடிவம் எவ் வாறு இருக்கின்றதோ, அசத்திற்குதயம் பொருந்தாமை யானே, அவ்வாறு திருஷ்டாவின் கண்ணே திருசிய சகிதமதியுளதேதயாம்.

விரையின்கண்வருந் தருவாதிபிருத்தல் போல எல் லாவுலகும் பரத்தில் மறைந்திருக்கும் = எனவுருவகப்படுத் திக் கூறுகின்றார்.

எங்ஙனம திரவியமாகிய பதுமமணியாதிகளின் உள ளேயே உண்டாமாச்சரியம் அதன் சமமான வருந்திரவி யத்தின் பரம சூக்கும அவஸ்தை சமஸ்காரபதியருடன் அஸ்தமயமறைந்து அதனதுதரத்தின் கண்ணே புரைந் துளதோ, அங்ஙனமே சின்மாத்திர சொரூபமாய பர மாத்ம திரவியத்தின் உதரத்துள்ளே சுபாவபூத அதன் சொரூப அபின்ன உலகஸ்திதியுளதாம், இஃதின்னபடி யென்னத் தருக்கிக்க முடியாமற் காரியத்தை யுண்டுபண் ணும் ஆற்றல் சமத்கிருதியாம், அதுவிரைமுதலிய பொருள் களின் உதரச்சார பாகத்திலேயே யிருப்பதுபோலச் சின் மாத்திர இயற்கைவாய்ந்த அவித்தைச் சரீரமுற்ற ஆன்ம திரவியத்தினுடைய வுதரத்துள்ளும் ஜடா ஜடங்களைக் கிளப்பு மியற்கையமைந்த ஜகத்திதியாகிய சென்றவரும் உலகசத்தை யுளதாமெனக் கூறியதே நிலைபெற்றதாம்;

கூறிய சமத்கிருதியானது எப்போது மிலங்குவதும் அஸ்த மனமில்லதும் ஆம்.

அற்றேல் திருஷ்டாவின் கண்ணை திருசியம் சடஸ் காரரூபமாகப் பிரளயாதியின்கண் ணிகழுமாயின் விசித் திர சமஸ்காரங்களாற் சித்திரிக்கப்பட்ட அஞ்ஞாத திருஷ் டாவினின்றும் திருசிய அபிவியத்தி யப்போதே யென் ஆவதில்லையெனச் சங்கித்துத் திருஷ்டாந்தத்தாற் பரிகரிக் கின்றார்.—சருவ திருசியங்களும் இருதயத்தி லிருக்குமா யின் இப்போழுதே யாவராணும் அனுபவிக்கப்படாத தென்னைகொல்லெனிற் கூறுகின்றார். திருஷ்டாவின் கண் ணிருக்குந் திருசியத்தினது சிருட்டிப் பிரகாரத்தைக் கூறல்.

அங்குரமானது பீஜத்தினுள்ளே நன்னிலைபெற்று அது வெளியாவதற்குச் சககாரியாய தேசகால கருமபரி பாகங்களை யனுசரித்து விளக்கமான ஆகிருதியைச் செய் கின்றது, அதுபோலவே திருசியமதியும் பெருக்குகின்றது. பூதமயமான தேகத்தை யாத்மாவாகக் கொண்ட அறியா தவன் காலனுற்பக்ஷிக்கப் படுவன் என்றும், தத்துவத்தை யுணர்ந்தவன் சின்மாத்திரமே யாத்மாவென்றிருத்தலின் ஆகாசஜனகிய மறையோன் போலக்காலனுற் பக்ஷிக்கப் படா னென்றும் இயம்புவார் ககனமெனத் தொடங்கி னர். காமகரும வாசனைகள் நன்கு நிறைந்துள்ள அவித் தையை யுபாதியாகவுடைய ஆன்மாவே யுலகபீஜமும் கால பீஜமும் ஆம், வித்தையினுலே அந்தப் பீஜசக்தி தகிக்கப் படினே காலன் வசப்படுவதில்லை யெனமுற் கூறியபொரு ளில் விசேடத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு உலகத்தை யாதியிற் படைப்போன் றத்துவசோதனத்தால் விளம்பப் படும் பொருட்போற் காதசங்கதியுற்ற ஆக்கியாயிகையை

வருணித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் விளம்புகின் ரூர், ககனமென. உற்பத்தியெனப் பெயரிய பிரகரணப் பொருளை யுணர்வதற்குச் சாதகமாகிச் செவிக்கரியபூஷ ணம் போன்றிலங்கும் இவ்வாகாசஜ ஆக்கியானத்தைக் கேட்டி! ஆகாசத்தினின்றும் அத்திபஸ்தமாகிய அவித் தைக்கருமையின், ஆதாரத் தன்மையா னே ஆகாயத்திற் கொப்பாயதும் அவித்தையான் மறைபட்டமையின் ஒளி குன்றியதும், ஆகிய பிரஹ்மத்தினின்றும் உண்டானவன் ஆகாசஜனுவன், இலிங்கசமஷ்டியான்மாவாகிய இரணிய கருப்பன் என்னும் அவனது ஆக்கியான மெனவுணர்க.

ஆகாசஜன் பெருமையும் காலன் ஆலோசனையின் அருமையும் அறைதல்.

'அஃதெங்ஙனங்கிருதின்' என்பதாதி சுருதியினனே இரணியகருப்பதத்தை யடைவிப்பதாய சம்வர்க்கவித்தை முதலிய தருமத்தில், பிரஜைகள் யாவருஞ் செய்த தருமங் களின் உள்ளடக்கங் கழறப்பெறுதலின் பரமதரும மூர்த் தியாம். ஆன்மசிந்தனை செய்வதிலேயே தற்பரராய், எப போதும் பிரஜைகட்கிதத்தையே செய்பவராய், ஆகாசஜன் எனப்பெயர் படைத்த பிராஹமண ரொருவர் இருக்கின் ரூர்; அவர் மிருத்தியுவின் வயப்படாமல் நீண்ணள் வசித்துக் கொண்டிருந்தபோது மிருத்தியு சிந்திக்கின்றான், எல்லாப் பிராணிகளையும், யான் முறையாக அகூதயனுக விருந்து பக்ஷிக்கின்றேன்; இவ்வாகாசஜ னென்னும் விப்பிரனை யேன் பக்ஷிக்கமுடியவில்லை? கடகத்தின் முனையானது கல்லில் மழுங்குவதேபோல இவனிடத்தில் என்னுடைய ஆற்றல் குன்றிப் போகின்றதென்னே என, நெடிது நினைந்து அக்கணமே அவரைக் கொல்லும் பொருட்டுச் சத்தியலோகத்திற் புகுவதற்கு மிருத்தியுவிற்கு ஆற்றலின்

மையின், மேருவின்மத்தியிலிராநின்ற பிரசித்தமான அவ
ரது புரத்தைநோக்கிச் சென்றனன்.

காலனது அதிதீவரப் பிரயத்தனந் தெரிவித்தல்

சாமர்த்தியமுடைய எவருமே தமது தொழிலின் முயற்சி
யைத் தியாகிக்கமாட்டார்களன்றே! பின் னக்கிரகத்தை
யடைந்து காலன்தானே புகும்போது, சமாதிவிக்கினத்
தைத் தடுக்குப் பொருட்டு முன்னரே பிரஹ்மாவிலே
கிரகத்தை வளைந்துகொண் டிருக்குமாறு சங்கற்பிக்கப்
பட்ட பிரளயகால அக்கினிபோன்ற அக்கினியானது இம்
மிருத்தியுவைச் சுடத்தொடங்கியது, அந்த அக்கினிச்
சுவாலைகளின் மகத்தான மாலைவடிவக் கோட்டையைப்
பிளந்து மிருத்தியுவானவன் உள்ளேசென்று பிராஹ்மண
ரைப் பார்த்து மிகு முயல்வுடன் கரங்களாற்பற்ற இச்சித்
தான்; பிராஹ்மணர் எதிரேகாணப் பட்டபோதிலும் நூற்
றுக்கணக்கானகரங்களால் அகப்படுத்தக் கூடாமற்போய்
விட்டனர்

முயல்கை வீணதலும் யமனை யுபாயம்வினதலும்.

சங்கற்பமாத்திர கற்பிதபுருடனெயத்துணைப் பலவா
னையிருந்த போதிலும் தீண்டக்கூட முடியாமை வெளிப்
படையேயன்றே, பின்னர் மிருத்தியுவானவன் ஐயத்தை
யகற்றும் யமன்பால்வந்து, ஹேவியாபகரே! அவ்வாகாச
ஜனைப் புசிக்க யான் சமர்த்தனுகாத காரணம் என்னே!
யெனவினவினன். அதைக்கேட்ட யமன், ஹேமிருத்தி
யுவே! நீ சகாயமற்றவனைப்பலத்தாற் கொல்வதற்கு ஒரு
சிறிதும் சமர்த்துடையவனுகமாட்டாய், மரணத்திற்கேது
வாய கருமங்களே மரணத்தைச் செய்விப்பனவாகு மன்றி
மற்றவை யாகாவாம். தினதாற்றல் குன்றியதன் கண்
ணும் இதுவே காரணமல்லாமல் மற்றதென்று மின்றும்.

ஆகையால் முயல்வினலே கொல்லத்தக்க இவ்விப்பிரனு டைய கருமங்களைத் தேடுவாயாக, அவற்றின் உதவியி னலே இவனை நீ புசித்து விடலாம் என்றனன்.

எனக்கேட்ட மிருத்தியு மரணகாரண கருமங்களைத் தேடமண்டலமெங்கணுஞ் சுற்றல்.

அதன்பின் அம்மிருத்தியு வானவன் அக்கருமங்களைத் தேடுவதன்கண்ணே மிகவும் ஆதரவுடையவனுய் மண்ட லங்களையும், திக்கந்தங்களையும், தடாகங்களையும், நதிகளை யும், திசைகளையும், வனக்கூட்டங்களையும், காட்டின் கூட் டங்களையும், மலைகளையும், கடற்கரைகளையும், தீபாந்தரங் களையும், ஆரண்யங்களையும், நகரங்களையும், மகா நகரத் துள்ளடங்கிய சாகா நகரங்களையும், கிராமங்களையும், எல் லாத் தேயங்களையும், தேயங்களுக்குள்ளிருக்கும் காடுகளை யும் சுற்றினன்; எத்தேயத்தின்கண்ணே யிவன் எக்கருமம் முன் செய்துளான் என வொருமையோடும் ஆலோசனை செய்தலேயே பெருமுயல்வால் பெறத்தக்கதாதலின் சுழன் றதாகக் கூறியதாம், தேசசஞ்சாரமென அதற்குப்பொருள் கொள்ளலாகாதாம் கருத்தாவின் சூக்கும சரீரத்தி லேபே தப்பட்டிருக்கும் அதிருஷ்டங்களைப் புறத்திற்றேடுதல் கூடாமையின் கூறிய வண்ணம் பூமண்டலம் முழுதும் சுழன்று முயன்று மிருத்தியு எவ்விடத்தும் ஆகாசஜனது கருயங்கள் எதனையுமே பிராஞ்ஞன் வந்தியா புத்திரனைப் போலும் சங்கற்பமலையைச் சங்கற்பித்தவனினும் அயலான் போலும் அறியவில்லை. பின்னர் வந்து எல்லாப்பொருள் களையும் அறிந்த யமனை நோக்கி தாதர்கட்குரியுற்ற இடங் களில் பிரப்புக்கள் கதியாக விருக்கின்றபடியினலே, ஹே பிரபுவே! ஆகாசஜனுடைய கருமங்கள் எவ்விடத்திருக் கின்றன வென்பதைக் கூறவேண்டுமெனவினவ, தருமரா ஜாவானவர் நெடுநேரம் நன்காலோசனைசெய்து இதனைக்

கூறத்தொடங்குவாராயினர்:—ஹே மிருத்தியுவே! ஆகாச ஜனுடைய கருமங்கள் யாதொன்றுமின்றும், இவ்வாகாச ஜனுகிய விப்பிரன் கேவலம் ஆகாசத்திலிருந்தேதயுண்டான வனுவன், பிராரப்த அதிகார பலங்கட்குப் பலத்தொடக் கத் தானே நாசமுண்மையினுனும் சஞ்சிதங்கட்கு ஞானத் தானே பாதமுண்மையினுனும், வருங்கருமங்கட்கு விரை யின்மையினுனே இருப்பின்மையினுனும் யாதொரு கரும முமில்லையென்றுணர்க. ஆகாயத்தினின்றே யாவனுண் டாயினனே அவன் நின்மலமாய ஆகாயமே யாவன்.

கூறியபொருளையே தெளியச் செய்கின்றார் சகாரிக ளாய அபிமான இராகாதிகளினும் மிருததியுவாகிய நீ கொல்வதற்குச் சகாரிகளாகிய இப்போதியற்றிய கருமங் களேனுமில்லையாம், வேறெக்கருமங்களுமே யில்லையாம். ஆகிருதிபடையாதவனுக்கும் மலடி மைந்தனுக்கும சம்பந் தம் உளதாவதிலதே போலும் முன்னியற்றிய கருமத்தே டும் இவனுக்கு அணுவளவேனுஞ் சம்பந்தமே கிடையாது அவ்வாறே சூத்திரமும் "அதனை யறிந்திடப்பின் முன்ன சுங்கள், துதையாமை யழிவுகள் சொல்வதுபடுதலின்" என்பதாகக் கூறுகின்றதாம். இவ்வந்தணனுக்குஇப்போது சம்பாதிக்கப்பட்ட கருமங்களேனும் சஞ்சிதங்களேனும் கிடையவேகிடையா; பூர்வ கருமங்கள் இவனுக்கில்லாமை யானே யிவன் ஈண்டுச் சம்சார வசப்படவில்லை, கரும அசம்பவத்தின் பயனேயன்றே சமுசாரவயப்படாமை, பிரசித்தமான வெள்ளியாங் காரணத்தினின்றும் உண்டா காத இப்பி வெள்ளிக்கேபோலும் அவனது தேகாதிகட் குப் பொய்ம்மை நிண்ணயமுறவே, அதனுலுள்ள கருத் துருத்தகைமை பாதிக்கப்படுதலின் மிருத்தியு பீடிக்கமுடியா தாம் சகாரி காரணங்களில்லாமலே யாவனுண்டாகின்ற னனே அவன்றனது காரணத்தினின்றும் பின்னமாக

ஆகான்என அனுபவிக்கப்படுவன். காரணமின்மையினனே இவன் சுயம்பு ஆவன். இவன் முன்னருங் கருத்தாவல்ல இப்போதுங் கருத்தாவல்ல வாகலின் நீ யெங்ஙனமிவனைப் பிடிக்க முடியுங்கூறுதி, ஆகவே நீ பிடிக்கவேண்டுமென்னு மிச்சையே செய்யத்தகாததாம். இவன்பால் பிருதிவியாதிகளின் சம்பவம் எத்தகையது, எங்ஙனந்தான்கூடும், அகோ! இவனைப் பிடிப்பதுதான் எங்ஙனம் எலும்? ஆகையாற் பிடிக்கவேண்டுமென்னும் முயற்சியை யடியோடு விட்டுவிடுவாயாக; எவனலும் ஆகாசம் ஒருகாலும் கவருதற்குக் கூடாதன்றே என்றினைக் கூறக்கேட்டமிருத்தியு மிகவும் ஆச்சரியமுடையவனைத் தன்னரண்மனைக்குச் சென்றனன்.

ஆகாசஜப்பிராஹ்மணனென வேறு பெயர் பெற்றுப் போற்றப்பட்ட பிரஹ்மாவே என்னுல் ஆக்கியாயினகையின் கருத்துரை யென்பதும் உலகம் பொய்யென்பதும் இனிதறிந்துகொள்ளப்பட்டன என்பதைக் குறிப்பிக்கும் வாயிலாக ஆசிரியரை மகிழ்வித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ இராகவர் கூறுகின்றார்.

சுயம்புவாயும அஜனாயும் ஏகான்மாவாயும் விஞ்ஞானன்மாவாகிய ஜீவசமஷ்டி ரூபமாயும், இருக்கும் பிரஹ்மமாகிய இப்பிரபிதாமகனே தேவரீரால் ஹே தேசிகோத்தமரே! கூறப்பட்டவனுவன் என, ஹே இராகவ! இவ்வண்ணம் எம்மால் இப்பிரஹ்மா வுனக்குக் கூறப்பெற்றன்.

முன்னடந்த விருத்தாந்தத்தை மொழியத் தொடங்கல்.

இப்பிரஹ்மாவின் பொருட்டே முன்னர் யமனேடும் மிருத்தியு சம்வாதஞ் செய்ததாகும், மனுக்களின் சந்தி

காலத்தில் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்குமிருத்தியு எல்லாப் பிரஜைகளையும் கொன்று கொண்டு வலுவைப் பெற்றுத் தாமரையிற் பிறந்தோனைப் பிடித்துக் கொல்லத் தொடங் கினன் முனகவே, அப்போழ்தே தருமராஜாவாகிய யம னலே விரைவி லுபதேசிக்கப் பட்டவனவன். முடியாத காரியத்திலும் மிருத்தியுவிற்கு அடிக்கடி முயற்சி யாங்ங னங் கூடுமெனின்? கவலையினலே கூடுமன்றே எதனை யாவன் நித்திய மியற்றுகின்றனலே அதன் கண்ணே ஆதல் உண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கும்.

யமதருமரது அனுசாசன ரூபமான வுபதேசத்தையே தொகுத்துக் கூறல்; ஆக்கியாயிகை வாயிலாய்க் கூறிய பொருளைக் கண்டத்தானும் கூறி அஜன் சரீராதிகட்கு மனோமாத்திரத் தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

பரம ஆகாச சரீரமாயும் மனோமாத்திரமாயும், சங் கற்பரூபமாயும், பிருதிவியாதியற்ற ஆகிருதியாயும், இருக் கும் பிரஹ்மாவானவன் எங்ஙனம் பீடிக்கப்படுவன். சிதா காச சமத்காரமே ஆகார அனுபூதிமானைப்வர அவன் சிதாகாசமாகவேதானிருப்பன்; அவனுக்குக் காரணத் தன்மை யேனும் காரியத்தன்மையேனுங் கிடையா. ஆகா யத்திற் கீழ்முகமான இந்திர நீலமகாகடாக ஆகாரம் பிரு திவியாதி யற்றதாய்த் தோற்றுவதேபோலும், சங்கற்ப புருடன் பிருதிவியாதியின்றியே தோற்றுவதே போலும் இச்சயம்புவும் விளங்குகின்றன்.

கூறியதைத் தெளிவித்து முடிக்கின்றார்; ஆண்டமனத் திற்கு அவ்வாகாரகற்பனைப் பரிணமம் உண்மையாக வின் றும், மற்றே, தூய்தாய பிரஹமமே அஞ்ஞானத்தால் அவ்வாறு விவர்த்தத்தை யடையுமென்கின்றார்.

கேவலமாயும், அநந்தமாயும், முதலிடை யில்லாத தாயு மிருக்கும் சிதம்பரமானது தனது சித்தவசத்தாற் சுயம்புவாகிய பிரஹ்மாவென ஆகாரமுடையது போலும், புருடன் போலும், விளங்கா நிற்கும் உண்மையாயோ மலடி மைந்தனுக்கே போலும் அவனுக்குத் தேகமே கிடையாது.

மனோமாத்திரமாயும் சங்கற்பரூபமாயும் பிருதிவியா தியற்ற ஆகிருதியாயும், என்முன் மொழிந்தமுறைபானே பிரஹ்மாவிற்கு மனோரூபத் தன்மையை பங்கீகரிக்கில், மனத்திற்கு வாசனைக்கூட்ட ரூபத்தன்மை யுண்மையின் பழையவாதனைக்குவால் அற்பமும் இவனுக்கில்லையெனல் எங்ஙனங்கூடும்? இப்பிரஹ்மாவினுடைய தேகத்தில் முன் சரீரத்தை விடுங்காலத்தி லுண்டாம் நினைவு, உமக்கும் எனக்கும் அன்னியருக்கும் பசுவாதிகட்கும் தத்தஞ் சரீரத்திற் பழைய நினைவு காரணமாவதேபோல எங்ஙனங் காரண மாகாமற்போம்? பழைய நினைவு இருக்குமாயின் அஃதுண்டாவதற் காதாரமான சமஸ்கார தேகாதிகளும் முன்னுள்ளன வாகவே தள்ளத் தகாதனவாம்: பூர்வ தேகாதி இருந்தாற்றான் ஆண்டனுபவித்ததைக் கவரும் நினைவுகாரணமாகும், அதுவே அசித்தமாம், பிரஹ்மாவிற் குப் பழையகருமமும் பழையநினைவும் ஒரு சிறிதுமில்லை யாம் என்னின்? இரணிய கருப்பபதத்திற்குக் கருமவுபா சனையென்னும் இரண்டன் கூட்டுப் பலத்தன்மை யுண்மை யின் எங்ஙனம் முன்னுடம்பு வாதனையாதியில்லை யெனக் கூடும்? எங்ஙனந்தான் மனோமயமாகிய அவன் தேகத்திற் குப் பிருதிவியாதிமயத் தன்மை யின்மையெனக்கூடும்? மனம் பூதகாரிய மென்பது முரணன்றே ஆதல் கூடும்? எனின்? உண்மையே, "அஞ்ஞதிருஷ்டியினானே யங்ஙனம், என்னினும் அன்னியமில்லாத போழ்து, எதினின்றும்

யான்பயம் எய்துவன் கொல்லோ" என்னுஞ் சுருதியாதிக. ளாற் சித்தமாய அவனது, தத்துவ திருஷ்டியாலே பிர. பஞ்சத்திற்கு மூக்காலத்திய பாதமூண்மையின் பூர்வதேக வாதனை முதலியவற்றின் இருப்பின்மும்; பாதித அனு விருத்தியினாலே மனத்தின் கண்ணும் அத்தேகத்தின் மாட்டும் வெந்த ஆடையின்கண் நூலிருக்குந்தகைமையே. போலும் பிருதி வியாதிமயத்தகைமை முன்போலின்மை மென யாதொரு விரோதமுங்காணேம். யாண்டுப் பாதிக் கப்படாத அஞ்ஞமனச சங்கற்ப நகராதிகட்கும் சத்தியத் தகைமையும் பௌதிகத்தகைமையு மின்மையோ, தத்துவ. ஞானத்தாற் பாதிக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்திருக்கும் விரிஞ்ச னது மனச்சங்கற்பத்தாலாய விசுவத்திற்கு அவ்வாறுந் தகைமை யென்பதன் கண்ணே யென்னை கூறக்கிடக்கின் றது? அஞ்ஞதிருஷ்டியை யநுவதிக்கும் உபாஸ்தி பல சுருதிவாயிலாயன்றும் அகாரணமாகவே விளங்குகின்றது, அல்லது தனது சித்தமாகிய தேதத்தைக் காணும் சித்தமே மூக்கியகாரணமாகும், அவனுக்குச் சுயமாகவோ சித்தங் கிடையாதாம், சுயம்பு தனது காரணத்திலுமை அனன்னிய வடிவமாம், சுயம் ஆத்மவடிவமாம், இச்சுயம்புவிற்கு ஆதி வாகிகதேதசமே இருக்கின்றது, இவ்வஜனுக்கு ஆதிபௌ திக தேதகம் பொருத்தமாகாதாம், தேவபிதூர் மாய்க்கத் தானே லோகாந்தரத்தையடைவதற்குச் சாதகமாகி நமது வேரது லிங்கதேதகம்போ லிருப்பது ஆதிவாகிக சூக்குமை மாம் ஆதிபௌதிகமோ தூலபூதஜன்னியமாம். என்று சமாதானங்கூறக்கேட்ட ஸ்ரீ இராகவர் ஆதிவாகிக தேக மென்ப தொன்றுளது ஆதிபௌதிகதேத மென்பதொன் றுளது எல்லாப் பிராணிஜாதிகட்கும், பிரஹ்மாவிற்கு மாத்திரம் ஒன்றே யென்பதென்னை? என்று வினவு கின்றார்.

விராட்டவஸ்தையை யடைந்த ஹிரணியகர்ப்ப விட படாய்ப் பெரியவாசிட்டத்திருக்கும் அபிப்பிராயம் வேண் டிய அளவுகாட்டப் பட்டது பிரஹமாவிற்குச் சிவத் தன்மை யுண்மையின் வேறுஜீவன்போல ஆதிபௌதிக தேகம் என் உண்டாக வில்லையென அவ்வத் தேயத்தை யடையும்படி கொண்டு செலுத்தத் தக்கதாகின்றது, இரு நெறியிலு முற்றுதேவதைகளால் என ஆதிவாகிகம் சூக் குமதேகமாம்.

தூலதேக ஆரம்பஞ்செய்யும் ஆகாசாதி பூதசத்துவ அசத்துவங்களால் ஜீவர்கட்கு தேகமிரண்டாம, ஹிரணிய கருப்பனுக்கோ தூலதேக அசத்துவமாம், என உத்தரம் ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவா னருளுகின்றார்.

நேத்திரமுதலிய வியாவகாரிகப் பிரமாணத்தா லறி யத்தக்க பஞ்சீகிருதபூதரூப காரண வடிவினையுடைய எல் லாப்பிராணிகளுக்குமே முன்மொழிந்த இரண்டு தேகங் களுமுண்டு. அஜனுக்கு அவித்தையபஞ்சிகிருத பூதங்க ளின் அனன்னிய பரசுருதி நேத்திர முதலியவற்றினே விளக்கப் படாமையானும் சாக்ஷிக்குமாத்திரம் விடய மாகுந்தகைமையானும் தோற்றுமாத்திரத் தன்மையானே வியவகாரிக சத்தியத் தன்மையின்மையின் அல்லது முன் மொழிந்த முறையே காரணமில்லாமையின் ஒரே ஆதிவா கிக சரீரந்தானுளது. வேறுவகையாக விளம்பவாம், எல் லாபபிராணி ஜாதிகட்கும் அஜன் ஒருவனே முக்கிய காரண டாவன், அதனனே அவன் ஒரேதேகத்தை யுடையவ னன் அவ்வஜனுக்குக் காரணங் கிடையாது, முதலிலுண் டாய பிரஜாபதிக்குப் பௌதிக தேகங்கிடையவே கிடை பாது, சிதாகாச மாத்திரவடிவனுய்த் தோற்றுவன் இவன் ஆதிவாகிக தேகவானே யாவன், ஆரோபித பதார்த்தத்

திற்கு அதிஷ்டானத்தைதத் தவிரச்சொரூபமில்லையல்லவா? இவ்வாறுகவே அவன் சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட வுலகிற்கும் அதனதிஷ்டான சின்மாத்திரத் தன்மை பஸிதமாம்.

அற்றேல் சூக்கும பூதவிகாரமாய மனத்தினின்றும் சூக்கும பூதாதி சர்வஜகத் துற்பத்தி எங்ஙனம் பொருந் தும் எனின்? அற்றன்றும், மனத்தைச் சூக்குமபூத விகார மெனத் திருஷ்டி சிருஷ்டி பக்கத்தில் அங்கீகரியாமையின், நம்மான் முன்னரே ஆண்டு ஜீவசிருஷ்டிப் பிரக்கிரியை காட்டப்பட்டதேயாம், திருஷ்டியே சிருஷ்டியென ஸ்ரீ வசிஷ்ட சித்தாந்தந் திகழ்ந்தவழி சூக்குமபூத முதலிய எல்லாவுலகமும் மனோவிகார மென்பதில் முரணின்மை யின் "எக்காற்றுயில் வோன் நனவாசனவடிவ அநேக வத்துக்க ளெவற்றையுமே கண்டிலனே, அக்கனக் காணுத போது ஞானசக்தியற்றுழுகாதி சஞ்சாரியாய கிரியாசக்தி யின் கண்ணை பிறவிடமில்லாது ஒருமையையடையும், பிராணேபாதிகன் பிராண சப்தயோக்கியன்புருடன் ஆவன் என்பதுபொருள் அற்றேல் அக்கால் வாக்காதிக ளாகிய கரணங்கள் யாண்டுச் செல்லுகின்றனவென ஆசங் கைநிகழச் சமாதானித்தல், அந்தப் பிராணனிடத்தில் ஒருமைய யடையுங் காலத்தில் இந்தப்பிராண உபாதி யையுடைய ஆன்மாவை வாக்கானது சர்வநாமங்களோ டும் அடைகின்றது, விழியானது சர்வரூபங்களோடும் அடைகினறது, செவியானது சர்வசப்தங்களோடும் அடை கின்றது, மனம் சர்வத்தியானங்களோடும் அடைகின்றது. இந்நான்கும் விடயங்களோடு மடங்கும். என்னும் கௌஷீ தகி சுருதியும் (இம்மந்திரம் பொருளோடுங் காட்டப்பட் டது) மனத்தின் லயமான துயிலில் எல்லாவுலகிற்கும் பி ரளயத்திற்போல இலயத்தைக் காட்டுகின்றன, என்பதை

யனுசரித்தே திருஷ்டியேசிருஷ்டியென அறிந்து கொள்ள லாம். அற்றேற் சுழுப்தியில் பிரளயம்போலப்பிரபஞ்சம் விலயப்படுவதின்றும், மற்றே கரணமில்லாமையினலே தோற்றுவதில்லை யென்னுங் கருத்தாலாம், ஆங்கே சுருதி யும் கூறியது எனின்? அற்றன்றும் ஆண்டுலயத்தைப்பிரதி பாதனஞ் செய்யாதொழியில் ஜகத்திற்கு விழிக்குங்காலே யில் சிருஷ்டிசெப்பா தொழியும் வழக்காதலின், செப் பவே செய்கின்றது செம்மறை? சருவசிருஷ்டிப் பிரபோ தத்தில், "பிராணனிடத்தில் விலீனமான அவைகட்குக் கடல்போல நதிகட்குயாங்ஙனம் மீண்டுமுண்டாதல்எனக் கடாவிக் கூறல், பிராண உபாதியை யுடைய டருடன், எக் கால் விழிப்பையடைவலே, ஜாக்ர அவசரத்தில் இதனி னின்றும் உற்பத்தியின் கண்ணே திருஷ்டாந்தங் கூறப் பெறுகின்றது: திருஷ்டாந்தமாவது:—மிகமிகவுஞ் சொ லித்துக்கொண்டெரியாநின்ற அக்கினியினின்றும் எல் லாத்திசைகளிலுமி துச்சமாய அக்கினிகணங்கள் நாண விதமாகச் செல்லுகின்றன, இவ்வகையானே வேறுவகை யானன்றி இப்பிராணோபாதியை யுடைய ஆனந்த ஆத்மா வினின்றும் எல்லாப் பிராணன்களென்னும் வாக்காதிகள் எதற்கு எத்தகைய இடம் நாமுதலியவை அதைக்குறித்து விதம்விதமாகச் செல்லுகின்றன, பிராணன் களினின்றும் அக்கினியாதி தேவதைகள் விதம் விதமாகச் செல்லுகின் றார்கள், அக்கினியாதி தேவதைகளி னின்றும் நாமாதி விடயங்கள்," என்னும் வேறு சுருதியும் (இதுவும் பொரு ளோடுங் காட்டப்பட்டது) திருஷ்டி சிருஷ்டி விடயத்த தாகும், அசத்ததிமனத்தையாற்ற அம்மனம் பிரஜைதங் கள் அதிபதியதனைச்செய்ய, அப்பிரஜாபதியும் பிரஜைகள் தம்மையாற்ற, எவ்விஷவயாவை கொஞ்சம் எதிரினிற் காணலாமோ, அவ்வெலாம் மனத்தின்மாட்டே மிகமிக

வமராநிற்கும். மேலும் கற்பிதமாய இப்பிவெள்ளியா திக்கேபோலப் பிரதிதிமாதத்திர சரீரமாய இருமைக்குத் தோற்றுந் தசையின் கண்ணை தன் கற்பனையின் அதிஷ் டான சன்மாத்திரத்திற் கயலாகச் சொரூபமா யிருத்தல் அசம்பவ மாதலினுனும் எனவிஞ்ஞான உத்தமாசார்யர் வசனத்தினுனும் ஆத்மசித்தத்தானே அசையாநின்ற ஜீவக் கூட்டம் ஆகாசாதி பிருதிவி யீருகவுங்காணும் என்னும் சங்கேஷேப சாரீரக வசனத்தினுனும் அறியலாம். இதன் கண்ணை யியம்பப்படவேண்டியது வெகுவாகவிருந்தபோ தினும் விஸ்தாரமாய்விடு மென்னும் பயத்தினுலே விளம்ப வில்லை. பிரஹ்மாவிற்கு மனுமாத்திர சரீரத்தன்மை யானை அந்தப் பிரஹ்மா வண்டாக்கிய வுலகம் மனுஷி காரமாயிருத்தலின் மனுராஜ்ஜியம் மானும் அசத்தேதயாம் எனக்கருதிக் கூறுகின்றார்.

பிரஹ்மா சங்கற்பபுருடர் பிருதிவியாதியற்ற ஆகிருதி யுடையவர், கேவலஞ் சித்தமாத்திரவடிவினர், மூவுலகத் தின் றிதிக்குங்காரணர். எக்கற்பத்தில் எதனுல் பிரஹ்மா மனோமாத்திரம் ஆவரோ பிருதிவியாதிமயான்மகமாகா ரோ அதனுல் விசுவமும் மனுமாத்திரமேயாகும்; எதனி னின்றும் யாதுண்டாகின்றதோ அது அதுவேயாகும். இவ்வாறுகவே உலகிற்கு மனுமாத்திரத் தன்மையாம், மனத்திற்கும் பிரஹ்மாத்திரத் தன்மையாம் எனவே பிரஹ் மாத்வைதம் பலிதமாம், ஹேபகவன்! மனதினது உண் மையான வடிவம் எத்தகையது என்பதைப்பற்றி வெளிப் படையா யனுக்கிரகிக்கவேண்டும், அம்மனத்தினலன்றே இவ்வெல்லா வுலகமாகிய பூங்கொத்துகள் இயற்றப் பெறு கின்றன; மனத்திற்கு எந்தரூபங் கூறப்படுமோ அதேரூபம் அகிலத்திற்கும் ஆம் தத்துவமற்றதாம் வடிவமித்தியாத்

தன்மையானது பொருந்தாதாமென்பது ஸ்ரீ இராகவரது ஆசயம்.

வாசாரம்பண சாஸ்திரத்தான் விகாரமாகிய மனதிற்கு நாமமாத்திரமே யல்லாமற் சத்துவங்கிடையாதென்றுத்தரங் கூறுகின்றார்.

சூனியஜட ஆகிருதியை யுடைய அகாயத்திற்குப் பெயர்மாத்திரமேயல்லாமல் யாதொன்றுங் காணப்படாததேபோல இம்மனத்திற்கு மொருவடிவத்தையுங் காணேம் இதனானே யதன் காரியங்களில் "விகாரம் வாக்கால் விரித்த பெயரதே" எனக்கேட்ட மித்தியாத தன்மை பொருந்தும். சூனியஜடாகிருதித் தகைமை பூதாகாசத்திற்கும் மனத்திற்கும் பொதுவாகப் பொருந்தும், விண் போன்றமையையே மேலும் விரிப்பின், எல்லாவிடத்திலு மிருந்து கொண்டிருந்து மிவ்வாகாயம் சத்ரூபமாகாததே போல இம்மனமும் சத்ரூபமாக வெளியிலு மிருப்பதில்லை; உள்ளிருதயத்திலு மிருப்பதில்லை; இம் மனதினின்றுங் கிளம்பியிருக்கின்ற ஜகத்தானது மயற்கு விஷயீபூதமாயத்தியஸ்தமாய்த் தோற்றுங் கானனீருக்குச் சமானமாய்த் தோற்றும். இதன் ரூபமானது கனசங்கற்பத்திலேலை இரண்டாவது சந்திரனைப்பார்க்கும் மயற்குச் சமானமாம். உண்மையாக மனமெனப் பெயரிய பதார்த்தமொன்றில்லை வேயில்லை யெனினும் சாஸ்திரசம்பந்தமான விவகார சாதகமாகக் கற்பனையா யதனுருவன் சொல்லவேண்டியதேயாகும், பிரத்தியக்ஷத்தில் எதிரேயிருப்பதும் மிருதியாதி பரோக்ஷத்தி லில்லாததும் ஆகிய அருத்தத்தினிடையில் எவ்விவ்வவ்வாகாரத் தோற்றமுளதோ, எல்லாஜனங்கட்கும் பிரசித்தமாகத் தெரியவருமோ அதுமனமென அறியத்தக்கதாம், மற்றொன்று மல்லவாம், தொகுத்துக்

கூறுமிடத்து எப்பொருட் டோற்றமுண்டோ அதுவே மனமென வறையப்பெறும், மனமெனப் பெயரியவஸ்து வேறொன் றிருகாலுங் கிடையவே கிடையாது; மற்றே, நிராகாரமாய்ச் சித்திற்கு அருத்தாகாரமான அத்தியாச மூளதோ அதுவே மனதாம்.

இவ்வண்ணம் விருத்தி சாமானியமாக இவ்விலக்க ணங் கூறபபட்டது, இனி அசாதாரண விருத்திபிறற் கூறுகின்றார்.

தோற்றுந் தோற்றமொழிந்த வழிதோல்லையொளியே தோற்றிடுமால். சங்கற்பிக்கின்றதே மனமென அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும், சங்கற்பத்தினுமது வேறுவதேகிடை யாது, எது போன்மெனின்? நெகிழ்ச்சியானது நீரினும் வேறுகாததேதேபோலும், அசைவானது வாயுவினும் வேறு காததே போலும் என்றுணர்க. அதனையே விஷயபேத விவஸ்திதியைக் காட்டும் வாயிலாய்த் திடப்படுத்துகின் றார், யாண்டுச் சங்கற்பமுண்டாகின்றதோ ஆண்டு அம் மனம், அங்கமாம், அவ்வாறே நிலைபெறும் சங்கற்பமன தாகள ஒருகாலும் ஒருவராலும் பிரிவுபடுவதே கிடையாது. அங்ஙனமாயின் சித்தோடு கூடியிருக்கும் விருத்தியே பதார்த்தத் தோற்றமெனப் பகரப்படுகின்றது, ஆண்டுச் சித்திற்குச் சத்தியத்தகைமை யிருப்பின் அதனோடு கூடிய மனதிற்கு மித்தியாத் தகைமையுறல் எங்ஙனங்கூடுமெ னின்? பொய்விடயாகாரத்தாற் பொய்யாயின் ஆகுக, சத்தியசித்தின் சேர்க்கையாற் சத்தியமாயினும் ஆகுக, எவ்வாறுகூறினும், இஷ்டமேயல்லாமல் இவ்வாறுதானி ருக்கவேண்டு மென்பதாக ஆகுகிரகமில்லை, பதார்த்தத் தோற்றம் எங்ஙன மிருந்தாற்று னென்னை, அத்துணை மாத்திரம் மனமென அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

அவித்தை, சமூசாரம், சித்தம், மனம், பந்தம், மலம், தமம் என்பனவாய பரியாய நாமங்கள் திருசியத்திற் குண்டென உத்தமர்க ளுரைப்பார்கள், திருசிய ஜாலமாகிய சங்கற்ப ஜாலமொழியவே சொரூபமாத்திரம் எஞ்சாநிற்கும், விடய மில்லாமல் ஞானத்தின் றிதி சம்பவிக்கமாட்டா தென்னும் எண்ணத்தினைத் திருஷ்டாந்தத்தால் அநுபவப்படுத்துவார் கனத்தவென்றூர், ஒளிர்விக்கப் படுவனவான திக்குப்பூமி யாகாசரூபங்களியாவு மில்லாதபோது ஒளிக்கெத்தகைய நின்மலரூபம் பவிக்குமோ, அதுவே மனமற்றினது வடிவமாம்.

அத்திருசியம் அறுதலேயே தனிக்கேவல நிலைமையெனத் தர்ப்பண திருஷ்டாந்த வாயிலாகத் தெளிவுபடக் கூறுகின்றூர்.

திக்குப்பூமியாதி சகலவிளங்குறும் பொருள்கள் இல்லாதபோது வியாபியாயும் சலனமில்லாததாயும் உள்ள சூரியனது பிரகாசம் இருக்குமாயின் அதனது சொரூபம் கைவல்லிய அவத்தையின் மாட்டு ஆன்மசொரூபத்தினது திருஷ்டாந்தம் ஆம்பூத உபமானத்தினுலும் அதன்சொரூபத்தைத் தெளிவு படுத்திக் காட்டுவார், தற்பணமென்றூர், அகில அசலாதி பதார்த்தங்களின் பிரதிபிம்பங்களை யடையாம லிருக்கும் கண்ணுடி, அக்கண்ணுடியின் கண்ணேதாரண விசேடத்தான் பிரதிபிம்பப் பெருமயற்குத் தக்க விழுமின் கூட்டின்மையானே கவரப்பெற்ற அகிலப்பிரதிபிம்பமாம், அத்தர்ப்பணத்தின் பால் எத்தகைய தர்ப்பணத்தன்மையோ, அத்தகையதே திருஷ்டாந்தமாம், எத்தகையது அஃதெனின் ? கேவலம் தர்ப்பண சொரூபமாயிருப்பதாம். ஒன்றையு முன்னமிருத்தலினுலேயே அவ்விடயப் பார்வையற்றிருப்பச் சாக்ஷியினிடத்தில் அத்த-

கைய கேவலத் தன்மையான துண்டாம் என்றறிக, மூவுலகம் நீயாம் என்பனவாய திருசியங்க ளிலாதபோது விமலவடிவமாய திருஷ்டாவிற்கு அத்தகைய கேவலீபாவ டானது உண்டாம். சைலமுதலிய சருவப்பிரதி பிம்பங் களுந் தோற்றுதிருக்குந் தருப்பணத்தில் தருப்பணத் தன் மையானது கேவலந்தருப்பணன்ம வடிவமா யெப்படி யிருக்கின்றதோ அப்படியே, நீயும் யாமும் உலகமும் பிற வும் ஆகிய திருசியசம்பிரமம் எல்லாம் ஒழிந்தபோது திருஷ்டாவினிடத்திற் றிருசியத்தைக் காணவேண்டு மென் னும நோக்கம் இலதாகவே திருஷ்டாவினிடத்திற் கேவ லத்தன்மை யிருக்கும்.

இவ்விதமான கைவல்யப் பிராப்தியில் மனமேவிரோ தியாம் ஆகலின் அதனழிவின் பொருட்டுப் பெருமுயற்கி யைச் செய்யவேண்டுமெனக் காட்டற்பொருட்டு அதனது துஷ்டாத்மத் தன்மையையே விரித்துக் காட்டுகின்றார்.

காண்பரியமனம் = அசத்தாய மனமெனினுமமையும் அசத்தாகவே யிருந்து சதாகாரத்தைக் காட்டுமெ என்ப தாம், இந்தத்துவைதமானது தொனிசெய்யும் மலடிமகன் போல அசத்தே சிருஷ்டியின் முன்னுண்டாகவே யில்லை களைப்பட்டணம்போல் மனத்திற்றோற்றும், மனது திரு சியமயமாயழிவு வடிவமாயிருந்து தோடமிதனை யுண்டாக் கும், கனவானது வேறு கனவைத்தோற்றி வைப்பதே போல அசத்தையே சத்தாகாரமாய்த் தோற்றிவைக்கின் றது. அம்மனது சுயமாகவே இஷ்டப்படி விரைவில் தேகத் தைச் சங்கற்பிக்கின்றது, நீண்டபாவனை விஸ்தாரத்தை யுடைய அம்மனதினனே இவ்விந்திரஜால இலக்குமி விரிக் கப்படுகின்றது: கேவலம் மனதே சஞ்சலசக்தியினலே எங்கு எப்போழ்து சலிக்கின்றதோ அங்கு அப்போழ்து

விளங்குகின்றது, சுற்றுகின்றது, செல்கின்றது, வாசிக்கின்றது, பிரமிக்கின்றது, மூழ்குகின்றது, கொல்கின்றது, சுயம் சம்சாரதசையிலுற்ற தாழ்வையும், கைவல்ய இலக்கண மேன்மையையும் அடைகின்றது, என்பதாக மயக்கத்தாலே தோற்றுநிற்கும். இங்ஙனம் விசுவத்தின் மூலமான மனப் பொய்மையின் வருணனையின் பிரகரணப் பொருள் துணிவுற்றவழி யதனதிஷ்டான தத்துவத்தையும் அதன் ஆரோபப் பிரகாரத்தையும், அது பொய்யாவதிற் காரணத்தையும் விரிவாக அறியவேண்டு மெனக் கூறுவார் பெருங்கற்பமென்றூர், மகாப்பிரளயம் வரும் காலத்தில் உலகம் சூக்குமமாய் விட்டபடியால் அருத்தக் கிரியை யசமர்த்தத் தன்மையை யடைந்தபோது வருஞ் சருவதிருசிய சிருஷ்டியின் ஆதியில் விகேஷபமற்றசாந்தமே எஞ்சியிருந்தது.

அற்றேல் திருசிய அசத்துவம்போலத் திருஷ்டாவிற்கும் அசத்துவமே பொருத்தமாம், "அசத்துத்தான் இதற்கு முன்னிருந்தது, அசத்துமிருந்திலது சத்துமிருந்திலது அப்போது" என்பதாதி சுருதியினலேயென ஆகேஷபிக்க உத்தரங் கூறுகின்றூர்.

சத்தான அத்தமியாத சோதிச்சித்தாய அருக்கனைப், ஆதிமத்தியாந்த ரகித தேவனைப் இன்பமயமாய் நோயற்றுப் பரிபூர்ணமாய் எப்போதும் சர்வக்கிரியா சக்திசம்பன்னனைச் சருவமாய் நித்தியமாய மகேசுரனைப்பரமான்மா விருக்கின்றது.

பரமாத்மா யாவுஞ்செய்து சருவேசுராயின் காரிய நியமிய சாபேகைஷத் தன்மையானே சவிகற்பமாம் என ஆசங்கித்துச்சருவ கருத்துருத்துவாதிகளும் அவித்தையாலாவனவே, உண்மையாயோ நிருவிகற்டகமே அதனது சொரூபம் எனக்கருதிக் கூறுகின்றூர்.

எதனினின்றுங் கோசரிக்க முடியாமல் வாக்கானது திரும்புகின்றதோ, யாது ஜீவன்முக்தர்களாற் பிரத்தியக்ஷமாக அனுபவிக்கப் படுகின்றதோ, எதற்கு ஆன்மாமுதலிய பெயர்கள் கற்பிதங்களாமோ அநாரோபித ரூபங்களா யுண்டாகவில்லையோ, மற்றே ஆரோபித தருமஜ்ஞானியங்களாமோ, விடயமென்பது விவாதமற்றதாம் சருவாதிஷ்டானமான அதன் கண்ணென்றுணர்க, யாதுசாங்கியதிருஷ்டி யுடையவர்கட்குப் புமாணுகியும், வேதாந்தவாதிகட்குப் பிரஹ்மமமாயும், விஞ்ஞான முணர்ந்தவர்கட்கு ஏகாந்த நிருமலமாய கணிகவிஞ்ஞான மாத்திரமாயும் (கணிகம் = கணகாலமிருந்து கழிவது) யாது சூனியவாதிகட்குச் சூனியமாயும் இருந்து யாது சூரியன் அக்கினிகளையும் விளக்கிவைப்பதாமோ அது சகலபிராணிகட்கும் பிரத்தியக் கான்மாவாம்.

அருக்கன் றேயுபாசகத் தன்மையானே பிராப்தமாம், அதனினும் வேறுய ஜீவனினும் பரமான்மாவிற்குப் பேதத்தை நீக்குகின்றார்.

இங்குமங்குமாகக் கலங்கிக்கொண்டு திரியும் புரியஷ்டக காயத்தைச் செலுத்தும். "கண்முதற் பொறிகளைந்துங் கரும விந்தியங்களைந்தும், உண்மனமாதி நான்கு முயிர்ப்பென்ப தாதியைந்தும், விண்முதற் பூதமைந்தும் விருப்பொடு வினையவித்தை, யெண்முறை யிதனைக் கூறுமெனப் புரியட்டகந்தான்" என்று புரியட்டக சொரூபம் பெரியோர்களால் அருளப்பட்டுளது. சொல்வதும், நினைவதும், உண்மையும், போகிப்பதும், காண்பதும், தொழிற் செய்வதும், எப்போதுமே யதுவாம்; யாதொன் றுலகின் கண்ணே யிருந்தபோதினும், இல்லாதது போலாமோ, யாது தேகத்தின்கண் ணிருந்தபோதினும் அசத்வாபாதக

அவித்தையான் மறைபட்டபடியாற் பாமரதிருஷ்டியானே இல்லாததாமோ, அதனினே தூரத்ததாமோ, சூரியனிடத்தினின்றும் பிரகாசமான துண்டாவதேபோல எதனினின்றும் இச்சிற்பிரமையான துண்டாகின்றதோ, எதனினின்றும் பிரகாசத்தோடு கூடியிராதின்ற விஷ்ணுமுதலிய தேவதைகள் சூரியனிடத்தினின்றுங் கிரணங்கள் உண்டாவதேபோல உண்டாகின்றார்களோ; எதனினின்றும், கடலிலிருந்து குமிழிகள் உண்டாவதேபோல அசேதனமான அநந்தஜகங்க ளுண்டாகின்றனவோ, பெருங்கடலை நதிகள் அடைவன போலத் திருசியக்குழுக்கள் எதனைப் பிரளயத் தடைகின்றனவோ; யாது தீபம்போலத் தன்னையும் பிறவாற்றையும் சுவப்பிரகாசத் தன்மையுண்மையின் தன்னையும் பிறிதையும் விளக்கிவைக்கும் ஆற்றலினாலே ஒளிர்விக்கின்றதோ தன்னை யொளிர்விக்கின்ற தென்பது அபேதத்திலும் இராகுவின் சிரமென்பதேபோலும் உபசாரமாம். யாதுதத்தம் வியாபாரங்களில் முயன்று கொண்டிருக்கும் கருமேந்திரியங்கள்; ஞானேந்திரியங்கள், பூதசூக்குமங்கள், பிராணன்கள், அவித்தை, காமம் கருமம், அந்தக்கரண மென்னும் புரியஷ்டகத்தை யுள்ளும் வெளியும் தன்னுடைய சித்துவியாப்தியினாலே அலைக்குமோ, சேதனங்கட்குச் சேதனத்தன்மை எதனாலுண்டாமோ, இங்ஙனமே அசேதனங்களின் விசித்திரத் தன்மைபின் கண்ணை யாது காரணமாமோ அதுவே பரமான்மாவாம். சருவபூதங்களுஞ் சாரிதன் பாதமாம், பருவமா மூன்று பாதமமிர்தமாம் என்று மறைகூறுகின்ற எவ்வறிவாம் வாயுவினாலே,சுத்தசிதாகாசத்திற் பிரகிருதியாகிய கொடியானது, மனமாகிய வேருடையதாய்ப் பொறிகளாந் தளிர்கணிறையப் பெற்றுப் பிரஹ்மாண்டங்களாம், நற்கனிகளைத்தந்து நடிக்கும். எச்சின்மணியானது ஒவ்வொரு தேகங்களா

கிய சம்புடங்களில் விளங்கிக்கொண்டிருக்குமோ அதுவே பரமான்மாவாம்.

பரமான்மாவே சரீரத்துட் புகுந்து சமூசாரத்தை யாற்றுவாராயின் அதற்கு யாங்ஙனங் கைவல்லியம் எனச் சங்கித்து உண்மையாக அசம்சாரியாயிருக்கும் அதன்கண் விபரீதபாவனையா லடைவுற்ற அச்சமூசாரத்திற்குத் தத்து வபாவனையிலே நிவிருத்திகூடலின் பொருந்து கின்றதே யாகுங் கைவல்லியம் என்கின்றார்:—சிருஷ்டி காலத்தில் அவசியம் சிருஷ்டி, பிரளயகாலத்தி லவசியம் பிரளயம், உண்டாக வேண்டு மென்னும் நியமமாகிய நியதி, அதனை வரைந்து கொள்ளும் தேசகாலங்கள், அவையடைவுற்ற வழி விரையாதிபி லுள்ளிருக்கும் காரியத்தின்விரை யுப் புதல்வாயிலாய சலனம், பீஜபுடத்தைப் பிளந்து முளை முதலிய வற்றின் வெளிப்போதலாம் அசைவு, அதனினின் றும், பின்றண்டு தளிர்கிளை முதலாய முறையாற் பலபரி யந்த வியாபாரமாய கிரியை, என்னுமிம் முறையானே சர்வபாவங்களுட் எதனுல் விவகார அர்த்தக்கிரியா சமர்த் துடைத்தாஞ் சத்தையை மருவினவோ அதற்கு உலக விலக்கண பரமார்த்த சத்தையே கூறப்படும்; அல்லது அதுவேமாயிக வியோமாதி பாவசிந்தையிலுலே வியோ மாதி பரமார்த யடைவுற்றதாகும், அதனினும் அய லொன்று வியோமாதி சத்தமுடைய தாகாதாம் என் கின்றார்.

உலகப்பெருங் கூட்டத்தை மாயையாற் செய்யினும் உண்மையி லொன்றுஞ் செய்திலதாம். யாது சுத்தஞான மயத்தன்மையோடுகூடியிருத்தலின் விண்ணெண்ணத்தால் விண்ணும், பதார்த்த சிந்தையிலுலே பதார்த்தத் தன்மை யுற்றது போலாம்; "உருவ மியாவையுமுன்னியே யுரணு

றும்பெயர்க, டருவதாகிய சாற்றி மெய்யிலகிடுந்தானே"
என மறையும் அறைகின்றது, தோற்றல் மறைதல் வடிவ
மான திரிபுவன தரங்கங்கள் அத்தியந்தம் விஸ்தீர்ணமாய
எவ்வத்துவின்கண் ணிலங்குதல் மருப்பூமியிற் கானனீர்
இலங்குவது போலுமா மென்றுணர்க. ஜகத்தாரோபப்
பிரகாரத்தைக் காட்டி அதனது பொய்மையிற் காரணங்
கூறுவார் இத்தனையு மென்றூர். எப்போதுமுள்ள தன்னி
டத்திற் றன்மாததிரமா யிருப்பதானே பெரும்பெரும்
பிரமாண்டங்களின் அநந்தமான கூட்டத்தில் விசித்திர
லீலகளைச் செய்துகொண்டிருந்த போதிலும் ஒன்றுஞ்
செய்பவேயில்லை யாதொரு கிரியையும் கிடையவே கிடை
யாது எனவே நிருவிகார வுபாதான மூடைமையே காரி
யப் பொய்மையிற் காரணம்.

விரிஞ்சன் முதலாகிய ஜகத்திற்கு மூலமென நிரூபிக்
கப்பெற்ற வத்துவினது தத்துவத்தைக்கூறி அதனையறி
யிற் சகல துக்க நிவிருத்தி யுண்டாமென மறைமுறையே
யறைகின்றூர்.

நிருவிகாரமாயும், அஸ்தமயமற்ற வறிவாயும், அத
னனே சுவஜாதியாதி பேதங்களையும் உதயஸ்திதி பூதலிய
வற்றையும் விட்டிருப்பதாயும் உள்ளது தன்னுடைய
சொரூபமேயாம்; உலகாரணமாகிய மாயையும் சிறிதென்
னுமாறு பெரிய பிரஹ்ம சொரூபமாகிய தன்னையதார்த்த
மாக வறிந்தபோழ்து, மூல அஞ்ஞானங் கெடுதலானே
அதன் காரியமாகிய அந்தக்கரண தாதாத்மிய அத்தியாச
வடிவ இருதயக்கிரந்தி நசிக்கும், அது நாசமாதலினனே
அதனை மூலமாகவுடைய எல்லா ஐயமுதலியவையும் சிதை
யும், இவனது கருமங்கள்பாவும் நசிக்கும் எனமறையும்
அறைகின்றது. யாது அளவைகளானே எங்ஙனம் அறி

யப்பெறுகின்றதோ அது அங்ஙனமேயிருக்குமன்றி வேறு ரூபமாகமாட்டாதாம், பிரமமேமா அறியபபெறுவதில்லை, அதனைச் சத்துரூபமெனத் துணிவான் கூடுதல் யாங்ஙனம்? ஜகமோ அவ்வாறறியப் பெறுவதா யிருப்பதால் அசத்தென்று கூறுதல் யாங்ஙன மேலுமென வினவிய முன் விளக்கள் இரண்டில், முதலாவதற்குச் சமாதானஞ்செய்து கொண்டேவந்து, இத்திருசியத்தின் பொய்ம்மை யின்றிப் பிரமதத்துவமானது எத்தகையலுலும் எக் காலத்தும் அறியமுடியவே முடியாதாமென்பது திண்ணமே யாமென முடித்தவழி, சிறிது அதிகவிசேடத்தைக்கருதி ஸ்ரீ இராகவர் இரண்டாவது வினாவைக் கிளப்பல் ஹேமகாமுனிவரே! பிரஹ்மத்தின்கண் உலக மத்தியஸ்தமாயின் இவ்வாறுகலாம்; ஆலதுவே சம்பவியாத காரிய மன்றே: என்னை, திருசியக்கூட்டமாய பிரஹ்மாண்டமான இத்துணையுலகின் நிலைமைக்குப் பொய்ம்மை யெங்ஙனம் உளதாகும்? பரமசூக்குமப் பிரஹ்மத்திற் சின்மாத்திர ரூபத்தன்மை யுண்மையின் இத்துணைப் பிரஹ்மாண்ட விஸ்தார ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசம் பொருந்தாமையின்; ஏனெனின் கடுகின் உதரத்தில் மேருகிரி நுழைதல் எங்ஙனந்தான் முடியும்.

பிரஹ்ம ஞானியரது சமாகம வாயிலாக அத்வைத சாஸ்திரத்தினது நிரந்தர அப்யாசத்தான் அதிசுலபம் அத்வைதஞானம் எனப்பரிகரிக்கின்றார். உலகில் ஸ்தூலத்தகைமை ஆராய்ச்சியின்முன் னிற்குமாயின் நீ கூறியது சரியாம், அஃதவ் வாறுகாதாம், உனக்குலகிலிருக்கும் ஸ்தூலத்தன்மை ஞானம் எம்மால் நாட்கு நாள் ஊகங்களானே சிதிலஞ் செய்யப்படவே யக்கால் நீபோம் கூறியதைத் துணிவாயென ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் உபதேசிக்கின்றார்.

சில தினம்வரை கிளர்ச்சியின்றிய மனத்தனுகிச்சாது சங்க சற்சாஸ்திரப் பயில்வுட னிருத்தி யென்னின், பாமொரு நொடியில் நினது சித்துருவத்தில் திருசியமை துவு மில்லாமற் கானனீரை யாராய்ச்சியாற் றூலத்தல் போற் றூலத்துவிடுவேமம். திருசியமொழியவே திருஷ்டாத் தன்மையும் ஒழிந்துபோம; கேவலமறிவு மாத்திரம் எஞ்சாநிற்குமம, திருசிய மிலதாகவே கேவலம் திருஷ்டா மாத்திரம் இல்லையென்பதாக இல்லை மற்றோ இருமையொரு மைகளும் இல்லாமலேகும் தத்துவஞானமானது சற்சாஸ் திரத்திறலேயே யாமல்லாது மற்றொன்றினுலு மாகாதாம் ஆகலின் சாதுரங்க சற்சாஸ்திரபரனு யிருத்தியென்னின் பரமபதத்தை மாதங்களென்பதாக இல்லாமற் சிலதினங் களிற்றுனே அடைவது திண்ணம், ஆனல் முக்கியமான சாஷ்திரம் யாதாமெனின்? சுபமாகிய இம்மகாராமாயண மேயாம், உத்தமமான இதைக் கேட்டமாத்திரையானே ஞானமுண்டாமம, எல்லாவற்றினு மிதுமாத்திரம் எங்ஙனம் உத்தம மாகுமெனின்! எல்லா இதிகாசங்கட்குள்ளு மிது சாரமெனக் கூறப்பெறுமம, வாக்கிய சந்தர்ப்ப வடிவமாய இதனைச சிரவணஞ் செய்தமாத்திரையானே கெடாததாய ஜீவன் முக்கத்தன்மையானது அவசியம் முயல்வின்றியே யுதிக்குமம, ஆகலின் இதுவே மிகவும் பவித்திரமாம். கனவு முதலியவற்றின்கண்ணிருந்துகொண்டே இது கனவென் றுணரின் கனமெய்யென்னும் பாவனை யொழிந்து போவ தேபோல வுலகமாகிய திருசியமானது இருக்கும்போதே ஆராய்ச்சியினனே யொழிந்துபோம் ஞானத்திற்குச் சாத கமாகிய உலகக்கூட்டம் யாவை இந்நூலின் கண்ணை யுள வாமோ அவை பிறநூலின் கண்ணும் உளவாம், யாவை யீண்டிலவோ அவையெதன் கண்ணும் இராவாம், ஆகவி னிதனை யறிஞர் சமஸ்த மெய்ஞ்ஞான சாஸ்திரதனங்கணி

றைந்த களஞ்சியமென வுணர்வர். அவ்வான்மாவிலேயே சித்தமுடையவர்களும் அதையடையும் முயற்சியாலேயே வாழ்நாளைக் கழிப்பவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் அதனையே போதிப்பவர்களும் அதனையே யெப்போதும் பேசுபவர்களும், அதைக்கொண்டே நித்தியம் சந்தோஷிப்பவர்களும் அதிலேயே இரமிப்பவர்களும், ஆகிய ஞானசாதன சிரவணதியின்கண் ணயலொருதாழிலு மிடையிலிலாமல் ஒரே நிஷ்டையையுடைய ஆத்மஞான ஆராய்ச்சியுடையோர் தமக்குப் புகன்ற ஜீவன் முக்தத் தன்மையான துண்டாம், அது தேகத்தை விட்ட பின்புண்டாம் தூயமுத்தத் தன்மையேயாம், அயலன்றும்.

சிரவணதி பலக்கூறு விரிக்க வுற்றபோது ஜீவன் முக்த விதேகமுக்த இலக்கணங்களை யறிய விரும்பிய ஸ்ரீ இராகவர் வினவல்.

தோற்றமாத்திரத் தாணுதல் பரதிருஷ்டி யாணுதல் விவகாரத்தோடு கூடியிருந்த போதிலும் யாவலுக்குத் தோற்றுகின்ற படியான இவ்வுலகம் தத்துவ திருஷ்டியாலே அஸ்தமாகியதாமோ வியோமப் பிரஹமம் இருப்பதேயாமோ அவன் வாழும்போதே முக்தன் எனப்படுவன்: எனப்படவே எப்போதும் பிரத்தியக்ஷமாகவே சிதாகாச மிருக்கும், முன்றோன்றுவுலகம என்பதாயிற்று. விதேக முக்தலுடைய இலக்கணத்தையும், ஜீவன்முக்தலுடைய இலக்கணத்தையும் கூறவேண்டும், கேட்டபின் சாத்திரமாய நேத்திரத்தா லுண்டாம் மதியால் அவ்வாறேயான் முயலவேண்டும் என ஸ்ரீ இராகவர்கூற, ஜீவன்முக்தி வாயிலாகவே விதேகமுக்தி யுண்டாதலின் சொன்முறை தன்னிலும் பொருண்முறை வலிதென்னும் நியாயம் பற்றி விலவிய முறையைப் பற்றுது முதலிற் சிவன்முக்

தன் இலக்கணமியம்புவாம்; சாஸ்திர நிஷித்தமில்லாத விவ காரவாஞயினும், எவனுக்குலகம் உண்மை விழியானே பாதமாதலின் இலய மடைந்ததாய் விண்போலச் சூனிய மாமோ கண்ணுடிநகரம்போலப் புலப்படினும் இல்லாததே பாமோ அவன் ஜீவன்முக்தன் எனப்பெறுவன். தோற்று கின்ற இக்கிரிகதி சமுத்ராதி யுலகம் உணர்வோனது தேதேகந்திரிய விவகாரத்தோடுகூட மகாப் பிரளயத்தில் பரமேசுரரால் உபசங்கரிக்கப்பட்டுச்சொரூபம்பொடியாக அஸ்தமாகிப்போம். சண்டோ அங்ஙனமன்றும் மற்றை தேதேகந்திரியாதி விவகாரம் இருக்கின்றதேதயாம். கிரிகதி பாதிகளோ ஈசுரரால் உபசங்கரிக்கப் படாமையின் முன் போன்றே யிருந்துகொண்டே மற்றைய எல்லாரானும் வெட்டவெளியாக அனுபவிக்கப் படுகின்றனவேபாம். ஜீவன் முக்தனுக்கு அவற்றைக் கவரும் விருத்தியில்லாமை யின் துயிலிற்போல யாவும் அஸ்தமடாகியே யிருக்கின்றன. சுயம்பிரகாசமாகி விளங்கும் சிதாகாசம் கேவலம் எஞ்சி நிற்கும், பத்தனுக்குத் துயிலின்கண்போ அக்காலத்திய விருத்தியபாவ சாமிய மிருந்தபோதினும் வருடதிவிருத்தி விரையிருப்புண்மையின் ஜீவன் முக்தத்தன்மை யின்றும்.

அச்சிவன் முக்தர்களது இலக்கணத்ததேயீண்டு மிரண்டு செய்யுட்களாற் கூறல்.

சுருங்கிய வாதனையறுதலின் சகலவாசனாவிலயமாகச் சிவன் முக்த சம்பவமாதலின் பிராரப்தகருமவேகத் தாதீன வந்தடைந்தனவாய இராகத்வேஷ பய ஆபாசாதி கட்குத்தக்கபடி எங்ஙனம் வேண்டுமோ அங்ஙனம் நடத்த போதினும் எவ்வறிஞனது உள்ளாத்ம வடிவம் விபோமம் போல அதி நிர்மலமாகத் தெளிந்துளதோ அவன் சிவன் முக்தன். விண்ணனது நிருமலமாயிருத்தல் போலவே

245 ஸ்ரீ வீரசேகரம் என்னும் ஞானவாசிட்ட வசனம்.

ஆன்மாவும் இராகாதிமலரகிதம ஆமென அறிந்துகொள்க எவ்வறிவுக்குயான் கருத்தா என்னும் வகையினதாகப் பாவனைஞானம் உண்டாகாதோ, இந்திரியார்த்த தங்களிலிந்திரியங்கள் எடுபடுகின்றன யானல்லன், யாதோ அவற்றின் வியாபார சாக்ஷி அகர்த்தாவாமென் என்று யாவன் காண்பாரோ அவனென சீவன்முக்தன். எவனது அந்தக் கரணம ஆழ்ந்து தாழ்ந்து போவதிலையோ, அதாவது யான் இந்நிஷேடதத்தைச் செய்துவிட்டேன் இவ்விதானத்தை செய்திலேன் ஆகலின் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவேன் என்பதாக எவனதுமதி வருத்தியுறுவதில்லையோ அவனே சீவன்முக்தன், கலாவாலையினும் = அவித்தையினுனே அவயவத்தோடு கூடனவலையினும், நிட்கலன் = உண்மையாக அவயவமற்றவன், சிந்தையா பாசத்தோடு கூட நிகழ்பவனேயாயினும் உண்மையாகச் சிந்தையற்றவன். அன்னியர் தமதாம் பொருள்களில் விவகரிப்பவனைப் போலத் தன்னையன் தாபமற்றவன் துயரற்றவன், மகிழ்ச்சியற்ற மாண்பிற்கு மிஃதுபலக்கணமாம், அபிமான மில்லாதவனகிய ஜீவன் முக்தனுக்கு, சமஸ்த அருத்தக் கூட்டங்களினது பெருக்காலுஞ் சுருக்காலும் மகிழ்ச்சியேலும் வாட்டமேலு முண்டாகாதாம், மாலை சந்தனம் பூசைமுதலிய இன்பமுண்டாகிய போதும் சமுசாரிக்கே போலும் மகிழ்ச்சி யுண்டாகாதாம், தனலாபானி திக்காராதி துக்கமுண்டாகிய போதும் தீனனுகான். இப்போதியதாய தன்முயற்சி விசேட மில்லாமலே நுகர்வினை கொணர்ந்த முற்பிரவாகத்தில் வந்த பிரஹான்னதிகள் கிடைத்தபடி தேகரக்ஷை, சமாதிதாட்டியத்தான் மாலைசந்தனுதித் தோற்றமின்மையின், ஒரொருகால் எழுந்ததனையில் தொடக்கத்தோற்ற மேற்படு-லும் விவேகதாட்டியத்தானே தள்ளுங் கொள்ளும் புத்தியின்மையின் மகிழ்ச்சி

முதலியவற்றின் இன்மை யேற்படும். விழிமுதலிய இந்திரி யங்கள்தத்தமது கோலகங்களிலே யிருத்தலின் உபரதியின் மையின் விழித்திருப்பன், மனவிருத்திரகிதமா யிருத்த வின் துயிலுற்றோன், இதனானே இந்திரியங்க ளானே பொருட்டொற்ற மென்னும் ஜாக்கிற இலக்கணமில்லாமை மின்சாக்கிரமவனுக்கின்றும். போதமூளதாய போதினும் உண்டாய பிரஹமவித்தாந் தன்மை யபிமானுதியும் போகார்த்தந் தொடங்கிய காமாதியுந் தீதோஷமாம் வாசனவிருத்தி ரகிதத் தன்மையானே அத்தோட மில்லா மையின் நிர்வாசனத் தன்மையாம், இராகமுதித்த வண் ணம் போஜனுதிப் பிரவிருத்தி, துவேஷமுண்டாகிய பிர காரம் பௌத்த காபாலிகாதி களினின்றும் திரும்புதல் பயமுதித்த அளவு பாம்பு புலியாதிகளி னின்றும் அகலு தல் ஆம். ஆதிசப்பதத்தானே மாச்சரியாதி, மாக்சரிய முதித்தமானம் மற்றைய யோகிகளினும் அதிகமதாகச் சமாதியாதி யனுஷ்டானம், எழுந்தசையை யடைந்த போதினும் இத்தகைய ஆசரணம் முற்பயிற்சியானேயடை வுற்றபோது விசிராந்த சித்தனுக்குக் களங்கமியாது மின் மையின் உட்டெளிவுறைந்து நிற்கும். விண்ணின்கண் தூமதூளிமேகாதி கூடினும் பற்றிலா வியற்கையானே அதி சயமாகத் தெளிவுளதாந் தன்மை யாதல்போலும். எப் பிரஹ்ம வித்தின் பாவம்=சத்தை=இயற்கை=ஆத்மா, அகங்காரத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் உள்ளே மறைபடவில்லையோ, எம்மதியில் ஐயமேகிடையாதோ; ஐயமிலதாயவழி மூவுலகவதத்தானும் பந்திக்கப்பட மாட் டான்; என்றுல் அன்னிய கருமத்தால் மற்றென்னே யியம்பவேண்டும். உலகத்தில் பந்தமடைந்த புருடன் சாஸ் திரஞ் சாற்றிய கருமம் ஆற்றுபவனுகி யான் கருத்தா வென்னும்போது சிதாத்மா அகங்கிருதமாகும், துறக்

கத்தை யடைவேன் என்னும் மகிழ்ச்சியானே மதிபற் றுறும். செய்யாதவதே வி்ட்டொழித்தேனையன அகங் கிருதத் தன்மையையும் துறக்கலாப மின்மையால் வாட்ட முதலிய பற்றுகளையும் அடைந்திருப்பன், இங்ஙனம்வேண் டாமென்ற வினைகளிலும் உலகசம்பந்த கருமங்களிலும் பொருத்தமானபடி பொருத்திக்கொள்க, ஜீவன் முக்த னுக்கோ தாதாத்மிய அத்தியாச மில்லாமை யாலும் மகிழ்ச்சி முதலியவை யில்லாமையாலும் தோடமிரண்டு மில்லையாம். திரஸ்காரித்தல் வைதல் அடித்தல், முதலிய வற்றின்கண் முயலாமையின் இவனேநோக்கி யிவ்வுலகமஞ் சாதாம், இதனேன இவன்பால் உலகருக்குத் திரஸ்காரா திப் பிரவிருத்தி யிலதாதலினாலும், ஒவ்வொரு துஷ்டன் அங்ஙன் முயன்றபோதினும் இவனுடைய மனத்தில் அத் தகைய விகற்ப முண்டாகாமையாலும் இவனும் பயப் படான்என்க. சத்துருமித்துருமான அவமானதி விகற்பங் கள் சமூசாரக் கலக்கங்களாம், அவையின்பாலிலவாம், அறுபத்துநாலு கலைஞான முணர்ந்தவனேனும் அவற் றின் அபிமான விவகார மில்லாமையின் கலையிலாத் தன் மையாம். சித்தமானது சொரூபமாக இருந்த போதி னும் விருத்தி யுதயமாகாமையின் சித்தமற்ற தன்மை யாம். சிந்தையென மூலபாடமாயினே வாதனை வயத் தினாலே ஆத்மதத்தியான விருத்தியிருந்த போதினும் லௌகிக விருத்தி யில்லமையின் சிந்தையற்ற தன்மை யாம் என்க. அயலாரது இல்லத்தில் விவாக உற்சவாதி களில் தானே சென்று அவர் தம் பிரீதியின் பொருட்டு அவரது காரியங்களில் தலைப்பட்டு விவகரித்த போதினும் இலாபாலாபங்களில் மகிழ்ச்சி வாட்டவடிவ புத்தி சந்தா பத்தை யடையான்; இங்ஙனம் இம் முக்தன் தன் காரியத் தினும் சீதளனேகியே யிருப்பன்; கேவலம் சந்தாபமில்லா

மைபான் மாத்திரம் சிதளத்தன்மை யென்பதாக வின் ரும்; மற்றே பரிபூரண சொரூப அனுசந்தானத்தாலும் ஆமென்றுணர்க. "ஆன்மனிலாடியும் ஆன்மனிற் சுகித் தும், தேன்மலி தொழிலனே திகழ்தரும் பிரமவித், தான் மனினிலத்தோன் ஆரமுதடைந்தோன்" எனமறையரு ளிய, யாவன் விவகரித்திக் கொண்டிருந்த போதிலும் "யான் யாதொன்றுஞ் செய்கின்றிலேன் எனச்சொரூப நிட்டனுகிய யான் றத்துவமித் தெனப்படுவன்" என மிருதியருளிய நெறியானே சிற்சொரூபத்தின் மாட்டே நிட்டையை யடைந்துளாரே னு அவன் விழித்துக்கொண் டிருந்தபோதிலும் தூங்குவோன் போல் நிர்விகாரனே யாவன், அத்தகையன் ஜீவன் முத்தன் எனப்படுவன். கிடைத்ததைக்கொண்டு மகிழாதிற்கும் எவனுடைய முகக் காந்தியானது இன்பத்துன்பங்கள் எய்தியகாலத்தும் விரி தலும் குவிதலுமடைய மாட்டாதோ அவன் ஜீவன்முக்த னெனப்படுவன், யாவன் நிர்விகாரமான தன்பாற்றுயில் பவன்போல இருப்பினும் அவித்தையாம் நிதிரையழிந த படியால் தன்பால் விழித்தே யிருப்பனே தேகேந்திரி யாதிகள் பாதிக்கப்படுதலின் பொறிகளால் விடயங்கள் டுலப்படும் நனவானது யாவனுக்கில்லையோ; நனவின் வாதனையை நிமித்தமாகக் கொண்டுண்டாம் கனவும் யாவ னுக்கு இல்லையோ எவன் வாதனயற்ற மெய்ஞ்ஞான வடிவமாகவே யிருப்பனே அவன் ஜீவன்முக்தன் எனப் படுகின்றன். இராகத்துவேஷ பயாதிகளின் றொடர்ந்த வடிவமாய்ச் சுழன்று நடனைப்போலத் தக்கதக்கவாறு நடித்துக்கொண் டிருந்தானெனினும் யாவன் உள்ளே விண்போல நிர்மலமறைப்பற்ற ஆன்மாவின்கண் ணிலை பெற்றிருப்பனே அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகின் றன். விவகரித்துக்கொண் டிருந்தபோதிலும் விவகரியாம

லிருந்தபோதிலும் அகங்காரத்தோடு கூடாதே தன்னை யாவனுக்குளதோ, அவனதுமதி செய்தேன் செய்யவில்லை யென்னும் அபிமானத்தாற் பற்றுறுதோ அவன் சிவன் முக்தனெனப் படுகின்றுன். எச்சிதாத்மாவினுடைய மறைப்பின தூபாதி நீக்கத்தானே மூன்றுலகங்களினுடைய பிரளயத்தையும், எதனதுபாதி மறைப்பை யடைந்ததனுனே அவற்றின் முற்சம்பவத்தையும் யாவன் காண்கின்றனனே, தனக்குத்தானே யொப்பானவரு யிருக்கின்றனனே அவனே ஜீவன்முக்தன் எனப்படுகின்றுன், விதேகமுக்தியின் கண்ணேயே எஞ்சுதலில்லாமல் ஆவரணசகலின் சாக்ஷியாகிய ஈசுரரிடத்திலோ ஆவரணம் இன்மையினுலும் மேற்கூறிய இரண்டன் கண்ணும் பாதியெனக் கூறியதாகும். எவனேநோக்கி யுலகர் அஞ்சாரோ, யாவன் உலகருக்கஞ்சானே, மகிழ்ச்சி பொருமை பயமேதுவாய அஞ்ஞான அபிமானத் தினின்றும் விடுபட்டுளானே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்றுன். சருவசமூசார சத்தியபுத்தியி னின்றுஞ் சாந்தியானவனும் அன்னியர்களுடைய பார்வைக்குத் தேக அவயவங்களோடு கூடியவனுயிருந்தபோதிலும் வவயவ மற்றவனுவனே யாவுந்தெரிந்தவனுயிருந்தபோதிலும் மனமற்றவரு யிருக்கின்றனனே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்றுன். யாவன் எல்லாவத்துக்களோடும் விவகரித்துக்கொண் டிருந்தபோதிலும் இராகாதி தாபமின்றிக் குளிர்ந்திருக்கின்றனனே, இராகாதி விடயங்களாகிய பதார்த்தங்களிலும் அவற்றின் வடிவமாதலின் நிறைந்திருக்கின்றுனே அவன் ஜீவன்முக்தனெனப் படுகின்றுன்; தள்ளக்கொள்ள முடியாத தன்தான்மாவின் கண்ணே அத்தியஸ்த மாயையனும் பொய்யென நிச்சயிக்கப் பட்டதாயேனும் இருக்கும் பொருள்களில் இராகாதி சம்பவித்தல் கூடாதன்றே!

இப்போது முதலில் வினவிய விதேதகமுக்த இலக்கணம் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

ஜீவன்முக்திப் பதத்தைவிட்டுத் தேகமானது பிராரப்தம் தீர்தலானே காலத்தாற் பீடிக்கும்போது வாயுவானது அசைவின்மையை யடைதல்போல, இச்சீவன்முக்தன் விதேதகமுக்தியை யடைகின்றான். அவ்விதேதகமுக்தனது சொரூப லக்ஷணத்தைக் கேட்பாயாக, விதேதகமுக்தனவன் வளர்வதுமில்லை குறைவதுமில்லை, நாசமடைவதுமில்லை வெளிப்படுவதுமில்லை வெளிப்படாமலுமில்லை, தூரத்திலு மிருப்பதுமில்லை, நானென்பதுமில்லை, நானல்லனென்பதுமில்லை, மற்றவனென்பதுமில்லை, அவனது தடஸ்தலக்ஷணம், சூரியகிரணங்களிருந்து உலகத்தையொளிர் விக்கின்றான் என்பது முதலவாயப் பெரியவாக்கியத்தில் விரிவாம். நிச்சலமாயும், கம்பீரமாயும், ஒளியற்றதாயும், இருளற்றதாயும் விஸ்தாரமாயும், பெயரற்றதாயும், வடிவற்றதாயும் இருக்கும். அவாங்மானச் சத்தென்று சேடித்து நிற்கும் பெயரையும் வடிவையும்நிடேதிக்கில் நாமரூபசூன்யவஸ்துவிற்கு உலகத்தில் அத்தியந்தம் பிரசித்தி காணபெறுமையின் சூன்யத்தன்மையன்றே வாமெனின்? அது சூன்யமாகாதாம், ஆகாதாயின் சூன்யமாகாத அதற்கு ஆகாரத்தன்மை திருசியத்தகைமை தரிசனத்தகைமை முதலிவை எஞ்சுதலாமே யெனின்? அது ஆகாரமுடையது மல்ல, திருசியமுமல்ல, தரிசனமுமல்ல அநந்தமாயிருத்தலினென, பூதபதார்த்தக் கூட்டமுமல்ல, பெயரில்லாதபடியினலே எவ்வாற்றானும் கூறமுடியாத வடிவதாம், பூரணத்தினும் பூரணவடிவதாம், எப்படி யியம்பமுடியா தெனின்? கேட்குதி! அது சத்துமன்று அசத்துமன்று சதசத்துமன்று காலசம்பந்தமும், காலசம்பந்தமுடையதுமன்று உற்பத்தி

யும் உற்பத்தியுடையதுமன்று, அதுசின்மாத்திரமா யிருப்பதும் திருசியமற்றதும், அந்தமின்றியதும் ஜாயற்றதும் சிவமும்முதலினைடகடையற்றதும், காரணமற்றதும் நோயற்றதுமாம். எதன் கண்ணை யிந்தவுகடானது, முத்துக்களை யுட்கொள்ளும் அன்னப்பகூஷிகள் அதன்பரிணமடாதலின் முன்னர் முத்துவடிவமாயும் பின்னர் அன்னவடிவமாயும் காணப்பட்ட அவ்விரண்டுந் தொடர்ந்த திரவியம் போலும் சித்திரமயக்க முதலியவற்றே காணப்பட்ட முத்துடைய அன்னம்போலும் காணப்படும், யாது அத்தியாரோப திருஷ்டியினை யாவுமாமோ, அபவாத திருஷ்டியினை யாவுமாகாதோ அத்தெய்வம் வெளிப்பட்டும் வெளிப்படாமலும் இருக்குமவஸ்தை யிரண்டைத்தொடர்ந்து விளங்கும் எங்ஙனம் வாயுவானது ஒருகாற் சலனத்தைவிட்டு நிச்சலரூபமாக இருக்குமோ அங்ஙனம் முக்தாத்மாவும் உபாதியாலாக்கப்பெற்ற சமூசாரத்தைவிட்டுச்சொரூபமாகவேயிருப்பனென்பதாம். ஆண்டு மகிழ்ச்சி வாட்டங்களுமின்றும்அவற்றின்றியாகமுமின்றும், என்னை, லிங்கதேகத்திற்கு ணண்டே லீனத்தன்மை யுண்மையின். சத்வாச்சியங்களாய உலகவேதுவாம் அவித்தை மாயைகளை யுபாதிகளாகக் கொண்ட பிராஞ்ஞ ஈசுரர்களின்றும், அசத் வாச்சியங்களாய பூதபௌதிகங்களுமின்றும், தூரத்தல்ல வென்னும் கூற்றுன் மாயாதீதமன்றும், ருணித்தல்ல வென்றமையாலே தூலபுக்குச் சமீபத்திருக்குந் தன்மை நிடேதிக்கப் படுகின்றது, ரானல்ல வென்பது சமட்டியுமன்று, பிறனல்லவென்பது வியட்டியுமன்று என்றுணர்த்தும். ஒன்றுமல்ல வென்றமையாலே விவகாரயோக்கிய விகற்பம்யாதுமே கிடையாதென்பது பொருளாம், இவ்வித விதேகமுக்தியோடு ஒப்புமை மேன்மைக் கூற்றுல் ஜீவன் முக்தியின் கண்ணும் எத்துணை எத்துணை நிர்வி

கற்ப அதிசயமாமோ அத்துணை அத்துணை உத்தமத் தன்மை கண்டுகொள்க.

பெருங்கற்பம் மேவும் போதில் என்பதாதியால் எப் பரமார்த்தசொரூபம் பிரதிபாதிக்கப் பெற்றதோ மீண்டும் விதேகமுத்த ரூபமாகப் பின்னரே யாது நிரூபிக்கப்பெற் றதோ அஃதிதுவென கரதலாமலகம் போலும் விசேடமா யறியும்பொருட்டுப் ஸ்ரீ இராகவர் விளைதல்:—அந்த ஆத் மாவினின்றும் திருசியங்களானவை நீரிற்றிரைமாலைபோல வேறன்றியும் வேறுபோலுண்டாம், காலசம்பந்தியாயஅறு வகை விகாரங்களுமாம், அதனினே திருசியத்தின் றரிசன பலவியாப்தியுண்டாம், அதனினே இஷ்ட அநிஷ்டங்களின் அடைதல் அகலுதல் விடயங்களாய மநோரத விகற்பங்க ளாம், முறையே அதனது சச்சிதானந்த ரூபத்தன்மையே நிர்வகிக்கின்றதாம் அந்த மூன்றும் அதனது பிரகாசத்தி னலே ஜகத்தாகவே யிலங்கும் அயலாக உலகங்' கிடையா தாம் அறியப்படாததிற் பொதுவதா யெங்கு நிறைந்திருப் பது சத்தாம், மறைபடாததின் மாத்திர மிருப்பது தரிச னமாம், அவற்றுள் அநுகூலமா யறியத்தக்கதின் மாத்திர மிருப்பது ஆனந்தமாம், இவ்வண்ணம் உட்பட்ட வுபாதி விலக்ஷணமா யிருந்த போதிலும் ஒளிரூப இருப்பு ஒரே மாதிரியா யிருக்கும், கருமேந்திரியவுபாதியிற் கிரியையை யும் ஞானேந்திரிய வுபாதியில் ரூபரஸ கந்த சத்தப் பரிசங் களையும், அந்தக்கரண வுபாதியில் அறிவையும் பிரமாதா வையும் எவ்வடிவமாயிருந்து அறிகின்றனையோ அந்தப் பிரமாதாவினும் வேறுய அவ்வடிவம் பரமான்மாவி னுடைய தேயாம். எவ்விடயவியாப்த விருத்தியினும் வேறுய அறி வுருவத்தா னுணர்கின்றுயோ அதுவும் அப்பரமான்மாவே யாம். காண்போன் காட்சி காண்படு பொருள்களி னிடை யிற் சாக்ஷியாக எத்தரிசன மூளதோ அதனை யொருமைப்

பட்ட மனத்தால் உபாதிகளினின்றும் வேறுபடுதற்குக் காணும் வகையினானே தனதுவடிவமென உணர்த்தியன விதேகமுக்தியின் கூற்றின் பின்னிதவுபதேசஞ் செய்தலும் ஸ்ரீ இராகவர் ஒருமைப்பட்டமனதில் எவ்வடிவத்தானே அஃதபரோக்ஷமாயனுபவித்தல் கூடுமோ அவ்வசாதாரண ரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் அவாவுடையவராய் மீண்டும் விணுதல்.

தனது மெய்யுருவத்தில் ஜாதி குணக்கிரியாதி ரகிதத்தன்மையானே சொல்லமுடியாத எச்சத்துருவம் விருத்திசம்க்ஷயமாகச் சாக்ஷிரூபமாக விருக்கின்றதோ அது அந்தப்பிரஹ்ம வஸ்துவின் சொரூபமெனப்படும். அநந்தமாயும் அறிவாகாரமாயும் பரமார்த்தமாயு மிருக்கும் அதனது ரூபமிபாதாம் என்பதை மீண்டும் அடியேனுக்கு நல்லுணர்வு வளர்தற்பொருட்டு மிகத்தெளிவாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும் என்ன; கூறுகின்றார், மகாபபிரளயம்வரும்போது சருவகாரண காரணமும் பரமும் ஆகிய பிரஹ்மமே சேடித்திலங்கும்; அஃதபரோக்ஷமாமாறு கூறக்கேட்பாயாக: சமாதியின்கண்ணே தடைப்படுத்தலால் விருத்திகள் ஒடுங்கியவழி விறகிலாத கனல்போல மனத்தினது சொரூபத்தையுங் கெடுத்துவிடின் இன்னபடியென வியம்ப வொண்ணுததாய ஸ்வப்பிரகாச சத்துருபம்யாது எஞ்சாநிற்குமோ அது அந்தப் பரமான்மாவினது வடிவமாம் இவ்வண்ணம் நிருவிகற்ப சமாதியாரம்பத்தில் திருசிய வுலகமில்லை திருசிய மின்மையின் காண்போனுகிய பிரமாதாவும் விலீனமானதேபோற் றோற்றும் என்னுந் திரிபுடிலய விளக்கமாகிய சாக்ஷிசொரூபமே அந்தப் பரமான்மாவின் வடிவமாம். பெயரிறந்த வத்து = சப்த அகோசரசிவம்.